STAR WARS®

GAMBITUL RĂZBOIULUI CLONELOR

CLANDESTINI

KAREN MILLER

Author of *Star Wars: The Clone Wars: Wild Space*

KAREN MILLER

STAR WARS

GAMBITUL RĂZBOIULUI CLONELOR

- CLANDESTINI -

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Karen Miller
Clone Wars Gambit – Stealth
2009

Karen Miller

Karen Miller este o autoare australiană de fantasy care a scris trei romane pentru Războiul Clonelor. În scrierea acestor romane, Miller a consultat resurse precum Wookieepedia, Enciclopedia completă Star Wars, scenariile episoadelor din serialul de televiziune Star Wars: Războiul clonelor, cărțile de referință Essential Guide, trilogia prequel şi The Essential Atlas.

DRAMATIS PERSONAE

Obi-Wan Kenobi – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Anakin Skywalker – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Ahsoka Tano – Padawan Jedi (femelă Togruta)
Padme Amidala – Senator de Naboo (femeie umană)
Bail Organa – Senator de Alderaan (bărbat uman)
Bant'ena Fhernan – om de ştiință de prim nivel (femeie umană)
Lok Durd – General Separatist (mascul Neimoidian)
Palpatine – Cancelar Suprem al Republicii (bărbat uman)
Taria Damsin – Maestră Jedi (femeie umană)
Wullf Yularen – Amiral al Republicii (bărbat uman)
Yoda – Mare Maestru al Ordinului Jedi (mascul non-uman)

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Pentru Ahsoka Tano, singurul lucru mai rău decât să fie până la subsuori îngropată în droizi de luptă era să aştepte să afle cât timp va trece până când va fi îngropată până la subsuori în droizi de luptă. Ura să aştepte. Dar se părea că războiul însemna aşteptare – cel puţin atunci când nu era vorba să privească moartea în faţă.

Dar nu mi-e frică. Nu mi-e frică. Nu mi-e frică. Nu mi-e...

Cu *Resolute* ieşită din serviciu pentru o reparaţie, ea se afla pe puntea de comandă a lui *Indomitable*, unul dintre crucişătoarele de generaţie următoare care urmau să iasă din şantierele navale Allanteen VI. Crucişătoarele care erau mai rapide şi mai receptive ca niciodată, datorită proiectului Maestrului ei – cum îl numise şeful constructorilor de nave? O, da. *Improvizări.* Mulţumită *improvizărilor* lui Anakin, noile nave erau net superioare primelor crucişătoare ale Republicii care ieşiseră din producţie pentru a fi folosite în acest război împotriva lui Dooku şi a Alianţei Separatiste.

Diferenţele fuseseră observate şi se vorbea despre ele ori de câte ori şi oriunde se intersectau militarii – în lupte, în şedinţe de informare, la o discuţie şi la un pahar de vorbă într-o cantină sau în alta, sau chiar şi în barul civil ocazional. Jedii care luptau pe front vorbeau şi ei despre ele. Toţi cei care se bazau pe masivele nave de război ale Republicii ştiau că şansele lor de supravieţuire crescuseră pentru că tânărului Cavaler Jedi Anakin Skywalker îi plăcea să se joace cu maşinile – atunci când nu era ocupat să fie *sperietoarea* Separatiştilor.

Anakin.

Aşa se gândea la el acum, după luni grele de luptă alături de el, învăţând de la el, salvându-l şi fiind salvată de el. Dar nu îi spusese niciodată aşa în faţă. Nu putea. Ideea de a-i spune *Anakin* i se părea mai lipsită de respect decât o poreclă obraznică. *Skyguy* era ceva familiar, dar nu era... intim.

Prenumele erau intime. Implicau egalitate. Dar ea şi Maestrul ei nu erau egali. Bănuia că nu vor fi niciodată. Era destul de sigură că, oricât de mult s-ar fi antrenat, oricât de mult s-ar fi străduit, chiar şi după ce ar fi trecut testele Jedi şi ar fi fost făcută Cavaler Jedi, nu s-ar fi apropiat niciodată de el ca Jedi.

Cum aş putea? Este Cel Ales. Poate face lucruri care nu ar trebui să fie posibile.

Se uită pe furiş la el, stând pe partea cealaltă a punţii de comandă a crucişătorului *Indomitable*, într-o conversaţie pe un ton scăzut cu Maestrul Kenobi şi Amiralul Yularen. Lăsându-şi foarte puţin garda jos, se pregăti să-şi întindă

simțurile. Să simtă ce simțea el în spatele măștii sale atent construite. Nu era indiscretă. Ea nu se băga în treburile lui. În calitate de Padawan, era treaba ei – nu, *datoria* ei – să se asigure că Maestrul ei era bine. Să fie în permanență atentă la starea lui de spirit pentru a-i putea anticipa nevoile şi a-l servi cât mai bine. De când i se alăturase lui Anakin pe Christophsis, pierduse numărul momentelor în care faptul că-l supraveghease îndeaproape făcuse diferența dintre succes şi eşec. Viață şi moarte. Poate că era tânără şi încă în formare, dar putea face asta. Era bună la asta.

În plus, odată ce fusese repartizată acestui om, ea își făcuse un jurământ personal şi privat, în afară de jurămintele publice pe care le făcuse în Templul Jedi.

Nu voi fi Padawana din cauza căreia va fi ucis Cel Ales.

În jurul ei, echipajul de pe punte își desfăşura activitatea militară cu o mare eficiență. Fără discuții, din moment ce Amiralul era prezent. Când Yularen era în altă parte, ofițerii săi se dedau uneori la bârfe, la câteva glume, la câteva speculații inutile pe timp de război. Nimic în detrimentul disciplinei, nimic neplăcut, doar o camaraderie inofensivă care să-i ajute să treacă peste plictiseala zilelor, ca aceasta, când încă nu se alăturau bătăliei şi vidul de dincolo de ferestrele din oțel transparent rămânea gol de nave inamice şi de măceluri iminente.

Putea auzi, bâzâind în fundal, tot hardware-ul derutant care făcea posibile aceste nave de război. Scanările senzorilor şi relee multifazice cu două diode şi interfețe de cristal cognitiv şi legături cu droizi cvasi-senzuali şi alte chestii. Atât de multe chestii, şi nu aveau niciun sens pentru ea. Putea să lucreze cu căile de informare alunecoase ale computerelor, dar nu avea niciun fel de talent pentru maşinării cu piulițe şi şuruburi şi circuite – construirea propriei săbii de lumină aproape că o făcuse să sângereze pe nas. Anakin, pe de altă parte...

Maşinăriile erau carne şi băutură pentru Anakin. Îi plăceau la nebunie.

Dar se lăsa să fie distrasă, aşa că dădu la o parte acele gânduri. Sarcina ei imediată era să afle ce simțea Anakin. În acest fel, ar fi avut o idee mai bună despre ce să se aştepte de la el atunci când veştile pe care le aşteptau ar fi venit în sfârşit... şi o idee despre cum să se descurce cel mai bine cu el, odată ce ar fi venit. Să se descurce cu emoțiile uneori copleşitoare ale Maestrului ei devenea din ce în ce mai mult o parte din îndatoririle ei – şi, pe măsură ce războiul se prelungea, iar pierderile lor se acumulau, acea sarcină nu devenea mai uşoară.

Simte prea mult, prea acut. Poate că asta se întâmplă când ai cel mai mare număr de midiclorienii din istoria Jedi. Poate că ăsta e compromisul. Simți totul, aşa că eşti genial. Simți totul şi doare.

Nu că emoțiile i-ar fi stat în cale. Cel puțin, el nu credea că o fac. Şi ca să fie sinceră, nici ea nu credea. Cel puțin nu atât de des pe cât credeau unii oameni. Cum ar fi Maestrul Kenobi, de exemplu, care îl mustra pe fostul său Padawan pentru că își asuma riscuri nebuneşti, pentru că se forța prea tare, pentru că lăsa lucrurile să conteze prea mult şi își pierdea distanțarea Jedi atât de atent măsurată.

Ea nu era întotdeauna în dezacord. Şi uneori, când Anakin îi trăgea câte o sperietură foarte urâtă sau când starea lui de spirit devenea dificilă, își dorea să îl poată mustra şi ea. Dar, în calitate de Padawan, trebuia să găsească o altă cale de a-i face cunoscut Maestrului ei că mersese prea departe. Aşa că îl sâcâia sau inventa porecle care îl enervau garantat. Uneori, chiar îi nesocotea intenționat dorințele. Orice ca să-l elibereze de tristețe sau frustrare sau de vreo amintire sumbră pe care el refuza să o împărtăşească. Orice pentru a-i spune: *Hei, ceea ce-ai făcut atunci... A fost o prostie.*

Dar, de cele mai multe ori, îşi ţinea temerile faţă de el pentru ea însăşi, pentru că toată pasiunea lui strălucitoare şi arzătoare pentru dreptate, curajul lui nesăbuit, foamea lui de victorie şi refuzul de a accepta înfrângerea – acestea erau ceea ce îl făceau să fie Anakin. Nu ar fi fost Anakin dacă nu ar fi avut sentimente. Ea ştia asta, accepta asta, indiferent ce spuneau învăţăturile Templului despre Jedi şi emoţiile lor.

Şi chiar dacă îl mustră, cred că şi Maestrul Kenobi acceptă asta. Îl mustră doar pentru că îi pasă.

Deci… ce simţea acum strălucitul şi uneori volatilul ei Maestru?

Cu ochii pe jumătate închişi, Ahsoka scoase un oftat uşor şi îşi lăsă conştiinţa Jedi în creştere să îl atingă uşor. *Nerăbdare. Îngrijorare. Uşurare. Singurătate. Oboseală. Şi durere, încă nevindecată.*

Un asemenea amalgam de emoţii… O asemenea greutate pe umerii lui…

Lunile de luptă brutală o lăsaseră secătuită şi aproape amorţită, dar pentru Anakin era mai rău. Era un General Jedi cu nenumărate vieţi aflate în grija sa, iar fiecare viaţă distrusă sau pierdută o considera un eşec personal. Pentru ceilalţi găsea iertare; pentru el însuşi nu exista. Pentru el însuşi era doar furie pentru că nu-şi îndeplinea propriile standarde exigente.

Simţindu-se neajutorată, îşi muşcă buza. Nu ştia ce ar putea face pentru a fi mai bine pentru el. Nu-i putea vindeca durerea pentru clonele care căzuseră sub comanda lui sau pentru civilii pe care nu fusese în stare să-i salveze. Nu putea să-l facă mai puţin obosit sau să-i ordone să se întoarcă acasă, pe Coruscant, unde starea lui de spirit era întotdeauna mai bună. Nu-i putea promite că războiul se va sfârşi curând, cu Republica victorioasă. Măcar avea compania Maestrului Kenobi pentru o vreme. Era sigură că asta explica uşurarea lui. Se înveseleau reciproc. Indiferent cât de gravă era situaţia, Anakin şi Maestrul Kenobi reuşeau întotdeauna să găsească o glumă, să râdă, o modalitate de a uşura tensiunea şi presiunea momentului. Între cei doi bărbaţi exista o încredere absolută. Credinţă absolută. Acum, erau egali.

Privind din exterior, nu se putu abţine să nu se simtă puţin deznădăjduită.

Oare va simţi el vreodată aşa ceva pentru mine? Va crede vreodată în mine aşa cum crede în Obi-Wan?

Deschise ochii şi îl găsi pe Anakin uitându-se la ea. Deşi se străduia din răsputeri să fie discretă, el o simţea că îl cercetează. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând o mustrare. Anakin ura când ea făcea asta.

Dar nu veni nicio mustrare. În schimb, Maestrul ei ridică amuzat o sprânceană tolerantă la ea… iar în ochii lui se citea un fel de apreciere obosită. Se simţi că ridică din umeri, o mică mişcare a unui umăr, şi îşi curbă buzele într-un zâmbet mic, plin de regret, în sensul *nu mă pot abţine*.

El oftă, voind să spună ceva – dar apoi îşi ridică rapid capul. La fel şi Maestrul Kenobi. Câteva clipe mai târziu, simţi şi ea: o furnicătură ascuţită, aproape dureroasă, de conştientizare. Ceva se apropia. Şi la câteva clipe după aceea, ofiţerul de comunicaţii se îndreptă în scaun şi apăsă cu un deget pe transmiţătorul conectat la ureche.

— Domnule…

Amiralul Yularen, slab şi asemănător cu un prădător, ca întotdeauna, şi alertat deja de Jedii aflaţi de o parte şi de alta a lui, sări practic spre staţia de comunicaţii.

— Locotenent Avrey?

Ofiţerul subţirel şi blond îşi dansă degetele pe panoul de comunicaţii al navei,

încruntându-se, apoi aprobă din cap mulțumit.

— Domnule, am un mesaj primit de la Consiliul Jedi, Prioritate Alfa.

— Înregistrat sau în timp real?

Locotenentul verifică.

— Înregistrat, domnule. Trimis prin scurtătură cu cod triplu, cu rute multiple.

Prioritate Alfa. Cu pielea înțepând-o şi cu simțurile tremurând, Ahsoka îşi ținu respirația. Asta era. Asta era ceea ce aşteptau în timp ce atârnau degeaba de ore întregi aici, în mijlocul pustietății, o întindere de spațiu pustiu la granița dintre Regiunea de Expansiune şi Inelul de Mijloc galactic, la parseci dustanță de orice loc civilizat.

Asta e.

Yularen aprobă din cap rapid şi sumbru.

— Foarte bine, Locotenente. Maestre Kenobi?

— Cred că o să ne ocupăm de asta în Sala de Operațiuni de Luptă, Amirale, zise Maestrul Kenobi.

Vocea lui era blândă, complet netulburată, ca şi cum o transmisie *Alfa* de la Consiliu ar fi venit o dată sau de două ori pe zi... în loc să fie doar ca o urgență de ultimă instanță. Ahsoka îl privi cu o invidie nepotrivită. *În câțiva ani, voi fi la fel de calmă ca el.*

— Maeştrii...

— Da, Padawan, asta te include şi pe tine, spuse Anakin. Deci, ce mai aştepți?

Fu cât pe ce să spună: *O invitație*. Remarca impertinentă era teribil de tentantă. Practic, el chiar o ceruse. Dar îşi ținu limba în frâu, pentru că nu mai era acea Padawană nesigură şi guralivă care îşi întâlnise noul Maestru în mijlocul luptei de pe Christophsis. Se schimbase. Crescuse. Comentariile impertinente într-un moment ca acesta nu erau amuzante. Erau deranjante şi nefolositoare şi îl făceau de râs pe mentorul ei. Învățase această lecție de la Căpitanul clonă Rex.

— Locotenente, zise Amiralul Yularen, părând aproape la fel de calm ca Maestrul Kenobi. Comunicați-le căpitanilor de pe *Pioneer* şi *Coruscant Sky*. *Aşteptați ordine, în alertă de luptă.*

— Da, domnule Amiral, spuse ofițerul de comunicații.

Culoarea apăru pe fața ei albă. În jurul punții, echipajul deveni mai atent. Aerul reciclat se încărcă cu o anticipare palpabilă.

Yularen zâmbi încordat către Anakin şi Maestrul Kenobi.

— Deschideți drumul, domnilor.

Cu un efort, Ahsoka îşi netezi expresia până la o blândețe nepăsătoare, urând faptul că Anakin şi Maestrul Kenobi puteau să-i simtă adevăratele sentimente. În timp ce superiorii ei Jedi şi Amiralul treceau pe lângă ea, porni în urma lor, sabia ricoşând uşor pe şoldul ei. Avea gura uscată – *ce enervant*. Văzuse destulă acțiune de la începutul războiului; cu siguranță ar fi trebuit să se plictisească de asta acum. Dar nu. Corpul ei o trăda cu gura uscată şi inima accelerată, iar transpirația îi aluneca pe pielea dintre omoplați.

În curând vom lupta. Şi dacă voi face o greşeală, Anakin va fi ucis.

— Ahsoka, spuse Anakin, fără să se uite peste umăr. De câte ori trebuie să-ți spun? Gândurile noastre creează realitatea. Termină cu asta.

Întotdeauna ştia.

— Îmi pare rău, Maestre.

Nu era departe de la punte până la Sala Operațiunilor de Luptă, doar un

coridor scurt şi un singur rând de scări. De îndată ce se adunară în jurul holomesei centrale largi, Amiralul Yularen activă comunicația spre punte.

— Fă-mi legătura, Locotenente.

Holoproiectoarele se aprinseră, lumina alb-albastră strălucind pe fundalul iluminării scăzute a Sălii de Luptă. Aerul de deasupra holomesei tremură, ca un miraj, apoi o imagine pâlpâi, se dezintegră parțial, pâlpâi din nou şi, în cele din urmă, se uni într-o formă recognoscibilă.

Maestrul Yoda.

— Confirmarea raportului inițial, acum avem, Maestre Kenobi, spuse cel mai respectat Maestru al Ordinului Jedi. Înşelată, Brigada de Operațiuni Speciale nu a fost. O țintă, din Kothlis şi instalația sa de spionaj, Dooku şi Grievous au făcut. În mâinile Republicii trebuie să rămână, căci compromis Inelul Mijlociu nu poate fi. Odată ce forța inamicului ați stabilit, întăririle pe care le puteți cere, să chemați, dacă înfrângerea lui Grievous fără ele, posibilă nu este. Dar Consiliul, să nu contactați în timp real decât după ce la Kothlis ați ajuns. Cele mai puternice arme ale noastre, furişarea şi secretul sunt. Cu înțelepciune, folosiți-le. Fie ca Forța să fie cu voi.

Imaginea Maestrului Yoda se stinse.

— Ei bine, spuse Maestrul Kenobi, rupând tăcerea tensionată. Va fi interesant.

Anakin se încruntă.

— Ce întăriri? Oamenii noştri sunt împrăştiați dintr-o parte în alta a Republicii.

— *Coryx Moth* patrulează în apropiere de Falleen, nu-i aşa? E cel mai apropiat...

— O singură navă? Anakin clătină din cap. Obi-Wan...

— E mai bine decât nimic, Anakin.

Anakin nu era de aceeaşi părere, dacă ne luăm după privirea de pe fața lui. Se încruntă la Maestrul Kenobi, iar acesta îl privi înapoi, cu o expresie indescifrabilă.

— Îmi pare rău, dar mesajul Maestrului Yoda este prea criptic pentru gusturile mele, spuse Amiralul Yularen. Un deget îngust îi mângâia mustața, semn sigur că era neliniştit. Experiența amară ne-a învățat că nu-l putem ataca pe Grievous decât cu o forță copleşitoare. Nu şi dacă dorim să-l terminăm odată pentru totdeauna – şi să evităm un nivel catastrofal de pierderi de partea noastră.

— Şi într-o galaxie ideală am avea la dispoziție acea forță copleşitoare, spuse Maestrul Kenobi, având brațele încrucişate cu hotărâre. Din păcate, Amirale, această galaxie a noastră este departe de a fi ideală. Şi, criptic sau nu, ne-am primit ordinele. Yoda are dreptate – trebuie să ținem Kothlis departe de mâinile Separatiştilor.

— Ştiu asta, spuse Yularen sec. Dar ideea că nu putem cere sprijin până nu suntem în mijlocul luptei? Ştim cu toții că va fi probabil prea târziu.

— Adevărat, spuse Anakin, ieşind din gândurile sumbre. Dar va trebui să trăim cu asta. De fapt... Îi aruncă Amiralului o privire întunecată. Cred că va trebui să ne gândim de două ori înainte să mai cerem ajutor. Pentru că, dacă vine cineva în ajutorul nostru, înseamnă că altcineva va rămâne fără apărare.

Yularen se enervă.

— Ce? Vrei să risc acest grup de luptă – trei crucişătoare – împotriva...

— L-am învins cu trei crucişătoare data trecută, zise Anakin, înşelător de blând.

— Ştiu! replică Yularen. Şi ăsta este punctul meu de vedere, Generale

Skywalker. Grievous nu este prost. Învață din greşelile sale. Se va asigura că are mai mult decât suficientă putere de foc pentru a ne doborî cu uşurință! Nu sunt pregătit să risc...

— Îmi pare rău, Amirale, spuse Maestrul Kenobi, calm. Dar mă tem că va trebui să o faci. Anakin are dreptate. Ceea ce am prefera noi nu prea contează. Pur şi simplu nu avem grupuri de luptă de rezervă care să stea degeaba.

Abandonându-şi mustața, Yularen bătu cu degetele pe marginea holomesei, supărat şi resemnat de faptele reci şi dure.

— Ştiu. Ştiu. Doar că... Suspină. Nu-mi place. Asta e tot ce vreau să spun.

— Ar trebui să-l apelăm pe Grievous, atunci, spuse Anakin, cu ochii strălucind în lumina mohorâtă. Să-i spunem că planurile lui sunt incomode. Să-l rugăm să se asigure că trimite doar câțiva...

— Anakin, spuse Maestrul Kenobi încet.

— Îmi pare rău, spuse Anakin, şi făcu un efort vizibil pentru a-şi relaxa mâna protetică înmănuşată. Sunt un pic... la limită.

Ahsoka îl privi pe sub genele coborâte, simțindu-i agitația ca o briză fierbinte care îi sufla pe piele. *Nu zău.*

— Deci, adăugă Maestrul ei. Cred că acum ne îndreptăm spre Kothlis.

— Fără întârziere, spuse Maestrul Kenobi. Amirale?

Yularen aprobă din cap, cu fața gravă. Fiind resemnat cu ceea ce trebuia făcut, oricât de greu i s-ar fi părut.

— De acord. Şi, cu puțin noroc, îl vom întrece pe Grievous şi îl vom aştepta acolo. Chiar şi cel mai mic avantaj ar putea face diferența pentru noi. Activă din nou butonul de comunicații. Locotenente Avrey? Avem o misiune.

În timp ce Yularen transmitea ordinele grupului de luptă cu o viteză staccato, Maestrul Kenobi îl trase pe Anakin deoparte cu o privire.

— Sugerez să ne folosim punctele forte de data asta, Anakin, spuse el, cu voce joasă. Dacă ajungem la Kothlis şi descoperim că Grievous ne-a luat-o înainte, probabil că ne vom confrunta cu atacuri aeriene şi terestre. Dacă se va dovedi că aşa stau lucrurile, îți sugerez să conduci escadrilele de nave de luptă, iar eu mă voi ocupa de asaltul terestru împreună cu Căpitanul Rex şi companiile noastre de soldați clone.

Anakin aproape că-şi controla nervozitatea. Doar o urmă de nelinişte se mai agita acum în el, ca o apă pe punctul de a fierbe.

— Şi dacă i-am luat-o înainte?

— În acest caz, spuse Maestrul Kenobi, cu o expresie de dezgust, mă voi alătura ție în fruntea navelor de luptă împotriva piloților lui Grievous.

Ahsoka îi privi schimbând zâmbete rapide, apoi îşi drese glasul.

— Ă... Maeştri? Cum rămâne cu mine?

Se holbară la ea, speriați, ca şi cum pentru o clipă ar fi uitat că exista. În liniştea lăsată, ea auzi – simți – schimbarea motoarelor subluminice ale navei de război, în timp ce se pregăteau pentru hipersaltul spre Kothlis. Mai era şi zumzetul subliminal din Forță, în timp ce fiecare ființă sensibilă de pe toate cele trei crucişătoare accepta realitatea unei bătălii iminente. Posibila moarte. Era un cântec cântat fără cuvinte, într-o tonalitate minoră. Obsedant. Dureros. Străbătut de un curaj crud.

— Tu, Ahsoka? spuse Anakin, eliberându-se prin clipiri din ochi de acelaşi lucru pe care îl simțea şi ea. Dacă se va ajunge la un asalt la sol, vei lupta alături de

Obi-Wan şi Rex. Iar dacă nu, vei rămâne aici, pe *Indomitable*.

Să rămân aici? În timp ce el se arunca fără grijă în pericol?

— Dar…

Ochii lui Anakin se îngustară periculos.

— Nu te certa.

Nu-i corect, nu-i corect, răbufni ea în tăcere.

— Ahsoka… Anakin îşi domoli tonul. Aici nu este vorba de competenţa ta. Ştiu ce poţi face. Dar avem destui piloţi. Abilităţile tale vor fi folosite mai bine aici.

— Maestrul Skywalker are dreptate, spuse Amiralul Yularen. Terminând de dat ordinele, asculta fără jenă. Dacă rămâi la bordul navei, va exista o matrice de ţintire tactică cu numele tău pe ea. Se strădui suficient de mult pentru a-i oferi un zâmbet mic, nu lipsit de simpatie. Încă n-am întâlnit un Jedi care să nu poată depăşi cei mai buni senzori ai noştri.

— Dar este mai probabil să fie nevoie de tine la sol, adăugă Maestrul Kenobi. Cu mine. Sper că perspectiva nu este chiar insuportabilă, Padawan.

Era sarcastic. Ea simţi că îi ardeau obrajii. Anakin o privea cu atenţie. Dacă protesta din nou, îl dezamăgea.

— Nu e deloc insuportabil, Maestre Kenobi, spuse ea, uitându-se la podea. Să-ţi slujesc alături este întotdeauna o onoare. Riscă să arunce o privire în sus. E doar…

— Ştiu, spuse Maestrul Kenobi, mai amabil. Îţi faci griji pentru siguranţa lui Anakin. Dar nu e nevoie. Şi acum subiectul este închis. Se întoarse spre Yularen. Care este timpul estimat de salt către Kothlis?

— Treizeci şi opt de minute standard, spuse Amiralul. Vom ieşi din hiperspaţiu chiar în raza de acţiune a senzorilor reţelei lor de spionaj. Suficient de aproape pentru a-i contacta şi pentru a căuta navele Separatiste, dacă l-am întrecut pe Grievous acolo.

— Agenţii noştri de informaţii îi vor alerta pe Bothanii de pe Kothlis de pericolul în care se află, spuse Anakin, încruntându-se din nou. Pentru tot binele pe care li-l va face asta. Fără o armată permanentă sau o flotă spaţială proprie, sunt gata să fie jumuliţi. Mâna lui protetică înmănuşată se încleştă. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Ar fi trebuit să ştiu că Grievous nu va ierta sau uita insulta de a pierde în faţa mea la Bothawui. Asta este o revanşă – şi ştii că îl mănânce să lupte. Dacă pierdem Kothlis în faţa lui, dacă reuşeşte să pătrundă în Inelul Mijlociu…

— Nu-ţi lăsa gândurile să se îndrepte spre dezastru, Anakin, spuse Maestrul Kenobi cu asprime. După cum singur spui, l-ai învins o dată pe Grievous. Nu există niciun motiv să crezi că nu-l poţi învinge din nou.

Bărbia lui Anakin se ridică la acea mustrare. Ahsoka, privindu-l, simţi cum îi gâfâia respiraţia, simţi scânteia de furie care îl străbătea. Apoi se relaxă, făcând o grimasă ironică.

— Îmi pare rău, spuse el. Ai dreptate. Ar trebui să ştiu asta.

— Treizeci şi opt de minute, spuse Maestrul Kenobi, cu ochii calzi acum. Mai mult sau mai puţin. Suficient timp, cred, pentru o mică meditaţie înainte de luptă. Nu eşti singurul care se simte un pic nervos, prietene. Şi mie mi-ar prinde bine puţină concentrare.

— Ţie? Sprâncenele lui Anakin se ridicară. Mi-e greu să cred asta.

Maestrul Kenobi îşi aşeză scurt mâna pe umărul lui Anakin.

— Crede-o, Anakin. Ştii cât de mult urăsc să zbor.

— Cred că doar spui asta, replică Anakin, zâmbind. Nu ai putea fi un pilot atât

de bun dacă ai urî să zbori atât de mult pe cât pretinzi.

Maestrul Kenobi făcu o grimasă.

— Crede-mă, dacă sunt un pilot bun, este din cauza unui simț bine dezvoltat al autoconservării. În ceea ce mă priveşte, Anakin, oricine căruia chiar îi place să zboare are o nevoie serioasă de consiliere terapeutică.

Anakin se strădui să nu râdă.

— Dacă nu eşti atent, o să spun *Escadrilei Aurii* că ai spus asta. Deci… o să medităm sau nu?

— Vă rugăm să ne scuzați, Amirale, spuse Maestrul Kenobi, amuzamentul dispărându-i de pe față. Şi căutați-ne pe punte cu zece minute înainte ca grupul de luptă să iasă din hiperspațiu.

Amiralul Yularen aprobă din cap.

— Bineînțeles, domnule General. Între timp, voi pregăti navele de luptă şi canonierele pentru zbor.

— Ahsoka, spuse Anakin, în timp ce Maestrul Kenobi se îndrepta spre trapa închisă a Sălii de Luptă. Fă-te utilă şi anunță-l pe Rex, bine? Treci prin rutina de dinaintea bătăliei cu el şi cu oamenii lui. Jumătate din *Compania Torrent* încă sunt oarecum începători. Se vor linişti cu tine acolo.

Sub încrederea lui nepăsătoare, ea simți o urmă din acea durere nevindecată. Pierderea începătorilor Vere şi Ince în timpul misiunii Jan-Fathal… pierderea altor clone ale *Companiei Torrent* de atunci încoace… durerea lui era ca un pumnal, înfipt adânc în carnea lui. Anakin avea prostul obicei de a *hrăni* acele răni şi, indiferent ce-i spunea ea, cu tact, indiferent ce-i spunea Maestrul Kenobi fără pic de tact, nimic nu făcea diferența. Suferea pentru ei şi va suferi mereu.

— Da, Maestre, spuse ea.

Îl aşteptă să plece, ca să poată sprinta spre mijlocul navei şi să-l anunțe pe Rex că, din fericire, în curând vor intra împreună în luptă. Din nou.

* * *

— Deci, care-i treaba, micuțo? întrebă Rex, în timp ce Ahsoka aluneca în sala de mese. Din moment ce suntem în sfârşit în mişcare, o avem în vizor pe tinicheaua aia de Grievous?

— Într-un fel, spuse ea, lăsându-se pe un scaun liber lângă Checkers, una dintre cele mai recente apariții în *Compania Torrent.* Am confirmat informațiile preliminare – este cu siguranță pe drum spre Kothlis. Acum este o cursă pentru a vedea cine ajunge primul acolo.

Dinții perfecți ai lui Rex se dezgoliră într-un zâmbet sălbatic.

— Ah. Atunci jocul a început.

Sala de mese a cazărmii, plină de oameni, izbucni în mormăieli şi exclamații. Testând Forța din obişnuință, Ahsoka gustă emoțiile învolburate ale clonelor. Puțină prudență. Multă emoție. La început, crezuse că soldații clone ai Republicii întâmpinau lupta pentru că nu aveau de ales – pentru că fuseseră programați genetic să lupte şi să nu pună la îndoială acea datorie. Dar, deşi acesta era un adevăr inconfortabil, unul cu care se confrunta din ce în ce mai mult pe măsură ce războiul se prelungea, era de asemenea adevărat că majoritatea clonelor pe care le cunoştea se bucurau de luptă – şi nu pentru că vreun savant Kaminoan modificase o eprubetă şi se asigurase că o vor face. Nu. Le plăcea să câştige. Să-şi învingă inamicul. Să

elibereze cetățenii care erau folosiți ca pioni de Contele Dooku, de Nute Gunray şi de ceilalți lideri din umbră ai Alianței Separatiste.

Era atât de greu de crezut, într-adevăr? Să salvezi nevinovați... ăsta era un sentiment plăcut. Să învingi sau să supraviețuieşti unor inamici letali ca Asajj Ventress? Ca Grievous? Şi asta era bine. Ştia că Anakin şi Maestrul Kenobi deplângeau acest război, deplângeau pierderile fără sens de vieți, suferința... dar nu era oarbă. Văzuse pe fețele lor bucuria care venea odată cu victoria. Nu era mai puțin reală decât durerea lor atunci când se pierdeau vieți. Şi ea o simțise. Sărbătorise când fuseseră înfrânte ființele acelea vicioase şi venale.

E atât de complicat. Dacă războiul este greşit, cum se face că putem găsi în el momente de plăcere şi triumf? Nu este ceva... aiurea în asta?

Deranjată de acel gând, se auzi gemând, doar puțin. Şi asta o alarmă atât de tare încât zdrobi ideea, cu sălbăticie. *Prostănacă mică.* Era exact lucrul nepotrivit la care să se gândească atunci când alergau prin hiperspațiu pentru a-l înfrunta pe acel monstru Grievous şi pentru a salva ființele neajutorate de pe Kothlis de sclavia Separatistă – sau mai rău. *Ahsoka Tano, tu ştii mai bine.*

Rex era adâncit într-o conversație cu sergentul Coric, aşa că se întoarse spre Checkers. Poate că era un nou venit în *Compania Torrent*, dar nu era o clonă începătoare. Cicatricele adânci de pe obrazul drept atestau o experiență anterioară de luptă... la fel ca şi acea anumită sclipire din ochii lui. Aceeaşi strălucire pe care o vedea uneori la Rex, la Coric şi la oricare dintre oamenii *Companiei Torrent.* Îi arăta ca fiind soldați care luptaseră până la moarte, care se confruntaseră cu moartea – şi supraviețuiseră.

Checkers simți privirea ei asupra lui şi îşi ridică privirea.

— Doamnă?

Ea clipi.

— Oh, nu sunt o doamnă.

— Ce, atunci? spuse Checkers, cu o jumătate de zâmbet ironic. Ceva îmi spune că nu voi scăpa teafăr dacă îți spun *micuțo.*

— Poți să-mi spui Ahsoka, spuse ea, fermecătoare. Toți ceilalți o fac.

— Ahsoka să fie, atunci, răspunse el. Togruta, nu-i aşa?

— Aşa este. Checkers, pot să te întreb cum ai ajuns aici? Adică, cum ai fost repartizat la *Compania Torrent*?

Checkers aruncă o privire spre colegii săi clone care discutau între ei în sala de mese, îşi strânse buzele pentru o clipă, apoi păru să ajungă la o decizie. Fața i se calmă, iar umerii i se relaxară.

— Eu am cerut transferul. Am fost în *Compania Laser*, sub comanda Generalului Fisto.

Oh.

— Atunci ai fost rănit? întrebă ea, cu o voce mică. În lupta de pe Kessel?

Degetele lui se ridicară, atingând uşor cicatricea neregulată de sub ochi.

— Aşa este.

— Ştiam că a existat un singur supraviețuitor clonă, dar nu mi-am dat seama că tu erai acela.

El ridică din umeri.

— Nu aveai niciun motiv să o faci. Nu erai aici când m-am alăturat *Companiei Torrent* şi nu are rost să vorbim despre asta. Nu pot anula ceea ce s-a întâmplat.

— Dar încă mai există o *Companie Laser*, nu-i aşa? spuse ea, încruntându-se.

Credeam că Maestrul Fisto…

— Există, spuse Checkers, cu o altă ridicare din umeri. Dar am vrut o ruptură curată. După ce au terminat să mă repare la unitatea medicală a clonelor, mi-au oferit o detaşare la alegere.

— Şi ai ales *Compania Torrent*? Încântată din nou, nu se putu abține să nu zâmbească, chiar dacă povestea lui laconică acoperea o prăpastie de durere şi pierdere. Nu mă înțelege greşit, mă bucur, dar… de ce?

— Nu pentru că l-am învinovățit pe Generalul Fisto, spuse repede Checkers. Să nu crezi asta, Ahsoka. Privirea lui cu ochi întunecați se mută şi se opri asupra lui Rex, care încă vorbea cu sergentul Coric. Adevărul e că vreau să supraviețuiesc acestui război. Asta înseamnă să servesc sub comanda celui mai bun ofițer pe care îl pot găsi.

Checkers îşi ținea vocea scăzută, dar Rex auzi totuşi ultimul comentariu. Tresărind, întrerupse orice îi spunea lui Coric şi se mişcă pe scaun. Văzându-i şi simțindu-i uimirea abia înăbuşită, Ahsoka zâmbi. Nu era uşor să îl zdruncine pe Rex… şi o linişteaa să ştie că putea fi zdruncinat. Cel puțin atunci când nu se aflau în prima linie, în fața morții.

— Încetați cu pălăvrăgeala, se răsti el. Suntem contra cronometru.

Liniştea domni în sala de mese, bruscă precum un comunicator închis. Ahsoka tresări din cauza tensiunii brusc crescute care bâzâia prin Forță ca o vibrolamă. O făcea să o doară dinții şi să i se încețoşeze vederea.

— Ahsoka, adăugă Rex, fixând-o fără menajamente cu privirea cea mai directă. Când ajungem la Kothlis?

Ea îşi verifică aproape infailibilul simț Jedi al timpului.

— În douăzeci şi trei de minute, Căpitane.

— Asaltul terestru e confirmat?

— Nu este confirmat, dar este foarte posibil. Dacă Separatiştii ne-au întrecut acolo şi au început invazia Kothlisului, Generalul Kenobi se va ocupa de contraofensivă în timp ce Maestrul meu şi *Compania Umbrelor* vor curăța cerul.

Rex aprobă din cap.

— Asta înseamnă că eşti cu noi? Bine. Privirea lui mătură sala. Atunci trebuie să ne pregătim. *Compania Torrent* – la treabă!

Într-o clipă, starea de spirit se schimbă din nou. Neliniştea şi nesiguranța care persistau dispărură într-un val de acțiune hotărâtă, în timp ce oamenii lui Rex începeau binecunoscuta numărătoare inversă pentru luptă.

Pentru că nu putea ajuta la asta, pentru că acum nu putea face nimic decât să aştepte, Ahsoka se dădu la o parte. Se cocoță într-un colț şi încercă, la fel ca Anakin, să se liniştească prin meditație. Ceea ce era bine, în mare parte – cu excepția unui gând care se tot băga în mintea ei, iar şi iar.

Fie ca Forța să fie cu noi. Şi, te rog, te rog, nu lăsa ca acțiunile mele să ucidă vreuna dintre aceste clone.

Capitolul 2

— Nu e de folos, domnule Amiral, zise Locotenentul Avrey, roşind de consternare. Îmi pare rău. Nu ştiu cum reuşesc, dar Separatiştii au blocat toate canalele de comunicaţii, chiar şi reţeaua noastră internă. Suntem *în tăcere* pe toată linia.

Yularen o privi fix.

— Este inacceptabil, Locotenente. Găsiţi problema şi rezolvaţi-o.

— Domnule... Faţa ofiţerului de comunicaţii îşi pierdu culoarea. Da, domnule. Voi face tot ce pot.

În timp ce Yularen înghiţea răspunsul neprofesionist, Anakin se uită la Obi-Wan. Fostul său Maestru ridică o sprânceană, resemnat.

— De data asta, avantajul merge la inamic, murmură el. Mă tem că va fi urât.

Dincolo de fereastra principală a punţii, noua navă amiral a lui Grievous şi cele patru crucişătoare-satelit ale sale atârnau jos şi ameninţătoare deasupra coloniei Bothane de pe Kothlis. Două dintre cele trei luni mici ale planetei erau complet ascunse de flota lui Grievous, iar vidul spaţiului se lumina la intervale neregulate, în timp ce trupele de invazie ale Generalului Separatist îşi croiau drum prin centura subţire de asteroizi care înconjura ţinta dorită, forţându-şi calea, fără opoziţie, spre suprafaţa neapărată a planetei.

Alăturându-se colegilor săi Jedi, Yularen oftă furios.

— Niciodată nu am mai pierdut comunicaţiile în felul ăsta. Şi-au îmbunătăţit contramăsurile. De unde naiba îşi obţin informaţiile?

— Este o întrebare excelentă, Amirale, spuse Obi-Wan. Şi trebuie să găsim răspunsul... imediat ce ne ocupăm de Generalul Grievous.

— Evident – dar cum putem face asta dacă nu putem vorbi unul cu celălalt? ceru Yularen. Şi dacă se dovedeşte că suntem depăşiţi în armament şi nu suntem capabili să cerem întăriri, cum am putea...

— Domnule! spuse Locotenentul Avrey, ieşind de sub consola de comunicaţii, cu părul ei deschis, acum întunecat de sudoare şi murdărie. Domnule, cred că este un virus.

Yularen se întoarse spre ea.

— Cât de grav?

Cu un mârâit şi o trecere a mânecii peste faţă, Avrey se ridică în picioare.

— A corupt software-ul de comunicaţii, amirale. Din câte îmi dau seama, avem un fascicul îngust de la navă la navă – şi cel mai probabil va funcţiona şi pentru căştile trupelor de clone. În afară de asta... Ridică din umeri. Ne-au pus căluş. Iar sistemele de diagnosticare nu pot recunoaşte codificarea virusului. Pot să vă spun că este complex şi multistratificat – cel puţin trei helixuri cvadruple – se autoreplică într-un ciclu aleatoriu şi vizează în mod special sistemele noastre.

Pentru o clipă, Anakin crezu că lui Yularen îi va exploda un vas de sânge.

— Şi e pe nava mea? Se întoarse, cu fiecare muşchi rigid. Generale Skywalker...

— Amirale, fiecare crucişător nou a fost testat curat înainte să părăsească

Allanteen VI, spuse Anakin. Şi niciuna dintre modificările mele nu ar fi putut introduce un virus. De fapt, am proiectat *redundanțe pe culoar orb* pentru a mă asigura că aşa ceva nu se poate întâmpla. Se uită la Obi-Wan. Şi dacă au eşuat, asta înseamnă...

— Sabotaj, spuse Obi-Wan, cu ochii sumbri. Separatiştii trebuie să se fi infiltrat în şantierele noastre navale.

Urmă o tăcere în timp ce digerau acest fapt neplăcut.

— Avrey, poți să repari asta? spuse Yularen. Nu pot trimite oameni în calea pericolului fără comunicații.

Aşezată din nou la consola ei, Avrey îşi ridică privirea de la introducerea unei succesiuni rapide de comenzi.

— Domnule Amiral, am inițiat o epurare la nivelul întregului sistem, dar va dura ceva timp – şi nu ştiu cât de eficientă va fi. Nu am mai văzut niciodată un virus ca acesta. Sunt aproape sigură că a fost activat de la distanță, probabil de pe nava de comandă a lui Grievous, imediat ce am intrat în raza de acțiune. Oricine l-a proiectat, e un geniu. Din câte ştiu eu... Întrerupându-se în timp ce consola ei emitea un bip şi clipea, îşi reglă casca, ascultă o clipă, apoi se întoarse spre ei. Am primit fascicule înguste de la *Pioneer* şi *Coruscant Sky*. Raportează aceeaşi problemă, domnule Amiral. Comunicațiile grupului de luptă sunt căzute.

— Nu poți face nimic, Locotenente? spuse Obi-Wan. Nu este nicio altă soluție decât să ai încredere în această epurare?

Avrey îşi trecu degetele prin păr.

— Nu prea cred, domnule General. Eu nu...

— Ce este? spuse Yularen, apropiindu-se de ofițerul său. Cu toată formidabila sa autodisciplină, o notă de speranță răsuna în vocea sa. Cunosc privirea asta, Locotenente.

Ea îi aruncă o privire încruntată. Anakin, concentrându-şi toate simțurile asupra ei, simți o trepidație şi o uşoară vibrație de optimism precaut.

— Domnule, mi-am făcut disertația la Academie despre circuitele bio-anozi de cristal pre-praxis, spuse Locotenentul. Tehnologia este depăşită de ani de zile, este practic istorie antică, dar teoria este încă solidă.

— Dacă este istorie antică, cum ne poate ajuta? întrebă Yularen. Am nevoie de soluții, Locotenente, nu...

— Aceasta ar putea fi o soluție, domnule Amiral, spuse ea, întâlnindu-i privirea fierbinte şi neclintită. Cu toate modernizările şi îmbunătățirile pe care le avem pe aici, sunt destul de sigură că încă mai avem o parte din acele circuite la bord – în conductele auxiliare terțiare ale miezului de deşeuri. Sunt un alt tip de redundanță triplă. Bio-anozii pre-praxis aveau aplicații de comunicare. Dacă pot să îi scot şi să îi instalez în consola de comunicații, cred că pot trimite un semnal prin subspațiu suficient de puternic pentru a ajunge pe Coruscant.

Yularen se holba la ea.

— Crezi?

— Domnule, spuse Avrey, culoarea rămasă scurgându-i-se din obraji. O ştiu.

— Vrei să spui că poți restabili comunicarea?

Un muşchi tresări de-a lungul maxilarului îngust al lui Avrey.

— Spun că avem o şansă mai mult decât egală, da, domnule.

— În cât timp, Locotenente?

— Pentru a echipa *Indomitable*? O oră, mai mult sau mai puțin.

— Apoi încă două ore pentru *Pioneer* şi *Coruscant Sky*? Yularen clătină din cap, frustrat. Asta înseamnă trei ore pe care nici noi, nici Kothlis nu le avem la dispoziție. Te-ai uitat pe fereastră? Forțele lui Grievous invadează în timp ce vorbim.

— Locotenente, spuse Obi-Wan, blând, ca şi cum nu s-ar fi confruntat cu un dezastru total. Poți să transmiți instrucțiuni detaliate pentru ofițerii de comunicații de pe celelalte două nave ale noastre? Dacă toți trei lucrați simultan, planul tău ar putea reuşi la timp ca să ne facă un bine.

Avrey îşi reveni din poticnirea aproape imperceptibilă.

— Da, domnule General Kenobi. Pot să fac asta.

— Atunci apucă-te de treabă, spuse Yularen. Fiecare minut pierdut înseamnă mai multe vieți pierdute.

— Aşteaptă, spuse Anakin, brusc neliniştit. *Am o presimțire proastă*... Cum rămâne cu navele noastre de luptă? Şi cu canonierele?

— Nu ar trebui să fie afectate, domnule General, spuse Locotenentul. Nu sunt conectate la sistemele noastre de comunicații.

Anakin se uită la Obi-Wan.

— Nu. Dar dacă Grievous poate activa de la distanță un virus informatic...

— Atunci ar putea avea puterea de a bruia comunicațiile navelor noastre, spuse Obi-Wan. Era nelinişte şi în el acum, un sentiment de rău împărtăşit. În ciuda precauțiilor noastre anti-bruiaj. Sugerez să aflăm înainte să lansăm un atac.

Lăsându-l pe Yularen, care păstra o tăcere sumbră, şi pe Locotenentul Avrey, care lucra frenetic, Obi-Wan şi Anakin se îndreptară spre puntea de zbor a lui *Indomitable*. Personalul de punte al hangarului, în aşteptare acum că pregătiseră navele de luptă, îi privea cu ochii mari. Piloții *Escadrilei Aurii* erau în barăcile lor, pregătindu-se mental pentru acțiune.

— Nu-i deranja, spuse Obi-Wan în timp ce se avânta în cabina de pilotaj a propriei sale nave de luptă. Dacă sunt veşti proaste, ar fi bine să nu le audă cât mai mult timp posibil.

Şi erau veşti proaste.

Bolnav, Anakin se holba la panoul de comunicații al navei sale de luptă care nu răspundea. Apoi se uită la Obi-Wan, a cărui față inexpresivă spunea totul.

— Deci, Grievous nu-şi asumă niciun risc.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Se pare că nu.

Viruşi de calculator şi echipamente de bruiaj în bandă largă?

Nenorocitul s-a dus şi şi-a luat nişte îmbunătățiri serioase. Mă întreb cât timp mai avem până când ne va putea distruge şi fasciculul îngust.

— Dacă bruiază navele de luptă, e un pariu bun că a scos din funcțiune şi canonierele.

Urmă încă o încuviințare din cap.

— Un pariu foarte bun.

La naiba.

— R2, poți să ne deblochezi?

Deja fixat în poziția de pe aripă, R2-D2 emise un fluierat lugubru.

Anakin îşi trânti pumnul de rama cabinei de pilotaj deschise.

— Grozav.

— Haide, spuse Obi-Wan, reprimă fără milă orice emoție. Yularen ne aşteaptă.

Amiralul se uită la ei când se întoarseră pe punte şi scuipă un blestem moale.

— Atunci asta e.

— Deloc, spuse Obi-Wan, cu sprâncenele ridicate. Nu ne putem permite să aşteptăm până când sunt restabilite comunicațiile. Kothlis are nevoie de noi chiar acum. Plecăm.

— Adică să luptăm orbeşte? spuse Anakin, neîncrezător. Şi surzi? Obi-Wan...

— Recunosc faptul că nu este un mod ideal de a conduce un război, spuse Obi-Wan, cu o mică licărire de umor sumbru în ochi. Dar nu văd altă alegere. Tu o vezi?

La naiba. Nu o vedea. Grievous livra haos şi măcel în timp ce ei stăteau aici neajutorați, privind. Nici măcar nu se obosea să redirecționeze vreunul dintre crucişătoarele sale sau navele de luptă droide spre ei, atât de arogant de încrezător era că îi făcuse neputincioşi.

Aşa că asta va fi prima şi ultima lui greşeală.

— Cum vrei să jucăm? spuse Anakin, plin de nervi.

Simțea cum şocul îi străbătea pe ofițerii suficient de apropiați pentru a auzi acea conversație nebună şi consternarea lui Yularen, repede înăbuşită de dragul echipajului său.

— Nu e ca şi cum am putea comunica cu semnale de mână sau steaguri cu coduri de culori.

— De fapt, Anakin, sarcina ta este relativ simplă, spuse Obi-Wan. Atacă inamicul şi continuă să-i împuşti navele de pe cer până când nu mai rămâne niciuna.

Simplu? *Da, desigur*. Deşi, fiind rece şi lipsit de pasiune, Obi-Wan nu era prea departe de adevăr, dacă se gândea mai bine.

— Bine. Dar tu?

— Folosind navele de luptă ca acoperire, eu şi clonele vom parcurge în canoniere culoarul lăsat de Grievous, vom intra în atmosferă şi ne vom insera la sol. Kothlis are doar două puncte de interes – capitala, Tal'cara, şi instalația de spionaj de la periferia de nord-vest a oraşului. Vom ținti mai întâi aceste două zone şi vom vedea ce se întâmplă după ce vor fi securizate. Obi-Wan se uită la Yularen. Dacă nu cumva vă gândiți la un plan mai bun, Amirale.

Yularen clătină din cap.

— Nu. Îl vom urma pe al tău. În primul rând, nu este complicat – dacă nu se întâmplă un dezastru, nu vom avea nevoie de comunicații odată ce toate crucişătoarele şi escadrilele vor citi de pe acelaşi flimsi. În plus, e prea riscant să le cerem canonierelor să se lupte cu apărarea droidă a lui Grievous.

Anakin aprobă din cap. Oricât de bune erau în spațiu canonierele, cu siguranță nu erau luptători de top.

— De acord. Deci, Obi-Wan, asta te va pune pe teren. Şi apoi ce urmează?

Apăru din nou acea licărire de umor sec.

— Oh, sunt obligat să mă gândesc la ceva. Moartea iminentă tinde să-ți stimuleze imaginația. Se întoarse. Locotenente Avrey...

Ofițerul de comunicații îşi ridică privirea de pe consola ei în timp ce forța purjarea întregului sistem cât de tare şi de repede putea să o facă.

— Domnule General?

— Aveți nişte cristale de date de rezervă? Am câteva instrucțiuni pentru celelalte companii de clone – şi pentru Căpitanii de pe *Pioneer* şi *Coruscant Sky*.

— Domnule, spuse ea, şi arătă cu capul spre o fantă din consola de comunicații. Serviți-vă.

— Excelent, spuse Obi-Wan, acceptând invitația ei. Anakin, e timpul să informezi *Escadrila Aurie*. Vreau să fiți gata de lansare în cincisprezece minute.

— Obi-Wan, dacă înregistrezi ordinele pentru ceilalți piloți ai noştri, atunci poate ar trebui să…

Obi-Wan zâmbi apăsat, cu mâna plină de cristale de date.

— Doar de data asta, lasă-mă să vorbesc în numele tău.

Din nou, acel puseu urât de nervi. *La naiba, cred că suntem cu adevărat nebuni.*

— Bine. Spune-le să se folosească de cea mai bună idee a lor. Spune-le să fie cu ochii în patru şi… şi să se considere *escadrile* de un singur om. Spune-le să se lanseze la semnul meu – odată ce *Escadrila Aurie* a scăpat de *Indomitable*, *Escadrila Ciocan* se va lansa de pe *Pioneer* şi apoi *Escadrila Săgeată* de pe *Sky*. După aceea sunt pe cont propriu. Obi-Wan…

Mentorul său – prietenul său – aprobă din cap.

— Da, Anakin. Voi avea grijă de Padawana ta.

— Ai grijă şi de tine cât timp eşti acolo, răspunse Anakin.

Obi-Wan doar zâmbi. El îi zâmbi înapoi, fără să încerce măcar să-şi înăbuşe sentimentele, apoi se întoarse să plece – dar Yularen ridică o mână.

— Ştiu că voi, Jedii, nu credeți în asta – dar îți doresc mult noroc, Generale Skywalker. Şi nu vă faceți griji. Cu sau fără comunicații, vă vom acoperi.

— Mulțumesc, Amirale, spuse Anakin, dând din cap. Avea încredere în om, chiar dacă rezervele lui Yularen în privința Jedilor erau foarte vizibile. Vânătoare plăcută şi ție.

Pe drumul spre piloții săi, Anakin făcu un ocol rapid prin barăcile trupelor de clone, unde Rex, Ahsoka şi *Compania Torrent* erau pregătiți şi aşteptau.

— Maestre! spuse Ahsoka, practic gâfâind, în timp ce ea şi Rex răspundeau chemării lui din trapa deschisă. Ce se întâmplă? Ce…

— Taci şi ascultă, spuse el, potolind-o cu o privire încruntată. Grievous ne-a întrecut aici. Invazia lui pe Kothlis este în plină desfăşurare – şi ca lucrurile să fie şi mai interesante, comunicațiile sunt bruiate, aşa că intrăm orbeşte. *Indomitable* şi celelalte două crucişătoare vor fi escortate prin atmosfera superioară de către navele noastre de luptă. La semnalul meu, veți intra cu canonierele, apoi, în timp ce voi vă veți ocupa de trupele terestre ale lui Grievous, noi îi vom curăța navele de război şi navele de luptă droide. Acțiunea va fi dură, rapidă şi murdară, aşa că fiți pe fază.

Ahsoka clipi la el, fiind, pentru prima dată în scurta ei viață, fără cuvinte. Strângându-şi mâinile în fața lui, Rex se încruntă.

— Când spui că toate comunicațiile…

— Vreau să spun toate comunicațiile, spuse Anakin calm, întâlnind privirea îngrijorată a lui Rex. Cu excepția fasciculului îngust al căştilor trupelor – sperăm.

Sprâncenele lui Rex se ridicară.

— Vor fi restabilite comunicațiile obişnuite?

— Poate. Şi există o şansă să putem cere ajutor dacă avem nevoie.

— Um… cât de mare e şansa, mai exact? zise Ahsoka, cu ochii ei albaştri mari.

Sub exteriorul ei îndrăzneț, Anakin putu să-i simtă anxietatea. Rezistă impulsului de a-i pune o mână reconfortantă pe umăr. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca cei din *Compania Torrent* să creadă că vreunul dintre ei era îngrijorat.

— Destul de mare, spuse el, păstrându-şi vocea tăioasă şi profesionistă. Dar asta nu vă priveşte pe voi. Urmați exemplul lui Obi-Wan şi veți fi cu toții bine.

— Şi tu, Generale? spuse Rex.

Nimic din atitudinea lui nu indica nelinişte, dar Forța spunea o altă poveste. La fel ca Ahsoka, experimentatul Căpitan clonă era profund neliniştit.

Şi nu-l învinovățesc. Nici eu nu stau prea bine.

— Uită de mine, răbufni Anakin. Eu am o treabă uşoară.

— Deci, dacă nu avem comunicații, spuse Ahsoka încet, cum vom şti când va fi timpul să lansăm asaltul terestru?

— Nu-ți face griji. Veți şti. Acum treci la treabă, Rex. Du-ți oamenii jos în hangarul navelor de luptă – canonierele alea se simt singure. Obi-Wan ți se va alătura acolo în scurt timp – şi ne vedem amândoi când se termină petrecerea.

— Da, domnule, zise Rex, dând din cap cu eleganță. Vânătoare bună, Generale.

— Fie ca Forța să fie cu tine, Maestre, şopti Ahsoka.

— Forța va fi cu noi toți, Padawan, răspunse el.

Apoi îi părăsi, înainte ca autocontrolul să-i scape şi să dezvăluie profunzimea propriilor îndoieli.

Escadrila Aurie, cu instinctul lor infailibil pentru probleme iminente, îl aştepta pe puntea hangarului, laconică şi resemnată, gata de acțiune. Căpitanul clonă Fireball, cu părul tuns şi vopsit într-un stacojiu care îi rănea ochii, o singură bucată de scalp negru şi stacojiu proclamându-i individualitatea încăpățânată, îl salută când li se alătură.

— Generale.

— Să înceapă jocul, *Fib*, spuse el. Uite ceva comic – nu avem comunicații.

Singura reacție a Căpitanului său fu o sprânceană ridicată.

— Bine. Prefer oricând să mă lupt în loc să stau la taclale.

Oh, bărbații ăştia. Îi iubea.

— Înseamnă că vom intra în forță, fără alt plan în afară de acesta: să distrugem navele alea nenorocite pline de Separatişti.

Fireball zâmbi cu ferocitate de la o ureche la cealaltă.

— Va fi plăcerea noastră, Generale.

Restul *Escadrilei Aurii* îi asculta, cu atenția concentrată şi încrederea absolută în el la fel de caldă şi de liniştitoare ca mâna mamei sale pe spatele lui.

— Grievous este acolo, stând pe fundul lui de tinichea şi crezând că ne-a învins înainte să tragem un singur foc, le spuse piloților săi, împărtăşindu-le propria ferocitate nestăvilită. Am chef să-l contrazic, băieți. Dar voi ce părere aveți?

Răcniră cu o singură voce, cu pumnii strânşi lovind aerul de deasupra capetelor lor.

— Uitați de problemele de comunicare, adăugă el. Nu aveți nevoie să vă spun eu ce să faceți. V-ați născut ştiind ce să faceți. Ați mai făcut-o şi înainte, iar după ziua de azi o veți face din nou.

Urmă un alt răcnet, şi mai puternic de data asta.

— *Companiile Torrent*, *Cascade* şi *Waterfall* depind de noi ca să măturăm străzile pentru ei, încheie el. Şi nu le vom dezamăgi. De acord?

— De acord! strigară piloții săi, atât de tare de data asta încât lonjeroanele metalice şi platoul de punte al hangarului vibrară.

Era atât de mândru de ei – şi, în acelaşi timp, atât de speriat. Realitatea brutală a luptei însemna că şansele erau că nu se vor întoarce toți acasă. O ştiau şi ei, dar nimeni nu ar fi citit asta pe fețele lor – fețe care, la prima vedere, pentru un observator nepăsător, erau identice. Dar el îi cunoştea ca indivizi şi îi iubea pentru ei

înşişi. Putea să enumere cicatricile fiecărui om, să recite ciudățeniile fiecăruia, să descrie părul idiosincratic al fiecăruia. Cu casca pusă, în armură completă, îi cunoştea pe fiecare dintre ei după mers.

Legați-mă la ochi şi vă voi spune cine a râs.

Lăsându-şi privirea să atingă fiecare pilot unic, hotărât, le fixă fețele bine în memorie, în cazul în care aceasta ar fi fost ultima dată când îi vedea.

— Bine, să mergem, spuse el. După mine în formație standard până când vom ieşi din navă. După ce ajungem în spațiul liber, ocupați-vă de treburile voastre după cum vreți. Ultimul care ajunge acasă cumpără băuturile.

Râzând şi fiind dornici de luptă, clonele rupseră rândurile şi se îndreptară spre navele lor. R2-D2 bipăi şi fluieră când Anakin urcă în cabina de pilotaj a navei lor.

— Nu te panica, R2, îi spuse droidului agitat. Cineva lucrează la problemă.

Urmară mai multe fluierături neliniştite.

— Nu. În acest moment am nevoie de tine mai mult decât are nevoie Locotenentul Avrey, răspunse el, începându-şi verificarea de dinaintea zborului. Aşa că, în timp ce noi dăm cu piciorul la tinichele acolo, R2, tu fă-ți treaba ta şi eu o voi face pe a mea. Şi dacă trebuie să-mi spui ceva, scrie-mi un bilet.

De data aceasta micul droid astromec păru consternat.

— Nu-ți face griji, vom fi bine, insistă el, chiar dacă frica îi făcea şira spinării să tremure. *Padme. O voi revedea. Nu voi muri astăzi.* Grievous încă n-a găsit maşinăria care ne poate atinge. Ai înțeles?

R2 emise un semnal sonor de răspuns plin de speranță.

— Bine, spuse el şi aruncă o privire rapidă prin hangar pentru a se asigura că *Escadrila Aurie* era pregătită.

Da. Fiecare navă de luptă era pregătită, cu cupolele închise. Îi simțea cum ard în Forță: hotărârea unită a piloților săi de a reuşi, de a învinge inamicul indiferent de ce li se arunca în cale. *Sunt atât de norocos că îi am. Te rog, nu mă lăsa să-i dezamăgesc.* Propria cupolă a cabinei de pilotaj rămase neasigurată, pentru moment. Aştepta un mesager de pe punte care să-i anunțe că sunt gata de lansare.

Haideți, haideți. Ce mai aşteptăm? Timpul înseamnă vieți, oameni buni. Să nu mai stăm pe loc.

* * *

Obi-Wan stătea singur pe punte, privind prin vizorul principal al lui *Indomitable*, prin abisul fără aer dintre el şi grupul de luptă inamic, la Grievous, care stătea pe propria punte şi orchestra subjugarea lumii neajutorate Kothlis. I se făcea pielea de găină de nevoia de a acționa. Nava de război a Generalului Separatist vomită un alt transportor de trupe droide. Bolnav de scârbă, privi cum nava se prăbuşeşte direct spre planeta neapărată.

Grievous. La începutul războiului, încercase să înțeleagă ce anume motiva creatura. Ce-i alimenta ura şi violența, dorința lui nebună de moarte şi distrugere. Răspunsul îi scăpase cu încăpățânare, şi în cele din urmă renunțase. Să-l înțeleagă pe Grievous sau să nu-l înțeleagă niciodată: nu avea nicio importanță. Nu exista, nu putea exista niciodată vreo speranță de pace între ei. Cyborgul era hotărât să distrugă Republica. Era o creatură a părții întunecate şi, alăturându-se lui Dooku, îşi pecetluise soarta. Obi-Wan putea simți, tremurând la marginea conştiinței sale, un sentiment despre ceea ce se petrecea pe Kothlis. Dacă s-ar fi deschis, ar fi simțit-o

complet. Forța i-ar fi arătat totul în detalii intime şi nemiloase; l-ar fi cufundat adânc în durerea, teroarea şi moartea care se aflau la distanță şi aşteptau, ca el şi Anakin să le oprească. Se ținea riguros închis. În momente ca acesta, empatia era un blestem. Deşi cea mai mare parte a atenției sale era concentrată dincolo de puntea lui *Indomitable,* o mică parte a minții sale era conştientă de fiecare ființă din spatele său, de fiecare conversație, de fiecare gând pe jumătate format, de fiecare fir de sudoare care se prelingea pe spinare, gâdila coastele şi lipea părul de frunte. Era un echipaj bun, unul dintre cele mai bune ale Republicii, dar erau organici, nu droizi programați. Sub aparențele lor de disciplină, le era frică.

Şi eu puteam să mă tem, dacă îmi permiteam. Dar nu pot. Frica este un lux pe care nu mi-l pot permite.

Yularen i se alătură.

— Ordinele transmise prin fasciculul îngust au fost primite şi înțelese, Generale. Dați ordinul şi vom porni misiunea.

Dați ordinul… O propoziție atât de mică şi inofensivă. *Dați ordinul…* şi semnați cine ştie câte mandate de condamnare la moarte? Câte clone vor muri astăzi pentru că el a dat ordinul? Câți se vor mai naşte în containerele lor sterile de pe Kamino, fiind supuşi unei maturizări accelerate şi unei condiționări complete, pentru că el a dat ordinul? Nu avea să ştie până la sfârşitul confruntării. Dacă va pieri în timpul ei, s-ar putea să nu ştie niciodată. Dacă va pieri în timpul ei, apărând Kothlis, protejându-şi oamenii, ar fi compensat acele vieți construite cu măiestrie, care respirau pentru prima dată, pentru că a dat el ordinul?

Cu greu. Într-o zi va fi o judecată pentru asta. Într-o zi ni se va cere socoteală pentru aceste vieți duplicate. Într-o zi… Simți o durere bruscă şi înjunghiată în spatele ochilor şi suspină. Deci… Se întoarse. Durerea era o moştenire neplăcută după isprăvile sale de pe Zigoola. După atâta timp, nici măcar Vokara Che, vindecătoarea Jedi, nu reuşise să o alunge. Nici el nu reuşise, în ciuda meditațiilor profunde şi a acceptării ocazionale, pline de resentimente, a ajutorului chimic. Dar poate că o merita. Poate că era o reamintire a morților, o lecție ascuțită despre consecințe.

Şi poate că sunt morbid de melancolic. Ajunge. Am o treabă de făcut.

Yularen, un om răbdător, îl aştepta să vorbească. Cu o privire înspre el, aprobă din cap.

— Ordinul este dat, Amirale.

— Generale, spuse Yularen şi ridică o mână.

Era singurul semn de care avea nevoie echipajul său. În timp ce ofițerii se pregăteau de luptă, un ofițer subaltern sprintă spre turboliftul punții, îndreptându-se spre puntea navelor de luptă. Purta cu ea o comandă scurtă şi concretă.

Escadrila Aurie, puteți pleca.

Şi aşa avea să înceapă… lupta şi moartea.

Anakin, ai grijă.

Simți privirea atentă a lui Yularen.

— Tânărul Skywalker este un pilot extraordinar, Generale. Nu uitați asta.

Simpatie, din partea lui Wullf Yularen? Nu era ceva la care să se aştepte. Aveau o relație cordială şi lucrau bine împreună. Dar Amiralul era un om rezervat, precaut, care nu aprecia, în fond, prezența Jedi pe puntea sa. Era prea disciplinat, prea profesionist, pentru a permite ca îndoielile să interfereze cu îndatoririle sale, dar acestea îi modelau atitudinea. Şi totuşi, iată-l aici, oferindu-i un fel de confort ciudat.

Şi mai ciudat, este că mă simt reconfortat. Aprobă din cap.

— Ştiu, Amirale. Într-adevăr, este cel mai bun pe care îl avem.

Dar dacă ce avem mai bun nu e destul de bun…

Şi-ar fi dorit să vadă rezultatul acestei bătălii. Ar fi vrut să poată simți ce se va întâmpla în continuare. Dar chiar şi aici, atât de departe de Coruscant şi de asediile de pe Inelul Exterior, partea întunecată îi înăbuşea sentimentul viitorului; îi strâmba şi răsucea partea luminoasă, făcând-o opacă. Acum era mult mai sensibil la ea. O altă moştenire a lui Zigoola. Ceea ce presupunea că era un lucru bun, chiar dacă îl făcea să se simtă rău. Simțea un zumzet constant de greață, şoptindu-i malign.

Aşteptară în tăcere. Doi oameni foarte diferiți, *îngemănați* de un singur scop, cu diferențele lăsate deoparte pentru a servi binele suprem.

Şi apoi… o tresărire a Forței. Un salt în sângele lui. Partea luminoasă străluci, învingând întunericul. Alături de el, Yularen scoase un oftat reverențios în timp ce privea spre galaxie prin fereastra de oțel transparent a punții.

— Îmi opresc inima, să ştii, spuse amiralul cu blândețe. În mod surprinzător. De fiecare dată când le văd, mi se opreşte inima.

Elegante şi letale, frumoase în felul lor ucigător, navele de luptă ale *Escadrilei Aurii* străbătură ca o suliță vidul de dincolo de fereastră. Obi-Wan, care era cu reticență de acord cu sentimentul neaşteptat al lui Yularen, îşi simți propria inimă zdruncinându-se în timp ce-şi ținea privirea îmbunătățită de Forță asupra navei de vânătoare din frunte, asupra lui Anakin, care se îndrepta spre Grievous în fruntea *haitei* sale. Putea simți euforia fostului său Padawan în zbor, bucuria lui feroce la gândul de a-l zdrobi pe acel duşman implacabil.

Acea bucurie feroce îl înfioră. Undeva, cumva, Anakin îşi descoperise… nu gustul de a ucide. Nu. Niciodată asta. Dar cu siguranță gustul pentru răzbunare. Învățase să găsească plăcere în a face un duşman să plătească pentru crimele sale.

Şi a învățat asta de la mine? În setea mea de dreptate, şi plăcerea de a-mi perfecționa abilitățile, l-am făcut să se rătăcească? Gândul acela era un chin. Nu toți cei care luptau pentru Separatişti erau droizi. Că ar fi putut, fără să vrea, să-şi dezamăgească strălucitul ucenic, să fie orb la ceva din el atât de crucial, atât de vital… *Nu-mi pasă ce spune Yoda. A fost făcut Cavaler prea devreme. Şi mă tem că va trebui să plătim prețul pentru graba noastră.*

O mişcare spre dreapta îi atrase atenția. *Escadrila Ciocan*, ieşind din siguranța hangarelor lui *Pioneer*, urmărea *Escadrila Aurie* pentru a se lupta cu navele droide ale lui Grievous. Câteva momente mai târziu, spre stânga, *Escadrila Săgeată* ieşi din *Coruscant Sky*. Trei grupuri complete de nave de luptă, pilotul fiecărei *canistre metalice* fiind la o distanță infinit de subțire de moarte.

Yularen aprobă din cap spre ofițerul său aflat la comandă, apoi se întoarse.

— Generale. Vom fi în poziție de asalt în scurt timp.

Indomitable era în curs de desfăşurare, îndreptându-se greoi spre Kothlis, flancat de crucişătoarele sale surori şi având încredere în Anakin şi în piloții săi neînfricați că nu vor avea de suferit înainte să-i poată apăra. Câteva dintre navele de luptă droide ale lui Grievous îşi întrerupseseră patrularea perimetrului de pândă a grupului lor de luptă şi se porniseră spre primul val de nave de luptă ale Republicii, îndreptându-se spre Anakin, temerarul din frunte.

— Mulțumesc, Amirale.

Fluxuri de salve laser, clipind luminos, străbăteau întunericul spațiului. Făcând salturi şi picaje, rostogolindu-se şi evitând, Anakin şi piloții săi clone evitau distrugerea la mustață. Patru nave de luptă droide explodară în aşchii de duroțel,

cioburi şi zgură.

— Generale... Yularen era încruntat. Când preconizați să lansați canonierele?

Obi-Wan nu-şi putea lua ochii de la *Escadrila Aurie* – de la Anakin.

— Nu ştiu încă. De îndată ce voi şti, vă voi spune.

Yularen îşi drese glasul.

— Asta e... cam vag pentru gustul meu.

— Serios, Amirale? Obi-Wan se forță să se uite la Yularen şi zâmbi cu o încredere liniştită. Prin intermediul Forței auzi un pilot clonă țipând. Mie nu mi se pare deloc vag.

* * *

— La naiba! Anakin înjură şi trecu rostogolindu-se pe sub burta unei nave droide spulberate. Ai grijă, *Auriu Şapte*! Ai grijă unde tragi!

Nu conta că *Flashpoint* nu-l putea auzi. Strigătul ajuta, aşa că striga. Luptătorii vulturi modificați ai lui Grievous îi asaltau ca nişte viespi furioase. Din câte putea număra, oamenii lui erau depăşiți numeric cu aproape doi la unu.

Dar am înfruntat şanse şi mai rele. O putem face. Putem face treaba.

Făcuse şase *ucideri* în patru minute.

O navă de vânătoare a Republicii trecu pe lângă raza lui vizuală, urmărită de o pereche de nave inamice.

— Ai grijă, *Săgeată Nouă*, ai doi pe urmele tale...

Vulturii traseră, cu o precizie letală, iar nava de luptă a lui *Săgeată Nouă* se dezintegră în foc şi fum. Lovit prin Forță, simți furia lui Stinger, durerea lui scurtă şi intensă. *Nu, nu...* Moartea pilotului clonă răsună în el, orbindu-l. Şi apoi nu mai avu timp să simtă nimic, pentru că trei nave droide erau după el – de unde veniseră? – şi se chinuia să scape de ele, luptându-se cu propria viteză şi traiectorie biciuitoare, în timp ce inamicii îl țineau blocat între ei. La naiba, erau buni – *cine i-a programat pe aceşti nenorociți? Vreau să mă întâlnesc cu el pe o alee întunecată de pe Coruscant* – şi brusc, nu mai era atât de distractiv să-şi piloteze nava în luptă...

Îl salvă Fireball. Ieşind abrupt dintr-un viraj care ar fi trebuit să fie prea strâns pentru toleranța structurală a navei sale de luptă, simțind că ține nava laolaltă cu ajutorul Forței şi al disperării, zburând printre resturile de vulturi pe care Fireball le lăsase în urma sa, Anakin zări *Indomitable* cu coada ochiului. Salvele laser curgeau din turelele de tunuri ale crucişătorului, anihilând avantajul lui Grievous. Privind mai departe, văzu că *Pioneer* şi *Coruscant Sky* loveau navele de război Separatiste care se îndreptau spre centura de asteroizi de pe Kothlis, deturnând resursele lui Grievous de la escadrilele de luptă disperate.

Apoi, Fireball coborî lângă el, astfel încât zburară în tandem, doar pentru o clipă. Întorcându-şi capul, uitându-se dincolo de R2-D2 care era pătat de lovituri, Anakin ridică o mână de recunoştință, cu degetul mare în sus. Dinții lui Fireball sclipiră într-un zâmbet rapid, apoi se îndepărtă pentru a urmări o altă navă droidă.

Anakin se scutură. *Este o idee bună. Nu eşti un turist, Skywalker.*

Ciocan Doi trecu pe lângă nasul navei sale de luptă, cu un strigăt tăcut de panică răscolind Forța. Fumul țâşni din motorul subluminic al lui Wingnut, iar cupola cabinei de pilotaj era lovită într-o dâră largă, ascunzându-i linia de vizibilitate. Două nave de luptă droide îl urmăreau, ca nişte proiectile letale care aruncau plasmă la fel de letală. Nava lui Wingnut se zbătea şi se clătina;

stabilizatorul său dreapta era lovit, unitatea sa R4 era o ruină fumegândă – iar droizii se apropiau – se apropiau…

Nu. Nu. Nu Wingnut. Ni s-a alăturat abia acum o lună.

Hotărât, îşi scufundă propria navă de luptă în calea vulturilor, aruncând-o într-o rotire strânsă, apăsând pe comenzile laserului, astfel încât armele sale să arunce moarte într-un arc care se extindea sălbatic. Plasma incendiară tranşă navele de luptă droide în bucăți zdrențuite, învârtindu-se. O bucată îl zgârie pe R2 în timp ce trecea pe lângă el, iar datapadul carlingii se aprinse cu un protest isteric.

— Îmi pare rău! strigă el prin cupola plină de scântei. Greşeala mea!

Strângând comenzile, îşi întoarse din nou nava de luptă cu fața în sus – sau ceea ce conta ca fiind cu fața în sus în această luptă nebună – şi încercă să-l găsească pe Wingnut. Era acolo, întorcându-se la *Pioneer*. *Ciocan Opt* îl acoperea, ținând tinichelele departe de coada lui fumegândă.

La naiba, apropo de tinichele… Senzorii din carlingă strigară un avertisment: patru inamici se îndreptau direct spre el. De unde veniseră? De fiecare dată când ucidea unul, apăreau alți trei în locul lui.

Grievous aruncase fiecare tinichea pe care o puteau atinge mâinile sale de metal spre crucişătoarele Jedi şi spre navele de luptă care le protejau. Spațiul şi timpul se încețoşară, iar vidul se umplu de explozii şi cioburi, de ratări la limită şi de voci prin Forță: piloții lui, râzând, înjurând şi urlând de moarte. Iar el râdea, înjura şi urla împreună cu ei, liniştea fiind insuportabilă.

Ucide, ucide şi iar ucide, măcelăreşte navele de luptă, măcelăreşte-i pe Tuskeni, fiecare pierdere este la fel, fiecare durere izvorăşte dintr-o singură sursă. Salvează Kothlis, salvează Coruscantul, salveaz-o pe Padme. Salvează-i pe toți.

Capitolul 3

Scufundat adânc în Forță, subordonând ceea ce vedeau ochii lui la ceea ce îi spuneau simțurile, Obi-Wan îi privi pe Anakin şi pe piloții săi cum atacau flota lui Grievous – şi privi cum navele de luptă droide îi atacau la rândul lor. Cineva din gaşca Separatiştilor se jucase în mod clar cu sistemele de operare ale vulturilor; nu exista nicio navă de control a droizilor în grupul de luptă al lui Grievous, şi totuşi, navele de luptă inamice funcționau cu o eficiență fluidă.

Minunat. Exact ceea ce ne trebuia – altceva mecanic care să-l distragă pe Anakin de la imaginea de ansamblu.

Observând din exteriorul său, ciudat de detaşat în fluxul şi refluxul Forței, privi cele trei nave de război masive ale Republicii care îşi adăugau puterea la luptă, armele tăind deopotrivă navele de luptă inamice şi resturile lor. Şi în timp ce privea bătălia furioasă, fiind separat de ea şi profund implicat în acelaşi timp, simți cum mor piloții clone. Simți furia şi durerea lui Anakin pentru ei. Îşi simți propria durere, înăbuşită. Simți un ecou slab dinspre Ahsoka, încă tânără şi perfecționându-şi stăpânirea puterii părții luminoase, încercând să urmărească situația lui Anakin de pe puntea hangarului lui *Indomitable*.

Participant şi martor, stătea în fața ferestrei punții de comandă, aşteptând semnalul care ştia că va veni. *Încă nu, încă nu, încă nu... Da. Acum.*

Văzu *Escadrila Aurie* tăind în bucăți navele de luptă droide care fugeau. Văzu escadrilele *Ciocan* şi *Săgeată* țintindu-l pe Grievous însuşi. Simți uşurarea lui Anakin. Îi auzi vocea calmă, puternică precum un strigăt.

Dă-i drumul, Obi-Wan. Spune-i lui Yularen că e acum ori niciodată. Se întoarse.

— Putem porni, Amirale. Viteză subluminică maximă. Du-ne pe planeta aia.

— S-a făcut, zise Yularen, cu vocea lui profundă, plină de o satisfacție violentă şi cu ochii puțin mari din cauză că îşi amintise de puterile Jedilor. Căpitane!

În spatele lor, fără a mai avea nevoie de niciun îndemn, ofițerul aflat la comandă sări la datorie. O bătaie de inimă mai târziu, *Indomitable* tresări, motoarele sale subluminice propulsându-i spre Kothlis şi spre ființele de pe planetă care aveau nevoie disperată de ajutorul lor. Obi-Wan se îndepărtă de fereastra punții. Era timpul să se alăture Ahsokăi, lui Rex şi *Companiei Torrent*.

— Vânătoare bună, Generale, spuse Yularen, cu ochii fioroşi şi cu fața sumbră. Vei primi veşti de la mine de îndată ce comunicațiile vor fi restabilite.

Dacă vor fi restabilite. Locotenentul Avrey era chiar acum îngropată adânc în măruntaiele crucişătorului *Indomitable*, încercând să grefeze în ele acei anozi vechi.

Fie ca Forța să fie cu ea.

Cu un semn din cap către Yularen, se îndreptă cu pas măsurat spre hangarul navelor de luptă. Chiar şi în coconul crucişătorului putea simți zgomotul surd al tunurilor laser masive, care loveau noua navă amiral a lui Grievous şi navele de război mai mici din flota sa. Prin intermediul Forței putea simți mânia celor de pe *Pioneer* şi *Coruscant Sky*, navele surori ale crucişătorului, care îşi împrumutau vocile la corul de distrugere care se abătea asupra inamicului.

Ar fi trebuit să rămâi acasă, Grievous. Să vii aici a fost o greşeală.

Turboliftul se deschise şi acolo era Ahsoka, ițindu-se din nava lor de luptă deschisă, cu ochii ei enormi plini de o dorință nerăbdătoare. Alergă pe puntea aglomerată a hangarului, trecând printre celelalte canoniere încărcate cu clone care aşteptau şi sări lângă ea. Aruncându-i ucenicei lui Anakin un zâmbet mic şi scurt, privi la Rex.

— Supa e gata, Căpitane.

— Da, domnule, spuse Rex, şi se întinse în cabina de pilotaj pentru a-l bate pe umăr pe pilotul lor care avea casca pe cap. Pilotul pocni două întrerupătoare de pe consolă, iar luminile interioare se aprinseră la maxim. O secundă mai târziu, scuturile exterioare se puseră în funcțiune. În burta canonierei, înghesuite umăr lângă umăr, clonele *Companiei Torrent* care încăpură în compartimentul pentru trupe îşi îndesară căştile pe cap, devenind straniu de extraterestre.

— Maestre Kenobi? zise Ahsoka, tremurând de speranță. *Skyguy* este... adică...

— E bine, Padawan, o admonestă el. Concentrează-te. Disciplinează-ți mintea pentru a te pregăti de luptă.

— Da, Maestre, şopti ea. Ştiu asta. Îmi pare rău.

Era un copil bun. Anakin o pregătea bine. *Mai bine, poate, decât l-am antrenat eu. Cel puțin în unele privințe. El nu a uitat cum e să fii tânăr şi nesigur.*

— Nu-ți cere scuze. Să faci greşeli este o mare parte din a fi un Padawan. Felul în care facem față greşelilor determină progresul nostru – şi succesul sau eşecul nostru final.

Ochii Ahsokăi erau aproape comic de mari.

— Nu-mi pot imagina că tu faci greşeli, Maestre Kenobi.

În ciuda propriei sale tensiuni fierbinți, fu cât pe ce să râdă.

— Padawan, la timpul meu am făcut mai multe greşeli decât sunt purici de nisip pe o bantha sălba...

O triplă străfulgerare de lumini roşii se reflectă pe fețele lor şi pe suprafețele plane, în timp ce baliza de lansare a hangarului se aprindea în semn de avertizare. Neavând nevoie să li se spună, piloții porniră motoarele. Vuietul gutural fu reluat de canonierele aflate de o parte şi de alta a lor.

— Ar trebui să vă țineți bine, domnule General, spuse Rex. *Supa* de care ați pomenit a început să fiarbă.

Cu un semn din cap către Ahsoka, îşi ridică propria cască şi dispăru în ea.

— Într-adevăr, spuse Obi-Wan, agățându-se de o curea din tavan.

Cuvintele laconice ale lui Rex tensionară atmosfera în canonieră până la punctul de rupere. Linişte de sub toate zgomotele operaționale normale era absolută, stranie. Fiecare clonă stătea în picioare într-o linişte enervantă, cu capul înclinat fracționat într-o parte. Erau unite într-o conversație privată, cu atenția îndreptată spre Căpitanul lor. Primeau instrucțiuni de ultim moment, un discurs de încurajare, un fel de rugăciune a clonelor? Obi-Wan nu ştia. Nu întrebase niciodată. Ideea de a întreba i se părea deranjantă. Insensibilă. Nepoliticoasă.

— Ciudat, nu-i aşa? şopti Ahsoka încrezătoare. M-am obişnuit acum – dar în acelaşi nu m-am obişnuit.

El îi oferi o jumătate de zâmbet.

— Ştiu ce vrei să spui.

Uşile hangarului erau complet deschise, cu scuturile exterioare încă activate. Privind peste umărul pilotului şi prin fereastra cabinei de pilotaj, putu vedea că se aflau aproape de ținta lor, Kothlis. Mai rămăsese doar centura de asteroizi de

negociat, apoi prăbuşirea abruptă prin atmosfera superioară subţire a planetei. *Indomitable* îşi croia drum printre bucăţile de rocă suspendate, distrugându-le pe unele şi alegând calea de minimă rezistenţă acolo unde putea, folosindu-se de ruta trasată de transportoarele de trupe droide ale lui Grievous.

Cel puţin liderul Separatist se dovedea util la ceva.

Închizând ochii, Obi-Wan îl căută pe Anakin în Forţă. Era acolo, încă întreg, conducându-şi piloţii supravieţuitori într-o şicană nemiloasă asupra navelor de război şi de luptă ale lui Grievous, îndepărtând focul acestora de crucişătoarele Jedi şi oferindu-le cele mai mari şanse de a ajunge nevătămaţi pe planetă.

Satisfăcut că Anakin era – şi va fi – în regulă, cel puţin pentru moment, îşi îndreptă atenţia spre Kothlis. Ceea ce simţea, atât de aproape acum, îi strânse gâtul şi stomacul şi aprinse focurile de durere din spatele ochilor la o viaţă strălucitoare şi furioasă. Teroare. Agonie. Perplexitate. Disperare.

Răsuflând din greu, se întoarse într-o parte – şi văzu că Ahsoka se lupta să-şi stăpânească propria reacţie indisciplinată la senzaţiile şi emoţiile copleşitoare care clocoteau prin Forţă. În timp ce *Indomitable* străbătea atmosfera superioară a planetei, căldura coborârii arzând în jurul navei, el o luă pe copilă de umări ei slabi.

— Te-ai deschis prea mult, Ahsoka, spuse el, scuturând-o uşor. Te-ai lăsat copleşită. Tu nu eşti un râu care inundă, copilă, ci un robinet. Strânge-ţi mintea. Restrânge fluxul Forţei. Controlează cantitatea şi viteza a ceea ce vezi şi simţi. Nu trebuie să o laşi niciodată să te controleze. Acolo se află nebunia şi căderea în partea întunecată.

Fata tremura, cu ochii strânşi. Era atât de tulburată încât nici măcar nu tresărise la folosirea intenţionată a cuvântului *copilă* în loc de *Padawan*. În iluminarea ternă a navei de luptă, i se păru că vede o lacrimă scăpând dintre genele ei extravagante şi curgându-i pe obraz.

— Nu pot – Maestre, nu pot...

— Ba da, poţi, insistă el. Ai un mare potenţial, Ahsoka. Maestrul Yoda are mari speranţe în tine, la fel ca şi Anakin. Controlează-te.

— Da, da..., spuse Ahsoka şi deschise ochii. Pe chipul ei se citea o determinare nouă şi formidabilă. Aveţi dreptate, Maestre Kenobi. Pot!

Obi-Wan simţi un val în Forţă în timp ce fata îşi exercita controlul. Ahsoka exhală o respiraţie lungă în timp ce îşi recăpăta echilibrul emoţional. Impresionat, Obi-Wan o eliberă.

— Foarte bine, Padawan.

— Generale Kenobi! spuse pilotul lor peste umăr. Scuturile hangarului sunt dezactivate.

— Atunci să mergem, Locotenente, răspunse Obi-Wan. I-am făcut pe locuitorii de pe Kothlis să aştepte prea mult timp.

* * *

Canonierele se lansară în succesiune rapidă, eliberându-se de crucişătoarele Republicii ca nişte *câini akk* scăpaţi din lesă. Văzând cum navă după navă se scufundă spre suprafaţa planetei lovite, Anakin îşi permise un gând scurt şi distras – *Fie ca Forţa să fie cu tine, Obi-Wan* – şi apoi alungă cu totul din minte trupele de asalt de la sol. Obi-Wan, Ahsoka şi oamenii lui Rex aveau de câştigat bătălia lor, iar el o avea pe a lui. Dacă îşi făcea griji pentru ei acum, ar fi putut fi ucis cu uşurinţă – el

sau oamenii lui.

Datapadul consolei cabinei de pilotaj se aprinse cu un nou mesaj de la R2-D2: *Încă nu avem comunicații. Comunicațiile nu sunt active.*

— Ştiu, ştiu, mormăi el. Crede-mă, am observat. *Haide, Avrey. De ce îți ia atât de mult timp?* Rezistă, R2. Ne descurcăm bine şi fără ele. Până acum.

O navă de luptă droidă parțial avariată încercă să se fixeze pe el. Frână puternic, se răsturnă cu capul în jos şi o făcu bucăți, apoi îşi luă o clipă pentru a face o numărătoare rapidă. Douăzeci şi trei de nave, fără el. Cu Wingnut înapoi la bordul lui *Pioneer*, asta însemna… *Douăsprezece. Am pierdut douăsprezece.*

Nu avu timp să simtă asta. Un nou val de nave de luptă droide se revărsa din navele de război Separatiste – *ce, acum au o turnătorie la bord?* – îndreptându-se în linie dreaptă spre Kothlis, spre crucişătoare şi spre canonierele încărcate cu clone. De data asta erau nave de luptă *Scarabeu*, configurate să ucidă la fel de uşor în atmosferă ca şi în vidul spațiului.

Deci ai rămas fără vulturi, Grievous? Asta înseamnă că i-am distrus pe toți? Hei, îmi pare rău pentru asta.

O altă privire îi arătă ultima canonieră, care se scufunda dispărând din vedere. Văzu că *Scarabeii* lui Grievous se înghesuiau după ea, hotărâți să o distrugă. Îşi întoarse brusc nava de vânătoare spre stânga şi execută o rostogolire strânsă pentru a atrage atenția lui *Fireball.* Mâna înmănuşată a Căpitanului îi făcu semn că îl văzuse, aşa că se răsuci sub un câmp de resturi care plutea zdrențuit şi îşi flutură coada spre un grup de piloți de-ai săi aflați pe partea cealaltă. Mesaj fu primit, iar oamenii lui se adunară în spatele lui. Erau o haită de vânători acum, mirosind sânge proaspăt şi dornici să ucidă. Îmbibat în Forță, cu sângele fierbinte de adrenalină, puse ochii pe *Scarabei*, deschise accelerația navei de luptă la viteză maximă…

…şi atacă. *Eşti mort. Eşti mort. Sunteți morți cu toții.*

Lupta îl mistuia. Vidul spațiului dispăru. Carnea deveni metal, iar gândurile îi luară foc. Granițele dintre spațiu, timp şi sine dispărură. Dizolvat în Forță, se predă momentului. Trecutul, prezentul şi viitorul erau una. Era Anakin. Era Obi-Wan. Era Shmi, şi Padme, şi Ahsoka. Era Grievous în lăcomia sa. Era Rex, şi Fireball, şi Wingnut şi toate clonele pe care nu le cunoscuse niciodată. Era fiecare prieten şi fiecare duşman, lăsat în urmă sau care avea să vină. Şi era şi nava lui de luptă, cu aripi, propulsoare, conducte şi cupolă. Era nava lui de luptă, care zguduia stelele.

Eu sunt Cel Ales. Azi am ales să câştig.

Indomitable, *Pioneer* şi *Coruscant Sky* i se alăturară în luptă. Asemenea navelor de război din vechime, legate de planete, pe mările largi, navigau prin vânturile astrale ale vidului şi loveau navele de război Separatiste cu torpile protonice şi rafale laser. Focul înflorea şi se stingea de ambele părți, incandescența lor fiind trecătoare. Piloții *Escadrilelor Aur*, *Ciocan* şi *Săgeată* se aruncară asupra inamicului pentru ca acesta să nu învingă.

Văzut – urmărit – ucis. Văzut – urmărit – ucis. Iar şi iar, şi iar, şi iar, şi…

Săgeată Şase dispăru. *Liderul Ciocan* dispăru. *Auriu Patru* dispăru. *Săgeată Trei* la fel. *E război. E ceea ce se întâmplă. Nu te gândi la ei. Nu acum.*

Scarabeul a dispărut. *Scarabeul* a dispărut. *Scarabeul* a dispărut. *Scarabeul* a dispărut. Forța i-l arătă pe Grievous, pe puntea sa. I-o arătă pe Padme, dormind. I-l arătă pe Palpatine, gânditor. I-i arătă pe Obi-Wan şi pe Ahsoka, luptând spate în spate. O furtună de imagini trecu prin ochii minții sale.

Mă arată pe mine însumi. Mă arată pe mine victorios.

Bătălia continuă şi el continuă odată cu ea, om şi maşină într-o perfectă armonie ucigaşă.

* * *

— Atenție! strigă Ahsoka. Soldat, ai grijă!

Clona al cărei nume nu-l ştia nu o putea auzi. Urma să moară. Blocată în propria luptă pe viață şi pe moarte, deviind o salvă de proiectile blaster de la un droid care venea pe un STAP, zgâriată, arsă şi pârjolită în jumătate de duzină de locuri, Ahsoka se întinse prin haos, apelă la Forță şi împinse clona într-o parte, în timp ce un jet de plasmă frigea aerul în locul în care stătuse.

Am văzut asta! Am văzut asta! Înainte să se întâmple, am văzut-o!

O explozie de euforie îi dădu un nou impuls de putere. Fluturând sabia de lumină ca o pată verde în fața ei, sări să întâlnească droidul de pe STAP şi tăie ambele maşinării în două cu o singură lovitură. Saltul ei îmbunătățit de Forță o purtă în sus peste resturile care se roteau şi peste trei soldați clone carbonizați şi o grămadă de civili plini de sânge pe care nu îi putuse salva, direct în calea a patru droideka cu scut.

Patru împotriva unuia? Asta nu e corect!

Se întinse din nou spre Forță – şi deodată fu mai greu: obosea – şi trase în jos peste maşini, cu disperare, o jumătate de zid înalt de piatră. Nici măcar scuturile lor îmbunătățite nu le salvară. Aplatizate, scoaseră scântei, scârțâiră şi muriră.

Luându-şi un moment pentru a respira şi pentru a-şi şterge sudoarea de pe față, aruncă o privire sălbatică în jurul pieței centrale din Tal'cara. Înainte să vină Separatiştii trebuie să fi fost un loc frumos. Acum era numai fum şi ruine; bălți de sânge şi moloz erau împrăştiate peste tot, înconjurate de cabluri electrice în scurtcircuit şi conducte de apă sparte care pretindeau a fi fântâni. Aerul era înțesat de fum urât mirositor. Se pare că droizii Separatişti primiseră un singur ordin: să ucidă tot ce sângerează. Cu o eficiență brutală, exact asta făceau.

Maestrul Kenobi nu era aici. Îi ordonase ei, lui Rex şi celorlalți să intre în luptă, apoi o lăsase să se descurce în timp ce el şi detaşamentul său de clone se îndreptaseră spre instalația de spionaj, crucială din punct de vedere strategic. Nu o deranja. Însemna că avea încredere în ea, dar nu se putea abține să nu-şi facă griji pentru el. *Dacă va fi rănit din nou, Anakin va da vina pe mine, pun pariu*.

Un şoc ascuțit de presimțire o făcu să se întoarcă, cu sabia ridicată şi pregătită. Trei bătăi de inimă zdrobitoare mai târziu, alte două STAP-uri urlară în sus pe deasupra unui magazin de rochii, parțial demolat. Droizii care le conduceau o zăriră şi începură să tragă, cu salve de fulgere laser roşii ca sângele. Ea devie cu greu atacul lor, respingând proiectilele înapoi spre droizi, explodându-i într-o ploaie de scântei şi piese de schimb.

În jurul pieței, clonele *Companiei Torrent* se luptau cu forțele Separatiste. La fel ca şi STAP-urile, super droizii de luptă îşi croiau drum fără emoții, metodic, prin clădirile prăbuşite şi prin spațiile deschise, zdrobind statuile, zdrobind florile în straturile lor împrăştiate, rupând şi incendiind copacii înfloriți, trăgând cu blasterele şi lansând grenade. Distrugere şi pustiire – marfa de bază a Separatiştilor.

În momentul de față aveau doar o singură canonieră ca sprijin aerian, iar clonele *Companiei Torrent* luau bătaie. Cu comunicațiile încă bruiate – la naiba, voia să ştie cum se descurca Grievous –, nu aveau de ales decât ca celelalte canoniere să

se insereze şi apoi să zboare pentru a face evaluări individuale ale forței inamicului şi ale dispunerii trupelor. Era un mod nebunesc de a conduce un război.

Şi, foarte probabil, nu este cel mai bun mod de a-l câştiga.

Dar ea nu avea să se gândească la asta. Oriunde se uita dincolo de piață, putea vedea coloane de fum negru şi gros care se scurgeau pe cerul fierbinte de vară. O briză uşoară se învârtea, aducând cu ea duhoarea lucrurilor arse, țipetele slabe ale ființelor care mureau, trosnetul armelor de şoc, zap-zap-ul acut al laserelor.

Deasupra lor, singura lor navă de protecție deschise focul. O baterie Separatistă ripostă şi – oh, nu, oh, nu – canoniera scotea acum fum roşu şi negru. Văzu două clone căzând din pântece pe jumătate deschis, apoi văzu nava învârtindu-se ca un nerf sălbatic. Şi în final plonjă spre sol, dispărând în spatele unei centuri de copaci care o ascunse. Urmă o bubuitură puternică, o izbucnire de flăcări. Simți cum morții o zguduie în interior. Simți durerea şi lacrimile şi le împinse pe amândouă adânc înăuntru.

În stânga ei, o clonă țipă, cu vocea înăbuşită de cască. Se întoarse la timp pentru a vedea pe altcineva murind în stropi de sânge stacojiu strălucitor. Super droidul de luptă care îl omorâse îl călcă în picioare şi continuă să meargă. Un scâncet îi urcă în gât, dar îl înăbuşi. Trebuia să rămână concentrată, trebuia să...

Un alt STAP apăru şi se îndreptă spre ea. Cu capul învârtindu-i-se şi cu inima bătându-i cu putere, se ridică şi se aruncă peste capul droidului care îl conducea, cu sabia întinsă, legănând-o şi tăind în jurul ei pentru a dezmembra maşinăriile. Şi apoi, în ultima fracțiune de secundă, acționând după un impuls pe jumătate gândit, schimbă unghiul loviturii. Sabia ei decapită droidul, îi trimise capul învârtindu-se spre dreapta şi corpul spre stânga. Ghidată de Forță, ateriză pe STAP, cu picioarele aşezate pe suporturile pentru picioare, iar cu mâna liberă apucând ghidonul. STAP-ul se scufundă şi gemu, protestând, dar ea nu era cu mult mai grea decât un droid şi maşinăria îi susținu greutatea. Super droizii de luptă nici nu o văzură venind.

— Bună treabă, micuțo, spuse Rex, respirând aspru în timp ce se uita la ea cum stătea pe STAP-ul ei care se legăna şi plutea.

Armura lui albă era pârjolită în douăzeci de locuri. Pete de sânge îi străbăteau toată lungimea brațului drept, scurgându-se din articulația de la placa de umăr. Mai mult sânge se scurgea de sub platoşa toracică şi pe coapsa stângă. Îşi ferea piciorul acela, foarte mult. Un soldat clonă, Checkers, cu casca aruncată cu nepăsare, stătea lângă el. Sângera, ca şi Rex, dar nu la fel de tare. Bărbia şi mâna stângă îi erau tăiate. Brațul drept îi era întins, gata să-l susțină pe Căpitanul său. Ahsoka îi aruncă un zâmbet rapid, plăcându-l enorm pentru asta.

— Rex... trebuie să te retragi, spuse ea, scanând piața în căutarea altor semne de activitate a droizilor. În mod incredibil, pentru moment, se părea că erau singuri. În caz că nu ai observat, eşti rănit.

— Nu sunt singurul, spuse Rex. Tensiunea din vocea lui distorsionată era cea mai gravă pe care o auzise vreodată. Am oameni aici care au nevoie...

Unda de şoc a exploziei din apropiere făcu aerul cald să tremure şi STAP-ul să se clatine sălbatic. Ahsoka îşi muşcă un strigăt de spaimă şi îşi strânse platforma aeriană sub control, stabilizând-o cu o împingere a Forței. În jurul pieței, geamurile ferestrelor sparte se desprinseră din ramele lor şi se prăbuşiră pe solul cicatrizat. Cărămizile desprinse le urmară. Praful se ridică în nori sufocanți şi învolburați.

— Ştiu, Rex, spuse ea, tuşind şi scuipând. Aveți oameni care au nevoie de asistență medicală. Duceți răniții la adăpost cât mai puteți. Mai bine chiar,

baricadați-vă undeva. Cine ştie cât va dura până când veți avea mai multă companie – şi cred că suntem oficial depăşiți numeric. Te-aş ajuta, dar acum că am acest STAP, pot găsi o canonieră care să vă evacueze de aici. Dacă nu cumva... Îşi opri sabia, o prinse la centură, apoi reuşi să activeze comunicatorul din mănuşă. Aici Ahsoka Tano, chemând *Indomitable*. Amirale Yularen, mă auziți? *Canoniera Unu*, mă auziți? Recepționează cineva? Mă aude cineva?

— N-are rost, spuse Rex, cu vocea încordată de durere şi îngrijorare controlată fără milă. Nu pare să funcționeze nicio idee genială pe care au pus-o la cale pentru a rezolva problema comunicațiilor. Cel puțin nu încă. Suntem pe cont propriu, Ahsoka.

Nu-l mai auzise niciodată vorbind aşa. Nu îl mai văzuse niciodată sângerând atât de mult. De la Teth încoace, nu mai pierduseră atâția oameni într-o singură misiune. O altă privire în jurul pieței îi arătă clonele supraviețuitoare, doar câteva nevătămate, care se îndreptau din toate direcțiile spre Căpitanul lor. Mulți dintre ei nu puteau merge decât cu ajutor. Patru erau cărați în brațe, prea răniți pentru a reuşi singuri.

Oh, asta e rău. E foarte, foarte rău.

— Mă duc să-l găsesc pe Maestrul Kenobi, spuse ea, dorindu-şi ca vocea să sune îndrăzneață şi încrezătoare. Şi o altă canonieră. O să te scot de aici, Rex. Mă auzi?

— Da, doamnă, spuse Rex, încercând să sune ca şi cum ar fi fost nevătămat.

Se clătină, iar Checkers îl apucă, ținându-l în picioare.

Ahsoka simți că i se pune din nou un nod în gât.

— Nu ai voie să mori. Este un ordin. Se uită la celelalte clone. Este clar, toată lumea? Să nu mai muriți. Este împotriva regulamentului.

— Da, doamnă! spuseră în cor clonele supraviețuitoare ale *Companiei Torrent*.

— Checkers...

— Da, doamnă? spuse el, cu vocea încordată de durere.

— Ai grijă de Căpitanul Rex.

El aprobă din cap.

— Foarte multă grijă, doamnă.

— Bine, atunci, spuse ea, atinsă aproape până la lacrimi. Rămâneți aici. Rămâneți în siguranță. Mă voi întoarce imediat. Promit.

Şi înainte să o doboare complet curajul clonelor, îndepărtă STAP-ul şi ieşi din piață în căutarea lui Obi-Wan şi a ajutorului.

* * *

Tăind cu sabia prin încă un zid de droizi care se năpusteau asupra lui, simțind cum i se scurgeau puterile şi cum îi ardeau muşchii, Obi-Wan clipi şi îşi scoase sudoarea înțepătoare din ochi.

Am o presimțire proastă în legătură cu asta.

— Generale Kenobi! strigă Locotenentul Treve, ieşind în fugă din coridorul din spatele lui. Domnule, sunt pe cale să străpungă a doua linie. Nu ştiu cât timp îi mai putem reține.

În timp ce ultimul droid se prăbuşea bucățele la picioarele lui, Obi-Wan se întoarse, respirând greu. Durerea din spatele ochilor lui era cruntă.

— Îi vom reține atât cât va trebui, Treve. Nu există alternativă.

Treve aruncă o privire la trupurile împrăştiate ale Bothanilor ucişi înainte de

sosirea ajutorului Republicii, apoi îşi îndreptă un deget spre cască.

— Da, domnule.

Nu părea prea încrezător. *Nici eu nu mă simt prea încrezător. Mi-aş dori ca Anakin să ajungă aici.*

— Numărul de victime?

— Îmi pare rău, domnule General. Am fost prea ocupat să le număr. Treve clătină din cap. Poate o treime.

O treime? Îi trebui un moment pentru a-şi uşura umerii dureroşi.

— Ce zici de sprijinul canonierelor? Cum rezistă?

Chiar şi cu expresia ascunsă de cască, disconfortul lui Treve fu palpabil.

— Ah…

Obi-Wan închise ochii, pentru scurt timp.

— Câte?

— În locația noastră? Patru doborâte. Două distruse, două dezactivate. Treve ridică din umeri. Putea fi mai rău, domnule.

Serios? Cum?

— Deci nu avem niciun sprijin aerian?

— Nu chiar, spuse Treve, din nou încruntat. Avem încă şase canoniere acolo sus, dar le este greu să străpungă apărarea Separatiştilor.

Ceea ce explica de ce auzise o mulțime de focuri inamice, dar aproape niciunul prieten. Îl putea auzi acum, bubuind dincolo de uşile baricadate din față. Înăbuşit, dar încă aproape. Odată cu el se auzea ciocănitul familiar al blasterelor Republicii care replicau.

— Foarte bine. Întoarce-te la linia ta. Spune-le oamenilor să reziste. Întăririle vor ajunge la noi în curând.

— Da, domnule. Treve începu să se retragă, apoi ezită. Domnule General – sunteți sigur că sunteți în regulă aici de unul singur?

Obi-Wan îşi şterse sudoarea de pe față. Împrăştiate în jurul lui erau rămăşițele tuturor droizilor care până acum nu reuşiseră să-l ucidă. Holul de intrare anonim al instalației de spionaj începea să semene cu un depozit de piese de schimb.

— Încă nu sunt mort, Locotenente, răspunse el. Întoarce-te la postul tău.

— Da, domnule Gen…

Luminatorul din oțel transparent al holului de intrare se sparse, împroşcându-i cu cioburi letale de mare viteză. Un roi de droizi telecomandați mici şi foarte manevrabili, fiecare înarmat cu un tun laser miniaturizat şi senzori de căutare a căldurii, se revărsară prin gaura zimțată.

— La naiba! înjură Treve. *Țânțari!*

Ridicându-şi blasterul, începu să tragă.

Obi-Wan îşi simți sângele clocotind. În mod şocant, armura îi fu străpunsă, dar nu avu timp să scoată aşchiile de oțel transparent din piept, brațe şi umăr. Nu avu timp să simtă durerea fierbinte, să se îngrijoreze de nervii sau tendoanele secționate. *Luptă sau mori. Aceasta este alegerea.* Aşa că luptă. Alimentat de Forță cu un scop proaspăt, Obi-Wan dansă cu droizii ucigaşi şi fără minte. Îi tăie, îi lovi şi anihilă toate maşinile pe care le putea atinge, şi aruncă mai multe la o parte cu Forța lui tot mai slabă. Chestiile alea blestemate erau tari şi rezistente. Ricoşau din pereți şi podea şi se întorceau spre el, tăcute şi mortale.

Un țipăt înecat şi un zdrăngănit răsunară undeva în dreapta lui: Treve era la pământ. Mort sau pe moarte. Era greu de văzut. Ploaia de cioburi de oțel transparent

îi tăiase fața şi fruntea. Inima lui muncită îi pompa sânge în ochi.

Nu am timp pentru asta. Nu am timp.

Frustrat, îşi şterse ochii aproape limpezindu-i, în timp ce mai mulți droizi se strecurau prin luminatorul distrus. De ce permiseseră Bothanii de pe Kothlis un luminator într-un loc ca acesta? Stupid din partea lor.

Nu pot ucide toți droizii ăştia. Nu singur. Dar totuşi – trebuia să încerce.

Vicleni ca nişte *fiare de sânge* de pe Onderon, droizii telecomandați păreau să simtă că au avantaj. Atât de mulți îl înghesuiau acum, încât nu mai putea să devieze cu uşurință fiecare proiectil laser. Focul îi arse coapsa stângă şi se clătină într-o parte. Piciorul îi alunecă pe o bucată de droid de luptă şi căzu greoi într-un genunchi.

Un STAP plonjă în viteză prin luminatorul spart, trecând între Obi-Wan şi masa de droizi telecomandați. Îşi ridică sabia, gata să îl distrugă – apoi îşi dădu seama cine controla maşina.

Ahsoka. Călărea STAP-ul ca un artist de circ, alunecând şi plutind, cu sabia ca o pată verde. Era atât de mică, abia dacă era mai mult decât un copil. Dar un copil letal… droizi zburau în bucăți în jurul ei.

Rânjind, se ridică în picioare. Acum era mult mai bine.

— Bună sincronizare, Padawan! strigă, intrând din nou în luptă.

— Fac tot ce pot, Maestre! spuse ea cu un zâmbet rapid şi obraznic. Acum ce zici să terminăm odată cu ei? Am locuri mai bune unde să ajung!

— Nu avem cu toții, Ahsoka? replică el şi avansă pentru a ucide.

Perfect în tandem, el şi ucenica lui Anakin luptară cu inamicul lor. Aerul se umplu de scântei şi de fum, de mirosul de metal şi de circuite arse şi de zumzetul glorios al săbiilor care se învârteau. Apoi, o lovitură norocoasă de droid doborî proiectorul antigravitațional al STAP-ului. Ahsoka sări grațioasă de pe maşina care cădea şi, cu o împingere puternică a Forței, zdrobi un stol de droizi telecomandați.

— Frumos făcut, oftă Obi-Wan când Ahsoka sări spre el. Anakin ar fi fost de acord.

— Asta e ideea, spuse ea, învârtindu-se pentru a-şi lipi spatele de spatele lui, într-o mişcare defensivă clasică. Poți să-ți aminteşti să-i spui, te rog?

Oh, era foarte obraznică. Se părea că purtarea lui Anakin se răsfrângea asupra ei.

— Poți să-i spui chiar tu. Acum hai să terminăm, da?

Gâfâind şi sângerând, îşi reînnoiră eforturile. Când totul se termină şi ultimul droid fu tăiat în bucăți, Obi-Wan îl verifică pe Locotenentul Treve. Ştia ce avea să găsească, dar ştia şi că era important să-l atingă pe om şi să-l simtă în carne şi oase.

— E mort, nu-i aşa? întrebă Ahsoka.

Transpirația şi fumul îi murdăreau fața şi îi făceau ochii albaştri strălucitori ca safirul. Vocea ei nu era chiar calmă.

El se îndreptă de spate, brusc foarte obosit. Atât de trist.

— Da.

Văzându-l – cel mai probabil simțindu-l – Ahsoka făcu un pas spre el, apoi se opri. Obrăznicia îi dispăruse acum, iar durerea se grăbi să-i ia locul.

— Şi noi avem o mulțime de soldați cu probleme în piața centrală, Maestre, spuse ea, aproape şoptind. Şi comunicațiile încă nu funcționează. Dacă nu primim ajutor…

— Ştiu. Suntem într-o situație dificilă. Apoi se încruntă la ea. Şi apropo de

situația dificilă... Sosirea ta a fost foarte binevenită, Padawan. Cum m-ai găsit?

Ahsoka clipi şi îşi recăpătă un pic de stăpânire de sine.

— Um... ei bine, de fapt, nu a fost greu. Tu luminezi în Forță ca un foc de tabără, Maestre Kenobi. Aproape la fel de strălucitor ca *Skyg*... adică, Maestrul Skywalker.

Acum fu rândul lui să clipească, deconcertat.

— Oh.

Sub murdăria şi sângele luptei, Ahsoka se înroşi.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să... Ochii ei se lărgiră cu un oftat. Hei! Simți asta? E...

Anakin. Nici măcar nu se obosi să încerce să-şi ascundă uşurarea sau să-şi înăbuşe zâmbetul.

— Haide. Pe aici.

Ea sprintă după el pe coridor şi ieşiră din instalația de spionaj, dând buzna pe o uşă exterioară în docul de încărcare plin de moloz, unde fusese stabilită, cu mare preț, a doua linie de apărare. Nu se rupsese încă. Dar clonele nu luptau, ci se holbau şi arătau cu degetul spre cerul plin de fum al Kothlisului, unde navele de vânătoare din *Escadrilele Auriu*, *Ciocan* şi *Săgeată*, împreună cu cinci canoniere, transformau restul forței de invazie a lui Grievous în fier vechi.

Amețit de uşurare, Obi-Wan îl privi pe Anakin terminând ceea ce începuseră ei. Şi cu acest binevenit răgaz de la îngrijorare, deveni conştient de epuizarea sa şi de durerile care îi cereau cu tărie atenția. Auzi o voce ciudat de distorsionată, chemându-i numele.

— Generale! Generale Kenobi! Mă auziți?

Yularen. Surprins, îşi lovi comunicatorul de pe braț.

— Amirale! Ce se întâmplă?

— S-a terminat aici sus, Generale. Grievous este pe fugă – mulțumită unui mic ajutor din partea lui *Coryx Moth* – şi comunicațiile regulate sunt restabilite, cel puțin pentru moment. Care este situația ta?

Situația lui? *Am avut zile mai bune*.

— Suntem încă în picioare. Anakin şi navele lui fac curățenie chiar acum. Amirale, trebuie să...

— Navele medicale sunt pe drum, Generale.

Şi uşurarea asta îi făcu genunchii să slăbească. Atât de mulți oameni pierduți şi răniți. Acum, că încetase lupta, putea simți prin Forță ecourile îngrozitoare ale morții, ale durerii sfâşietoare. Burta i se zvârcoli ca un avertisment şi saliva acră îi inundă gura. O scuipă, apoi îşi ridică din nou comunicatorul.

— Spune-le să se grăbească, Amirale. Dar Consiliul de Conducere de pe Kothlis? Am auzit...

— Mă tem că a fost nimicit. Am alertat Senatul – ei contactează Bothawui chiar acum. Şi vor trimite o echipă civilă de ajutor în caz de dezastru cât mai curând posibil. Aşteaptă, Generale Kenobi. E aproape gata.

Trecu o clipă până când avu încredere să vorbească. Lângă el, Ahsoka încerca să se prefacă că nu era inundată de emoții greu de controlat.

— Mulțumesc, Amirale. Ne vedem în curând.

— Nu-mi vine să cred, spuse Ahsoka. Părea amețită. Nu credeam cu adevărat că putem – că vom... Vocea i se frânse. Rex este cu adevărat rănit. O mare parte din *Compania Torrent* este cu adevărat rănită. Şi... şi morți. Am încercat să-i protejez,

Maestre, am încercat – dar erau atât de mulți droizi.

Obi-Wan o privi, conştient de triumful ei obosit, în timp ce Anakin şi echipa lui localizau ultimii luptători Separatişti încăpățânați.

— Ştiu, Padawan. Nu-ți face griji. Transporturile de evacuare medicală vor fi…

Se încruntă. Copila se ținea de partea stângă. Îşi dădu seama, prea târziu, că era rănită. Îi auzi respirația venind brusc şi greu şi văzu, sub degetele ei apăsate, o vânătaie vicioasă, care se întindea. Furios pe el însuşi, se întinse spre ea.

— Ahsoka!

— Ah… Maestre Kenobi… Brusc redevenită copil, ea se uită la el, nedumerită. Oh. Nu mă simt prea bine, şopti ea şi apoi leşină în brațele lui.

Capitolul 4

În afară de zbuciumul şi agitaţia aşteptată de după bătălie şi de vuietul îndepărtat al sirenelor civile de dezastru, primul lucru pe care Anakin îl auzi când ajunse pe platforma de încărcare a instalaţiei de spionaj fu Ahsoka, protestând indignată.

— Nu, nu, sunt bine, sunt bine. Te rog, nu-ţi face griji pentru mine. Trebuie să-l consulţi pe Căpitanul Rex şi pe ceilalţi, nu e nimic în neregulă cu mine, e doar o vânătaie. Şi nu am leşinat, m-am împiedicat.

Al doilea lucru pe care îl auzi fu vocea tăioasă şi nerăbdătoare a fostului său Maestru.

— Ahsoka, taci. Căpitanul Rex şi oamenii lui sunt deja pe mâini bune. În plus, nu e o vânătaie, ci trei coaste fracturate, ceea ce înseamnă... Auuu!

Auuu? Grozav. A făcut-o din nou.

Făcându-şi loc printre medicii grăbiţi şi soldaţii clone şi bucăţile împrăştiate ale armatei distruse a lui Grievous, Anakin lăsă Forţa să-l ghideze spre locul unde trebuia să ajungă. Obi-Wan şi Ahsoka stăteau unul lângă altul pe nişte lăzi într-o zonă de triaj amenajată în grabă, chiar în faţa unei intrări în clădirea instalaţiei de spionaj. Un medic clonă înfăşura trunchiul Padawanei lui, pârlit şi pătat de fum, într-o orteză gonflabilă, iar un altul încerca să extragă un ciob de oţel transparent sfărâmat din platoşa toracică a lui Obi-Wan. Alte câteva cioburi erau adânc înfipte în ambele braţe şi în umărul drept. Arăta ca o pernuţă de ace extrem de irascibilă.

— Domnule General, vă rog să staţi complet nemişcat, spuse medicul, părând hărţuit. Nu vreau să vă rănesc mai mult decât...

— Pot să vă ajut? spuse Anakin, alăturându-se lor.

Faţa înţepenită de durere a Ahsokăi se lumină.

— Maestre! Eşti în regulă!

— Bineînţeles că sunt, Padawan, spuse el. De ce n-aş fi?

Tonul lui plictisit era menit să o liniştească, dar nu funcţionă, deoarece răspunsul la întrebarea lui se afla în jurul lor: soldaţi clone în triaj, cei mai mulţi tăcând stoic, aşteptând să sosească următorul zbor de evacuare medicală. Dincolo de ei, decent învăluite, zăceau trupurile celor care nu fuseseră atât de norocoşi. Şi apoi, bineînţeles, erau oamenii care muriseră luptând împotriva lui Grievous şi a navelor sale droide de luptă.

— Anakin, spuse Obi-Wan, stăpân pe sine, ca întotdeauna. Iată-te în sfârşit. Bună treabă.

El aprobă din cap.

— Şi tu la fel. Să întreb ce s-a întâmplat?

— Ceea ce s-a întâmplat este că Padawana ta a sosit la timp şi a ajutat la salvarea situaţiei.

— A făcut-o? Cu izbucnirea iniţială de uşurare dispărută, văzându-i pe amândoi mai mult sau mai puţin nevătămaţi, Anakin simţi un val de mândrie. Bineînţeles că a făcut-o. Doar este ucenica mea.

Medicul clonă care o trata pe Ahsoka sigilă breteaua.

— Rămâi calmă şi respiră superficial. Fără mişcări Jedi sofisticate deocamdată, altfel sunt şanse să te alegi cu un pneumotorax de tensiune. Un plămân colapsat, adăugă el, observând privirea goală a pacientei sale. Începând de acum, Padawan Tano, eşti oficial în afara serviciului.

Ahsoka se încruntă.

— Minunat.

Era îngrozitor de palidă sub toată murdăria. Şi suferea foarte mult – Anakin o putea simți.

— Nicio rană internă?

— Sunt multe vânătăi, domnule, spuse medicul. Câteva coaste rupte, dar nu detectez leziuni ale organelor. Deşi, după cum am spus, asta s-ar putea schimba dacă încearcă ceva aiurea.

Anakin se încruntă la Padawana sa.

— Crede-mă, nu va încerca. Cum s-a întâmplat, totuşi?

— Nu prea îmi amintesc, spuse Ahsoka, mişcându-se inconfortabil pe ladă. S-au întâmplat multe. Cu excepția... a fost un super droid de luptă cu care m-am încurcat în drum spre aici, din piață...

El ridică o sprânceană.

— Doar unul singur?

— Oh, nu, au fost o mulțime de super droizi, spuse ea, în timp ce medicul apăsa un injector cu pulverizator pe partea interioară a cotului ei şi îi injecta medicamente în sânge. Dar numai unul dintre ei a fost o problemă.

El se uită la Obi-Wan. *Te rog. Spune-mi că eu nu am fost niciodată atât de încrezut.* Obi-Wan, cu fața tăiată în mai multe locuri şi brăzdată de sânge uscat, îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti sigur că Padawana mea va fi bine? îl întrebă Anakin pe medic.

— Nu am niciun motiv să cred contrariul, domnule, spuse medicul, lăsând să se vadă puțină simpatie neprofesională. Cu condiția să ajungă cât mai repede la o unitate medicală adecvată.

— Va ajunge. Acum, în legătură cu Generalul Kenobi...

Medicul care îl trata pe Obi-Wan îşi drese glasul.

— Viața Generalului s-ar putea să nu fie în pericol, domnule, dar tot trebuie neapărat să scot bucata asta de oțel din el. Nu este chiar ceea ce ați numi igienic. Se uită în jos. Deci, domnule General, dacă ați putea să stați nemişcat şi să nu mai vorbiți, ar fi de ajutor.

— Da, da, bine, mormăi Obi-Wan, urând agitația şi refuzând să recunoască orice fel de slăbiciune fizică. Dar te rog să te grăbeşti. Nu pot sta aici toată ziua.

— Obi-Wan, poți să stai acolo atât timp cât au nevoie medicii, spuse Anakin şi se întoarse spre clona hărțuită. L-ai scanat? Există vreo implicare arterială? Sau leziuni nervoase?

— Nu este nicio afectare nervoasă, nicio arteră compromisă, spuse medicul. Există un tendon care nu arată prea bine, dar ne putem ocupa de el odată ce vor fi scoase din el aceste aşchii de oțel transparent.

— Aveți ceva probleme cu asta?

— Puțin, recunoscu medicul. Sunt bine înfipte în el şi dacă folosesc forța brută pentru a le scoate, voi face mai multe pagube decât au făcut când au intrat.

— Te rog, nu, spuse Obi-Wan. Am pierdut destul timp şi aşa.

Ignorându-l, Anakin se încruntă gânditor.

— În regulă. Mi-am făcut o idee. Uite, nu vreau să te calc pe degete, dar te superi dacă încerc ceva?

Medicul se dădu înapoi.

— Te rog, Generale Skywalker.

— Anakin, ce faci? întrebă Obi-Wan. Ştim amândoi că nu eşti un vindecător. Te rog, lasă asta în seama exp…

— Taci din gură, spuse el cu blândețe. Îmi distragi atenția.

În timp ce Obi-Wan deschidea gura într-o surpriză comică, medicii schimbară priviri amuzate. Ahsoka îşi înăbuşi un chicotit.

— Bine, spuse Obi-Wan cu o grație învinsă. Dar, orice ai intenționa să faci, treci la treabă. Căpitanul Drayk şi sergenții Ven şi Ando coordonează ceea ce a mai rămas din trupele noastre, iar eu trebuie să mă întorc la ei. Va dura ore întregi să curăț mizeria pe care a lăsat-o aici Grievous.

— Nu-ți face griji pentru asta acum, spuse el, şi se ghemui în fața fostului său Maestru. Drayk este un ofițer bun. Relaxează-te, limpezeşte-ți mintea şi nu te lupta cu mine.

Sprijinindu-şi degetele umane înmănuşate pe antebrațul lui Obi-Wan, Anakin închise ochii şi expiră lung şi lent. Permițând Forței să se ridice în el, caldă şi familiară, o lăsă să-i arate forma celor opt aşchii de oțel transparent încă înfipte în corpul lui Obi-Wan. Urâte. Dureroase. Era un adevărat miracol că nu secționaseră nervi sau vase de sânge importante, ceea ce însemna că Obi-Wan se va vindeca ca nou odată ce cioburile vor fi îndepărtate. Îşi ridică mâna şi deschise ochii. Concentrându-şi puterea Forței, invocă prima aşchie care pătrunsese în pieptul lui Obi-Wan.

— Îmi pare rău, murmură el, în timp ce fostul său Maestru mârâia. Asta o să înțepe un pic. Stai aşa… stai aşa…

Vag, era conştient de publicul său fascinat: Ahsoka, cei doi medici, clonele rănite mai puțin grav. Cu toții se holbau în timp ce el scotea ciobul de oțel transparent din carnea vulnerabilă şi din armura care nu reuşise să o protejeze. Plină de sânge, aşchia din oțel transparent căzu pe pământul pătat de ulei.

Anakin zâmbi. *Excelent*.

— Bine. Una este eliminată, mai sunt şapte.

Când ultima schijă fu extrasă în siguranță, se ridică în picioare şi se dădu la o parte. Caldă şi reconfortantă, Forța rezona prin el. Mândria, la fel, pentru o sarcină dificilă, perfect executată. Medicul se mişcă, dezbrăcând armura lui Obi-Wan şi trase de tunica lui ruptă de Jedi. Apoi aplică o succesiune de tampoane de presiune pe fiecare rană înțepată aparent nesemnificativă.

— Generale, mişcă-ți degetele pentru mine, ordonă el, bătând mâna dreaptă a lui Obi-Wan. Tendonul din antebrațul drept era cel care îl îngrijora. Apoi strânge pumnul.

Făcând o grimasă, Obi-Wan se supuse.

— Mă simt bine.

— Şi pare în regulă, spuse medicul, vădit uşurat. Cred că de data asta ați evitat o lovitură de blaster, domnule General.

— De fapt, m-am ferit de câteva, spuse Obi-Wan în timp ce îmbrăca înapoi tunica arsă şi pătată de sânge. Mulțumesc, sergent. Acum poate că ai vrea să-ți îndrepți atenția către aceia dintre noi care nu sunt doar zgâriați.

— Da, domnule, răspunse medicul. Dar să lămurim un lucru, domnule

General – acelea nu sunt doar zgârieturi şi trebuie să le îngrijiţi cum se cuvine.

Anakin zâmbi.

— Nu vă faceţi griji. O să mă asigur că va fi îngrijit.

— Mulţumesc, Generale Skywalker, spuse medicul şi se dădu la o parte cu partenerul său pentru a se sfătui în linişte despre celelalte probleme ale lor.

— Maestre, spuse Ahsoka, cu ochii grei şi începând să se prăbuşească din cauza oboselii zdrobitoare ca urmare a rănilor şi a intensităţii nebuneşti a luptei. L-au trimis pe Rex şi pe ceilalţi la Kaliida Shoals. Pot să mă duc după ei? Au droizi medicali obişnuiţi acolo, îmi pot repara coastele cât timp aştept. Şi... ei bine... Îşi muşcă buza. Cred că ar însemna mult pentru oameni dacă unul dintre noi ar fi acolo. Bineînţeles, dacă aveţi nevoie de mine aici...

Rex. Pentru scurt timp, necăjindu-l şi ajutându-l pe Obi-Wan, uitase de Rex.

— Cât de grav este, Ahsoka?

— Rău, cred, şopti ea. Sergentul Coric, de asemenea. Mulţi dintre ei sunt grav răniţi.

Obi-Wan se ridică în picioare, ferindu-şi piciorul ars de blaster. Oare îl lăsase pe medic să se ocupe de picior? Nu i se părea că se întâmplase asta. Tipic pentru el.

— Nu văd nimic rău în plecarea ei, Anakin, spuse el încet. Trebuie să fie tratată undeva. Şi are dreptate când spune că o prezenţă Jedi ajută moralul clonelor. În plus, cu atât de mulţi dintre vindecătorii noştri detaşaţi pe front, va uşura munca la Templu.

Anakin aprobă din cap.

— Adevărat.

— Oricum, nici tu şi nici eu nu ne vom grăbi să ne întoarcem în acţiune prea curând, adăugă Obi-Wan. Cred că vor fi consecinţe semnificative în urma acestei afaceri.

Cu siguranţă vor exista. Cu spionajul industrial în cel puţin un şantier naval al Republicii, lovind în inima efortului lor de război...

Obi-Wan se cuipi de barbă.

— Îmi imaginez că vom sta pe Coruscant cel puţin o săptămână. Consiliul şi Palpatine, poate chiar şi Senatul, vor dori rapoarte detaliate despre aceste evoluţii nefericite.

Coruscant. *Padme*. Anakin aprobă din cap, sperând ca disconfortul fizic al lui Obi-Wan să fie o distragere suficientă pentru a ascunde saltul de plăcere neaşteptat.

A trecut atât de mult timp de când nu am mai atins-o.

— Mă aştept să ai dreptate. De obicei ai. Se uită la Ahsoka. Bine. Poţi să pleci. Dar vreau să fiu ţinut la curent cu situaţia *Companiei Torrent*. Nu mă face să te caut ca să aflu noutăţi, e clar?

Ea reuşi să zâmbească.

— Da, Maestre. Mulţumesc.

— Şi Ahsoka... Simţi cum îi bate inima cu viteză. Spune-i lui Rex – spune-le tuturor – că orice altceva în afară de o recuperare completă este inacceptabil. Spune-i lui Rex că eu...

Trebuia să se oprească. Obi-Wan îl putea auzi, iar Jedilor nu trebuia să le pese atât de mult. Dar şi Ahsokăi îi păsa prea mult. Nu avea nevoie să audă cuvintele.

— Aşa voi face. Nu-ţi face griji.

O altă navă de evacuare medicală se apropia, sunetul bătându-i tâmplele, ricoşând în pereţii din apropiere şi pe pământul plin de resturi. Vântul stârnit de

coborârea ei atentă îi trăgea părul şi tunica, deranja sacii mortuari şi băga praf în ochii răniţilor neajutoraţi.

— Ţi-a sosit maşina. Să o îmbrăţişeze ieşea din discuţie, şi nu doar pentru că avea coaste rupte. Anakin îşi aşeză mâna pe capul ei. Du-te. Vindecă-te. Te-ai descurcat bine azi, Ahsoka. Sunt mândru de tine.

— Am făcut doar ce m-ai învăţat, *Skyguy*. Apoi înghiţi. A fost rău… ştii tu, acolo sus?

El se uită în altă parte. Naveta medicală era la sol acum, vărsând şi mai mulţi medici pentru a ajuta cu victimele.

— Destul de rău. Câţiva oameni buni nu au supravieţuit.

— Dar Grievous?

Grievous. Îşi simţi degetele de metal strângându-se.

— Nu.

Injectaţi de sânge, ochii ei reflectară propria lui dezamăgire furioasă.

— Îl vom prinde, Maestre. Într-o zi, îl vom prinde.

— Ştiu.

— Deci, cât de curând vom merge după tinichelele astea nenorocite?

Era atât de nerăbdătoare. Indiferent ce arunca războiul în ea, prindea şi arunca înapoi, de două ori mai tare. Dacă entuziasmul ei nesăbuit nu o făcea să fie ucisă, avea să fie o Jedi foarte bună.

— Nu sunt sigur, spuse el şi se uită să îi ceară părerea lui Obi-Wan, dar medicul observase rana din piciorul mentorului său şi îl luase deoparte pentru a se ocupa de ea. Cred că vom afla în curând.

Era dădu din cap, resemnată.

— Cred că da.

— Oricum, ai deja o treabă de făcut, spuse el cu severitate. Nu-mi eşti de folos cu coastele rupte, Ahsoka. Sau cu un plămân perforat.

— Nu vor fi rupte pentru mult timp, spuse ea, strâmbând din nas. Iar plămânii mei sunt bine. Aşa că nu te obişnui să fii fără mine, *Skyguy*.

Îl tachina, dar lovitura ei atinse un nerv. Acum era obişnuit să o aibă în preajmă. Poate chiar începuse să se bazeze pe ea, un pic. *La naiba. Când s-a întâmplat asta? Ultima dată când m-am uitat, nu am vrut niciun ucenic.*

Aprobă din cap către echipajul medical, care se pregătea să plece din nou, încărcat cu cei vii şi cu cei morţi.

— Nu te vor aştepta. Haide, plecaţi de aici. Vom vorbi din nou în curând.

— Ar fi bine, replică Ahsoka, şi se îndreptă încet şi cu durere spre transportor.

Lăsat în pace de medic, Obi-Wan i se alătură.

— Chiar m-a salvat, să ştii, spuse el în timp ce priveau nava medicală cum se îndepărta. La fel ca tine.

Anakin zâmbi.

— Din nou.

— Oh, deci ţinem scorul, nu-i aşa?

— Toată lumea ar trebui să aibă un hobby, Obi-Wan. Îl privi pe bărbatul mai în vârstă de sus în jos. Se pare că al tău este să te laşi găurit. Eşti sigur că eşti bine?

— Sunt bine, spus Obi-Wan. Îi mulţumi cu un mic zâmbet, dar care se stinse repede. Deci… măcar spune-mi că Grievous a plecat şchiopătând.

— A şchiopătat, desigur. El şi prietenii lui. L-am lovit, Obi-Wan. I-am dat sângele pe nas.

— Da, ei bine, asta am crezut şi data trecută, murmură Obi-Wan. Să sperăm că de data asta nu e o exagerare.

Era un gând deprimant. Dându-l la o parte, Anakin se întoarse să se privească spre clădirea spionajului.

— Care este povestea de aici? Mai este locul ăsta sigur sau Bothanii vor trebui să îl dărâme şi să o ia de la capăt?

— Nu ştiu, spuse Obi-Wan. Erau droizi înăuntru când am ajuns aici. Am reuşit să îi evacuăm, dar mă tem că nu pot spune dacă au avut suficient timp să compromită protocoalele de securitate şi să transmită date sensibile lui Grievous. Experţii vor trebui să verifice asta. Brusc, Obi-Wan păru extenuat. Unde ai parcat, Anakin?

Acesta îşi aruncă degetul mare peste umăr.

— Pe stradă. Să sperăm că nu mi-a dat nimeni o amendă.

— Şi escadrilele tale?

— Sunt în recunoaştere şi îi elimină pe ultimii rămaşi ai lui Grievous. Sunt bine, Obi-Wan. Dacă ar fi fost probleme, le-aş fi simţit. Dar nu sunt.

— Bine, spuse Obi-Wan, dar se încruntă. Acum vestea proastă. Câţi piloţi am pierdut?

Anakin nu voia să spună. Nu voia să vadă – să simtă – şocul şi durerea lui Obi-Wan. Era prea ocupat să încerce să nu o simtă pe a lui.

Dar nu pot fugi de ea. Nu mă pot ascunde. Trebuie să o înfrunt.

— Paisprezece.

— Paisprezece? Anakin, asta e…

— Mai mult decât o escadrilă. Ştiu. Clătină din cap. Au găsit o modalitate de a îmbunătăţi navele de luptă droide. Aceşti *vulturi* şi *scarabei* erau mai rapizi şi mai deştepţi – şi nu a ajutat faptul că ne luptam cu ei pe tăcute. Dacă acesta a fost un test pentru virusul său informatic şi echipamentul de bruiaj, Grievous a obţinut rezultatele pe care le urmărea.

— Şi dacă el şi Dooku îşi echipează toate navele de război cu aceeaşi tehnologie de bruiaj – dacă au reuşit să se infiltreze în mai multe şantiere navale şi să infecteze alte nave cu acel virus… Obi-Wan păru zguduit. Nu merită să te gândeşti la asta.

— Doar că asta e treaba noastră, nu-i aşa? spuse Anakin. Să ne gândim la inimaginabil.

Se uită în jurul docului de încărcare la resturile împrăştiate ale bătăliei. La stropii de sânge uscat de pe jos, la încărcătoarele de blaster aruncate, la droizii de luptă dezmembraţi violent. Îşi aminti de cetăţenii de pe Kothlis măcelăriţi pe care îi văzuse din carlinga navei sale de vânătoare în timp ce zbura spre instalaţia de spionaj, simţurile sale fiind alarmate. Erau zeci de cadavre care zăceau pe străzi, zdrobite în faţa birourilor şi complexelor de apartamente, şi soldaţi clone morţi sau răniţi, cu armurile lor albe şi roşii şi strălucitoare în soare.

Se uită la Obi-Wan.

— Ştii… în unele zile nu prea îmi place munca noastră.

— Nu te voi contrazice, spuse Obi-Wan, frecându-şi rana de pe piept. Maestrul Yoda şi Cancelarul trebuie să fie informaţi cât mai curând posibil despre această evoluţie, dar numai prin intermediul unei scurte transmisii securizate. Poate că Grievous a fugit de la locul faptei, dar nu ştim ce alte trucuri mai are în mânecă. Nu putem risca…

— Generale Kenobi. Mă auziţi?

Era Yularen, părând uşurat. Obi-Wan îşi atinse comunicatorul.

— Aici Kenobi.

— Echipa de ajutorare a Senatului a sosit.

— Au fost rapizi.

— Erau prin apropiere. Inundații majore pe Rishi. Ei… Stai aşa… Urmă o discuție de fond, apoi: Delegația Bothană este şi ea aici, Generale. Se îndreaptă spre locația voastră chiar acum.

— Sunt veşti excelente, Amirale. Voi fi aici şi îi voi aştepta. Kenobi, terminat.

Anakin clătină din cap.

— Ah, nu, n-o vei face.

— N-o voi face? Sprâncenele lui Obi-Wan se ridicară. Anakin, nu-mi amintesc să fi avut nevoie de permisiunea ta pentru a…

— Păstrează-ți cumpătul, spuse Anakin categoric. Nu am de gând să mă cert cu tine. Medic!

Clona care îl peticise pe Obi-Wan se uită în jur, după ce-şi împachetase trusa medicală.

— Generale Skywalker?

— Când trebuie să aibă loc următoarea evacuare medicală?

— În câteva minute, domnule. Dar nu vine aici, ci…

— Este acum. Aranjează asta, te rog. Apoi, vezi ca Generalul Kenobi să fie în siguranță la bord – şi dacă naveta nu se îndreaptă spre *Indomitable*, spune-le să facă un ocol.

Medicul aprobă din cap.

— Da, domnule.

— Anakin…

Exasperat, Anakin îşi privi mentorul.

— Obi-Wan, nu e nevoie să informezi echipa de dezastru şi pe Bothani. Pot să fac eu asta. Şi să fac un raport de situație adecvat şi să aranjez trupele, dacă tot mă ocup de asta.

— Ei bine, da, e adevărat, dar…

— Dar nimic, răbufni el, nefiind câtuşi de puțin interesat de bunele maniere. Uneori Obi-Wan avea nevoie de un şoc scurt şi tăios. Nu mai sunt Padawanul tău, îți aminteşti? Ai spus-o chiar tu – Cancelarul Palpatine trebuie să ştie ce se întâmplă. Aceasta este prioritatea noastră. Şi în caz că nu ai observat, sângerezi din nou. Locul tău e într-o infirmerie. Acum, i-am dat acestui soldat un ordin direct. Nu-l face să nu se supună, făcând pe dificilul, şi nu deranja lanțul de comandă contramandu-mi ordinul.

Urmă o linişte profundă. Obi-Wan se holba la el.

— Bine. Anakin îl bătu pe mentorul său pe umărul nevătămat. Acum o să-mi mut nava de luptă, pentru că probabil ne va încurca. Ne vedem sus când termin aici jos. Şi îți promit că – în cazul improbabil în care voi avea probleme pe care nu le pot rezolva – te voi contacta.

Cu o înclinare veselă din cap către fostul său Maestru mut, fără să se uite la medici, ieşi din docul de încărcare, îndreptându-se spre nava sa de luptă. În timp ce mergea, îşi activă comunicatorul.

— Aici *Liderul Auriu*. Vorbiți, oameni buni. Spuneți-mi ce se întâmplă.

Unul câte unul, piloții săi supraviețuitori răspunseră. Veştile erau bune peste tot. Nu mai sunt victime, nu mai sunt alți morți, ultimele gunoaie ale lui Grievous au

fost eliminate. Kothlis era în sfârşit liber.

— Bună treabă. Îndreptaţi-vă spre casă, le spuse el. Am câteva lucruri de făcut aici, dar voi fi chiar în urma voastră. Şi băuturile sunt din partea mea.

În timp ce se înălţa în cabina de pilotaj, R2-D2 emise un bip şi fluieră un salut uşurat şi o întrebare. Venind la joasă înălţime, transportorul de evacuare medicală agită praful şi resturile de pe stradă. Apăsă repede pe comutatorul cupolei cabinei de pilotaj.

— Obi-Wan e bine, mai mult sau mai puţin, îi spuse el droidului neliniştit, pornind propulsoarele navei de luptă. Ahsoka e destul de rănită, totuşi. La fel şi Rex şi Coric. Sunt în drum spre Kaliida Shoals.

Fluierul jalnic al lui R2 spuse tot ceea ce Anakin nu putea – sau nu voia – să spună.

— Da, ştiu, spuse el. Dar sunt pe mâini excelente. Vor fi bine. Ca şi noi în scurt timp.

Şi pe cine anume încerca el să convingă? Pe droid sau pe el însuşi? Da.

— În regulă, R2. Ţine-te bine!

Îşi porni nava de luptă într-o lansare verticală, apoi îşi îndreptă nasul spre o parcare de speedere părăsită, din apropiere, şi făcu tot ce îi stătea în putinţă pentru a scăpa de realitatea incomodă – pentru câteva momente, cel puţin.

* * *

Spre surprinderea sa, Obi-Wan îl găsi pe Amiralul Wullf Yularen aşteptându-l când coborî din transportorul medical în hangarul principal aglomerat al lui *Indomitable*.

— Bine aţi revenit, Generale, îl salută Amiralul, în timp ce în jurul lor, personalul de punte şi medicii se apucau de treabă. Mă bucur să vă văd încă întreg, mai mult sau mai puţin.

— Mulţumesc, spuse Obi-Wan grijuliu. De când zăboveau Amiralii prin hangare? Sunt bine. *Doar dacă nu cumva... Anakin.* Dacă aţi fost făcut să credeţi altceva, Amirale, îmi cer scuze.

Privirea sobră a lui Yularen urmărea o targă antigravitaţională încărcată cu o clonă însângerată, pe jumătate inconştientă – rănită, dar nu suficient de rănită pentru a fi transportată până la Kaliida Shoals. Doar cazurile cele mai grave, cazurile urgente care necesitau specialişti Kaminoani, erau trimise acolo.

— Nu am fost. Nu exact.

Nu? Lui Obi-Wan îi venea greu să creadă asta.

— Dar?

Yularen ezită, apoi aprobă din cap.

— Dar, după ce m-a pus la curent cu situaţia de la sol de pe Kothlis, Generalul Skywalker a menţionat în treacăt că s-ar putea să vă... ăă... rătăciţi, în drum spre infirmerie.

Oh, serios? Voi da cu el de pământ data viitoare când îl voi vedea.

— Înţeleg.

— Trebuie să recunosc, spuse Yularen, aruncându-i o privire de ansamblu, că nu pari să baţi la uşa morţii.

— Nu bat, spuse el cu tărie. Mă tem că Anakin este...

Cu un efort, se opri. Oricare ar fi fost iritarea pe care o simţea faţă de fostul

său Padawan autoritar, nu era potrivit să o descarce asupra Amiralului. Yularen îl privea cu atenție, cu o simpatie ciudată şi neaşteptată în ochii lui adânciți.

— Este supărat din cauza piloților pierduți, observă Amiralul. Numai un prost uita că Amiralul era un om inteligent şi perspicace. Şi din cauza pierderilor din trupele noastre terestre – aşa cum sunt şi eu. A fost o excursie costisitoare, Generale Kenobi.

Oboseala se rostogoli peste Obi-Wan într-un val mare, aplatizându-i vederea şi amorțindu-i urechile. Sub ea, durerea pe care reuşise până acum să o reprime dădu un semnal de alarmă.

— Ştiu. Se uită prin hangar, observând vag echipajul de pe punte, care se agita în timp ce descărca provizii tehnice de pe o navă de transport mică, purtând însemnele *Coryx Moth*. Cât de grav ați fost loviți de Grievous şi de navele lui de război?

Yularen ridică din umeri.

— Vom fi în şantier pentru câteva săptămâni. Poate mai mult. De fapt...

Începu să se îndrepte spre puntea de transport a hangarului. Venind la pas alături de el, Obi-Wan îl aşteptă să termine, fiind foarte conştient de consternarea strict controlată a colegului său.

— Mă întrebam, Generale, ce părere ai avea despre un transfer pe *Pioneer* pentru călătoria de întoarcere pe Coruscant? întrebă Yularen. Aş prefera să nu o stresez pe această *doamnă* cu mai multe salturi în hiperspațiu decât am neapărat nevoie.

Recunoaşterea îl şocă pe Obi-Wan.

— Avariile lui *Indomitable* sunt atât de grave?

— Chiar sunt atât de grave, fu de acord Yularen sumbru. Nu ai fi văzut la apropierea de navă – cea mai mare parte este pe partea stângă. Mă tem că vom avea multe mâini ocupate.

Şi dacă nu era îndeajuns că trebuiau să se îngrijoreze din cauza timpilor morți de reparații, acum trebuiau să se teamă şi de insurgenții Separatişti din echipele de reparații, care semănau şi mai mult haos sub pretextul îngrijirii.

Nu trece o zi fără ca acest război să devină din ce în ce mai dificil. Mai perfid.

Dacă nu era atent, putea să se descurajeze.

— Bineînțeles, Amirale. Orice pot face pentru a vă ajuta. Dacă aş putea să întreb... Câți oameni ați pierdut în acest angajament?

Ajunseseră la transportor. Uşile acestuia se deschiseră şuierând, iar Yularen intră primul.

— Nouă. Şi de trei ori mai mulți răniți.

— Îmi pare foarte rău, zise Obi-Wan, intrând după el. Şi celelalte crucişătoare?

— Unsprezece morți pe *Coruscant Sky*. Răniții lor încă sunt în curs de numărare. *Pioneer* a scăpat cel mai uşor de data asta. Patru pierduți, o duzină de răniți. În timp ce uşile se închideau din nou şuierând, Yularen apăsă comutatorul de control. Infirmeria, apoi puntea.

Obi-Wan îşi înăbuşi durerea care se ridica în el.

— De fapt, ar trebui să-mi codific raportul către Consiliu înainte de a...

— Infirmeria, apoi puntea, repetă Yularen, încruntat. Nu am vorbit doar cu Generalul Skywalker. Am verificat cu medicul care te-a tratat. Te-ai oprit oare să te gândeşti de câtă forță explozivă este nevoie pentru a sparge oțelul transparent şi a perfora armura clonelor? Nu? Nici nu credeam. Prin urmare, te rog să-mi faci pe

plac, Generale. Zece minute aici sau acolo nu vor face nicio diferență pentru Consiliu.

Obi-Wan se uită fix la el.

— Amirale, apreciez îngrijorarea ta, dar sincer, cred că este deplasată. Nu sunt foarte sigur de ce tu şi Anakin simțiți nevoia să...

— Nu prea sigur? spuse Yularen, neîncrezător, în timp ce se îndreptau spre infirmeria navei de război. Din moment ce ştiu că nu sunteți un prost, domnule, sunteți cumva contuzionat?

Temperamentul începea să ardă epuizarea lui Obi-Wan.

— Nu, nu am nicio comoție. Amirale Yularen...

— Generale Kenobi. Cu o palmă, Yularen opri transportorul. Deşi, de regulă, modestia ta mi se pare reconfortantă, în acest caz înclin să mă simt supărat. Tu, Maestre Jedi, eşti un bun valoros. Abilitățile tale sunt de neînlocuit, iar contribuțiile tale la efortul de război al Republicii sunt incomensurabile. Nu ai dreptul să-ți tratezi persoana cu atâta uşurință. Domnule, aveți obligația de a vă proteja sănătatea şi bunăstarea ca şi cum ar fi sănătatea şi bunăstarea prețiosului nostru Cancelar Suprem al Republicii. Şi dacă refuzați cu atâta cavalerism să faceți acest lucru, atunci nu vă puteți mira când aceia dintre noi care nu suntem orbi la valoarea dumneavoastră vom lua toate măsurile pe care le considerăm necesare pentru a vă păstra întreg. Sprâncenele lui Yularen se ridicară. Mai trebuie să continui sau mi-am spus punctul de vedere?

Obi-Wan îşi lăsă privirea şocată pe podea. Niciodată în lunile în care lucraseră împreună, acest ofițer foarte respectat nu ridicase vocea la el, nici măcar nu încercase să-l ia peste picior ca şi cum ar fi fost un subordonat rătăcit. Nimeni nu-i vorbea în felul acesta. Nu de la Qui-Gon încoace. Ei bine, cu excepția lui Yoda. Şi Yoda – ca şi Qui-Gon – îşi câştigase dreptul.

Doar că... poate că şi Wullf Yularen şi-a câştigat dreptul. Azi – ca în atâtea alte zile – şi-a aruncat nava, viața şi toate viețile pe care a jurat să le protejeze între mine şi moarte. Presupun că e normal să simtă un interes pentru supraviețuirea mea.

— Amirale... Îşi ridică privirea. Îmi cer scuze. Ai dreptate.

Expirând un suspin aspru şi uşurat, Yularen reporni transportorul.

— Ştii, Generale, unii spun că tânărul Skywalker este cel mai nebun, cel mai nesăbuit, Jediul care are cele mai multe şanse să se prăbuşească în *glorie*. Obişnuiam să spun şi eu asta – dar acum nu mai sunt atât de sigur. În felul tău liniştit poți fi la fel de terifiant.

— Îmi pare rău, nu ştiu ce să spun la asta.

Un zâmbet slab curbă buzele lui Yularen.

— Tu nu vezi asta, nu-i aşa?

— Nu, mă tem că nu, răspunse Obi-Wan. Se pare că sugerezi că îmi asum riscuri inutile. Nu pot să fiu de acord. Eu fac întotdeauna doar ceea ce simt că este corect.

— Şi rareori te opreşti să te gândeşti la consecințele personale, spuse Yularen, încă amuzat. Tu şi Skywalker sunteți croiți din aceeaşi stofă. Iar micuța lui Padawană – ea a fost modelată din ce a rămas de la voi!

Ahsoka. Deşi era îngrijorat pentru ea, Obi-Wan trebui să zâmbească.

— Cu siguranță e plină de viață. Maestrul Yoda a ştiut exact ce face când i-a împerecheat pe ei doi.

Transportul încetini. În timp ce se oprea, iar vocea sa electronică ciripea

Infirmeria, Yularen aprobă din cap.

— La fel cum şi tu ştiai ce faci, antrenându-l.

Era un compliment la fel de neaşteptat precum fusese simpatia lui de mai devreme. *Cred că Yularen este mai zdruncinat de această luptă recentă decât ar vrea să recunoască, chiar şi pentru el însuşi.* Când uşile se deschiseră, Obi-Wan zâmbi, recunoscând comentariul.

— Vă voi însoţi pe punte de îndată ce voi putea, Amirale, spuse el. Poate că între timp aţi putea să-i cereţi Locotenentului Avrey să pregătească un fascicul îngust de prioritate Alfa către Templul Jedi. Asta, dacă ne permite actuala capacitate de comunicare.

— Ne permite, zise Yularen, din nou impersonal din punct de vedere profesional. O voi pune imediat pe Avrey să se ocupe de asta.

În impresionanta anticameră a infirmeriei lui *Indomitable*, Obi-Wan respiră aerul antiseptic şi simţi – şi apoi alungă – durerea ocupanţilor săi, ascunşi în cabinetele de tratament ale instalaţiei. Un droid medical 2-1B se afla în spatele biroului din anticameră. Înregistrându-i prezenţa, îşi ridică privirea, senzorii săi vizuali strălucind electronic.

— Domnule General Kenobi. Vă aşteptam, spuse politicos, îndreptându-se spre el. Vă rog să veniţi pe aici. Am înţeles că aţi suferit mai multe răni penetrante, julituri faciale, o arsură de blaster şi o rană la unul dintre tendoanele flexoare.

Sunt mult prea ocupat pentru asta.

— Da, dar te asigur că situaţia mea pare mai gravă decât este, spuse el, făcând un pas înapoi. De fapt...

— Vă rog, domnule General, nu trebuie să vă îngrijoraţi, continuă droidul medical, conducându-l spre zona de tratament. Am fost recent modernizat prin amabilitatea *Academiei Medicale de Stat Rhinnal*. Vă asigur că sunteţi pe mâini excelente.

Era clar că nu exista nicio scăpare. Predându-se fără graţie sorţii sale, Obi-Wan urmă droidul în partea *serioasă* a infirmeriei.

Anakin, vei plăti pentru asta.

Capitolul 5

Asemenea Cancelarului Suprem Palpatine, Bail Organa prefera să lucreze cu indivizi vii şi inteligenţi, nu cu droizi. Gândul de a fi înconjurat de o echipă de droizi de protocol era suficient pentru a-i induce o migrenă. Nu ştia cum tolera Padme acea colecţie de cabluri şi circuite, atât de pretenţioasă şi autoritară. Ar fi aruncat la gunoi chestia aia mofturoasă de piese de schimb imediat ce ar fi deschis gura, metaforic, pentru a doua oară, ca să-i ţină o lecţie despre pronunţia corectă a salutului Adikarian între egali, sau cine ştie ce altceva.

Propria sa asistentă personală, foarte umană şi foarte eficientă, bătu la uşa deschisă a biroului său.

— Domnule Senator, aţi vrut să ştiţi când trebuie să vină *Pioneer*?

Apăsă butonul de pauză de pe datapadul său care se derula încet şi îşi ridică privirea.

— A venit?

— Nu chiar, spuse Minala.

Ca de obicei, chiar dacă se aflau la sfârşitul unei zile lungi, ea arăta impecabil. Indiferent de ce fel de criză exploda, Minala Lodilyn reuşea să rămână rece şi calmă, fără eforturi prea mari. Cuvântul *agitată* nu părea să se regăsească în dicţionarul ei.

— Nava se apropie, acum se îndreaptă spre docurile Marii Armate a Republicii.

— În regulă. Mulţumesc. Poţi să...

Minala zâmbi.

— Deja am făcut-o. Veţi găsi speederul la nivelul doi, hangarul 4-45-C.

— Doamnă, sunteţi o comoară şi încă de două ori, spuse el, ridicându-se în picioare. I-am *subliniat* pe Fli'teri şi Jinmin Tokati de la anchetele Kothlis. Dacă sună vreunul dintre ei, anunţă-i că voi lua legătura cu ei mai târziu în seara asta.

Ea aprobă din cap.

— Cu siguranţă, domnule.

— De asemenea, v-am trimis pe consolă acele ultime cinci amendamente la Legea lui Tarik, plus cele mai recente statistici pentru Comitetul de Credite şi proiectul de lege privind descărcarea de date a Executivului. Îmi pare rău că sunt în ultimul moment, dar le-am primit abia acum o oră. Dacă aţi putea...

Minala ridică o mână liniştitoare.

— Nu vă faceţi griji, domnule Senator. Voi avea grijă ca ele să fie verificate şi diseminate după cum şi unde este nevoie.

Dedicarea ei neîndoielnică îl inundă cu o vinovăţie bruscă.

— Va însemna un final târziu.

Dar asta provocă zâmbetul ei evaziv şi zănatic.

— Ce surpriză.

— Vino mâine mai târziu ca să te revanşezi, zise el, întinzând mâna spre servieta de lucru. O puse pe birou şi desfăcu capacul cu un pocnet. Vorbesc serios.

— Nu pot, spuse ea, cu o mişcare decisivă a capului. Acum că întâlnirea dumneavoastră cu Cancelarul a fost reprogramată pentru zorii zilei, va trebui să fiu cu ochii pe lucrurile de aici.

Făcând o grimasă, el opri datapadul.

— În regulă. Dar vei pleca acasă mai devreme. Fără discuții.

— Vom vedea, spuse ea, atât de elegant şi de corectă.

Măturând datapadul, teancul de notițe şi alte câteva mărunțişuri în servieta de lucru, el îi aruncă o privire amuzată.

— Ai uitat că ne apropiem de sezonul evaluărilor de performanță? Dacă îmi amintesc bine, în chestionar este ceva despre *comportamentul adecvat.*

Ea încă era cu fața serioasă, dar ochii îi erau amuzați.

— Da, domnule. Asta e tot, domnule Senator Organa?

— Dacă apare ceva urgent după ce am plecat, trimiteți-l la consola mea de acasă, spuse el şi închise cu un clic servieta de lucru. Oh – şi în afară de Biroul Executiv, aş prefera să nu răspund la niciun apel oficial, decât dacă nu se prăbuşeşte cerul cuiva. Şi chiar şi atunci, vezi dacă au o umbrelă rezistentă.

— Aşa voi face, domnule Senator. Minala făcu un pas înapoi pentru ca el să poată ieşi pe uşă. Să aveți o seară plăcută. Şi ar trebui să încercați să vă culcați cât mai devreme.

— Ha, spuse el, îndreptându-se spre ieşirea discretă din biroul ei exterior. Şansa asta ar fi un lucru bun.

Aşa cum fusese promis, speederul îl aştepta la stația Senatorială de parcare de la nivelul 2. Lăsând scuturile coborâte pentru a pătrunde vremea blândă, Bail se strecură uşor în fluxul de trafic care avea să-l ducă la complexul întins de docuri şi cazărmi ale Marii Armate a Repubicii. Era un sector industrial al oraşului care fusese revendicat printr-un decret executiv de expropriere a domeniului public la câteva săptămâni după începerea războiului. Mutarea nu fusese bine primită, dar Palpatine reuşise să-i liniştească pe directorii companiilor afectate, promițându-le că neplăcerile vor fi temporare, o chestiune de cel mult câteva luni. Nu trebuiau să se îngrijoreze: în curând, Jedii îi va determina pe Separatişti să ceară pace.

Dar trecuseră luni de la confiscarea proprietăților, iar diviziunile violente ale galaxiei deveneau tot mai mari, nu mai mici.

Şi totuşi. Războiul nu poate continua la nesfârşit. Dooku şi cohortele sale trebuie să ştie că vor eşua în eforturile lor de a ne distruge democrația. E puternică de o mie de ani. Poate trece peste această furtună.

Deşi... Nu era prima dată când îşi spunea asta. Şi începea să-şi facă griji că nu va fi nici pe departe ultima. Palpatine trebuia să reducă tonul retoricii optimiste. Jedii erau împinşi la limită şi mult, mult mai departe, iar instalația de clonare Kaminoană se lupta şi ea. Noile clone erau desfăşurate fără a fi antrenate cu aceeaşi intensitate ca şi cele care alcătuiseră companiile originale, ai căror soldați căzuseră în luptă. Asta însemna rate mai mari de pierderi, ceea ce, la rândul lor, creştea cererea de înlocuitori. Era un cerc vicios care se învârtea şi se tot învârtea fără niciun semn de oprire. *Dacă nu schimbăm valul în curând, vom fi luați de el.*

Era un gând înfiorător. Pentru a-şi distrage atenția, Bail privi gloriosul apus de soare de pe Coruscant, care sângera în amurg la marginea lumii. Benzi de purpuriu şi auriu îndrăzneț şi neruşinat, fiind un memento binevenit că şi în mijlocul disperării se putea găsi frumusețe, dacă o căutai. Atât de departe de centrul dens populat al oraşului şi de cartierele administrative, traficul era mult mai uşor. Deşi pilota un speeder cu cei mai moderni senzori şi plase de protecție, vigilența atunci când făcea naveta spre şi dinspre clădirea Senatului era crucială. Era o uşurare să se poată relaxa puțin, să se aşeze şi să-şi lase privirea să cuprindă mai mult decât bara

de protecție din spate a speederului înghesuit în fața lui şi să-şi lase gândurile să rătăcească. Sigur, în aceste zile aveau tendința de a rătăci pe alei întunecate, dar cel puțin aici, pentru o scurtă perioadă de timp, își permitea luxul de a le duce într-o direcție ceva mai veselă.

Cum ar fi să admir un apus de soare frumos. Doar că nu fac asta destul de des.

Şi de ce nu? Pentru că, oriunde se întorcea, galaxia îi dădea alt motiv de îngrijorare. Ca şi acum. Nu putea să uite de servieta sa de lucru, ascunsă în compartimentul pentru bagaje al speederului şi care ținea încuiat în ea, datapadul său, încărcat cu memo-uri şi foi de calcul statistice şi rapoarte. Multe, multe, multe rapoarte. În calitate de şef al Comitetului de Securitate al Republicii, simțea că se afla într-un pericol foarte real de a muri sufocat de rapoarte.

Dar era unul în special, îngropat printre toate celelalte. Ajunsese cu greu la el, iar importanța lui fusese ignorată de ceilalți, care îi aruncaseră o privire în trecere. În aparență, era nesemnificativ, aproape irelevant în marea schemă a acestui conflict… şi totuşi nu şi-l putea scoate din minte.

S-a terminat cu admiratul apusului de soare frumos.

În cele din urmă, îşi scoase speederul din fluxul principal de trafic şi intră în zona exterioară restricționată a complexului de hangare *MAREA ARMATĂ A REPUBICII.* Şi în timp ce primul dintre numeroasele puncte de control de securitate îi scana speederul şi cipurile personale de identificare, el privi spre *Pioneer*, care, cu propulsoarele în funcțiune, se alinia pentru andocare în cel mai mare hangar central al complexului. Nava părea… *rănită.* Arsă şi vizibil avariată de armele Separatiştilor, având ceva subtil în zgomotul tunător al motoarelor ei. Putea auzi asta. Simțea cum îi gâdilă ceafa. Bineînțeles că fusese ținut la curent cu lupta de pe Kothlis şi ştia că forțele Republicii primiseră câteva lovituri brutale. Dar să citească un raport şi să vadă cu ochii lui ce puteau realiza tehnologia şi reaua voință a Separatiştilor – acestea erau două lucruri complet diferite.

La naiba. De data asta chiar au fost loviți. Sper ca numărul final al victimelor să nu fie prea mare. Pe lângă dezastrul de la comunicații şi toate celelalte, e ultimul lucru de care avem nevoie. Dar aceeaşi senzație înțepătoare din ceafă îi spunea că aceasta era o dorință care nu i se va îndeplini.

Până când îşi croi drum prin alte şapte puncte de control de securitate, îşi predă speederul unui subofițer şi semnă intrarea în sectorul hangarului cu amprenta palmei şi scanarea retinei, *Pioneer* era gata să debarce trupele de clone. Diferiți ofițeri şi personal civil de ajutor dădură din cap în timp ce îşi făcea drum pe puntea incomodă şi aglomerată a Hangarului 5. Zgomotul era amestecat: avertismente de sănătate şi siguranță care bubuiau, transporturi antigravitaționale care bipăiau, picioare încălțate cu cizme care bocăneau, voci ridicate în semn de salut şi de avertizare şi de confirmare a ordinelor. Aerul era încins de motoare, duhnind a combustibil uzat şi a lubrifianți industriali. Anunțurile şi ordinele răsunau pe sistemul de sonorizare cu ecou, aproape prea confuze pentru a fi înțelese. Sau poate pentru că, după amabilitatea civilizată a Senatului, auzul său nu era bine pus la punct. Din câte îşi dădea seama, nimeni altcineva nu avea probleme în a le auzi.

Încărcat cu soldați clone obosiți de luptă, primul convoi de transportoare terestre se îndreptă spre una dintre cele patru ieşiri principale ale hangarului, chiar în timp ce următorul lot de soldați se îngrămădea în prima ieşire goală disponibilă… Care era porecla? O, da. *Roabă*. În lumina aspră a hangarului, armura lor albă, pârjolită şi pătată, strălucea, iar capetele lor fantezist vopsite, tunse şi cu chelii

intermitente străluceau ca nişte faruri. Îi atraseră atenția şi îl făcură să zâmbească.

Măcar au simțul umorului, oamenii ăştia. Bine că războiul nu le-a luat asta. Încă.

O atingere pe braț îl făcu să se întoarcă.

— Da?

— Domnule Senator Organa! Era ofițerul de punte, cu o pată de murdărie pe obraz, surpriza ei fiind aproape amuzantă. Domnule Senator, îmi pare foarte rău, nu ştiam că sunteți… nu era nimic…

— Vă rog, e în regulă, o linişti el. Locotenente...

— Yarrow, domnule.

— Locotenente Yarrow. Îi oferi ofițerului înalt şi dezordonat cu cel mai bun zâmbet de politician. Nu am sunat înainte. Aceasta este o vizită privată improvizată, nu este nimic oficial. Am vrut doar să urez bun venit acasă unui prieten.

— Domnule, spuse Locotenentul Yarrow, aproape ascunzându-şi nedumerirea față de lipsa de înțelegere. Bineînțeles, domnule. Dacă îmi permiteți să vă întreb, ce prieten…

El surprinse o mişcare din colțul ochiului – o străfulgerare a unui personaj familiar. Privi în jur şi văzu o siluetă zveltă îmbrăcată într-o tunică şi pantaloni de culoare crem, arse şi murdare, şi cizme maro, ținuta fiind în dezacord cu marea de armuri albe de clone, costume de zbor şi uniforme navale care o înconjurau la baza rampei principale a *Pionierului*. Un mâner argintiu de sabie de lumină atârna la centura largă de culoare maro.

Zâmbi.

— Acela. Scuzați-mă, Locotenente.

Obi-Wan, fiind Obi-Wan, simți apropierea lui Bail şi se întoarse. Avu o clipă de uimire, apoi un zâmbet larg şi sincer.

— Bail! Ce cauți aici?

— Mă joc de-a mesagerul, răspunse el, cu mâna întinsă. Şi urez de unul singur de bun venit unui prieten.

— N-ar fi trebuit să vii până aici, spuse Obi-Wan, strângând mâna oferită pentru scurt timp, apoi eliberând-o. Lăsând zâmbetul la o parte, părea obosit, cu o tensiune care fierbea la suprafață. Ne-am fi întâlnit după şedința de securitate din seara asta.

— Nu, nu am fi făcut-o. Biroul lui Palpatine a amânat întâlnirea pentru mâine dimineață. Bail se încruntă. Devreme. Era o petrecere diplomatică la care promisese să participe şi care a fost rearanjată în ultima clipă.

— Înțeleg. Obi-Wan se încrunta şi el acum. Ciudat că nu am auzit de schimbarea de planuri de la Maestrul Yoda.

— Asta pentru că i-am spus că îți voi spune chiar eu. Nu este o problemă; oricum terminasem pentru ziua de azi.

— Cât de organizat din partea ta.

— Mă străduiesc cât pot de umil, zise Bail, cu o mică plecăciune în derâdere.

Obi-Wan zâmbi uşor.

— Da, ei bine, nu sunt atât de sigur că aş folosi cuvântul *umil.* În spatele lui, cineva îi strigă numele. Îmi pare rău, Bail. Lasă-mi o clipă.

— Sigur, spuse Bail.

Făcu un pas înapoi în timp ce un subofițer clonă se apropie cu o cască voluminoasă ascunsă sub un braț şi cu un datapad în cealaltă mână.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule General, spuse clona. Dar ați vrut

aceste statistici finale înainte să plecați.

— Nu, nu, e în regulă, sergent, spuse Obi-Wan, cu o eficiență vioaie. Dă-mi-le.

Oricare ar fi fost vestea, lui Obi-Wan nu îi plăcu. Fața i se linişti în timp ce citea datapadul, dar sub goliciunea şcolită se ascundea furie şi suferință. Pentru că erau prieteni şi pentru că ajunsese să simtă un interes propriu pentru bunăstarea acestui Jedi, Bail profită de moment pentru a-l examina mai atent pe Obi-Wan. Indiferent de acțiunea pe care o văzuse pe Kothlis, nu scăpase neatins din ea. Liniile slabe şi roz de pe frunte şi de pe obraz sugerau răni, vindecate recent. Fizicul său arăta o sugestie de încordare şi disconfort. Mici şi familiare indicii de durere. Aşadar, era un rănit ambulant. Din nou. Se părea că unele lucruri nu se schimbau.

— Bine, spuse Obi-Wan în cele din urmă, încet, şi îşi băgă datapadul în tunică. Mulțumesc, sergent. Cred că e de ajuns pentru moment. Eşti liber, împreună cu oamenii tăi. Eforturile tale pe Kothlis sunt apreciate.

Sergentul aprobă din cap.

— Da, domnule. Vă mulțumesc, domnule. Ne vedem la următoarea rotație.

— Într-adevăr.

Obi-Wan îl privi pe sergent alăturându-se unui lot de clone pe un transportor care aştepta. În timp ce vehiculul părăsea hangarul, lăsă să iasă un oftat.

— Sergentul Fyn. Un om bun. Şi-a salvat de unul singur jumătate din pluton când au fost blocați sub focul încrucişat al inamicului.

Ceea ce probabil însemna că cealaltă jumătate a plutonului nu fusese la fel de norocoasă. Bail se simți brusc stânjenit. Ca un prefăcut. Momente ca acesta îi aminteau dureros că rămăsese în siguranță acasă, pe Coruscant, participând la şedințe şi citind rapoarte, în timp ce alții suportau greul deciziilor sale detaşate.

— Ştiu că e greu să pierzi oameni, Obi-Wan, spuse el, ezitant, simțind nevoia să spună ceva, dar temându-se că, orice ar fi spus, ar fi fost un lucru greşit. Cel puțin am obținut un rezultat bun. Ați salvat Kothlis.

— Da, spuse Obi-Wan, gânditor. Aşa e. Apoi expresia lui se întunecă. Ar trebui să fie aşa, Bail. Am fost la un pas să ne *golim buzunarele* de data asta.

— Îmi dau seama. Arăți obosit.

Ridicând sprâncenele, Obi-Wan îl privi, cu o exasperare frustrată fluturându-i pe față.

— De ce tot spun oamenii asta?

Aproape că râse, chiar dacă nu era chiar amuzant.

— Ah… pentru că e adevărat?

— Sunt bine, răbufni Obi-Wan. Şi voi continua să fiu bine până când îmi va spune încă o persoană că arăt…

— Domnule General Kenobi?

Obi-Wan scoase un comunicator din interiorul tunicii sale.

— Da, Căpitane Tranter?

— Semnez jurnalul de zbor. Aveți nevoie să adăugați ceva?

— Nu. Mulțumesc. Cât mai durează până pleci spre Corellia?

— Vom pleca în jumătate de oră, domnule General.

— Ei bine, să sperăm că şederea acolo va fi scurtă şi plăcută. Şi încă o dată, mulțumirile mele pentru eforturile depuse pe Kothlis.

— A fost o plăcere, domnule. Vânătoare fericită în următoarea misiune.

— Şi ție, Căpitane.

— Am văzut unele dintre avariile de pe *Pioneer* când ați venit, spuse Bail în

timp ce Obi-Wan oprea comutatorul de transmisie a comunicatorului. Care este amploarea?

Obi-Wan suspină.

— Mult mai mică decât a lui *Indomitable* – şi decât a lui *Coruscant Sky*. După cum ţi-am spus, a fost o ieşire costisitoare.

— Să înţeleg că evitaţi şantierele navale ale lui Allanteen Şase?

— Ah. Ochii lui Obi-Wan se îngustară. Deci ai auzit.

— Oh, da, spuse Bail. Spionaj şi o îmbunătăţire a tehnologiei Separatiste de bruiaj? Credeţi-mă, canalele de comunicare au fost arse în câteva clipe de la primul raport al lui Yularen. Există deja un grup operativ care investighează.

— Bine, spuse Obi-Wan cu o satisfacţie amară. Fă tot ce trebuie să faci pentru a vedea că au rezultate, Bail.

Zgomotul şi nivelul de activitate din hangar începuseră să scadă. Ultimele clone plecau, iar echipajul de pe punte îndepărta echipamentul şi resturile.

Nevrând să fie auzit, Bail îşi coborî vocea.

— Deci, câţi oameni aţi pierdut?

— Prea mulţi, spuse Obi-Wan ferm, cu ochii umbriţi. Şi zeci de răniţi trimişi la Kaliida Shoals – inclusiv Padawana lui Anakin.

Şi asta explica în mare măsură sursa suferinţei lui Obi-Wan.

— Îmi pare rău să aud asta. Dar Anakin?

Obi-Wan schiţă un zâmbet fugar.

— Oh, e bine. Anakin are mai multe vieţi decât un *moonbat* Sullustan. Şi apropo de fostul meu ucenic – scuză-mă încă un moment. Ridică din nou comunicatorul şi apăsă comutatorul de transmisie. Anakin. Anakin, mă recepţionezi?

— Aici Skywalker.

— Care e situaţia ta?

— Ei bine, Obi-Wan, acum sunt cu capul în jos în interiorul carcasei motorului navei mele de luptă. Care e a ta?

— Sunt în Hangarul 5, gata să mă întorc la Templu. Ai uitat că ne aşteaptă Maestrul Yoda?

Se auziră nişte mormăieli şi o înjurătură înăbuşită.

— Da. Uite… poţi să mă acoperi? Doar că nava mea de luptă nu este singura care are nevoie de prim ajutor de urgenţă şi sunt puţini oameni aici şi… Urmă un alt blestem înăbuşit, urmat de o exclamaţie de durere muşcată. La naiba! La naiba! Apoi o tăcere scurtă, zumzăind de tensiune. Îmi pare rău. Obi-Wan, trebuie să rămân şi să repar asta. Hangarul 3 e aproape gol. Practic, suntem singuri în acest loc. Dacă apare ceva peste noapte…

Bail îl privi pe Obi-Wan închizând ochii şi clătinând din cap înainte de a expira un oftat lent şi resemnat.

— Da, în regulă. Îţi voi prezenta scuzele. Dar orice altceva ai face, nu închide comunicatorul. S-ar putea foarte bine să ţi se ceară să ni te alături prin holoconferinţă.

— Da. Bine, spuse Anakin, părând distras. Um – s-ar putea să nu termin la timp pentru întâlnirea cu Cancelarul Palpatine.

— A fost amânată.

— Grozav. Îmi pare rău, Obi-Wan, trebuie să mă întorc la treabă. Cuplajul meu este pe cale să se destrame. Asigură-te că te odihneşti puţin, bine?

Bail se strădui să-şi înăbuşe râsul. Scutindu-l de o privire arzătoare, Obi-Wan

îşi băgă comunicatorul înapoi în tunică.

— Tânărul ăsta devine mult prea îndrăzneț.

Tânărul acela îşi făcuse rapid o reputație de curaj şi de strălucire sub foc care era pe punctul de a-l transforma într-o celebritate la nivelul întregii Republici. Anakin Skywalker. Era un nume pe multe buze. Şi nu în ultimul rând ale lui Palpatine. Nici dacă ar fi fost tatăl tânărului n-ar fi putut fi mai mândru de fostul ucenic al lui Obi-Wan. Dar decise să nu împărtăşească acest gând, având în vedere că Obi-Wan nu era prea ataşat de Cancelarul lor Suprem.

— Ai spus că Padawana lui Anakin a fost rănită. Îşi va reveni?

— Da. Sunt mai îngrijorat de Căpitanul Rex şi de sergentul Coric, zise Obi-Wan, trecându-şi o mână peste față. Următoarea zi sau două ar trebui să ne spună totul.

Şi acum chiar părea obosit. Epuizat. Încărcat de durere şi îngrijorare.

— Haide, Generale, spuse Bail încet. O să te duc până la Templu.

Obi-Wan îl bătu pe umăr.

— Ar fi foarte drăguț. Mulțumesc, domnule Senator.

* * *

Călătorind fără hartă pe cerul întunecat al Coruscantului, cu dâre şi dâre de trafic care conduceau spre cartierele administrative iluminate, Bail se uită în lateral la Obi-Wan care era tăcut şi meditativ, apoi ridică *mental* din umeri.

Pe de altă parte, uneori este nevoie de puțină impertinență între prieteni. Iar vremurile disperate cer măsuri disperate.

— Bine. O să spun asta acum, în timp ce zbor, ca să nu mă arunci peste bordul speederului.

Cu ochii pe jumătate închişi, Obi-Wan zâmbi.

— Îți dai seama că aş putea să te arunc peste bord şi să păstrez controlul maşinii în acelaşi timp?

— Ah. Deci acesta ar fi defectul din planul meu.

Obi-Wan pufni.

— Orice ai vrea să spui, Bail, spune.

Acesta trase aer în piept.

— Bine, uite cum stă treaba. Chiar arăți obosit, Obi-Wan. Şi nu doar pentru că ai avut câteva nopți nedormite. Ezită. Vorbesc de oboseală aproape totală.

— Bail...

— Maestre Jedi, te avertizez, spuse el brusc. Să nu-mi mai spui din nou că eşti bine, sau te arunc eu peste bord.

Obi-Wan mormăi ceva în sinea lui şi îşi încrucişă brațele strâns la piept.

— Tocmai m-am întors de la un angajament important, Bail. Cred că am dreptul să fiu puțin obosit.

— Nu. Este mai mult decât oboseala de luptă. Războiul ăsta – felul în care ție şi celorlalți Jedi vi se cere să luptați fără vreun răgaz decent. Nu mai poate continua.

— Poate şi va continua, atâta timp cât războiul va continua, replică Obi-Wan. Eşti ultima persoană care ar trebui să fie surprinsă de asta, Bail. Tu ştii mai bine decât oricine adevărul despre cum stau lucrurile între noi şi Separatişti.

— Ai dreptate, spuse Bail, încetinind speederul când dădură de primul indiciu de trafic intens. Mai aproape acum, putea să vadă strălucirea necruțătoare a vieții de

noapte a oraşului; o adiere de muzică sufla neregulat în vânt. Şi de aceea sunt îngrijorat. Nu există o soluție rapidă care să aştepte după colț. Suntem în această luptă împotriva lui Dooku şi Grievous pe termen lung şi asta înseamnă că trebuie să ne conservăm resursele.

Obi-Wan se mişcă pe scaunul pasagerului, privindu-l fix.

— Ai vorbit cu Wullf Yularen?

— Ce? Nu, răbufni el. Nu mai încerca să schimbi subiectul, da? Ceea ce încerc să spun este…

— Ştiu ce încerci să spui, zise Obi-Wan, părând aproape de a fi el însuşi iute la mânie. Şi, deşi apreciez grija ta, nu este necesară. Se pare că ai uitat că sunt un Jedi, Bail, ceea ce înseamnă…

— Că ai un *suc* de care noi ceilalți nu dispunem, spuse el, încruntându-se. De parcă aş putea uita asta prea curând. Uite, ştiu cât de puternică este Forța. Ştiu cât de mult te bazezi pe ea şi ce diferență face. Dar, sub toate aceste străluciri, tot nu eşti decât carne şi sânge. Eşti vulnerabil, Obi-Wan. Iar voi, Jedii, aveți prostul obicei de a pretinde că nu e aşa. Tot ce vreau să spun, adăugă el, mai blând, este să nu laşi faptul că ai Forța în arsenalul tău să te amăgească cu un fals sentiment de siguranță. Nu-ți face obiceiul de a lua mai multe credite din contul bancar decât ai pus în el.

— Jedii nu au conturi bancare.

Bail râse, pe jumătate amuzat, pe jumătate furios.

— Bine. Tratează asta ca pe o glumă. Tratează-mă ca pe o glumă. Nu-mi pasă – atâta timp cât te gândeşti la ceea ce spun. Nici măcar nu trebuie să recunoşti că am dreptate. Doar… încearcă să cultivi puțină reținere, Obi-Wan. Această Republică nu-şi poate permite să mai piardă vreun Jedi.

— Cu privire la asta, spuse Obi-Wan cu o intensitate liniştită, nu vei primi absolut niciun argument.

Continuară în tăcere pentru o vreme. Vârfurile turnurilor Templului Jedi erau acum distanțate şi luminile lor de navigație clipeau. Codificând o schimbare de curs în computerul de navigație de la bordul speederului, Bail se strecură într-un alt flux de trafic. Obi-Wan se agită.

— Am crezut că mergem la Templu.

— Mergem. Dar o iau pe ruta pitorească.

— *Ruta pitorească*, spuse Obi-Wan încet. Înțeleg. Cu alte cuvinte… Brațele i se încrucişară din nou la piept. Mai e ceva ce vrei să-ți iei de pe suflet.

Ar fi trebuit să ştie că nu-l va păcăli pe acest om.

— Da. Bine, deci. Uite care-i treaba – şi trebuie să mă crezi, ştiu cum sună – există o şoaptă despre ceva – nişte informații obscure – care au ajuns pe biroul meu.

De data aceasta, Obi-Wan fu cel care râse.

— Nu poți fi serios.

— Sun extrem de serios, de fapt, răspunse el. Nu e nimic confirmat. Niciun mesaj criptat sau agenți dubioşi. Nicio întâlnire clandestină. Doar că am o presimțire proastă.

— Ceea ce este chiar mai îngrijorător decât orice număr de mesaje criptate, agenți dubioşi sau întâlniri clandestine! Obi-Wan se ciupi de barbă. Foarte bine. Ştiu că voi regreta că întreb asta, dar despre ce este vorba în cazul presentimentului tău?

Bail se uită în lateral.

— Ai auzit vreodată de o planetă numită Lanteeb?

Obi-Wan se aplecă în faţă, cu coatele înfipte în coapse, cu faţa ascunsă în mâini.

— Nu purtăm această conversaţie, spuse el, înăbuşit. Chiar în acest moment dorm în Templul Jedi şi am un coşmar.

— Hei, nu e chiar aşa de rău, protestă el. Se întâmplă să ştiu unde se află Lanteeb şi nu este nicăieri lângă Spaţiul Sălbatic. Este o lume secundară de pe Inelul Exterior.

— Şi asta, bineînţeles, face lucrurile mult mai bune, spuse Obi-Wan glumeţ, ridicându-şi capul. Ar trebui să ducem întregul Consiliu Jedi acolo la un picnic.

Bail se uită la prietenul său obosit.

— Nu ţi-a spus nimeni niciodată că sarcasmul este o trăsătură foarte nedemnă la un Jedi?

Aruncându-se înapoi pe scaunul pasagerului, Obi-Wan îşi apăsă pe ochi vârful degetelor.

— Cred că tocmai ai făcut-o.

— Uite, mormăi el. Lanteeb nu e o planetă Sith. Este o minge de iarbă şi pământ şi nu prea multe altele în mijlocul pustietăţii. Nu are nicio valoare strategică sau bogăţie de niciun fel.

— În acest caz, Bail, de ce îţi pasă de ea?

El clătină din cap.

— Nu. Întrebarea pe care ar trebui să ţi-o pui, Obi-Wan, este de ce le pasă Separatiştilor de ea?

— Le pasă? spuse Obi-Wan.

În sfârşit, părea interesat.

— Da. De fapt, acum aproape cinci săptămâni standard au preluat controlul asupra lumii. Şi nu-mi dau seama de ce.

Templul Jedi se afla foarte aproape. Obi-Wan, care de obicei se holba la acel loc de parcă ar fi fost o iubită pierdută de mult timp, îşi duse degetele la buze şi îi ignoră existenţa.

— Ai dreptate, murmură el. Asta e într-adevăr... curios.

— Da, e curios, fu de acord Bail. Iar zilele astea, ultimul lucru cu care vreau să am de-a face este curiozitatea. Tu vrei?

— Nu în mod deosebit, spuse Obi-Wan, foarte ironic. Cui i-ai mai spus asta?

— Nimănui. Am citit raportul abia alaltăieri şi de atunci am fost îngropat în şedinţe şi rapoarte mai urgente. Dar m-a tot bătut la cap, Obi-Wan. Şi am încredere în instinctele mele.

Obi-Wan îi aruncă un zâmbet distrat.

— Şi eu la fel.

Cipul de identificare al speederului declanşă un avertisment. Templul Jedi, ca şi clădirea Senatului, făcea parte dintr-o reţea de securitate îmbunătăţită, iar ei tocmai fuseseră *marcaţi*. Obi-Wan îşi mută privirea, privind clădirea veche cu o mare afecţiune nerostită. *Dor, aproape de nostalgie. Oare ştia asta?*

Bail verifică dacă aveau undă verde, apoi coborî în fluxul de trafic dedicat Templului. Limitatoarele automate de viteză trecură peste comenzile sale de la bord, reducând viteza de deplasare la puţin mai mult decât un *târâit*.

— Deci, spuse Obi-Wan. Ce ai de gând să faci?

Bail bătu cu degetele pe manşa de control a speederului.

— Asta depinde. Cât timp vei sta pe Coruscant de data asta?

— Habar n-am, spuse Obi-Wan. Vor avea loc întâlniri de urgență cu privire la Kothlis şi la implicațiile sale. Şi nu numai că trebuie să ne curățăm navele de acest virus informatic şi să ajutăm la depistarea răufăcătorilor responsabili, dar va trebui să găsim o contramăsură pentru acest nou echipament de bruiaj Separatist – şi repede. Pericolul pe care îl reprezintă pentru noi este aproape incalculabil.

Şi asta era deprimant de adevărat.

— Deci, ai fi liber să vii mâine seară la cină? Aş vrea să mai vorbim despre Lanteeb. Să discutăm câteva scenarii posibile despre motivul pentru care Dooku şi Separatiştii săi sunt interesați de lumea aceea şi ce ar însemna asta pentru război.

— Nu ridici problema în Comitetul de Securitate? spuse Obi-Wan, surprins.

Bail ridică din umeri.

— Comitetul este destul de împotmolit şi aşa. Şi, aşa cum am spus, nu am nicio dovadă de probleme. Tot ce am sunt firele de păr care mi se ridică pe ceafă. Şi, ei bine...

— Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc, spuse Obi-Wan, împărțit între dezgust şi amuzament. Complicații politice?

Complexul de andocare al Templului îi înghiți. Ocolind sectoarele de parcare publică, Bail îşi roti speederul cu autorizație de securitate în sus şi la stânga, îndreptându-se spre zona restricționată. Nu era timp să vorbească despre problemele din Comitet, deşi ar fi primit cu plăcere contribuția sarcastică a lui Obi-Wan.

— Sunt câteva complicații, da, recunoscu el. Să spunem doar că, pentru moment, aş prefera ca acest lucru să rămână în afara discuțiilor oficiale.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Am înțeles. Şi bineînțeles că voi veni la cină, cu condiția să fiu liber. Te voi ajuta cum pot, Bail, cât timp voi putea – deşi vei înțelege că nu este ceva ce pot controla. Aş putea fi trimis înapoi pe front în orice moment.

— Ştiu.

Nu era un lucru asupra căruia îi păsa să stea pe gânduri. Ar fi fost mult mai uşor să lupte în acest război din biroul său dacă nu i-ar fi cunoscut pe unii dintre cei care luptau pe teren.

— Şi ar fi un lucru pe care ai putea să-l faci imediat, dacă nu este o problemă.

— Care?

În Templu nu lipsea niciodată traficul. Ținând speederul la ralanti şi aşteptând ca transportorul cu scut opac din fața lor să se deplaseze, Bail îi aruncă o privire prietenului său.

— Ai putea să răscoleşti Arhivele Jedi pentru tot ce poți găsi despre Lanteeb. Orice care nu ar apărea în baza de date a Senatului sau în orice alt document public.

— Crezi că noi păstrăm dosare secrete?

— Obi-Wan, ştiu că țineți dosare secrete.

Amuzamentul obosit al lui Obi-Wan dispăru.

— Bail...

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse el. Transportorul porni mai departe şi el porni în urma lui, căutând un loc gol în care să se oprească. Tot ce am vrut să spun a fost că tu ai resurse pe care eu nu le am. Şi că poți să cotrobăi fără să ridici sprâncene. Eu nu pot.

— De ce nu?

Apăru un loc gol.

— Lucrurile pe aici se schimbă, Obi-Wan, spuse el, intrând cu nasul înainte.

Atmosfera se întunecă. Războiul ăsta ar fi trebuit să se termine până acum. Faptul că nu este aşa îi face pe unii… ei bine, urăsc să folosesc acest cuvânt, dar nu mă pot gândi la altul. *Paranoici.*

— Vrei să-mi spui că eşti urmărit? spuse Obi-Wan, neîncrezător. Bail…

— Ştiu, spuse el. Parcă aş fi paranoic. Dar nu sunt. Îți promit. Aşa că trebuie să păstrezi tăcerea în legătură cu chestia asta cu Lanteeb.

— Bineînțeles, spuse Obi-Wan, dând din cap. Deşi… aş vrea să-l aduc pe Anakin la întâlnirea noastră de la cină. Are instincte excelente şi o perspectivă unică.

Anakin, băiatul minune. Nu m-ar deranja să mă uit mai îndeaproape la acest etalon.

— Sigur, dar nu spune nimănui altcuiva. Nu încă. Nici măcar Maestrului Yoda. Bine?

— Chiar eşti îngrijorat, nu-i aşa? spuse Obi-Wan, privindu-l fix.

— Sau chiar sunt paranoic, răspunse el. Cred că numai timpul va spune care dintre ele.

Obi-Wan coborî din speeder şi intră în hol.

— Desigur. Mulțumesc că m-ai adus, Bail. Ne vedem la şedința Cancelarului.

— Cu siguranță, spuse Bail.

Îşi atinse fruntea cu un deget şi scoase speederul din hangar cu spatele. Era timpul să meargă acasă, unde îl aşteptau coniacul şi o masă caldă. Şi chiar dacă era nervos, chiar dacă toate instinctele ascuțite pe care le poseda îi strigau că urmau să apară probleme – se simțea mai bine. Pentru că îi spusese lui Obi-Wan.

Nebunesc, dar adevărat.

Capitolul 6

Repararea maşinilor stricate era ca o meditație. Repararea maşinilor stricate era un antidot pentru orice durere, orice pierdere, orice frică, orice înfrângere.

Repararea maşinilor stricate îl împiedica să înnebunească.

Hangarul 3 era sinistru de liniştit. După ce vorbise cu Obi-Wan, îi trimisese pe toți de acolo: piloții clone, ceilalți mecanici, chiar şi pe ofițerul de punte. Le spusese să-şi ia puțin timp liber, să se relaxeze la popotă, să joace darts, să joace sabacc. Să se distreze cât mai puteau, pentru că cine ştia când va izbucni următoarea criză. Să plece. El era bine. Dacă cineva din conducere avea obiecții, avea să se ocupe el de asta. Şi pentru că era Generalul Jedi Anakin Skywalker, eroul Republicii, observase că i se supuneau – fără prea multă reticență.

Primul lucru pe care îl făcuse când rămăsese singur fusese să o sune pe Padme.

— Maestre Anakin! Printr-o alchimie ciudată, răspunzând la comunicația din apartamentul lor, C-3PO reuşise să sune încântat. Ce minunat e să-ți aud vocea!

— Bună, 3PO, spuse Anakin, încercând să pară dezinvolt, ca şi cum inima nu i-ar fi bătut cu putere în piept. Padme este acolo?

— Nu, domnule. Îmi pare rău. Stăpâna Padme participă la o funcție diplomatică pe Chandrila. Nu se va întoarce decât peste patru zile.

Ce? La naiba.

— Oh. În regulă. Cred că va trebui să o sun acolo şi…

— Oh, Doamne. Mă tem că asta nu va fi posibil, Maestre Anakin. Funcția Stăpânei Padme… ei bine, ca să fiu mai precis, este mai degrabă o retragere sacră a femeilor. Nu este permis niciun contact cu bărbații.

Se holbă la comunicatorul său cu o neîncredere ranchiunoasă, dezamăgirea fiind ca un pumn strâns care îi strivea gâtul şi inima.

— 3PO, asta e vreo glumă?

— Glumă? Droidul păru ofensat. Cu siguranță că nu, domnule. Pot să vă asigur că Stăpâna Padme îşi ia foarte în serios participarea la acest eveniment. A fost un compliment pentru ea să fie invitată. Din câte am înțeles, *Surorile Ta'fan-jirah* nu permit niciodată ca un străin să asiste la…

— Da, bine, cum zici tu. Cu un efort, slăbi strânsoarea comunicatorului. Doar… dacă te contactează, spune-i că am sunat. Spune-i că sunt acasă, dar că nu ştiu pentru cât timp. Bine?

— Cu siguranță, domnule, spuse 3PO cu rigiditate. Voi avea grijă să transmit mesajul.

— Bine. Aşa să faci.

— Ah, domnule? Dacă pot să întreb… R2-D2 este cu dumneavoastră? Este…

— E bine, mârâi el. Abia dacă are vreo zgârietură. Ceea ce e mai mult decât voi putea spune despre tine, 3PO, dacă uiți să-i spui lui Padme că am sunat.

Opri protestele lui 3PO la mijlocul frazei.

Padme. Nu era acasă. Nu putea să o vadă. Să o atingă. Să o audă râzând. Nu putea să-i simtă buzele pe pielea lui, sau respirația ei caldă şi dulce să-i mângâie

ceafa. Reîntâlnirea la care visase în călătoria de întoarcere de la Kothlis... Era distrusă. Furată. Calcată în picioare cu nepăsare pentru o discuție stupidă şi inutilă între femei. Dezamăgirea îi era atât de copleşitoare, încât îşi strânse propriul pumn şi pulveriză o turelă laser D-D-33 crăpată şi aruncată pe jos.

Retragere sacră? Ce este în mintea ei? E un război în desfăşurare. Nu ar trebui să se plimbe pe altă lume cu o grămadă de preotese. E o Senatoare galactică, are o treabă de făcut aici. Şi eu sunt aici.

Şi la ce bun să fie el aici dacă ea nu era aici? *Femeile.*

Privat de compania soției sale, deloc dornic să se întoarcă la Templu, unde ar fi trebuit să repete evenimentele de pe Kothlis şi să ascundă de Yoda orice urmă a durerii sale pentru cei morți, se ascunsese în schimb în simplitatea maşinilor.

Orele trecură. Nu fu deranjat. Nu primi niciun apel de la Obi-Wan sau de la Consiliul Jedi. Stropit cu ulei şi fluide hidraulice, zgâriat şi ciupit până la sânge pe alocuri, după ce reparase defecțiunile mecanice grosolane de la cinci nave de luptă, decise să facă o punere la punct a fiecărei nave din hangar. La urma urmei, nu era altundeva unde trebuia – sau voia – să fie. Dar nici măcar munca solicitantă de a aduce navele de luptă ale *Escadrilei Aurii* la o performanță perfectă nu reuşea să-i uşureze inima sau să-i gândurile. Rex. Coric. Ahsoka. Şi paisprezece piloți morți. Şi încă zeci de soldați morți şi răniți. *De ce nu putem opri asta? De ce nu-l putem prinde pe Grievous? Dooku e doar un singur om. Cum poate el să sfideze întregul Ordin Jedi? Cine este Maestrul său Sith? De ce nu-l putem găsi?* Zi şi noapte, întrebările îl rodeau. Îl mâncau şi pe Obi-Wan, dar fostul său Maestru părea cumva capabil să trăiască fără să ştie răspunsurile. Sau se pricepea să-şi ascundă consternarea. Sau frica.

O vreau pe Padme. Ea e singura cu care pot fi slab. Toți ceilalți se aşteaptă ca eu să fiu puternic.

De trei ori îşi întrerupse munca pentru a comunica cu Centrul Medical Kaliida Shoals. De fiecare dată i se refuzase permisiunea de a vorbi cu Ahsoka. De fiecare dată primise acelaşi răspuns fad şi impersonal.

— Toți pacienții noştri se simt cât se poate de bine, Generale. Preocuparea dumneavoastră este apreciată. Vă vom contacta dacă vom avea noutăți.

Cu o frustrare nouă, simțind o agitație periculoasă de furie în interiorul său, după a treia conversație exasperantă, îşi eliberă sentimentele pârjolite apăsând cu Forța un butoi de ulei gol. După aceea, rămas în mijlocul hangarului cu ecou, ruşinat de izbucnirea sa, luptându-se cu acea parte din el însuşi care îl înspăimânta, îl alimenta şi îl trezea gâfâind în toiul nopții. *Sunt Jedi. Eu dețin controlul. Eu folosesc Forța, nu ea pe mine.* Cu calmul restabilit precar, se întoarse la treabă.

Se chinuia cu a şaptea navă de luptă de aproape jumătate de oră când îşi dădu seama că nu era singur. Ieşind de sub burta navei, clipi la chipul politicos şi întrebător care îl privea de sus.

— Bună dimineața, Generale Skywalker, spuse ofițerul spilcuit şi lustruit, atât de respectuos.

— Neața? Vag, privi prin hangar. Îmi pare rău, eu nu...

Urmă un zâmbet de scuză.

— E trecut de miezul nopții, domnule General. Din punct de vedere tehnic, asta se califică drept dimineață.

Anakin blocă roțile mecano-carului şi se ridică în şezut, cu umerii şi spatele dureroşi.

— Presupun că da, Comandante... Jefris, nu-i aşa?

Zâmbetul Comandantului se lărgi, doar un pic.

— Aşa este, domnule General. Aveţi o memorie bună. Întorcându-se, se uită la celelalte nave de luptă. Se pare că aţi fost ocupaţi.

Anakin întinse mâna după o cârpă şi îşi şterse amestecul de ulei şi sânge de pe mâini. Degetele jupuite îl usturau.

— Ei bine… mă ţine departe de necazuri. Sper că nu te deranjează.

— Deloc, domnule, spuse Jefris. Deşi încă zâmbea, ochii îi erau neîncrezători. Sunteţi întotdeauna binevenit aici.

Anakin se uită la el, simţind tensiunea omului, iritarea lui.

— Dar?

— Dar nu mă pot abţine să nu observ că oamenii mei nu sunt la posturile lor de serviciu, spuse Jefris. Să înţeleg că i-aţi alungat?

— Aşa este. Prefer să lucrez fără distrageri.

Jefris ezită o clipă, apoi aprobă din cap. Zâmbetul lui se estompă acum; ochii îi erau mai mult decât vigilenţi.

— Domnule General, nu aveţi autoritatea de a-mi opri oamenii. Ce faceţi cu clonele este treaba dumneavoastră, desigur. Dar echipajul hangarului este al meu.

Temperamentul lui, care abia adormise, se agită. Împingându-se în picioare, aruncă la o parte cârpa de şters. *Serios, Jefris? Chiar vrei să intri într-un meci de putere cu un Jedi? Bine, atunci. O putem face. O să-ţi pară rău, dar o putem face.*

Jefris făcu un pas înapoi.

— Deşi, având în vedere cât de mult aţi ajutat, sunt pregătit să o las baltă de data asta, adăugă el, aproape calm. Doar… cereţi mai întâi pe viitor, domnule General. Vă rog. Lanţul de comandă, ştiţi? E acolo cu un motiv.

Laşule. Anakin zâmbi.

— Bineînţeles. O să ţin minte asta. Cu un sunet ascuţit de oase, îşi destinse gâtul. Şi pentru că e târziu, cred că ar trebui să plec. Nu crezi că poţi să-mi împrumuţi un speeder? Parcările de la Templu nu prea sunt în măsură să-mi găzduiască nava de vânătoare.

— O să pun pe cineva să vă ducă oriunde…

— Mulţumesc, dar prefer să mă duc singur. Orice speeder vechi e bun. O să am grijă să ţi-l înapoiez mâine la prima oră.

Învins din nou, Jefris aprobă din cap.

— O să anunţ centrul de transport că veniţi, domnule General.

— Ţi-aş fi recunoscător, spuse Anakin şi părăsi hangarul fără să se uite înapoi.

* * *

Templul Jedi nu dormea niciodată.

După ce lăsase rabla împrumutată la droidul şef de transport, brusc conştient că burta îi era dureros de goală, Anakin se îndreptă spre cea mai apropiată sală de mese şi îşi umplu o farfurie cu tocană fierbinte şi pâine proaspătă cu unt gros. Ceilalţi trei Jedi din reşedinţă, care mâncau şi ei târziu – Maestra Damsin şi Padawanii seniori Biliril şi Dorf – îl invitară să li se alăture, dar refuză cu un zâmbet de regret măsurat. Erau şanse ca ei să vrea să vorbească despre Kothlis şi el încă nu avea chef. Căzând înfometat la masă, abia când farfuria era pe jumătate goală îşi permise să recunoască faptul că nu se descurcase bine cu Comandantul Jefris.

Îşi făcea doar treaba. Şi avea dreptate, nu aveam de ce să-i alung echipa. Dacă

cineva mi-ar fi făcut aşa ceva... ar fi trebuit să ştiu că nu e bine. Ar fi trebuit să am un control mai bun.

Un tap-tap-tap familiar pe podeaua de marmură lustruită a sălii de mese îl trezi din autocritica mizerabilă.

— Maestre Yoda.

Yoda plesni cu bastonul său de gimer pe masă, sări pe scaunul de vizavi şi îşi înclină capul într-o parte.

— Anakin. Bine ai venit acasă.

Aici nu era *acasă*. Apartamentul lui Padme era acasă. Asta era *casa lui de tranziție*. Locul pe care îl găsise între cartierul de sclavi de pe Tatooine şi patul pe care uneori – nu destul de des – îl împărțea cu frumoasa lui soție.

Aprobă din cap, precaut. Oare Yoda îi simțise consternarea?

— Mulțumesc, Maestre.

— Pentru lupta de la Kothlis multe laude ai merita, spuse Yoda. Pe Obi-Wan şi pe Padawana ta ai salvat, precum şi instalația de spionaj.

Laudele din partea lui Yoda erau rare. Ar fi trebuit să fie încântat... dar nu era.

Pentru că sunt obosit? Sau pentru că e prea puțin, prea târziu?

— Aşadar, instalația e sigură? Grievous nu a avut ocazia să fure ceea ce căuta?

— Asta, Bothanii ne-au spus, spuse Yoda. Cuvântul lor în această privință, trebuie să acceptăm.

— Te îndoieşti de ei?

Yoda îşi strânse buzele.

— Să o spun, nu am făcut-o.

— Ai insinuat-o.

— Târziu este, tinere Skywalker, spuse Yoda, enervant ca întotdeauna. Să te odihneşti, acum ar trebui. Cu Palpatine, în doar câteva ore ne întâlnim. Să ignori acea conferință, nu poți. De tine în mod special, Cancelarul a întrebat.

Palpatine. Singura persoană din viața lui, în afară de Padme, care nu îl certa pentru dificultățile sale cu Consiliul Jedi şi aşteptările sale imposibile.

— Bineînțeles că nu, Maestre. Voi fi acolo.

— Cu Obi-Wan şi cu mine, la Senat vei călători.

— Maestrul Windu nu participă la şedință?

— La Kothlis, Maestrul Windu s-a dus, spuse Yoda. Expertiza lui, de Bothani a fost solicitată.

Oh. Ei bine, n-avea de gând să-şi piardă somnul din cauza asta. Mace Windu îl făcea să se simtă profund inconfortabil. Acum era critic, iar în următoarea clipă recita nonşalant vechea profeție a *Celui Ales*, folosind-o ca justificare pentru a obține orice voia într-o discuție. *Maestrul Windu trebuie să se decidă în privința mea.*

— De fapt, mai am o întrebare, Maestre Yoda.

— Recuperată, Padawana ta este, spuse Yoda cu gravitate. Căpitanul tău clonă Rex şi sergentul său, de asemenea. Rănile lor, grave au fost, dar la timp, tratamentul s-a aplicat.

Uşurarea se războia cu supărarea.

— Kaminoanii ți-au dat detalii? Mie n-au vrut să-mi spună nimic.

Urechile lui Yoda se ridicară.

— Surprins de asta, tu eşti, nu-i aşa?

Nu surprins, dar era – da, recunoştea – supărat, însă nu avea rost să-i spună asta. Ar fi primit doar o altă predică despre cum să-şi stăpânească sentimentele.

— Dar ceilalți răniți?

Suspinând, Yoda clătină din cap.

— Tulburătoare, această veste este. Patru au murit. Ca alți doi să mai moară, încă este posibil. Recuperați, ceilalți vor fi.

Se vor recupera – doar pentru a fi aruncați din nou în maşina de tocat carne a acestui război civil galactic. Un război pe care Jedii ar fi trebuit să-l prevină.

— Chiar ai vorbit cu Ahsoka sau doar…

— Se odihnea. Cu ea, mâine poți să vorbeşti.

Auzind asta, Anakin simți cum nodul strâns de tensiune de sub coaste i se dizolvă.

— Mulțumesc, Maestre Yoda. Acum, dacă mă scuzați, mă voi duce în camera mea. Ridicându-se în picioare, îşi strânse farfuria golită şi tacâmurile folosite. Noapte bună.

Yoda dădu din cap.

— Noapte bună, tinere Skywalker.

Dar după ce făcu câțiva paşi spre stația de gunoi, ezită. *Haide. Ar fi mai bine s-o faci. S-ar putea să nu mai ai altă şansă.* Se întoarse.

— Bine. Obi-Wan o să mă omoare că spun asta, dar nu-mi pasă. Maestre Yoda…

Ochii luminoşi ai lui Yoda, care de multe ori păreau dezaprobatori, se încălziră.

— Pentru Obi-Wan, să nu-ți faci griji, tinere Anakin. Noaptea aceasta în Sălile Vindecării o petrece. De un somn adânc şi liniştit are nevoie şi un somn adânc şi liniştit va avea.

— Nu mai spune, zise el, impresionat fără să vrea. Cum ai reuşit să faci asta?

— După nouă sute de ani, câteva trucuri am învățat pentru a mă descurca cu tinerii Jedi capricioşi, zise Yoda, amuzat aproape total. Să uiți, nu ar trebui, hmm?

Nu se întâmpla prea des ca el şi Yoda să împartă o glumă.

— Nu, Maestre. Nu o voi face, spuse el, zâmbind.

Dar, în loc să o lase baltă, ezită.

— Altceva te îngrijorează, Anakin? spuse Yoda, înclinându-şi din nou capul. În legătură cu Obi-Wan?

— Nu, da. Poate. Scoase o respirație rapidă. Ştiu că nu poți trăda confidențe, Maestre. Ştiu că anumite lucruri trebuie să fie păstrate secrete. Lucruri medicale. Dar…

Şi deodată nu mai ştiu ce să spună în continuare. Amuzamentul lui Yoda dispăru.

— Îngrijorat eşti că recuperat complet după întâlnirea sa cu Sithul pe Zigoola, Obi-Wan nu este.

Poate că discursul lui Yoda era la fel de întortocheat ca un tirbuşon dement, dar nu dădea niciodată greş.

— Şi?

— Zigoola, zise Yoda gânditor. Ochii i se îngustară. Că acea aventură nefericită a fost, vina ta nu este, tinere Skywalker.

Nu era un răspuns. Şi nici nu era prima dată când cineva încerca să-l scuze, dar repetarea nu făcea să-i fie mai uşor să creadă. Dacă nu l-ar fi pierdut pe R2 în bătălia pentru salvarea lumii Bothawui – dacă nu ar fi trebuit să piardă atât de mult timp căutându-l pe micul droid…

Nu aş fi permis niciodată ca Zigoola să se întâmple. Aş fi simțit Sithul străvechi

de pe acea planetă cu mult înainte să facă vreun rău. Ar fi trebuit să fiu acolo.

— Da, Maestre. Mulțumesc. Dar asta nu-mi spune nimic despre Obi-Wan.

Yoda îşi recuperă bățul de gimer şi sări pe podea.

— Observator bun eşti, tinere Skywalker, zise el, cu ochii mari pe jumătate întredeschişi, în felul acela insesizabil al lui. Somn uşor. Obosit, şi tu eşti. Conştient de asta, trebuie să fii.

Anakin îl privi pe bătrânul Jedi cum ieşea din sala de mese.

Deci, ce... Ăsta a fost un da? Un nu? Sau ceva de genul: rezolvă-ți singur problema? Nemulțumit şi, dintr-o dată, atât de obosit încât vedea dublu, îşi aruncă farfuria şi tacâmurile murdare la stația de gunoi şi plecă clătinându-se spre camera sa.

* * *

— Anakin! Zâmbind larg, Cancelarul Suprem Palpatine veni în față pentru a-l întâmpina ca şi cum ar fi fost singurii doi oameni din apartamentul său executiv. Ce satisfacție să te văd nevătămat după recenta ta bătălie. Permite-mi să te felicit pentru prestația excelentă împotriva acelui monstru, Grievous. Continui să faci cinste Ordinului Jedi.

Conştient de faptul că nu erau singuri, Anakin aprobă din cap.

— Mulțumesc, domnule Cancelar Suprem. Mă bucur să vă revăd.

— Anakin, nu te simți bine? Palpatine se uită cu îngrijorare la fața lui. Arăți un pic obosit. Războiul ăsta îngrozitor ne solicită pe toți, ştiu, dar... Se întoarse. Sper că nu-i ceri prea mult acestui tânăr, Maestre Yoda. Cu cât aflu mai multe despre isprăvile sale de pe front, apărând Republica noastră, cu atât mai mult cred că nu vom câştiga această luptă fără el.

Anakin se holbă la podeaua mochetată. Nu îndrăzni să arunce o privire spre Obi-Wan sau spre Maestrul Yoda, pe care, de drept, Cancelarul Palpatine ar fi trebuit să-i salute primii. Prietenia cu Cancelarul însemna foarte mult pentru el, dar uneori – ca acum – ar fi vrut ca fostul Senator de Naboo să-şi amintească faptul că Jedii preferau să păstreze lucrurile calme şi discrete; că țineau foarte mult la ceremonie şi la protocoalele adecvate. Dar Yoda nu părea tulburat.

— Dreptate aveți, domnule Cancelar Suprem. Cel mai valoros pentru cauza noastră, tânărul Skywalker este.

— La fel, desigur, ca şi Maestrul Kenobi, spuse Palpatine, oferindu-i lui Obi-Wan un semn din cap plin de grație. Vă rog să nu credeți că nu sunt conştient de contribuțiile dumneavoastră. Într-adevăr, am avut o lungă conversație cu liderul interimar de pe Kothlis cu puțin timp în urmă şi a menționat în mod special apărarea ta eroică a instalației de spionaj. Mi s-a spus că ai fost rănit în acel angajament?

Acum fu rândul lui Obi-Wan să se strâmbe. Nimic nu-l irita mai mult decât să fie băgat în seamă, mai ales de către un politician.

— Câteva zgârieturi, domnule Cancelar Suprem. Chestiunea abia dacă merită să fie menționată.

— Şi ai fi preferat să nu o menționez? spuse Palpatine, amuzat. Maestre Kenobi, sunteți mult prea modest. Cred că...

— Iertați-mă, domnule Cancelar Suprem, spuse Bail Organa, în timp ce Mas Amedda îl conducea în biroul lui Palpatine. Îmi pare rău că am întârziat.

Anakin întoarse capul, doar puțin, pentru a îl vedea pe Senatorul de Alderaan

cum li se alătura în fața biroului lui Palpatine. Era un om interesant. Prezența lui în Forță era dinamică. Intensă. Padme avea încredere implicită în el şi de mai multe ori îl îndemnase să facă la fel. Şi, desigur, după Zigoola, avea şi încrederea deplină a lui Obi-Wan. *N-am niciun motiv să nu am încredere în el. Cei trei oameni în care am cea mai mare încredere în viața mea au încredere în el. Nu ştiu. Pare doar... teribil de calm.*

Palpatine nu păru deranjat de sosirea târzie a politicianului.

— Sper că nu este nimic în neregulă, domnule Senator.

— Nu, nu, spuse Organa. Am fost reținut la unul dintre punctele de control.

— Ce ironie încântătoare, spuse Palpatine cu un mic zâmbet răutăcios. Şeful de securitate al Republicii *răpus* de un control de securitate.

— Da, spuse Organa, fermecător de mâhnit. Aşa îmi trebuie pentru că nu mi-am urmat propriile recomandări. Din nou, domnule, scuzele mele.

— Acceptate, zise Palpatine. Şi acum că suntem cu toții aici, prieteni, să trecem la afaceri.

În mod normal, vizitatorii din biroul Cancelarului Suprem rămâneau în picioare. De data asta, însă, Palpatine îi conduse spre o nişă unde fuseseră aranjate scaune şi o canapea, pentru o conversație.

— Maestre Yoda, spuse Organa, urmându-i. Mă bucur să vă revăd.

— Şi eu pe dumneavoastră, domnule Senator, spuse Yoda.

— Domnule Senator, spuse Obi-Wan, cu un semn nehotărât din cap.

Organa dădu şi el din cap.

— Maestre Kenobi.

Şi acum era foarte reținut. Foarte formal. Dar, privind în continuare cu atenție, Anakin văzu ceva mai cald trecând între Obi-Wan şi prietenul său improbabil. Şi încă ceva, de asemenea – un foarte mic fior în Forță. Incertitudine. Un indiciu de pericol.

Oh-oh. Ce mai pun la cale acum? Dar nu avu timp să se gândească la asta, pentru că toți ceilalți erau aşezați. Aşa că îşi ocupă locul, îşi încrucişă mâinile în poală şi se aşeză, aşteptând să vadă ce se va întâmpla în continuare.

— Aşadar, spuse Palpatine, cu amabilitatea lăsată deoparte în fața realității sumbre. Kothlis. O afacere disperat de dură, mă tem. Atacul îndrăzneț al lui Grievous aproape că a reuşit. Şi există toate motivele să bănuim că va încerca din nou imediat ce se va regrupa. Prieteni, nu ne putem permite să pierdem rețeaua de spionaj Kothlis în fața inamicului nostru.

Bail Organa aprobă din cap.

— Sunt de acord. A fost pur noroc că Brigada de Operațiuni Speciale a recepționat acele discuții despre iminentul atac. Dacă nu ar fi fost acea întâmplare, Kothlis ar fi fost acum în mâinile Separatiştilor – şi avem nevoie de capacitățile sale, acum mai mult ca oricând, când războiul nu merge în direcția noastră. Nu ne putem baza doar pe Bothawui, Operațiuni Speciale şi pe agenții noştri clone pentru informații. Conflictul s-a extins prea mult.

— Exact, domnule Senator, spuse Palpatine, aprobând. De aceea am decis – după consultarea guvernului interimar de pe Kothlis – să stabilesc o prezență permanentă a Marii Armate a Repubicii în sistemul şi pe teritoriul lor.

Anakin îi văzu pe Yoda şi Obi-Wan schimbând discret priviri alarmate.

— O prezență permanentă, domnule Cancelar? zise Yoda, cu urechile coborâte. Folosind ce trupe?

— Soldații noştri buni şi străluciți, bineînțeles, zise Palpatine, cu sprâncenele ridicate.

— De pe linia frontului, resurse veți deturna?

— Maestre Yoda... Palpatine pufni de nerăbdare. Având în vedere importanța lui Kothlis, nu cred că am de ales. Nu-i aşa?

— În teorie, sugestia este bună, domnule Cancelar, spuse Obi-Wan cu atenție. Dar în practică mă tem că s-ar putea dovedi a fi un calcul greşit. Condițiile de pe linia frontului sunt extrem de dificile. Am pierdut deja prea mulți dintre cei mai experimentați soldați şi piloți clone. Să scoatem şi mai mulți din rotație şi să-i staționăm permanent pe...

— Maestre Kenobi, spuse Palpatine, cu o mână ridicată. Vocea îi era acum rece, iar ochii îi erau duri. Poate că ar trebui să luați în considerare faptul că, deşi nu am văzut acțiune pe front, în calitate de Cancelar Suprem al măreței noastre Republici Galactice, am o înțelegere fermă a tabloului general al acestui conflict. Nu aş fi făcut acest pas dacă nu l-aş fi considerat inevitabil.

Fața lui Obi-Wan rămase nemişcată.

— Bineînțeles, domnule Cancelar Suprem.

— Prieteni... Privirea plină de intenție a lui Palpatine le parcurse fețele. Regret dificultățile pe care vi le va cauza pierderea acestor trupe. Dar, dacă nu cumva am fost informat greşit, există mai multe clone care vor ieşi din producție în următoarele câteva luni. Nu putem rezista până când vor ajunge la noi?

Yoda suspină.

— Putem, domnule Cancelar – dacă sunteți convins că trebuie.

— Sunt convins, Maestre Yoda, zise Palpatine. Ştiu că, de regulă, las în seama ta şi a Consiliului Jedi planificarea strategică – precum şi a cabinetului de război a Marii Armate a Repubicii – dar în acest caz mă simt obligat să intervin. Doar datorită tânărului Maestru Skywalker, Kothlis – şi înainte de el Bothawui – nu a căzut în mâinile Separatiştilor. Dar Anakin este doar un singur om, şi Jedii nu se pot aştepta ca el să salveze situația în fiecare zi.

Anakin închise ochii. *Te rog, te rog, nu mai vorbi, Cancelare. Nu mai spune nimic. Opreşte-te.*

Bail Organa rupse tăcerea încordată.

— Sunt de acord, domnule Cancelar Suprem, că instalația de spionaj de pe Kothlis este un bun care trebuie protejat. Dar, cu tot respectul cuvenit, Maestrul Kenobi are şi el un punct de vedere valabil. Aşadar, aş putea sugera un compromis?

Palpatine se dădu în spate în scaunul său, cu degetele încleştate delicat.

— Bineînțeles, domnule Senator. Vă rog, nu intenționez să dictez nimănui dintre voi. Am solicitat această întâlnire pentru a putea avea un schimb de opinii liber şi sincer cu privire la situația noastră disperată. Dacă vă puteți gândi la o altă modalitate de a proteja Kothlis, credeți-mă – o voi îmbrățişa cu ambele mâini.

Nu exista nicio îndoială asupra sincerității Cancelarului. Anakin aruncă o privire către Obi-Wan şi Yoda, dorind ca aceştia să vadă punctul de vedere al lui Palpatine. *Nu pot face din asta ceva personal. E Cancelarul Suprem, e treaba lui să ia decizii dificile. Jedii servesc Republica, nu invers. Şi dacă acesta este modul în care servim astăzi, atunci aşa să fie.*

— Sugerez, spuse încet Organa, să fie trimişi să securizeze Kothlis un amestec de trupe experimentate din prima linie şi de soldați noi. Şi că, odată ce trupele noi au fost instruite de către personalul experimentat, acestea din urmă să se întoarcă fără întârziere în prima linie.

— Este o sugestie interesantă, domnule Senator, spuse Palpatine. Maestre

Yoda, ce părere aveți?

Yoda își trecu o mână mică peste capul aspru și bombat.

— Un aranjament ideal nu este, dar cred că, mai bun decât alternativa, el este. Compromisul Senatorului Organa, accept. Cu o singură condiție.

Palpatine se încruntă.

— Care este?

— Despre acest aranjament, o analiză la trei luni, trebuie să se facă, domnule Cancelar Suprem. Să salvezi Kothlis și să pierzi galaxia, un rezultat de dorit nu este.

— Și dacă Kothlis nu este pregătit să accepte acest compromis, sau impunerea unei perioade de probă de trei luni?

— Cancelar Suprem sunteți, spuse Yoda, zâmbind sumbru. Că nu au de ales, să le explicați trebuie.

— Cu siguranță voi face tot ce pot, Maestre Yoda, spuse Palpatine, foarte sec. Acum, dacă am putea aborda a doua noastră problemă urgentă? Cum a reușit Grievous să se infiltreze în șantierul naval și să saboteze sistemele de comunicații ale navelor noastre de război? Cum a reușit să bruieze transmisiunile navelor de luptă? Asta înseamnă că are acces la frecvențele noastre codificate, ceea ce este alarmant.

— Nu pot oferi nicio explicație în acest moment, domnule Cancelar Suprem, spuse categoric Organa. Dar un grup operativ format din agenți de informații, militari și civili, lucrează încontinuu pentru a găsi una. Biroul meu îi coordonează. De îndată ce voi avea răspunsuri, domnule, le veți avea și dumneavoastră. Se uită la Yoda. Și dumneavoastră, Maestre Yoda. Sunt foarte conștient de pericolul în care se află Jedii și trupele pe care le comandă atâta timp cât nu rezolvăm acea breșă de securitate.

— Foarte apreciate, eforturile dumneavoastră sunt, domnule Senator, spuse Yoda. Pe Grievous, să-l învingem trebuie. Dacă nevoie de ajutor Jedi aveți, cereți-l. Tot ajutorul, vă vom oferi.

— Ezit să sugerez asta, spuse Palpatine, dar ar trebui să luăm în considerare să ne oprim forțele până când vom fi siguri că sunt protejate comunicațiile Marii Armate a Repubicii?

— Să ne retragem? spuse Anakin, surprins. Nu putem. Am pierde prea mult teren în fața Separatiștilor. I-am spune lui Grievous că a câștigat. Domnule Cancelar…

— Anakin, spuse Obi-Wan.

— E în regulă, Maestre Kenobi, spuse Palpatine. Mă tem că are dreptate și am greșit când am sugerat asta. Indiferent de pericole, nu ne putem retrage. În schimb, trebuie să suportăm consecințele curajului. Și o vom face. Le aruncă un zâmbet obosit. Vă mulțumesc tuturor pentru timpul și sfaturile voastre. Acum trebuie să ne încredem în Forță pentru a ne vedea victorioși.

Întâlnirea se termină printre promisiuni și asigurări de actualizare reciprocă constantă. Apoi Palpatine își drese glasul.

— Maestre Yoda, mă întreb dacă aș putea să profit de bunăvoința ta și să te rog ca Anakin să rămână în urmă pentru câteva momente?

Încuviințarea din cap a lui Yoda fu pe atât de aproape de o plecăciune respectuoasă pe cât de mult avea să obțină vreodată.

— Cu siguranță. Tinere Skywalker…

— Maestre, spuse Anakin, cu propria versiune a unui semn de respect din cap.

— La Templu te vei întoarce, după ce aici treaba ai terminat. Raportul tău despre Kothlis, încă nu am auzit.

— Bineînțeles, Maestre.

Obi-Wan nu spuse nimic, doar ridică o sprânceană, apoi îl urmă pe Maestrul Yoda afară din biroul lui Palpatine, cu Senatorul Organa alături. Când uşile se închiseră în urma lor, Cancelarul Suprem se întoarse.

— Anakin, Anakin. Clătină din cap, zâmbind cu părere de rău. Te-am făcut de râs, nu-i aşa?

Tânărul simți căldura cum îi pătrunde pe față.

— Nu, domnule, eu...

— Ba da, am făcut-o, spuse Palpatine. Poți să o spui. Nu am să muşc. Făcu un gest. Hai să ne aşezăm din nou, bine? Ai luat micul dejun? Nu m-ar surprinde dacă nu l-ai luat – am fost nevoit să convoc această întâlnire la o oră foarte necivilizată.

— Nu, mulțumesc, domnule Cancelar, spuse el, lăsându-se la loc pe scaunul său. Sunt bine.

Palpatine se încruntă.

— Eşti sigur? Nu-mi place să mă gândesc că te neglijezi, Anakin. Munceşti atât de mult, îți rişti zilnic viața pentru noi toți. Nu trebuie să fii neglijent față de propria ta bunăstare. În calitate de Cancelar Suprem, am destule griji de care să mă ocup, tinere. Dacă ai vreun pic de considerație pentru mine, nu-mi vei face încă una.

Considerație? Pentru o clipă nu putu vorbi. *Acesta este cel mai important om din galaxie... şi îmi vorbeşte ca şi cum aş fi sânge din sângele său. Ține la mine de când eram copil.*

— Domnule Cancelar... Trebui să aştepte o clipă înainte să aibă încredere în vocea sa. Vă rog să nu vă îndoiți niciodată de considerația pe care o am pentru dumneavoastră. Este prea profundă pentru a fi spusă.

Cu ochii umeziți, Palpatine îşi netezi dunga pantalonilor de catifea albastră bogată.

— Ştiu că te face să te simți inconfortabil când te laud în public, Anakin. Mai ales în fața Maestrului Yoda sau a Maestrului Kenobi. Îşi ridică privirea. Dar nu am de gând să-mi cer scuze pentru asta. Poate că eşti prea aproape de lucruri. Poate că te-ai obişnuit să fii... tratat într-un anumit fel. Dar când văd cu câtă nonşalanță te iau de bun, când văd cât de reticenți sunt în a recunoaşte eforturile tale extraordinare în acest război îngrozitor – ei bine... Mă face să văd roşu.

Acum fu rândul lui Anakin să privească în jos.

— Adulația nu este calea Jedi, murmură el. Ştiința că ne-am făcut datoria este suficientă pentru noi.

— Da, ei bine, pentru mine nu este suficient, replică Palpatine. Aşa că mă tem că va trebui să te obişnuieşti cu mine spunându-ți cât de splendid eşti.

Anakin râse.

— Departe de mine gândul de a mă certa cu Cancelarul Suprem al Republicii.

— Anakin... Zâmbetul se stinse iar Palpatine îl privi cu atenție. Cum te simți, de fapt? Adevărul. Te rog.

— Sunt... obosit, recunoscu el, după o lungă pauză. Sunt furios. Mi-e frică.

— Ți-e frică? De ce?

— De faptul că vom pierde acest război. Că voi pierde mai mulți prieteni. Că, şi dacă îi vom învinge pe Dooku şi Grievous, ceea ce ne va rămâne – Republica noastră – va fi atât de deteriorată încât nu o voi mai recunoaşte. Se cutremură. Am văzut atâta suferință, domnule Cancelar. Uneori simt că mă înec în ea. Ca şi cum orice aş face, nu e suficient.

Palpatine aprobă din cap.

— Înțeleg. Mă simt adesea la fel. Şi singurătatea face ca totul să fie şi mai greu de suportat, nu-i aşa?

— Singurătatea? Se holbă la Palpatine, brusc neliniştit. Îmi pare rău, domnule, eu nu…

— Senatoarea Amidala. Padme. Zâmbetul lui Palpatine era blând şi plin de afecțiune. Ți-e dor de ea, Anakin. O pot vedea în ochii tăi. Pot simți asta. Durerea ta.

Şocat, Anakin se strădui să-şi păstreze calmul.

De unde să ştie? Am fost atât de atent.

— Îmi pare rău, domnule Cancelar, dar cred că…

— Anakin… Palpatine îi puse o mână pe umăr. Nu trebuie să te îngrijorezi. Nu voi spune nimănui.

— Nu e nimic de spus, domnule Cancelar. Acum se simțea rău. Padme, doamna Senator… eu nu…

— Anakin. Acum, ochii cu pungi ai lui Palpatine erau aprigi. Te poți ascunde de Jedi – dar nu te poți ascunde de mine. Îți cunosc inima. Şi mi se rupe sufletul că trebuie să înduri atâta suferință. Mi-aş dori să pot face ceva, băiete. Aş vrea să pocnesc din degete şi să le schimb regulile prosteşti. Dar nu pot. Tot ce pot face este să-ți promit – pe viața mea – că nu-ți voi trăda niciodată încrederea. Sper că ştii asta. Sper că ai încredere în mine.

— Da, şopti Anakin. Da, sigur că am încredere.

Uşurarea lui Palpatine zumzăi în Forță.

— Mulțumesc, spuse el. Asta înseamnă foarte mult. Anakin – dragul meu tânăr prieten –, nu eşti singur. Şi dacă vreodată nevoia de a te descărca devine prea mare pentru a fi suportată, dacă nu mai există nimeni altcineva la care să apelezi, apelează la mine. Sunt aici pentru tine, întotdeauna. Nimic din ceea ce mi-ai putea spune nu mi-ar schimba sentimentele pentru tine.

Padme îi spusese asta: pe Tatooine, după ce el îi mărturisise că îi măcelărise pe Oamenii Nisipului care îi uciseseră mama. Un măcel care încă îi bântuia visele. Să-l audă pe Palpatine făcând aceeaşi promisiune…

— Mulțumesc, domnule Cancelar Suprem. Nu pot… Expiră greu. Mulțumesc. Apoi se ridică în picioare. Ar trebui să plec acum. Am îndatoriri la Templu – şi am răniți de care trebuie să întreb.

— Bineînțeles, spuse Palpatine, ridicându-se. Suntem amândoi oameni ocupați. Dar, dacă poți, vino să mă mai vezi înainte să fii aruncat înapoi în război. Mă bucur de compania ta.

— Şi eu mă bucur de a dumneavoastră, domnule Cancelar, spuse Anakin, cu o plecăciune. Dacă voi putea să mă întorc, o voi face. Promit.

Şi simțindu-se mult mai bine decât atunci când se trezise, se întoarse la Templul Jedi.

Capitolul 7

— El nu-l încurajează, ştii asta, zise Obi-Wan, trecând cu speederul prin traficul matinal care se intețea încet-încet, luând calea cea mai directă spre Templu. Oricât de prietenos ar fi cu Cancelarul Suprem, Anakin nu cere să fie remarcat în acest mod.

Pe scaunul pasagerului de lângă el, cu bărbia înfiptă în piept, Yoda mârâi. Era încruntat.

— În plus. Palpatine nu s-a înşelat, adăugă el. Cel mai probabil, instalația de spionaj ar fi căzut dacă nu era el.

— Un Jedi desăvârşit, tânărul Skywalker a devenit, Obi-Wan, recunoscu Yoda. Dar în salvarea lui Kothlis, propriul tău rol l-ai jucat. Asta, eu nu uit.

Încălzit de laudele neaşteptate, profită de statutul lor prioritar, strecură speederul pe o bandă adiacentă şi acceleră ceva mai mult.

— Totuşi, sunt norocos că Ahsoka a fost acolo, spuse el. Se pregăteşte să devină un Jedi bun, Maestre Yoda.

— Mulțumit de progresele ei sunt, recunoscu Yoda.

— Deşi... Trebui să zâmbească. Cred că îl învață pe Anakin cel puțin la fel de mult cum o învață el pe ea. Ai avut dreptate. Antrenarea ei îl va transforma. La fel cum antrenarea lui a fost cea care m-a modelat pe mine.

— Hmm, spuse Yoda.

Nu erau departe de Templu. Schimbând din nou benzile de circulație pentru a putea ocoli complexul principal de transport şi pentru a andoca în schimb speederul la platforma de aterizare privată a lui Yoda, se uită în lateral la mentorul său.

N-am întrebat niciodată. Şi dacă nu-l întreb acum, există şansa să nu o fac niciodată.

— Maestre... regretați că mi-ați dat permisiunea să-l antrenez pe Anakin? Chiar dacă drumul nostru nu a fost întotdeauna lin, nu am reuşit să trecem peste rezervele tale?

Yoda suspină.

— Ai făcut tot ce ai putut, Obi-Wan. Să mă îndoiesc, nu o fac.

Bine. Cum rămâne cu condamnarea laudelor fără substanță.

— Asta nu e acelaşi lucru cu a spune că nu am eşuat.

— Obi-Wan... Încă un suspin. Un copil dificil a fost. Un om dificil a devenit.

— Dificil? Maestre...

— Strălucirea, dificilă este, Obi-Wan, spuse Yoda brusc. Asta, mai bine decât oricine altcineva, ar trebui să ştii. Mai bine decât oricine altcineva, tu îl înțelegi. Pe o linie fină, întotdeauna fostul tău ucenic a mers. Bine, tu l-ai învățat. Dar bine, el a învățat? Doar timpul va spune.

Ar fi o prostie – şi arogant – să ne certăm. Era Cavalerul Jedi care antrenase un singur Padawan. Şi în lunga sa viață, Yoda antrenase sute. *Şi totuşi... Cred că se înşeală. Poate că Anakin are defectele lui, toți avem defectele noastre, dar a depăşit toate obiectivele stabilite pentru el. A făcut greşeli, dar nu m-a dezamăgit niciodată.*

Balansând speederul din linia lor publică şi intrând în cea mai apropiată linie a

Templului, decise să schimbe subiectul.

— Amiralul Yularen se temea că *Indomitable* va sta săptămâni întregi în docurile spațiale. Ştii dacă este adevărat?

— Adevărat este, Obi-Wan, spuse Yoda cu greutate. Deşi...

— Atâta timp cât se află în doc, nu poate fi deviată spre Kothlis, murmură el. Ceea ce este liniştitor. Înțeleg că planeta trebuie să fie protejată, dar... Aruncă o privire în lateral. Maestre Yoda, la fel ca Palpatine, ai cea mai bună viziune de ansamblu în acest moment. Ştiu că nu fac parte din Consiliu, dar... poți să-mi spui? Lucrurile merg atât de prost pentru noi pe cât bănuiesc?

— Ce-ți spun sentimentele tale, Obi-Wan?

Templul se profila. Călătoria lor era pe sfârşite şi, odată cu ea, această conversație surprinzător de directă. *Cel mai bine ar fi să profit de ea cât mai pot.*

— Că suntem foarte, foarte departe de victorie, Maestre.

Yoda oftă.

— Înrobiți părții întunecate, Separatiştii sunt. Puternici, asta îi face. Foarte puternici.

Era înfiorător să-l audă pe Yoda confirmându-i cele mai mari temeri.

— Şi Forța? Ce îți arată?

— Nu suficient.

Obi-Wan simți o urmă de teamă. O înăbuşi fără milă.

— Vom câştiga acest război, Maestre. Trebuie să-l câştigăm. Alternativa...

— Trebuie înfruntată, Obi-Wan, spuse Yoda. Părea atât de sumbru. Viitorul Republicii, ascuns este. Obturat de partea întunecată. Speranță, trebuie să avem, dar nu o speranță oarbă.

Şi ce însemna asta? Yoda ajunsese să creadă că înfrângerea era posibilă? Probabilă? Chiar... inevitabilă? *Refuz să accept asta. Prea mulți au murit apărând Republica pentru ca eu să accept asta.*

Cu o altă mişcare laterală, ghidă speederul spre sectorul Templului în care se afla apartamentul lui Yoda.

— Maestre, poate că Anakin şi cu mine ar trebui să ne reconsiderăm permisia. Cinci zile e mult timp. Poate că...

Urechile lui Yoda coborâră.

— Nu. Corect, Palpatine a fost, când a spus că să ne bazăm prea mult pe voi nu ar trebui.

Deşi era îngrijorat, trebui să zâmbească.

— De fapt, a spus că nu trebuie să vă bazați prea mult pe Anakin. Cancelarul nostru Suprem pare să nu țină la mine în mod deosebit.

— Şi asta te îngrijorează, nu-i aşa?

— Nici pe departe, Maestre, spuse el. În general, oricine pe care un politician îl laudă până la cer este o persoană la care m-aş gândi de două ori înainte să am încredere.

Asta îl făcu pe Yoda să râdă.

— Prea tânăr ca să fii atât de cinic, tu eşti, Obi-Wan.

— Crede-mă, Maestre, războiul mă îmbătrâneşte repede.

— Pe toți, ne îmbătrâneşte. Yoda suspină. Cinci zile de permisie, vor rămâne. Acest scurt răgaz, tu l-ai câştigat, Obi-Wan. Profită de el. Când te vei putea odihni din nou, asta nu se ştie.

— Ei bine... Obi-Wan se încruntă uşor, inconfortabil de conştient că toți cei

care îl cicăliseră că era prea obosit aveau dreptate. Nu voi spune că nu e binevenit.

Deşi cine ştie dacă voi apuca să mă bucur de ea? Diseară e cina cu Bail. Asta ar putea schimba totul.

Yoda se holbă la el. Simțea cum inteligența aceea strălucitoare şi iscoditoare îl evalua.

— Altceva te deranjează, Obi-Wan. Să-mi mărturiseşti, tu poți, nu-i aşa?

La naiba. Ar fi trebuit să ştie că nu trebuie să se lase pradă îndoielilor în preajma lui Yoda. Chiar în față se afla platforma privată de aterizare a Maestrului Jedi. Încetinind speederul, îl aduse înăuntru, cu maşinăria tremurând uşor, în timp ce scutul-tampon declanşat automat le absorbea impulsul. Folosi manevra ca pe o diversiune, căutând cel mai bun răspuns.

Dar, de fapt, să spună adevărul era singura lui opțiune.

— Există o posibilă situație care se pregăteşte, recunoscu el, dar trebuie să ştiu mai multe înainte de a vorbi despre ea. Când voi şti – dacă va fi nevoie – vă voi spune. Aveți cuvântul meu.

— Judecata, îți respect, Obi-Wan, zise Yoda. Să vii la mine oricând, ştii că poți.

Da, ştia asta. Dar îl ajuta să îl audă pe Yoda spunând-o, să ştie că îl avea pe bătrânul Jedi ca sprijin. Au fost zile în ultima vreme în care se simțise foarte singur.

— Mulțumesc, Maestre.

Îl privi pe Yoda intrând în Templu, apoi duse speederul în docul de transport. După aceea, cu Anakin ocupat şi cu nimic altceva care să-i solicite atenția, se îndreptă spre Arhivele Jedi. Cu puțin noroc, avea să găsească acolo ceva de valoare despre Lanteeb. La urma urmei, ar fi fost nepoliticos să se prezinte la Bail cu mâna goală. Dar aproape două ore mai târziu se părea că nu avea de ales decât să fie nepoliticos. Dincolo de informații cartografice sumare, de o mențiune trecătoare a datei colonizării sale şi de o scurtă notă despre exporturile de minerale, cu fiecare fişier de date primare, secundare şi subdirectoare obscure examinate cu rigurozitate, se părea că Jedii nu aveau niciun interes pentru Lanteeb. Într-adevăr, din câte îşi dădea seama, niciun Jedi nu pusese vreodată piciorul pe teritoriul Lanteeban.

În timp ce stătea în cabina privată pe care o rechiziționase, meditând la această concluzie incomodă şi simțindu-se uşor supărat, îl găsi Anakin.

— Aici erai. Ce faci ascuns aici?

Aruncă o privire în jur.

— Lanteeb.

Anakin clipi, apoi se cocoță pe marginea biroului.

— În regulă. Am să muşc momeala. Animal, vegetal sau mineral?

— Planetă.

— Şi este importantă pentru că...?

Oftă. *Tu şi instinctele tale blestemate, Bail...*

— Habar n-am.

— Şi totuşi discutăm despre asta.

— Aparent, da.

— Obi-Wan. Te simți bine? Anakin îşi încrucişă brațele, cuprins de un amuzament nedumerit. Avem ceva timp liber. Trebuie să fie un alt loc unde ai prefera să fii.

— Ți-aş putea spune acelaşi lucru.

Zâmbetul lui Anakin se estompă.

— Da, bine. Ridică din umeri. Încă aştept veşti de la Ahsoka. Sau de la Rex. Mă

mulțumesc chiar şi cu un Kaminoan. Jur, dacă nu-mi spune cineva ce se întâmplă în centrul medical şi asta cât mai curând...

Obi-Wan se lăsă pe spate în scaunul său.

— Nu-ți mai face griji. Ahsoka şi clonele rănite sunt pe cele mai bune mâini posibile. Dacă ceva ar fi mers prost, ai fi aflat până acum. Veştile proaste circulă foarte repede.

— Presupun că da, murmură Anakin. Dar... nu ştiu... poate că voi...

Obi-Wan îl plesni uşor peste braț.

— Nici să nu te gândeşti la asta. Ultimul lucru de care au nevoie este să te aibă în picioarele lor, Anakin. În plus, cum va arăta Ahsoka dacă vei fugi la Kaliida Shoals? Va crede că nu ai încredere în ea.

— Nu are nimic de-a face cu încrederea, protestă Anakin. Aceia sunt oamenii mei, Obi-Wan.

— Iar ucenica ta este acolo pentru ei, sublinie el. Ei trebuie să ştie asta, Anakin. Trebuie să ştie că ai încredere în ea pentru a-i conduce atunci când tu nu poți. Aceasta este o parte vitală a călătoriei ei de la Padawan la Cavaler Jedi. Nu o priva de ea pentru că tu nu-ți poți controla sentimentele.

Anakin deschise gura pentru a argumenta, apoi se răzgândi.

— Asta fac?

— Tu ce crezi?

— Cred... Anakin îşi lovi călcâiul în podeaua de marmură lustruită. Cred că urăsc când nu-mi pot opri oamenii să fie răniți. Sau să moară. Cred că...

— Ce? întrebă el, când Anakin nu continuă.

— Nu mai contează. Nu contează.

— Contează, Anakin, spuse el cu blândețe. Ceea ce crezi tu contează.

Anakin îi aruncă o privire.

— O să-mi dai lecții despre ataşament. Din nou.

Ai grijă. Nu mai este Padawanul tău.

— Este adevărat, spuse el, după un moment, că uneori mi-aş dori să fii mai... moderat... în sentimentele tale. Dar este de asemenea adevărat că oamenii tăi te urmează cu atâta entuziasm şi loialitate tocmai pentru că ştiu cât de mult îți pasă.

— Deci, asta e tot? spuse Anakin. Asta e tot ce ai de spus?

— Anakin... Clătină din cap, amintindu-şi cuvintele sumbre ale lui Yoda. *Bine, tu l-ai învățat. Dar bine, el a învățat?* Numai tu poți decide ce e mai bine pentru tine. Cât de puternic simți lucrurile – ceea ce alegi să îți pese. Nu pot lua eu aceste decizii în locul tău. Pot să-ți spun ce cred eu. Îți pot oferi beneficiul experienței mele. Dar nu pot trăi viața ta în locul tău.

Anakin îşi plecă privirea.

— Ştiu deja ce crezi, Obi-Wan. Crezi că sunt încăpățânat. Că sunt impulsiv. Că mă las să simt prea mult.

— Da, recunoscu el. Câteodată o fac. Şi uneori nu-mi pot imagina cine aş fi fost astăzi dacă nu erai tu. Deşi mă distragi adesea, Anakin, nu pot nega asta: faptul că te-am cunoscut m-a făcut un Jedi mai bun.

Linişte. În ochii mari ai lui Anakin era uimire. O plăcere timidă şi nesigură. Se simți înțepat de o vinovăție neaşteptată. *Trebuia să-i fi spus asta cu mult timp în urmă. N-ar fi trebuit să-l las să se îndoiască de el însuşi. Prelegerile sunt bune şi frumoase, dar există şi un loc pentru laude. Uit prea uşor asta.*

Îşi drese glasul şi încercă să destindă atmosfera.

— Apropo, ai planuri pentru seara asta?

O privire nemulțumită străbătu fața lui Anakin.

— Nu.

— Bine. Bail Organa ne-a invitat la cină. Aş vrea să accepți.

— Pe *noi*? spuse Anakin. De ce noi? Adică, pe tine pot înțelege, dar abia dacă mă cunoaşte. Doar dacă... Alunecă de pe birou. Nu. S-a împiedicat de probleme? Din nou? Eşti serios?

— Ca un atac de cord.

Anakin se holbăla ecranul consolei, care încă arăta ultima interogare nereuşită.

— Şi are vreo legătură cu Lanteeb? Să nu-mi spui că e o bază secretă Sith.

Uşa cabinei private era încă deschisă. Îi făcu semn cu mâna să o închidă.

— Vorbeşte mai încet. Şi nu. Cel puțin, Bail spune că nu.

— Atunci despre ce este vorba?

— Nu ştiu. El nu ştie, mai exact. De aici şi invitația la cină, ca să putem vorbi despre asta fără teama de întreruperi.

— Să vorbim despre ce? spuse Anakin, nedumerit. Ce este atât de special la Lanteeb? Nici măcar nu am auzit vreodată de acest loc.

Obi-Wan opri ecranul.

— Nici eu nu ştiam despre Lanteeb, până când a menționat-o el. Dar Bail e îngrijorat de evenimentele recente de acolo... şi asta e suficient pentru mine ca măcar să-l ascult.

— Şi dacă e de ajuns pentru tine, atunci ar trebui să fie de ajuns şi pentru mine? Anakin se cocoță din nou pe birou. Ce spun Arhivele?

— Despre Lanteeb? Foarte puține.

— Şi Dex?

Vexat, se încruntă.

— Dex nu spune absolut nimic. Este plecat de pe planetă, în vizită la familie, şi nu este în raza comunicațiilor.

— Oh. Ei bine, nu ai pe nimeni altcineva pe care să-l întrebi? Ce zici de contrabandista aia Arkaniană pe care am întâlnit-o anul trecut, cum o chema? Targio? Talin? Ta-nu-ştiu-ceva.

— Nu, Anakin. Bail m-a rugat să păstrez confidențialitatea, şi aşa voi face.

Anakin ridică o sprânceană amuzată şi sceptică.

— În afară de încercarea de a-l întreba pe Dex, vrei să spui.

— Dex nu se pune. Ai răbdare. Vom afla mai multe în seara asta – dacă vii.

— Ar fi bine să vin, spuse Anakin, ridicând din umeri. Nu e ca şi cum aş avea ceva mai bun de făcut.

Excelent.

— Sunt şanse să fie o alarmă falsă, să ştii, adăugă el. Dar mâncarea şi vinul vor compensa asta.

— Şi dacă nu e o alarmă falsă? spuse Anakin, care nu mai era amuzat. Atunci ce se va întâmpla?

Atunci vom avea încă o problemă de rezolvat, nu-i aşa?

— Aş prefera să nu fac speculații înaintea faptelor.

Anakin se încruntă la el, cu privirea aproape la fel de intensă ca a lui Yoda.

— Dar nu crezi că e o alarmă falsă. Politician sau nu, ai încredere în Organa.

— Am motive întemeiate să o fac, Anakin.

— N-am spus niciodată că nu ai, spuse Anakin. Iar Palpatine nu s-ar baza atât de mult pe el dacă nu ar avea o judecată sănătoasă.

— Cam aşa ceva. Obi-Wan îşi trecu o mână peste faţă, plin de o oboseală bruscă. *Nu mai vreau alte probleme. Vreau cinci zile în care să pot dormi fără coşmaruri.* Deci… Cina. Ar trebui să plecăm de la Templu nu mai târziu de…

Dar Anakin nu asculta. Se lăsase puţin pe marginea biroului, gânditor.

— Ce s-a întâmplat?

Anakin se încordă.

— Uite, Obi-Wan. În legătură cu dimineaţa asta. Cancelarul Palpatine. Suspină. Are intenţii bune. E prietenul meu, da? Îşi face griji pentru mine.

Instinctul lui era să îndemne la prudenţă. Doar pentru că Palpatine avea intenţii bune, asta nu însemna că laudele sale generoase erau un lucru bun. Dimpotrivă. De prea multe ori, sprijinul necritic al Cancelarului încuraja tendinţa regretabilă a lui Anakin de a fi prea încrezător. *Dar nu îndrăznesc să o spun. E atât de loial prietenilor săi. Se va înfuria şi se va pune în defensivă dacă îl critic pe Palpatine – ceea ce nu ne va face bine niciunuia dintre noi.* Aprobă din cap.

— Ştiu.

— Eu nu sunt de acord cu el, adăugă Anakin. În legătură cu faptul că sunt considerat *de la sine înţeles*. Sau despre faptul că apăr Republica de unul singur. Cu toţii riscăm. Suntem cu toţii gata să murim în acest război. Cancelarul se lasă pur şi simplu dus de val, Obi-Wan. Asta e tot.

— E în regulă, Anakin. Sentimentele mele nu sunt rănite. Înţeleg.

— Serios? spuse Anakin, cu o speranţă prudentă. Întradevăr?

— Bineînţeles.

Era adevărat. Înţelegea pe deplin. Palpatine avusese întotdeauna o slăbiciune pentru Anakin… şi exista o parte din Anakin care ar fi avut mereu nevoie de legături emoţionale. După ce-şi pierduse mama şi pe Qui-Gon – şi apoi i se refuzase Padme – bineînţeles că se întorsese spre Palpatine. O figură paternă benignă şi necritică. O sursă de sprijin necondiţionat. Anakin venise la Templu cu ani prea târziu pentru ca ceva sau cineva să-i anuleze nevoia de iubire.

Şi ceea ce nu poate fi vindecat trebuie să fie îndurat.

Împingându-şi scaunul înapoi de la consolă, Obi-Wan se ridică în picioare.

— Stau de ore întregi. Mă duc să-mi întind picioarele. Vrei să mi te alături sau mai ai rapoarte de completat?

Anakin clătină din cap.

— Nu. Sunt gata. Dar mă gândeam să-l duc pe R2 la atelierul droizilor şi să-l pun la punct. A văzut ceva acţiune destul de intensă în ultimele două luni, iar eu nu am avut timp şi echipament decât pentru a face reparaţii curente.

Din nou, reparaţii. Anakin şi maşinile lui binecuvântate. Ar fi trebuit să ştie asta.

— Bine. Dar să nu-ţi vină idei strălucite pentru a-l moderniza. Sau dacă o faci, verifică înainte de a le pune în aplicare. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat ultima dată când ai fost creativ?

Ieşiră din cabina privată a Arhivelor, cu Anakin protestând fierbinte în barbă.

— Nu a fost vina mea. Cei de la Întreţinerea Flotei nu ar fi trebuit să-mi schimbe protocoalele de armament de la bord fără să-mi spună. Dacă aş fi ştiut că au recalibrat computerul de ţintire, nu aş fi rescris niciodată interfaţa de răspuns rapid a lui R2 şi…

— …nu m-ai fi doborât din greşeală. Ştiu, spuse el, cu o toleranță obosită. S-au făcut greşeli peste tot şi sper că am învățat din ele. Eu doar sugerez…

— Bine, bine, spuse Anakin, în timp ce treceau prin uşile principale ale Arhivelor şi ieşeau pe holul de la nivelul 6. Ți-am înțeles punctul de vedere. Nu voi actualiza nimic fără să verific mai întâi cu Flota. Eşti mulțumit?

— Sunt extaziat, spuse el ironic. Distracție plăcută. Te voi contacta mai târziu.

Se despărțiră.

Lipsit de un scop clar pentru prima dată în ultimele săptămâni şi găsind enervantă absența urgenței, Obi-Wan rătăci pe holul larg şi impunător, cu coloanele sale înalte de marmură şi operele de artă donate din nenumărate lumi din întreaga Republică. Zâmbi la micile stoluri de tineri pe care îi întâlnea, atât de concentrați şi serioşi în timp ce erau duşi de la o sarcină la alta, şi avu o stare melancolică, amintindu-şi de el însuşi la aceea vârstă fragedă. Trecu pe lângă grupuri de Padawani mai în vârstă, ceva mai puțin serioşi, ceva mai în ton cu Forța. Uimirea din ochii lor când îl recunoscură îl făcu să se simtă profund inconfortabil.

Eu nu sunt un erou. Sunt doar mai în vârstă decât voi.

Mai avea câteva ore până când trebuia să se întâlnească cu Bail. Ce să facă, ce să facă? Presupunea că ar putea petrece ceva timp în arboretum, meditând. Noaptea trecută, Vokara Che îl sfătuise cu tărie exact asta, după ce terminase ceea ce începuse droidul medical de pe *Pioneer* şi reparase ecourile persistente ale daunelor provocate de acele incomode cioburi de oțel transparent.

— Ştiu că nu ai uitat ultima noastră discuție, Maestre Kenobi, spusese ea. Şi ştiu că nu-ți place ceea ce ți s-a întâmplat. Dar resentimentele nu schimbă nimic. Corpul tău este diferit acum. Trebuie să găseşti o cale de a lucra cu aceste diferențe, nu împotriva lor.

Diferențe care i-au fost impuse de Sith. De partea întunecată. Diferențe ale căror efecte dăunătoare, credea Vokara Che, se vor acumula în timp. Pe care va găsi o cale de a le cuceri, chiar dacă asta îi va lua tot restul vieții.

— Obi-Wan!

Inima lui bubui o dată, apoi reveni din nou în ritm, aproape neschimbată. Încetinind, se întoarse, se opri, apoi zâmbi.

— Taria.

— Am auzit că te-ai întors, spuse Taria Damsin, alăturându-i-se.

Cu părul lung de culoare verde-albastră strâns într-o împletitură neglijentă, cu un fizic atletic înfăşurat într-o piele elastică verde închis, părea în formă, vitală şi arzător de vie. Nimeni nu ar fi ghicit vreodată, uitându-se la ea, că era pe moarte.

— Şi am auzit că ai fost rănit. Din nou.

— Ar trebui să ştii că nu trebuie să asculți bârfele.

Ea ridică o sprânceană puternic arcuită.

— Sper că blufezi mai convingător atunci când negociezi, Maestre Kenobi.

Erau prieteni din copilărie. Mai mult decât prieteni pentru o scurtă perioadă de timp, cu amintiri prețuite. Vechea prietenie se reluase, nedisimulată, când fusese momentul.

Zâmbi.

— De fapt, da.

— Mă bucur să aud asta. Ea îl privi de sus în jos, într-o inspecție critică demnă de un crescător de nerfi. Şi cu atât mai mult mă bucur să văd că nu eşti *terminat* de data asta.

Terminat. Alegea cele mai absurde cuvinte. Era o femeie foarte absurdă.

Nu se poate să fie pe moarte. E prea crud.

— Taria, sunt bine. Tu ce mai faci?

— Eu? Sunt în formă de luptă, spuse ea, strălucirea bruscă din ochii ei fiind un avertisment. Era aproape imposibil să o faci să vorbească despre boala care o mistuia încet. Dar disperată. Am un curs avansat de sabie de predat şi asistentul meu a reuşit să se intoxice cu mâncare. Nu cred că...

Se opri, invitându-l. Ei bine, aici era problema. O meditaţie plictisitoare în arboret sau o şedinţă de sabie cu Taria, mereu distractivă şi dură.

Hmm. Lasă-mă să mă gândesc...

— Aş fi încântat să-ţi înlocuiesc nefericitul asistent, Maestră Damsin, spuse el. Deşi...

Ezită, întrebându-se pentru scurt timp dacă ar trebui să continue. Dar hotărî să rişte nemulţumirea ei, pentru că ei nu erau niciodată mai puţin sinceri unul cu celălalt. Nu se protejaseră niciodată unul pe celălalt, indiferent de tentaţie sau de consecinţe.

— Sincer să fiu sincer, Taria, sunt puţin surprins că încă mai predai cursuri avansate. Eşti sigură că e înţelept?

În loc să pocnească, ea îşi lăsă privirea să alunece în lateral. Nu urmă nicio izbucnire temperamentală, nicio sclipire de avertizare. Mai degrabă ar fi preferat ca ea să se înfurie pe el. Frica pe care o simţea în ea îi închise gâtul.

— Taria, spuse el, cu vocea plină de tristeţe nespusă, dorindu-şi să fie singuri,.

O promisiune încălcată: jurase că nu o va împovăra cu durerea lui. Bărbia ei se înclină şi, brusc, îi aminti de Padme. Aceeaşi putere încăpăţânată, mândrie şi curaj.

— Sunt în remisiune, Obi-Wan, spuse ea, din nou stăpână pe sine, lăsându-l interzis. Cât timp va dura, îmi voi trăi viaţa în termenii mei. Acum, haide. Trebuie să pregătesc dojo-ul şi nu vrem să întârziem. Cum ar arăta asta? *Băiatul nostru din posterele Jedi* întârziind la ore.

Nu protestă împotriva distanţării ei. Când va fi pregătită, vor vorbi. Întotdeauna o făceau. Căzând în vechile obiceiuri proaste – ce noroc că Anakin nu era aici – folosi Forţa pentru a o trage de împletitura ei lungă.

— Mai spune-mi o dată că sunt *băiatul din postere* şi le voi povesti elevilor tăi despre momentul în care te-ai încurcat cu bestia aia de dragon pe...

— N-ai îndrăzni! icni ea, retrăgându-se. Ai promis, ai jurat, ai spus că nu vei...

Rânjind răutăcios, el o urmă.

— Cine e *băiatul din posterele Jedi*?

— Nu tu, spuse ea, ridicându-şi mâinile în semn de capitulare. Nu ai fost niciodată. De fapt, nici nu există vreunul. Am inventat totul. Eşti mulţumit acum?

— Aş putea plânge de bucurie. Condu-mă la clasă, Maestră Damsin.

Şi astfel, cu problema a ceea ce să facă, rezolvată pentru moment, merse cu Taria spre cel mai mare dojo de la nivelul 9, unde o aşteptau elevii ei nerăbdători... şi unde putea, cel puţin pentru o vreme, să lase în urmă războiul şi grijile sale.

* * *

Centrul Medical Kaliida Shoals era un loc îngrozitor.

Ahsoka se simţea vinovată pentru că se gândea la asta, dar Maestrul Yoda era foarte strict ca Padawanii să nu-şi nege gândurile. Bune sau rele, ele trebuie să

curgă prin minte, fără să provoace sau să nege acțiunea. Doar atunci când un Jedi era împăcat cu gândurile sale putea decide care era cursul corect de acțiune.

Nu-i plăcea Kaliida Shoals şi nici Kaminoanii nu-i prea plăceau. Nala Shan şi colegii ei erau savanți străluciți şi doctori care făceau minuni, dar i se părea că Anakin se simțea mai legat de maşini decât Kaminoanii de clonele pe care le creau. Când nu credeau că ea ascultă, se refereau la Rex, Coric şi ceilalți ca la nişte unități. *Unități*. Ei nu erau *unități*, erau oameni, oameni vii, care respirau, râdeau, se răneau, curajoşi şi nesăbuiți, care îşi dădeau viața pentru ea şi pentru ceilalți fără să se oprească măcar o dată să se gândească mai întâi, iar ea îi iubea pentru asta. La fel şi Anakin. Iar Maestrul Kenobi, ei bine, îi respecta.

Dar Kaminoanii? Nu-i iubeau. Nici măcar nu-i respectau. Era doar mândrie. Erau mândri de munca lor. Erau teribil de impresionați de cât de multe stricăciuni putea suferi o clonă şi cât de repede le puteau vindeca carnea sfâşiată şi oasele rupte. Dar le păsa de ei? Simțeau compasiune pentru durerea lor sau durere pentru pierderea lor? Nu. Nu văzuse nici măcar un indiciu în acest sens. Kaminoanii erau foarte detaşați. Erau atât de detaşați încât îi făceau pe Jedi ca Maestrul Yoda, Maestrul Windu şi Maestrul Kenobi să pară nişte copii amețiți şi isterici.

Cu coastele fracturate şi vindecate rapid şi bine, iar celelalte zgârieturi, arsuri şi vânătăi trecute în amintire – Kaminoanii îi reparaseră chiar şi micul defect de la coada cefalică centrală, ceea ce era bine din partea lor, recunoscu ea cu părere de rău – putea să se plimbe prin zonele libere ale centrului medical de un alb incomod şi cu tavan înalt, sau să se apuce de exercițiile cu sabia de-a lungul oricărui coridor circular gol pe care îl găsea la îndemână.

Ceea ce nu avea voie să facă era să îl contacteze pe Anakin pentru a-l pune la curent cu noutățile, sau să stea cu Căpitanul Rex şi cu sergentul Coric în timp ce se aflau în camerele lor bacta, sau să se întâlnească cu alte clone ale *Companiei Torrent* care fuseseră repartizate aici. Şi nu i se permisese să-şi ia rămas bun de la cei care muriseră în acest loc steril, în ciuda eforturilor depuse de Kaminoani pentru a-i salva. Şi asta nu era corect.

Fiind o stație spațială recondiționată, centrul medical avea o singură platformă de observare, amplasată chiar în vârful fusului său cu vârf plat. Aceasta oferea o vedere panoramică asupra nebuloasei Kaliida, iar frumusețea acesteia îi distrase atenția – cel puțin pentru o vreme – de la gândurile mai întunecate.

Asistentul lui Nala Shan, Topuc Ti, o găsi acolo cu puțin timp înainte de prânz, ora locală.

— Padawan Ahsoka, ți se permite să primeşti o holotransmisie de la Maestrul tău Jedi, o informă Kaminoanul eteric. Te rog să mă urmezi la centrul de comunicații.

Anakin. Sărind din meditația ei cu picioarele încrucişate, Ahsoka încercă să-şi calmeze inima care îi zvâcnea. Aveau ordine noi? Se deschisese un alt front de luptă? Va trebui să-i lase pe Rex, Coric şi pe ceilalți singuri aici, în voia sorții lor nesigure? Nu voia să facă asta. Ideea era ca o trădare, ca şi cum i-ar fi abandonat. Ca şi cum, la fel ca aceşti Kaminoani, nu i-ar fi păsat.

— Vino, spuse Topuc Ti, făcându-i semn cu o mână palidă şi alungită. Maestrul tău Jedi părea foarte nerăbdător.

— Îmi pare rău. Da. Vin, spuse ea, şi fugi după el.

— Ahsoka! Holograma lui Anakin tremură şi se deformă, semnalul luptându-se să treacă prin interferențele nebuloasei. Ce ți-a luat atât de mult timp?

— Îmi pare rău, spuse ea. Am fost chiar în...

— Nu contează. Ce se întâmplă? Trebuia să mă informezi periodic!

Era din cauza calității slabe a transmisiei sau fața lui era practic neagră de ulei?

— Am încercat, Maestre, doar că... Se uită în jur, dar cei doi Kaminoani care împărțeau centrul de comunicații erau ocupați cu propriile conversații. Totuşi, pentru a fi în siguranță, se aplecă asupra holotransmițătorului şi îşi coborî vocea. Nu m-au lăsat, *Skyguy*. Mi-au luat comunicatorul şi nu mi-l dau înapoi!

— Probabil că e vorba de procedură, spuse Anakin. Ce mai face Rex? Cum se simte Coric? I-ai văzut? Când vor fi externați?

— Nu ştiu! Practic se jelea şi nu-i păsa. Tot ce ştiu este că Rex a fost rănit mult mai rău decât mi-am dat seama. Ultima dată când l-am văzut vorbea, nu părea să fie... Nu putu să o spună. Dar nu mă lasă să-l văd pe el, sau pe sergent, şi nu-mi spun nimic în afară de faptul că nu sunt morți.

Anakin suspină.

— Probabil că şi asta e procedura. Dar dacă nu sunt morți – asta e ceva. E bine, Ahsoka.

Părea atât de uşurat. Asta o făcea să se simtă mai bine, ştiind că era la fel de bolnav de îngrijorare pe Coruscant ca şi ea aici. Îl făcea să pară mai puțin îndepărtat.

— *Skyguy*, ce se întâmplă acasă? Avem o altă misiune?

— Nu. Suntem în permisie. Toată lumea este în aşteptare până când eliminăm toți viruşii de calculator şi găsim o cale de a ocoli bruiajul de comunicații al lui Grievous. Tocmai am aflat că Separatiştii l-au folosit din nou. De două ori.

Hei, asta nu era bine. Asta însemna un alt aflux de clone rănite?

— Ce s-a întâmplat?

— Forțele noastre s-au dezangajat.

Ea nu îşi putu înăbuşi la timp icnetul şocat.

— Am fugit?

— Nu, Padawan, am executat o *retragere strategică*, replică Anakin. Nici măcar holotransmisia de proastă calitate nu-i putea ascunde furia frustrată. Nu câştigi războaie cu *atacuri finale pline de laude*, Ahsoka. Lupți inteligent sau iroseşti vieți. Asta a fost o luptă inteligentă.

— Da, Maestre, spuse ea cu blândețe. Maestre, dacă eşti în permisie, pot să stau aici până când se trezesc Rex şi Coric? Sunt încă în tratament cu bacta. Ar mai putea înota în gel câteva zile.

— Eşti sigură că vrei asta? Trebuie să fie destul de plictisitor acolo de una singură.

— Nu mă deranjează. Doar că... Ezită. Când se vor trezi, vor fi... mă gândeam că le-ar plăcea...

— Să vadă o față prietenoasă? Volubil ca întotdeauna, Anakin zâmbi. Drăguț.

— Țin pasul cu exercițiile, Maestre. Sabia şi fizica generală. Nu stau degeaba.

— Asta trebuie să însemne că eşti din nou în formă de luptă.

— Eu? Oh, sunt bine. Mi-aş dori doar...

Anakin zâmbi din nou.

— Ştiu. Ahsoka, tu... ține-te bine. Îşi întoarse capul. Ce? Ce? Da. Mulțumesc, R2. Spune-i că vin. Uitându-se din nou la ea, făcu o grimasă. Îmi pare rău. Am întârziat la o întâlnire la cină. O să sun din nou mâine. Dar dacă între timp se întâmplă ceva despre care ar trebui să ştiu şi nu poți da de mine, contactează-l pe

Maestrul Yoda. Dacă Kaminoanii au o problemă cu asta, aruncă toată greutatea ta până când vei obține ceea ce aveți nevoie. Bine?

Greutatea ei? Ea nu avea nicio greutate. Era uşoară. Pe de altă parte, el era foarte greu. Fiind Jediul care a condusese raidul pentru a salva centrul medical, numele lui însemna ceva pe aici. Până acum nu-l folosise, pentru că nu asta făcea un Jedi. *Dar acum mi-a dat permisiunea. Şi vreau neapărat să stau cu Rex şi Coric.*

Ea aprobă din cap.

— Da, Maestre.

Undeva în afara razei de holotransmisie, R2 fluieră şi emise un semnal sonor. Acum părea aproape frenetic.

— Ştiu, R2! Vin imediat, răbufni Anakin. Ahsoka... Se încruntă. Poți să obții acces la baza de date cu informații a Kaminoanilor?

Baza lor de date?

— Cred că da. De ce?

— Dacă poți, şi dacă poți cotrobăi pe acolo fără să declanşezi vreo alarmă – şi dacă îți poți şterge amprentele de pe orice căutare pe care o faci – vezi ce poți afla despre o planetă numită Lanteeb.

— Lanteeb? spuse ea, nedumerită. Unde era Lanteeb? Nu auzise niciodată de ea. În regulă. Dar...

— Bine. Şi să nu faci gălăgie. Nu vreau să se tragă vreun semnal de alarmă în legătură cu asta, Ahsoka. Ai înțeles?

Oh, la naiba. În ce se amestecă acum?

— Da, Maestre. Am înțeles.

— Bine. O să te chem mâine. Ține minte – nu ieşi în evidență, Padawan. Rămâne strict între noi.

— Da, Maestre. Şi Maestre...

Dar el dispăruse. Uimită, Ahsoka se uită la holotransmițătorul dezactivat. Lanteeb. Cât de misterios. Şi va căuta aşa cum îi ceruse Anakin. În curând. Dar mai întâi avea de gând să înceapă *să arunce ceva greutate* în cererile ei.

Aşteaptă, Rex. Aşteaptă, sergent. Vin imediat.

Capitolul 8

Obi-Wan era un pilot de speeder bunicel, lipsit de strălucire – cu un obicei bine înrădăcinat de a respecta rutele de trafic, încercate şi adevărate, ale Coruscantului. Privindu-l, recunoscând semnele familiare de nemulţumire, Anakin îşi drese gâtul.

Acum e acum.

— De fapt, dacă ai vrea să recuperezi puţin timp, ştiu o scurtătură foarte bună până la...

— Nu, mulţumesc, spuse Obi-Wan, foarte tăios. Am avut parte de destule scurtături de-ale tale cât pentru o viaţă întreagă. Şi dacă ai fi fost atent la cronometrul tău, nu am fi avut nevoie de...

— Hei, am spus că-mi pare rău!

— Da, da, întotdeauna îţi ceri scuze după aceea, Anakin, dar...

— Obi-Wan, îmi pare rău.

Se prinse de portiera speederului din partea pasagerului, în timp ce fostul său Maestru îi lăsa să iasă de pe banda lor aglomerată de trafic şi să intre pe coridorul care îi va îndepărta de districtul administrativ întins şi îi va duce spre una dintre cele mai scumpe şi mai exclusiviste enclave rezidenţiale de pe Coruscant. Cunoştea zona îndeaproape. Blocul de apartamente al lui Padme era la o aruncătură de băţ de cel al lui Bail Organa. Ar fi ajuns acolo până acum dacă ar fi pilotat el speederul. Dar Obi-Wan, încordat de faptul că se lăsase aşteptat, îi ignorase oferta de a prelua comenzile. *Exact ca în vremurile bune.*

— N-am vrut să întârzii, adăugă el, în timp ce Templul se pierdea în depărtare în spatele lor. M-am lăsat dus de val.

Asta îi aduse o privire rece.

— Iată o scuză care sună familiar.

Aşa e. E timpul pentru un control serios al daunelor înainte ca asta să se transforme într-o noapte mizerabilă.

— Bine. Bine. Eşti supărat. Înţeleg asta. Şi eşti îndreptăţit. Fără discuţii. Am fost neglijent.

Obi-Wan îi mai aruncă o privire, apoi intrară pe banda rezervată rezidenţilor şi vizitatorilor din cartier, ca să poată urma speederele scumpe şi liniştite ale localnicilor până la destinaţia lor finală.

— Punctualitatea nu a fost niciodată punctul tău forte, Anakin, dar aveam impresia că am rezolvat asta.

— Da, ei bine, unele obiceiuri sunt mai greu de rupt decât altele. Îmi amintesc că mama obişnuia să...

— Ce? spuse Obi-Wan, cu o voce brusc blândă.

Amintirile despre mama lui erau întotdeauna dulci-amărui. În umbră se ascundea ultima ei atingere pe obrazul lui. Ecouri ale durerii ei pe moarte. Dar amintirile copilăriei sale îi uşurau acea nefericire. Când închidea ochii, îi simţea braţele calde şi strânse în jurul lui, ţinându-l în siguranţă. *Dar nu eu am ţinut-o în siguranţă. Când a avut cea mai mare nevoie de mine, eu...* Cu un efort îşi smulse gândurile de pe acea cale nefolositoare. Aşa cum spusese Padme, nu avea rost să se

uite înapoi. Nu exista nicio cale de a repara greşelile din trecut. Singura lui alegere era să găsească o modalitate de a trăi cu ele. Dar chiar şi cu ajutorul ei, asta se dovedea a fi o provocare. *Unele lucruri nu pot fi iertate. Unele greşeli nu ar trebui să fie trecute cu vederea. M-am lăsat distras. M...*

— Anakin, spuse Obi-Wan.

Nu chiar cu simpatie. Nu chiar ca un avertisment. Aproape ca o întrebare.

Obi-Wan încearcă, dar nu va înțelege niciodată cu adevărat.

— Mama obişnuia să se supere pe mine pentru că întârziam, aşa cum te-ai supărat şi tu întotdeauna, spuse el, după un moment. Nu m-a bătut niciodată, dar a fost tentată o dată sau de două ori. De aceea l-am construit pe 3PO. Ca să-mi cer scuze. Şi pentru a o ajuta prin casa noastră când nu eram acolo.

Uitând de iritare, Obi-Wan zâmbi.

— Şi cât de des ai întârziat la cină, construind droidul ăla blestemat?

— Prea des. Amintindu-şi de exasperarea mamei sale față de întârzierile lui cronice, cât de împărțită era între supărare şi apreciere, râse pe jumătate. Obişnuia să spună că întârzii la propriul meu destin.

— Dar nu era aşa, spuse Obi-Wan. Aşa că presupun că pentru asta trebuie să fii recunoscător.

— Ei bine, da. Doar că...

Doar că profeția nu s-a împlinit încă, nu-i aşa? Nu există echilibru în Forță. Partea întunecată câştigă. Planetă după planetă se strecoară prin galaxie. Şi se pare că nu pot face nimic ca să o opresc.

— Doar că? întrebă Obi-Wan.

El ridică din umeri.

— Nimic. Cum am spus, îmi pare foarte rău.

— Ştiu, spuse Obi-Wan, în timp ce îşi învârtea speederul într-o ieşire de pe banda principală de trafic rezidențial şi îl strecura pe o bandă laterală mai îngustă. În plus, ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu tine până acum.

În sfârşit, ajunseseră în perimetrul sectorului rezidențial. De o parte şi de alta a lor se înălțau maiestuos clădirile de apartamente luxoase în care locuiau unii dintre cei mai bogați şi influenți cetățeni ai Republicii. Magnați ai afacerilor. Celebrități. Politicieni. Vedete sportive. Aristocrați şi moştenitorii lor. Ambasadori din peste treizeci de sisteme importante. La început, mutarea în această comunitate exclusivistă o făcuse pe Padme să se simtă inconfortabil, dar insistaseră Regina Jamillia de pe Naboo şi Cancelarul Suprem Palpatine. Fosta Regină a Naboo – şi actualmente Senator – era o țintă Separatistă de mare risc. Poate că nu dorea să trăiască cu un nivel de securitate mai ridicat decât cel al complexului Senatului, dar avea nevoie de el.

— Te rog, Padme, spusese el, adăugându-şi vocea la corul de bun simț şi folosindu-se fără ezitare sau remuşcare de dragostea ei pentru el împotriva ei. Dacă nu vrei să o faci pentru tine, atunci fă-o pentru mine. Vrei să fiu în prima linie a frontului, făcându-mi griji pentru tine, în timp ce lupt pentru a salva Republica?

Ea cedase, desigur.

Securitatea care însemna atât de mult pentru liniştea lui încetini apropierea lor de blocul de apartamente al lui Bail Organa. În timp ce parcurgeau culoarul destinat vizitatorilor, trecură pe lângă numeroase puncte de control discrete, menite să citească şi să înregistreze actele de identitate ale speederelor. Fiind Jedi, nu întâmpinară nicio dificultate şi, în cele din urmă, aterizară în parcarea pentru

oaspeți a Senatorului. Calea pietonală a vizitatorilor era parolată. Înarmat cu cheia privată a lui Organa, Obi-Wan introduse secvența şi urcară la nivelul 300.

Spre surprinderea lui Anakin, Organa răspunse el însuşi la uşa de la intrare. Îmbrăcat în pantaloni lejeri şi o cămaşă deschisă la gât, cu un pahar de vin roşu într-o mână şi un prosop de bucătărie aruncat pe umăr, zâmbi când îi văzu.

— Iată-vă, spuse el, uşor mustrător. Eram pe punctul de a trimite o echipă de căutare. Intrați.

— Bună seara, Bail, spuse Obi-Wan, intrând în holul auster şi elegant al apartamentului. Îmi cer scuze că te-am făcut să aştepți.

Anakin îl urmă înăuntru.

— Vă rog, domnule Senator, nu dați vina pe Obi-Wan pentru întârziere. Este vina mea. Nu sunt întotdeauna cel mai de încredere în ceea ce priveşte timpul.

Zâmbetul lui Organa se lărgi în timp ce închidea uşa.

— Aşa mi s-a spus. Apoi făcu un gest. Pe aici. Mergem în bucătărie.

Aşa i s-a spus? Anakin îşi lăsă privirea acuzatoare să alunece în lateral.

— Nu te uita la mine, spuse Obi-Wan cu blândețe, în timp ce mergeau după Organa. Nu am spus niciodată că eşti incapabil să... Oh.

Oh era bine spus.

Ajunseseră în bucătărie. Şi stând în picioare în spatele unei mese largi şi lustruite, cu un cuțit într-o mână, cu o jumătate de rădăcină de *tabba* tăiată în cealaltă, îmbrăcată simplu şi frumos într-o fustă şi o bluză de mătase albastră ca cerul... era Padme.

* * *

O singură privire la chipul lui Anakin şi Padme ştiu că el nu avusese nici cea mai mică bănuială că ea se afla aici. Şocul, neîncrederea, plăcerea şi alarma trecură prin el în succesiune rapidă, ceea ce însemna că nu-i simțise prezența – ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Cunoscându-l bine pe soțul ei, putea să înțeleagă de ce. Era foarte distras şi plin de nelinişte. Tunica lui Jedi, atât de cunoscută, părea puțin prea largă pe el, de parcă ar fi slăbit de curând.

Războiul îl oboseşte. Îl ia atât de personal. Vrea să repare tot ce e stricat. Crede că asta e treaba lui.

— Maestre Kenobi, spuse ea, lăsând jos cuțitul. Îi întâlni privirea plină de grijă, cu sentimentele mascate. Mă bucur să vă revăd.

— Şi eu pe dumneavoastră, doamnă Senator, spuse Obi-Wan pe cel mai lejer ton al său. Să înțeleg că sunteți bine?

— Foarte bine, vă mulțumesc. Şi dumneavoastră?

— Oh, sunt bine. Mulțumesc.

Ah, simple banalități. Unde ar fi ei fără ele? Nevoia de a se arunca în brațele lui Anakin era aproape copleşitoare. Dar nu degeaba era politician de carieră. Îi oferi iubitului ei un zâmbet politicos şi impersonal.

— A trecut ceva vreme, Maestre Skywalker. Ce mai faci?

Anakin înghiți în sec.

— Bine. Sunt bine, doamnă.

— Am rugat-o în ultimul moment pe Padme să ni se alăture, spuse Bail, îndreptându-se spre cealaltă masă a bucătăriei impresionante şi imaculate. S-a întors abia acum câteva ore – ceea ce este un noroc pentru echipa noastră. Luă sticla

de vin deschisă, mai turnă puțin vin roşu în paharul lui, mai turnă puțin în al ei, apoi flutură sticla către Jedi. Ştiu că de obicei nu beți, dar politețea mă obligă să vă ofer un pahar.

Obi-Wan suspină.

— Chiar nu e nevoie, Bail. Noi nu…

— Mulțumesc, spuse Anakin. Mi-ar plăcea să beau.

Ținându-şi respirația, Padme aşteptă ca Obi-Wan să obiecteze, să protesteze, să-i spună lui Anakin că nu trebuia. În schimb, el ridică o sprânceană.

— Mă corectez. Lui i-ar plăcea un pahar.

Rânjind, Bail mai luă un pahar de vin de pe suportul montat pe perete de lângă mica fereastră de deasupra chiuvetei. Îl umplu pe jumătate cu unul dintre cele mai bune vinuri de colecție pe care viile familiei sale le produseseră vreodată, apoi i-l întinse lui Anakin.

— Pentru excelenta voastră sănătate, spuse el, ridicându-şi propriul pahar în semn de salut.

Anakin îi întoarse gestul.

— La fel şi a dumneavoastră, domnule Senator.

— De ce nu-mi spui *Bail*? La urma urmei, asta e casa mea, nu Senatul. Lăsându-şi paharul jos, Bail se îndreptă spre plita de gătit, unde trei cratițe bolboroseau aromat. Ridică puțin capacul celei mai mici, luă o lingură şi gustă. *Bun. E bună.* Apoi aruncă o privire peste umăr. Ei bine, domnilor, trageți un scaun. Sunt destul de sigur că pot reuşi să gătesc şi să vorbesc în acelaşi timp. Zâmbi din nou. Şi tu, bucătăreasă. Treci la tăiat.

Padme făcu o plecăciune sarcastică.

— Da, domnule.

— Am suc rece de *bolbi* în conservator, Obi-Wan, dacă eşti hotărât să renunți la vin, adăugă Bail, verificând conținutul următoarei cratițe. A doua presare.

Instalându-se pe unul dintre scaunele înalte de la masa de mic dejun din bucătărie, Obi-Wan aprobă din cap.

— Poate mai târziu. Bail, eşti sigur că nu pot face nimic ca să te ajut?

— Ah! spuse Bail brusc, cu lingura ridicată. Dacă pui vreun picior mai aproape de mâncarea asta, Obi-Wan, o să pun să fii arestat.

— Bail, spuse ea, surprinsă.

Anakin se holbă şi el, cu paharul de vin ridicat până la jumătatea buzelor.

— Nu înțelegeți, spuse Bail, punând capacul la a treia cratiță. Poate că e Maestru Jedi, dar când vine vorba de gătit e un contrabandist de mirodenii murdar şi josnic. Credeți-mă. Ne fac tuturor o mare favoare.

— O dată, spuse Obi-Wan, peste râsetele lor. Odată am avut o întâlnire nefericită cu nişte maravia tocată, doi dipplis tăiați în cubulețe şi un vârf de cuțit de condiment Rodian.

— O dată a fost de ajuns, replică Bail, emfatic. Tu doar… stai acolo şi fii înțelept, sau ceva de genul ăsta.

Urmară alte râsete. Curentul de tensiune din încăpere se mai domoli. Padme, care tăia rapid în felii subțiri restul de rădăcină de tabba, riscă să se uite la Obi-Wan. Acesta îi zâmbi înapoi, cu o nuanță ironică, acum cu simpatie în ochi. Ea ridică un umăr în semn de recunoaştere rapidă. *Nu e vina ta. Nu trebuia să ştii că vin.*

Anakin, refuzând să se aşeze, se îndreptă spre fereastra panoramică a bucătăriei. Sorbi din vinul său şi admiră priveliştea luminilor strălucitoare şi a

traficului care se scurgea dincolo de oțelul transparent dublu ecranat.

— Deci ai fost plecată, doamnă Senator Ami... ah... Padme?

— Pe Chandrila, da, spuse ea, aşezând feliile de rădăcini de tabba într-un vas de copt. Nu trebuia să mă întorc decât peste câteva zile, dar a apărut un focar de rujeolă Ralltiiri în enclava în care stăteam. Asezonă rapid leguma cu sare şi piper şi cu bucăți din untul pe care îl tăiase mai devreme în cubulețe. Deoarece nu puteam face nimic pentru a ajuta, am venit acasă.

— Ei bine, pierderea Chandrilei este câştigul nostru, spuse Bail, mereu galant. Ai terminat cu tabba?

— Obi-Wan, am auzit despre Kothlis, spuse ea, înmânându-i lui Bail vasul ca să-l poată băga în cuptorul de compresie. A fost o treabă bună – şi o scăpare norocoasă.

— În mai multe feluri decât crezi, spuse el sobru.

La fel ca Anakin, părea slăbit. Obosit. Nu la fel de îngrozitor ca după Zigoola sau chiar după bătălia de pe Geonosis, dar...

Războiul îl doboară şi pe el. E atât de nedrept.

— Nu mi-ai spus că nu crezi în noroc? spuse Bail, tachinându-l.

Obi-Wan îi oferi o jumătate de zâmbet.

— Ba da, dar sunt prea multe schimbări de ultim moment şi s-ar putea să fiu nevoit să-mi schimb poziția. Amuzamentul lui ironic se estompă. Apropo de Kothlis, Bail, care sunt noutățile de la grupul de lucru care investighează atacul lui Grievous asupra comunicațiilor Flotei?

Bail închise uşa cuptorului şi apăsă butonul de pornire.

— Încă investighează.

— Ştiu că nu ne putem învârti degetele la nesfârşit, nu-i aşa? spuse Anakin, întorcându-se. Ştiu că nu putem continua... să ne *retragem strategic*?

— Da, Anakin, ştiu, spuse Bail. Şi crede-mă, toți cei din echipă lucrează la problemă cât de mult şi cât de repede pot. Dar dacă Separatiştii nu ar fi fost un duşman formidabil, ei bine, acest război ar fi fost deja terminat, nu-i aşa?

— Adevărat, spuse Obi-Wan. Dar Anakin are dreptate. Nu ne putem permite să ne pierdem elanul ofensiv. Dooku şi Grievous sunt prea pricepuți să profite de fiecare împiedicare a noastră.

Padme, privindu-l pe Anakin în timp ce se prefăcea că se concentrează la curățarea secțiunii ei de masă, îi văzu fața crispată. Simți cum tensiunea lui se reaprinde. *Oh, dragostea mea.*

— S-ar putea să fie aşa, spuse ea, şi ştiu că suntem aici pentru a vorbi de afaceri serioase... dar sugerez să lăsăm asta pentru după masă, da? Bail mi-a spus că sunteți amândoi în permisie pentru câteva zile. Aşa că ce-ar fi să mâncăm, să bem şi să ne bucurăm puțin, înainte de a aborda ultima criză a Republicii?

O mână caldă veni să se odihnească pe umărul ei. *Bail.* Un prieten atât de bun şi de drag.

— Susțin moțiunea, spuse el vesel. Cina e aproape gata. De ce nu mergeți voi trei în sala de mese? Voi veni în câteva momente.

Mergând alături de Obi-Wan, atât de conştientă de Anakin în spatele ei, cu privirea lui arzătoare pe ceafă, ea aruncă o privire în sus.

— Se zvoneşte că ai fost rănit în apărarea instalației de spionaj.

Obi-Wan suspină.

— Nu există nicio bârfă care să-ți scape din vedere?

— Niciuna. Spune-mi doar că nu au fost implicate săbii de lumină de data asta.

El zâmbi uşor.

— Anakin a venit în ajutor înainte ca asta să devină o problemă.

Anakin. Oh, voia să se întoarcă şi să se înfrupte din el. Voia să-l țină în brațe şi să-i sărute grijile.

— Bineînțeles că a făcut-o, spuse ea, atât de teribil de veselă. Cred că asta este descrierea slujbei lui, nu-i aşa?

— Este, spuse Anakin. Şi încep să mă gândesc că ar trebui să cer o mărire de salariu.

— Poți să o ceri dacă vrei, spuse Obi-Wan, în cel mai caraghios moment al său.

Zâmbind, cu acea undă de tensiune slăbită din nou, intrară în sufrageria lui Bail. Un perete întreg era din oțel transparent ecranat, oferind o privelişte uluitoare asupra peisajului fantastic luminat al oraşului Coruscant. În depărtare, strălucind argintie, se afla clădirea Senatului, simbolul a tot ceea ce au luptat şi au suferit pentru a proteja. Când trecură pragul camerei luxuriante, o muzică uşoară începu să se audă din difuzoarele ascunse.

Ea o recunoscu imediat: *Simfonia Primăverii* de celebrul compozitor de pe Naboo, Tofli Argala. Menționase odată, în treacăt, că Argala era preferatul ei dintre toți creatorii de muzică de pe Naboo. Era normal ca Bail să-şi amintească. Ştia că îi fusese dor de casă în ultima vreme, fiind nevoită să rateze din nou sărbătorirea zilei de naştere a micuței Pooja. Bineînțeles că îi trimisese un cadou şi îi făcuse o comunicare în ziua respectivă, dar o mătuşă holografică nu era acelaşi lucru. Pooja merita mai mult.

— Doamnă… locul dumneavoastră…

Anakin îi trase un scaun la masă. *Atât de demodat. Atât de drăguț*. Atât de periculos de aproape de a se trăda. Recunoscuse şi el muzica. Avea întrebări în ochi.

Oh, dragostea mea. Nu fi prostuț.

— Mulțumesc, spuse ea, alunecând pe scaun.

Masa de sufragerie era deja aranjată, cu tacâmuri şi vase joase şi largi de flori proaspete pe o pânză albă. Degetele lui Anakin atinseră brațele ei în timp ce aluneca scaunul la locul lui. Ea tremură – şi îl simți şi pe el tremurând. Nu îndrăzni să se uite la Obi-Wan, care era deja aşezat.

Oare simte şi el? Trebuie să simtă. Oh, Bail. Ce-ai făcut?

Ca şi cum ar fi fost chemat, Bail intră cu un cărucior în sufragerie, încărcat cu mesele lor şi cu o sticlă de vin proaspăt, pahare curate şi un vas răcoros de suc de *bolbi* din a doua presare.

— Maeştri, doamnă, cina este servită, spuse el. Tikrit condimentat, verdețuri yyla la abur, orez cu ierburi şi tabba cu unt la cuptor.

— Ce faci, Bail? spuse Obi-Wan, holbându-se. Ce s-a întâmplat cu droizii tăi de servire? S-au stricat? Dacă da, ar trebui să-l rogi pe Anakin să ți-i repare. Cu condiția, bineînțeles, să nu ai unde să ajungi urgent.

Asta îl făcu pe Anakin să dea din cap.

— N-ai de gând să renunți la asta prea curând, nu-i aşa?

— Cu siguranță că nu, spuse Obi-Wan. Numai un prost ar arunca un blaster cu ceva încărcătură rămasă în el.

Încălzită, Padme îşi privi soțul şi pe cel mai bun prieten al său schimbând zâmbete răutăcioase. O ajuta foarte mult să ştie că dificultățile din trecut fuseseră

lăsate în urmă, că găsiseră un teren atât de solid pe care puteau să stea de la egal la egal. Nu era sigură că Obi-Wan înțelegea ce însemna el pentru Anakin. Cât de mult conta considerația lui. Cât de departe ar fi mers Anakin ca să-l țină în siguranță.

Şi nu-i pot spune. Dar ar trebui să ştie.

Simțind greutatea privirii ei tulburate, Obi-Wan se întoarse, întrebător.

— Padme?

Şi acum simțea cum Anakin o privea. Se prefăcu distrasă.

— Ce? Pofrim?

— Am crezut... nimic, spuse Obi-Wan, cu un zâmbet rapid. Nu contează.

Bail împărți farfuriile parfumate şi aburinde, turnă vinul şi sucul, apoi luă loc. Îşi ridică paharul, cu ochii calzi de afecțiune.

— Pentru prieteni, spuse el încet. Şi pentru sfârşitul acestui război blestemat.

— Pentru prieteni, repetară ea şi Jedii, şi băură.

După aceea, în timp ce mâncau, Bail îi delectă cu ultimele bârfe din Senat. Râseră, se amuzară, scoaseră la iveală poveşti demult îngropate şi care meritau să fie povestite din nou şi pentru câteva ore rare şi prețioase războiul dispăruse. Erau doar patru prieteni care se bucurau de o mâncare şi o companie rafinată... iar durerea era doar o amintire vagă de mult apusă.

* * *

— Deci, spuse Bail în sfârşit, dând farfuria de desert la o parte. A fost distractiv, dar toate lucrurile bune au un sfârşit. Mă tem că a venit timpul să nu ne mai prefacem că nu suntem în război.

Urmă un moment de tăcere cu priviri schimbate şi suspine uşoare.

— De acord, spuse Padme, lăsându-şi şervețelul pe masă. Dar lasă-mă să strâng masa mai întâi.

— E în regulă, mă ocup eu de asta după...

Ea se ridică în picioare.

— Nu, Bail. Prima regulă a bucătăriei: bucătarul nu curăță niciodată.

— O să ajut, spuse Obi-Wan, începând să se ridice.

— De fapt... Anakin sări în sus. Lasă-mă pe mine. Pedeapsa mea pentru că am întârziat.

Urmă încă o tăcere, ciudată de data asta. Apoi, Obi-Wan aprobă din cap.

— În regulă.

— Vino în birou, Obi-Wan, spuse Bail cu lejeritate, ca şi cum nu ar fi observat nimic. Am pregătit un mic spectacol.

— Vă vom însoți acolo în scurt timp, spuse ea, adunând tacâmurile de argint folosite. Nu începeți fără noi.

În momentul în care Bail şi Obi-Wan plecară, Anakin o trase la el. Îi aduse fața în mâinile lui şi o sărută ca un om înfometat. Ea simți cum corpul i se face lichid de căldură, simți gustul vinului şi al pericolului şi al siguranței dulci, plăcute.

Şi apoi se îndepărtă.

— Anakin, nu, şopti ea, cu inima bătând cu putere. Eşti nebun? Nu putem... nu cu Obi-Wan aici... Va şti, va simți... Anakin...

— Nu-mi pasă, spuse el aspru, mâinile lui mângându-i acum corpul, dându-i foc oriunde o atingea. Mi-a fost atât de dor de tine, Padme. În fiecare noapte te visez. A trecut prea mult timp.

Buzele lui arzătoare erau o binecuvântare şi un chin.

— Ştiu, ştiu. Dar dacă nu-ți pasă, va trebui să am eu grijă de amândoi, spuse ea şi îşi ridică mâinile pentru a-l respinge. Anakin. Încetează. Vom fi din nou împreună, doar că nu aici. Nu în seara asta. Mâine. Eşti în permisie şi am şi eu câteva zile pentru mine. O să ne strecurăm undeva. O să recuperăm timpul pierdut. Te rog, Anakin. Fii înțelegător.

Simțea ce îl costa să se retragă de pe marginea prăpastiei şi ştia că el simțea prețul pe care ea îl plătise pentru că nu se preda. Tremurând, se ridică pe vârfuri şi îşi atinse buzele de ale lui o dată, uşor.

— Haide. Hai să strângem masa, da? Ca nişte oaspeți cuminți.

Făcând un pas înapoi, el îşi trecu o mână nesigură peste față.

— O s-o curăț eu, murmură el. Tu du-te înainte. Ai dreptate. Nu-i putem da lui Obi-Wan motive să suspecteze ceva.

Înfrigurată de gândul descoperirii, îl lăsă pe Anakin să se joace de-a *slujitorul* şi li se alătură lui Bail şi lui Obi-Wan în biroul apartamentului luxos. O masă fusese trasă în mijlocul camerei, cu patru scaune aranjate în jurul ei. Bail şi Obi-Wan erau deja aşezați, dar nu unul lângă altul, ceea ce însemna că ea şi Anakin nu vor sta împreună. Era ceva deliberat sau o simplă coincidență? Nu putu citi răspunsul în expresia lui Obi-Wan. Deasupra biroului, un holoproiector elegant pulsa uşor, în aşteptare.

— Anakin termină de strâns, spuse ea, conştientă de privirea discretă a lui Obi-Wan. Sperând cu fervoare că roşeața îi dispăruse din obraji, căută în buzunarul fustei şi scoase un cristal de date. Aici e tot ce am putut găsi despre Lanteeb şi nu ştiam deja.

Bail luă cristalul.

— Excelent.

— Sunt surprins că ştii ceva, spuse Obi-Wan. Cu siguranță eu nu ştiam. Se pare că Bail îşi face o carieră din dezvăluirea adâncurilor ignoranței mele galactice.

— Cum poți spune asta, Obi-Wan? spuse Bail, simulând că este rănit. Ştiu că sunt un politician şi, prin urmare, fără speranță, dar…

— Poftim? spuse ea, refugiindu-se în prostiile lor. Buzele o furnicau, iar acolo unde degetele disperate ale lui Anakin o însemnaseră, pielea o ardea. Politica este o vocație veche şi nobilă. Fără politicieni, societățile noastre ar cădea în anarhie şi haos.

— Credeam că au făcut asta deja, spuse Obi-Wan. Cu siguranță aşa părea ultima dată când am fost în Senat.

— Nu pretind că sistemul este perfect, replică ea. Evident că este loc de îmbunătățiri, când…

— Un mare *loc*, da. Suficient pentru a adăposti cam o duzină de nave de război ale Republicii, aş spune, zise Obi-Wan. Posibil două duzini. Poate trei…

— Oh, ei bine, acum doar exagerezi, zise ea, supărată. Pentru fiecare inițiativă politică eşuată, îți pot numi zece care au reuşit dincolo de orice aşteptări şi…

— Ce-mi scapă? spuse Anakin, intrând în birou. Ceva interesant?

Obi-Wan se lăsă în spate, cu mâinile împreunate lejer în poală, cu privirea din nou ascuțită.

— Nu chiar. Senatoarea Amidala mă certa pentru ignoranța mea civică. Între ea şi Senatorul Organa mă simt complet strivit.

— Dar nu-ți face griji, spuse Bail cu ironie. Va supraviețui. Şi acum că eşti aici,

putem trece la afaceri. Mângâie scaunul din stânga sa. Padme?

Ea se aşeză lângă el, iar Anakin luă scaunul rămas lângă Obi-Wan. Se controla perfect. Bail stinse luminile cu un cuvânt, apoi activă holoproiectorul. O hartă galactică tridimensională înflori deasupra consolei. Roşu aprins şi supradimensionată pentru a ieşi în evidenţă, o planetă atrăgea în special atenţia.

— Aşadar, aceasta este Lanteeb, spuse Bail, pe tonul vioi pe care îl folosea pentru a informa Senatul şi Comitetul de Securitate. Singura planetă locuibilă pentru oameni din sistemul Malor-77. După cum vedeţi, este situată mai mult sau mai puţin echidistant între Rattatak şi Bespin, chiar la marginea Teritoriilor de pe Inelul Exterior şi departe de toate căile hiperspaţiale majore.

— Cu alte cuvinte, spuse Anakin, chiar în mijlocul pustietăţii.

— Colocvial, dar adevărat, spuse Bail. Din punct de vedere topografic, are trei mase terestre, dintre care doar una este locuită. Există o singură instalaţie de port spaţial într-un mic oraş care serveşte drept capitală a planetei. În rest, Lanteebanii trăiesc în sate foarte împrăştiate. Sunt fermieri şi mineri. Nominal, Lanteeb face parte din Republică, dar nu are reprezentare în Senat. Nu au cerut-o niciodată. Până de curând, au fost o aşezare independentă care se autoguverna, fără niciun motiv pentru ca cineva să le acorde o a doua atenţie. Doar o altă piatră care se învârte în deşertul nebăgat în seamă al Inelului Exterior.

Anakin se aplecă în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Şi acum?

Bail se încruntă.

— Acum au fost invadaţi şi sunt un membru fără voie al Confederaţiei Sistemelor Independente.

— Ştim de ce a preluat Dooku controlul?

— Nu, nu ştim. Şi de aici a pornit semnalul meu de alarmă. Nu există niciun motiv evident pentru care ar fi făcut-o.

— Având în vedere obscuritatea şi distanţa faţă de orice – sau oriunde – de importanţă galactică, spuse Obi-Wan, mângâindu-şi barba, cum am aflat că planeta a căzut în mâinile Separatiştilor?

Bail păru mulţumit.

— Printr-un accident fericit. Un cargobot cisternă în drum spre Ryoone a trebuit să iasă din hiperspaţiu pentru a face reparaţii. Un sigiliu defect într-una dintre calele de marfă. Când au vrut să se ducă spre planetă, au primit un avertisment de proximitate şi au fost nevoiţi să schimbe rutele hiperspaţiale.

— Au detectat vreo flotă Separatistă de invazie?

— Da.

— Dar cum a dus asta la faptul că cei de pe cargobotul cisternă au aflat că Lanteeb era ţinta flotei? spuse Anakin. Şi, oricum, de ce i-ar păsa Căpitanului?

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, spuse Obi-Wan, zâmbind apreciativ. Nu a fost Căpitanul. Aveam un agent la bord.

— La ţintă, spuse Bail, cu un zâmbet de răspuns. De când slugile lui Dooku au început să deturneze transporturile de gaz Tibanna, am pus agenţi sub acoperire pe fiecare cargobot. Este doar o chestiune de timp până când Separatiştii vor lovi din nou. Şi când o vor face…

— Îi vom avea. Obi-Wan aprobă din cap. Bine gândit.

Anakin se holbă la Obi-Wan.

— Cum se face că tu ştii despre asta şi eu nu?

Obi-Wan îi aruncă cea mai blândă dintre priviri.

— Presupun că ai întârziat la şedinţă, Anakin.

În timp ce Anakin îi făcea o faţă lui Obi-Wan, iar Obi-Wan îşi permitea un zâmbet şiret şi tachinant, Padme îşi drese vocea zgomotos.

— Şi agentul ăsta a reuşit să trimită un urmăritor după flota Separatistă?

— Cu siguranţă a reuşit, zise Bail, scurt amuzat de Jedi. Şi a captat discuţiile lor de comunicaţii care confirmau invazia lui Lanteeb.

— Care a fost când, mai exact? spuse Obi-Wan, cumpănind.

— În timpul ultimei ofensive a lui Dooku prin Inelul Exterior. Ceea ce cred că explică de ce nu au sunat mai devreme semnalele de alarmă. Cu alte patru sisteme care cădeau în acelaşi timp, sisteme cu valoare strategică reală, Lanteeb s-a pierdut în agitaţie.

Anakin se lăsă în spate, încruntat.

— Nu are sens. Dacă Consiliul are dreptate şi Dooku încearcă să strângă o centură în jurul marginii Republicii pentru a ne ţine forţele înghesuite, atunci de ce să ia Lanteeb? Faptul că Separatiştii controlează o planetă atât de nesemnificativă şi de îndepărtată nu schimbă cu nimic echilibrul de putere al galaxiei.

— Exact, spuse Bail. De aceea v-am chemat aici. Ar trebui să aflăm care este planul lui – înainte să-l pună în aplicare şi să ne înrăutăţească situaţia deja jalnică.

— Sunt de acord, zise Obi-Wan, uitându-se fix la hologramă. Aşadar, Lanteeb. Are ceva ce merită furat? Care este producţia sa agricolă?

— Irelevantă. Toate culturile şi animalele pe care le cresc sunt destinate doar consumului intern.

— Atunci ce exploatează?

— Damotită. Au singura rezervă cunoscută, rămasă şi accesibilă.

— Este un mineral cu câteva aplicaţii limitate, spuse Anakin, ca răspuns la privirea nedumerită a lui Obi-Wan. Câteva procese de fabricaţie. Câţiva solvenţi industriali. Cam atât. Înainte era mult mai utilizată, dar vremurile s-au schimbat.

Obi-Wan îi aruncă o altă privire, una care spunea clar: *Este normal ca tu să ştii asta.*

— Aşadar, damotita este cea care face ca Lanteeb să fie valoros?

Padme clătină din cap.

— Nu văd cum. Cu câţiva ani în urmă, poate, dar nu în zilele noastre. Aplicaţiile pe care le-a menţionat Anakin au toate alternative fără damotită şi, de cele mai multe ori, sunt preferate. Să luăm de exemplu Naboo. Încă folosim damotita în instalaţiile noastre de rafinare a plasmei, dar suntem în minoritate. Când vine vorba de industria plasmei, damotita a fost înlocuită aproape în întregime de trenomită. De îndată ce vom termina de modernizat infrastructura noastră, vom trece şi noi la ea.

— De ce? spuse Obi-Wan. De ce respingeţi damotita dacă îşi face treaba?

— Verificări şi echilibre, explică ea. Deşi e adevărat că damotita este un produs mai bun, trenomita este mult mai uşor de obţinut, ceea ce o face mai ieftină. Şi este mai stabilă pentru a lucra cu ea. Aş spune că în decurs de un an, cei care încă nu folosesc trenomită vor face tranziţia. Damotita este pe cale să devină depăşită.

Obi-Wan îşi mângâie din nou barba.

— Deci nu există niciun avantaj în a controla aprovizionarea ei.

— Niciunul, spuse Bail.

— Şi când cererea de damotită se va epuiza în cele din urmă, Lanteeb va fi şi mai puţin relevantă decât este acum?

— Aş spune că este un pariu sigur.

— Grozav, spuse Anakin, nemulţumit. Deci ne-am întors de unde am plecat, fără să ştim de ce este interesat Dooku de acest loc.

— Jedii nu au nicio informaţie din interior? întrebă Bail, dezamăgit.

— Niciuna, spuse Obi-Wan.

— Hei… Anakin se întoarse spre el. Nu crezi că…

— Nu, spuse Obi-Wan. A fost primul lucru la care m-am gândit. Din păcate, nu am găsit niciodată un potenţial Jedi pe Lanteeb.

Anakin se prăbuşi.

— Bineînţeles că nu am găsit niciodată. Pentru că asta ar face totul mai uşor şi de ce ar trebui să fie ceva uşor?

— Deci Jedii şi Lanteeb nu au nicio istorie comună? spuse Padme, uitându-se de la el la Obi-Wan. N-aţi fost niciodată chemaţi să rezolvaţi o dispută locală? Sau vreun fel de dispută în care au fost implicaţi?

— Nu din câte pot găsi în arhive, spuse Obi-Wan, clătinând din cap. Arhivele noastre sunt spectaculos de tăcute pe această temă.

— Ah… Anakin se încruntă din nou. Nu cred că există vreo şansă ca…

— Nu, spuse Obi-Wan brusc. În niciun caz. Pe de o parte, Arhivele au fost analizate temeinic după întâmplarea cu Kamino, iar pe de altă parte am verificat de trei ori. Nu a fost nimic care să aibă legătură cu Lanteeb şi să fie şters din bazele noastre de date.

— Sunt uşurat să aud asta, spuse Bail cu sobrietate. O breşă de securitate de o asemenea amploare este mai mult decât suficientă.

Cu genele coborâte, Padme îi urmări pe furiş pe Anakin şi Obi-Wan schimbând priviri descurajate. În afară de dezertarea lui Dooku, falsificarea arhivelor lor era cea mai mare lovitură pe care o primiseră Jedii din câte se ştia. Anakin se frământase în legătură cu asta săptămâni întregi.

— Padme… Obi-Wan se mişcă pe scaun. Ce-ţi spune relaţia de afaceri a lui Naboo cu Lanteeb despre planetă?

— Şi cercetările tale suplimentare, adăugă Bail. Ea cercetează totul. Este femeia arhivă galactică.

Ea putu simţi tensiunea bruscă a lui Anakin, auzind acea remarcă lejeră despre cât de bine o cunoştea Bail. *Ai grijă, Anakin. Şi nu fi prostuţ.*

— Ei bine, când am devenit Regină, este adevărat că mi-am făcut un scop de a învăţa tot ce am putut despre societatea Lanteebană. Rafinarea plasmei este crucială pentru economia Naboo – şi merită să-ţi cunoşti atât prietenii, cât şi duşmanii. Dar, în principal, ceea ce am aflat a fost o sumedenie de informaţii istorice şi nu-mi vine în minte nimic din trecutul lui Lanteeb care să-l determine pe Dooku să-i invadeze acum.

Obi-Wan făcu o grimasă.

— În acest moment, voi lua tot ce pot obţine.

— Bine. Ezită, răscolindu-şi memoria. Atunci staţi jos, copii, şi lăsaţi-mă să vă spun o poveste.

Capitolul 9

— Lanteeb a fost colonizată cu puțin peste patru sute de ani în urmă, de către oamenii de pe Rocantor, începu Padme. A fost o neînțelegere religioasă sau politică, nu sunt sigură exact. Știți cum sunt Rocantorienii, nu-ți spun niciodată nimic decât dacă sunt practic în bătaia unui blaster. Dar cred că această moştenire culturală este cea care explică xenofobia lui Lanteeb.

Anakin se uită la ea.

— Rocantor e xenofob? De ce?

— În urmă cu aproximativ cinci sute de ani, oamenii de pe Rocantor au fost infectați de o molimă care a sărit bariera speciilor – de la locuitorii senzitivi originali ai planetei. Au existat pierderi masive de vieți omeneşti. Când ultimele ruguri funerare au încetat să mai ardă, oamenii supraviețuitori de pe Rocantor au preluat controlul. Apoi au interzis accesul pe planetă a tuturor non-umanilor senzitivi.

Anakin se gândi la asta pentru o clipă.

— Şi ce s-a întâmplat cu cei de pe Rocanar care nu au murit în molimă?

Ea tresări. *Oh, Doamne. Nu o să-i placă asta.*

— Au fost vânduți ca sclavi.

— Ceea ce este într-adevăr tragic, spuse Obi-Wan, repede, dar nu are legătură cu subiectul de față.

Deşi Anakin îi aruncă o privire întunecată, nu insistă asupra subiectului.

— Vrei să spui că, pentru că au venit inițial de pe Rocantor, oamenii de pe Lanteeb nu vor să aibă nimic de-a face cu non-umanii?

— Oh, le vor lua creditele, spuse ea, fără să se obosească să-şi îndulcească cinismul. Dar numai de la distanță. Non-umanii nu au voie să pună piciorul pe Lanteeb sau să aibă vreun fel de interese financiare sau de afaceri acolo. Pe vremea când damotita era foarte căutată şi valoroasă, unele companii extraterestre aveau legături industriale strânse cu guvernul de pe Lanteeb – dacă respectau restricțiile legate de specie.

— Acest lucru explică în mare măsură de ce nu erau interesați să solicite statutul oficial în Senat, spuse Bail. Toți acei non-umani enervanți cu care trebuiau să aibă de-a face.

— Prejudecățile Lanteebanilor sunt intrigante din punct de vedere cultural, deşi nefericite, spuse Obi-Wan. Dar nu ne lămuresc cu nimic asupra motivului pentru care Dooku a vrut să îi invadeze.

— Adevărat, recunoscu Bail. Dar cel puțin ne spun ceva – dacă vrem să rezolvăm enigma anexării planetei de către el, va trebui să ne bazăm pe investigatori umani. Chiar dacă un non-uman ar reuşi să iasă din portul spațial, ar atrage prea multă atenție.

Obi-Wan îşi bătu degetele pe brațul scaunului.

— Te gândeşti la o infiltrare? La o misiune sub acoperire?

— Riscant, ştiu, zise Bail, cu privirea sumbră. Dar pare din ce în ce mai probabil că nu vom avea de ales. Privirea lui se schimbă. Te poți gândi la altceva util, Padme?

Nu. Era prea ocupată să fie îngrozită de speculațiile nebuneşti că Anakin ar fi putut fi cel care...

— Ei bine, spuse ea, înăbuşindu-şi frica, cu cererea redusă de damotită, Lanteeb suferă din punct de vedere economic de câțiva ani încoace. În ciuda xenofobiei lor înrădăcinate, unii dintre Lanteebani au devenit suficient de disperați încât să meargă să-şi caute de lucru în altă parte în Republică. Din câte îmi dau seama, ei se angajează în principal ca forță de muncă necalificată, deşi am avut un inginer Lanteebian, pentru scurt timp. Permisul său a fost revocat când nu a putut primi ordine de la inginerul şef adjunct. Ea era Mon Calamari.

Bail se încruntă.

— Aşadar, planeta este sărăcită, iar populația intră în panică. Nu-mi pot imagina de ce Dooku nu a pus mâna pe ea mai devreme. Obi-Wan, eşti sigur că nu ți-a scăpat nimic din arhivele Jedi?

— Foarte sigur.

Mormăind în sinea lui, Bail opri holoproiectorul, apoi ordonă să se aprindă din nou luminile din birou.

— În regulă. Hai să o luăm puțin razna, da? Hai să începem să aruncăm cu idei în ring. Nu contează cât de ridicole sună. Nu-mi pasă. E ceva ce nu vedem. O conexiune care ne-a scăpat. Trebuie să existe un motiv pentru care Dooku ar fi cheltuit timp, energie şi resurse pentru a cuceri această planetă inutilă.

Dar nu au putut găsi nici măcar o explicație rezonabilă. Nu puteau nici măcar să pună cap la cap o ipoteză nerezonabilă, în ciuda unui gândiri creative intensive de mai bine de o jumătate de oră.

— E ridicol, spuse Bail, întorcându-se din bucătărie cu patru căni de cafea fierbinte pe o tavă. Avem cu toții mai multe cunoştințe, mai multă experiență, mai multă...

— Ăsta sunt eu, spuse Anakin, ducându-şi mâna la buzunarul de la tunică în timp ce zumzetul unui comunicator îl întrerupea. Îmi pare rău. Probabil că este Ahsoka cu veşti despre clonele noastre rănite. Te deranjează?

— Deloc, spuse Bail, cu o politețe perfectă. Răspunde. Sper că veştile sunt bune.

Ascunzându-şi anxietatea, fără să rişte să arunce o privire către Obi-Wan, Padme îl urmări pe Anakin în timp ce acesta aluneca de pe scaun şi se îndrepta spre fereastra biroului, activând comunicatorul cu degetul. Fața lui era din nou crispată, ca şi cum se pregătea pentru ce era mai rău.

— Skywalker.

— Maestre? Eu sunt. Vocea subțire şi îndepărtată a Ahsokăi era uşor distorsionată. Abia te aud. Şi cum se face că nu te pot vedea?

Terminând de împărțit cănile aburinde, Bail puse deoparte tava golită.

— Anakin. Dacă nu este o conversație privată, poți să-ți conectezi comunicatorul la holoproiector. Are un panou de comunicații securizat cu o capacitate de semnal sporită.

— Mulțumesc, spuse Anakin. O voi face.

După câteva reglaje, silueta subțire a Ahsokăi flutură pe holoconsolă.

— Îmi pare rău, Maestre. Am întrerupt ceva?

— Nu contează, spuse Anakin, aşezându-se din nou şi ignorând cana pe care o lăsase Bail pe brațul scaunului său. Ce se întâmplă?

— I-am văzut pe Rex şi pe sergentul Coric. Nu s-au trezit încă, dar par în

regulă. Holograma Padawanei tremură. Într-un fel. Şi am apucat să mă întâlnesc şi cu alte trupe. Nala Shan spune că toți cei care urmau să moară au murit, aşa că… sunt veşti bune.

Fără să țină cont de publicul său, Anakin îşi acoperi fața cu mâna stângă – mâna organică – doar pentru o clipă. Apoi o lăsă să cadă. Ochii îi erau strălucitori.

— Asta e o veste grozavă, Ahsoka.

— Şi am reuşit să dezgrop ceva despre Lanteeb, adăugă Ahsoka, în mod clar foarte mulțumită de ea însăşi. Vrei să auzi asta acum? Eu sunt singură. E sigur să vorbesc.

Obi-Wan se îndreptă, încruntat.

— Anakin?

— Stai puțin, Padawan, zise Anakin, ridicând un deget spre holograma Ahsokăi. Te pun în aşteptare pentru un minut.

Şi o făcu. Bail păru la fel de nemulțumit – toată colegialitatea lui caldă înghețase.

— Maestre Skywalker, aveam impresia că ați înțeles sensibilitatea acestei probleme. Având în vedere că există agenți Separatişti răspândiți în toată Republica, nu am vrut…

— Să nu te gândeşti să pui la îndoială loialitatea Ahsokăi, domnule Senator, spuse Anakin. Îi încredințez viața mea. Se întoarse spre Obi-Wan. Şi nici tu nu poți vorbi. Dacă Dex nu ar fi plecat de pe planetă, ştim amândoi că ar fi adulmecat tot ce ar fi putut găsi despre Lanteeb pentru tine.

— E adevărat, Bail, recunoscu Obi-Wan. Am încercat să cer ajutorul lui Dex.

Acum Bail se holba cu pumnii strânşi la Obi-Wan.

— Ce? Obi-Wan, am crezut că…

— Îmi pare rău, spuse Obi-Wan, cu o expresie plină de regret. Dar, la fel ca Ahsoka, loialitatea lui Dex este de necontestat. Şi are metode de a afla lucruri care fac serviciile de informații ale Republicii să pară pline de amatori. Crede-mă, e mare păcat că nu e aici.

Bail nu se linişti prea mult. Înclinându-se într-o parte, Padme îi atinse brațul cu vârful degetelor.

— Fie ai încredere în judecata lor, fie nu, Bail. Şi ştim care dintre ele este.

— Bine, spuse Bail cu fermitate. Vom lua loialitatea acestei Padawane ca pe ceva real. Dar cum rămâne cu competența ei? E practic un copil.

— Un copil care mi-a salvat viața pe Kothlis, spuse Obi-Wan, uşor sever. Şi care s-a achitat cu o maturitate cu mult peste vârsta ei în multe alte ocazii. În plus, niciun Jedi nu este cu adevărat un copil. Bail, e în regulă.

Şi iată din nou. Sub tachinările, râsetele şi dezbaterile pline de viață, sub sclipirile de temperament fierbinte atunci când dezbaterile deveneau serioase, se afla legătura pe care Zigoola o făurise între Obi-Wan Kenobi şi Bail Organa.

Padme, privindu-l pe Anakin cum îi privea, îl văzu cum îşi înăbuşea surpriza şi reevalua, într-o clipă, parametrii acestei prietenii ciudate.

Nu prea relaxat, Bail aprobă din cap.

— Bine.

Cu o privire către Anakin şi uitând de cafeaua sa, Obi-Wan scoase holoproiectorul din standby.

— Padawan, sunt Maestrul Kenobi. Ce ai descoperit despre Lanteeb? Şi unde ai găsit informația?

— Maestre Kenobi! Imaginea şovăielnică a Ahsokăi redeveni atentă. Ah, ei bine… Se uită peste umăr. Am găsit-o în registrele de facturare ale centrului medical, spuse ea, cu vocea coborâtă.

— Registrările de facturare? reluă Anakin. Ce te-a făcut să cauți acolo?

— Ei bine, Maestre, m-am uitat peste tot unde am putut intra. Şi apoi, nu ştiu, mi-a venit ideea să mă uit în dosarele financiare. Încercam doar să fiu minuțioasă, aşa cum m-ai învățat.

Anakin zâmbi.

— Mă bucur să ştiu că eşti atentă din când în când, Ahsoka. Ce ai găsit?

— O singură referire la Lanteeb. Din urmă cu puțin peste trei luni standard, spuse Ahsoka, încă aproape şoptind. Două antidoturi codificate genetic pentru otrăvirea cu damotită, orice ar fi asta. Am căutat în baza de date medicale, dar nu am găsit nimic. Kaminoanii nu au produs o cantitate foarte mare de aşa ceva, dar tot costa o avere.

— Otrăvire cu damotită? spuse Obi-Wan. Padme… Se uită la ea. Din câte ştii tu, damotita este toxică? Oamenii tăi trebuie să ia măsuri speciale de precauție atunci când o manipulează?

Ea clătină din cap.

— Nu. Dar damotita cu care lucrăm noi este rafinată. Presupun că ar putea fi toxică în starea sa nerafinată. Simți cum îi creşte pulsul. Simți o senzație de târâre pe ceafă. *Se pregăteşte ceva urât.* Iată ce ştiu, totuşi. Dacă ai căuta protecție la nivel celular, prima ta alegere inteligentă ar fi Kaminoanii. Ei sunt în fruntea ingineriei genetice şi a medicinei experimentale.

— Mă întreb…? spuse Bail gânditor. Există vreo modalitate de a folosi acele coduri genetice pentru a da de urmă? Dacă putem identifica destinatarii antidoturilor, am putea fi capabili să-i găsim – sau cel puțin să le folosim identitățile pentru a ne face o idee despre ce se întâmplă.

— Posibil, spuse Obi-Wan. Este o idee bună. Ahsoka…

— Îmi pare rău, Maestre, spuse ucenica lui Anakin. Informația genetică reală nu era trecută pe factură. Am încercat să o găsesc, dar nu am reuşit să trec de blocurile de securitate ale Kaminoanilor.

— Nu e vina ta, Padawan, spuse Obi-Wan. E bine că te-ai gândit să încerci. Cine a comandat antidotul?

— Îmi pare rău din nou, Maestre. Nu au fost folosite nume. Doar numere de referință.

— Dar adresă de livrare? spuse Anakin.

— Nu, spuse Ahsoka, scuzându-se. Această parte a facturii a fost lăsată în alb.

— La naiba, spuse Obi-Wan, şi se ciupi de barbă. Încep să mi se pară plictisitoare aceste fundături.

— Cineva este foarte atent, zise Bail, cu degetele bocănind din nou. Şi organizat, având în vedere că aceste antidoturi au fost comandate acum trei luni. Presupun că există o şansă ca totul să fie o simplă coincidență, dar…

— Nu există coincidențe, spuse Anakin. Doar conexiuni pe care nu le-am făcut încă.

Bail îl analiză o clipă.

— Asta a fost foarte… Jedi… din partea ta. Dar dacă aş putea să ne aduc înapoi la un considerent mai practic? A fost folosită vreodată damotita în aplicații de armament?

— Nu din câte ştiu eu.

— Padme?

— Îmi pare rău. Nici eu nu ştiu. Şi chiar şi în cazul utilizării sale pentru rafinarea plasmei, nu a fost niciodată listată ca şi combustibil activ sau catalizator.

Bail gemu.

— Şi ce înseamnă asta? Trebuie să facem un curs intensiv de damotită?

Anakin se aplecă în câmpul de transmisie al holoproiectorului compact.

— Ahsoka, ai mai aflat ceva?

— Mă tem că nu, Maestre. Dar aş putea continua să caut. Vrei să o întreb pe Nala Shan despre această otrăvire cu damo…

— Nu! spuseră Anakin, Obi-Wan şi Bail într-un cor alarmat.

Ahsoka tresări.

— În regulă. Îmi pare rău. Mă întrebam doar, spuse ea, supărată.

— Să nu spui nimănui nimic despre asta, Padawan, ordonă Anakin. Nici măcar lui Rex, când se va trezi. Secretul este de o importanță capitală. Eşti sigură că nimeni nu poate depista că ai cotrobăit prin bazele de date ale centrului medical?

— Sunt sigură.

— Ai grijă, Padawan, spuse Obi-Wan. Nu e momentul să fii prea încrezătoare.

Cu mâna apăsată pe inimă, Ahsoka privi cu seriozitate în propriul holoproiector.

— Promit, Maestre Kenobi. Întotdeauna m-am descurcat bine cu computerele.

— Foarte bine, Ahsoka, spuse Anakin. Acum, ce-ai zice să mai rămâi la Shoals câteva zile?

— Bineînțeles că voi rămâne, Maestre, spuse Ahsoka prompt. N-o să mă scoți de aici nici cu o torpilă protonică. Nu fără Rex şi Coric şi toți oamenii *Companiei Torrent* pe care Kaminoanii îi vor lăsa să plece.

Fusese atât de reticent în a o accepta pe micuța Togruta ca ucenică a sa, convins că nu avea nevoie de un Padawan – nu voia unul. Dar uitându-se la fața lui Anakin, Padme văzu mândria lui față de copilă. Văzu afecțiunea autentică şi uşurarea că avea pe cineva în care să aibă încredere cu oamenii lui.

A crescut. Se schimbă – şi asta se întâmplă fără mine. De fiecare dată când îl văd, e din ce în ce mai mult bărbatul care am ştiut întotdeauna că poate fi. Ar putea fi. Şi eu nu fac parte din asta. Asta o duru.

— Ținem legătura, Ahsoka, spuse Anakin şi încheie transmisia.

Obi-Wan se îndreptă de spate.

— Ce te-a făcut să te gândeşti să o rogi pe Ahsoka să verifice baza de date a Kaminoanilor?

— Nu ştiu, zise Anakin, cu comunicatorul băgat înapoi în tunică. O bănuială.

Asta îl făcu pe Bail să zâmbească, în ciuda îngrijorării din ochii lui.

— Deci nu crezi în coincidențe, dar îți vei pune încrederea într-o bănuială?

— Am învățat să am încredere în instinctele mele, da, zise Anakin, întâlnindu-i privirea cu fermitate. Până acum nu m-au dezamăgit niciodată.

— Şi ce-ți spun instinctele tale despre descoperirea Padawanei tale?

Anakin făcu o grimasă.

— Că suntem într-un mare *poodoo*[1].

O tăcere posomorâtă coborî în timp ce stăteau în jurul holoproiectorului

---

[1] Poodoo – rahat.

dezactivat, cu privirile plecate şi contemplând situaţia derutantă.

În cele din urmă, Padme îşi ridică privirea.

— Singurul motiv pentru care cineva ar avea nevoie de un antidot pentru o substanţă care, în condiţii normale, poate fi manipulată în siguranţă, este dacă i s-a făcut ceva care să o facă nesigură. Se încruntă. *Otrăvire cu damotită.* O afecţiune medicală posibil mortală cauzată de o reacţie la un mineral rar care nu se găseşte nicăieri altundeva decât pe Lanteeb, care tocmai a fost cucerit de forţele Separatiste. O afecţiune care poate fi tratată doar prin manipulare genetică specific direcţionată, care nu este listată în baza de date a celei mai sofisticate culturi din punct de vedere ştiinţific şi medical pe care o cunoaştem. Îşi duse un deget la buze. Se uită la tovarăşii ei, acei trei bărbaţi extraordinari. La naiba. Vă gândiţi la ce mă gândesc şi eu?

— O armă biologică, zise Obi-Wan, fără să încerce măcar să-şi ascundă repulsia. Dooku vrea să transforme damotita de pe Lanteeb într-un fel de armă biologică.

* * *

Cu acceptul lui Bail Organa îşi duseră îngrijorările la Yoda, în particular.

După ce îi ascultă fără să comenteze, bătrânul Jedi rămase tăcut, cu picioarele încrucişate pe suportul de meditaţie din camera sa. Cu mâinile mici încleştate pe genunchi, bărbia apăsată în piept, ochii închişi, era scufundat atât de adânc în Forţă încât aproape dispăruse.

Cu un efort, Anakin îşi controlă nerăbdarea. Trebuiau să fie aici. Bineînţeles că trebuiau. El *voia* să fie aici. Orice ar fi pus la cale Dooku pe Lanteeb, el voia să termine. Să-l termine *pe el.*

Vreau doar mai mult să fiu cu Padme. Cel puţin în seara asta.

Câteva sărutări scurte şi palide, după atâta timp de despărţire, nu erau de ajuns. Era o singură înghiţitură de apă oferită unui om care murea de sete. Era flămând după ea, cu brutalitate.

Îngenuncheat lângă el, Obi-Wan se agită.

Încetează. Nu te mai gândi la ea înainte să strici totul, idiotule.

Yoda deschise ochii.

— Un întuneric, această planetă Lanteeb înconjoară. Simt frică. Mare frică şi durere. Acum şi în viitor. Aţi făcut bine că asta în atenţie mi-aţi adus.

— Ai vreo idee despre ce se întâmplă acolo, Maestre? întrebă Obi-Wan. Ştii ceva despre acest mineral damotită şi despre cum ar putea fi corupt într-o armă?

— Familiarizat cu damotita nu sunt, spuse Yoda. De ea am auzit, dar numai în treacăt. Eşti sigur, Maestre Kenobi, că o armă este pericolul cu care ne confruntăm?

— Nu sunt sigur, nu, spuse Obi-Wan. Dar nu am putut găsi o explicaţie mai plauzibilă pentru motivul pentru care Dooku ar fi preluat controlul unei planete atât de neglijabile. Sau de ce Kaminoanii ar fabrica un antidot codificat genetic pentru acest mineral.

— Hmm. Yoda îşi mângâie bărbia. Nerezonabilă concluzia ta nu este, având în vedere aceste fapte. Nerăbdarea Separatiştilor de a dezvolta instrumente mai mari şi mai mortale de distrugere, am văzut deja. Ca foamea lor de măcel să se diminueze, noi nu ar trebui să ne aşteptăm.

— Orice ar plănui Dooku, este evident că are potenţialul de a fi devastator,

spuse Anakin. Trebuie să-l oprim rapid.

— De acord, spuse Yoda, cu ochii îngustați. Dar la Lanteeb, să trimitem un grup de luptă, nu putem. Deja resurse prețioase către Kothlis sunt deturnate. Să deturnăm mai multe, imposibil este. Nu până când dezvăluit, adevărul despre Lanteeb va fi.

— Atunci să îl dezvăluim, Maestre Yoda, spuse Obi-Wan încet. Trimite-ne pe Anakin şi pe mine să investigăm. Dacă avem dreptate şi Dooku dezvoltă un fel de armă catastrofală, atunci fie o putem distruge pe loc, fie, dacă asta nu este posibil, puteți autoriza un atac militar complet pentru a recupera planeta.

Yoda sări de pe suportul de meditație, își chemă bastonul de gimer în mână şi începu să se plimbe, cu capul din nou coborât.

— O misiune periculoasăm tu propui, Obi-Wan, spuse el în cele din urmă. Iar agenți de informații, tu şi tânărul Skywalker nu sunteți. Urmă o privire tăioasă. Să sugereze acest curs de acțiune, Senatorul Organa a făcut?

— Nu în mod specific, spuse Obi-Wan, cu grijă. Dar mă îndoiesc că mi-ar fi menționat acest lucru de la bun început dacă nu ar fi sperat la ajutorul Jedilor.

Yoda strâmbă din nas.

— Viclean, asta e. O mişcare de politician.

În timp ce Obi-Wan deschidea gura pentru a argumenta, Anakin îi atrase atenția. Clătină din cap, doar puțin. *Lasă-mă pe mine. S-ar putea să te numească părtinitor.*

— Nu cred că Senatorul a fost viclean, Maestre. Având în vedere relația lui cu Obi-Wan şi potențiala gravitate a acestei situații, nu e de mirare că a apelat la el. Mai ales că nu are dovezi concrete. Doar… o bănuială.

— Hmmm, spuse Yoda, cu ochii îngustați aproape până la închidere. Şef al Securității Republicii, el este. Acces la mulți agenți are. Să folosească Jedi pentru această investigație, nu are nevoie.

— Maestre, îți înțeleg rezervele, spuse Obi-Wan. Dar Senatorul nu poate folosi agenți obişnuiți pentru această misiune. Prea multe sunt necunoscute şi incerte. Abilitățile noastre Jedi ar putea fi tot ceea ce poate face diferența între succes şi eşec.

Yoda se opri din mers şi se uită la ei, cu privirea de o intensitate feroce.

— Dar ca Jedi la Lanteeb nu ați putea călători. De identități false, nevoie veți avea. În spatele liniilor inamice, vă veți afla, Obi-Wan. Spioni. Mai periculos decât să înfruntați o armată de droizi, asta este.

Schimbând priviri cu Obi-Wan, Anakin aprobă din cap.

— Suntem conştienți de asta, Maestre. Şi suntem, de asemenea, dureros de conştienți că niciunul dintre noi nu este antrenat în subterfugii aşa cum sunt agenții obişnuiți de informații ai Republicii. Dar când e vorba de ceva atât de important? Putem să ne jucăm rolurile în mod convingător.

Sau cel puțin eu pot. Am exersat mult la subterfugii de când m-am căsătorit.

— Foarte sigur pe tine, eşti tinere Skywalker, spuse Yoda şi începu să se plimbe din nou. Dar atât de sigur, eu nu sunt… Mulțumită HoloNet-ului, bine-cunoscute sunt fețele voastre.

— Pe Lanteeb? spuse Obi-Wan, sceptic. Maestre Yoda, mă îndoiesc.

Yoda bătu cu bastonul său de gimer pe podeaua de marmură.

— Teritoriu Separatist, acum Lanteeb este! Cunoscuți de toți Separatiştii, voi sunteți. Dornic să vă captureze pe tine şi pe Anakin, Dooku este. Dacă de siguranța ta nu îți pasă, trebuie să mă ocup eu.

Ce? Anakin simți cum i se inflamează temperamentul.

— Atunci pune-ne să învățăm copiii pe durata acestui conflict, Maestre Yoda. Pentru că doar aşa ne vei ține în siguranță.

— Anakin…, murmură Obi-Wan şi îi atinse brațul cu o mână. Maestre, dacă aş fi crezut că acest lucru poate fi rezolvat fără implicarea noastră, nu ți-aş fi cerut să ne trimiți. Dar nu cred asta. Iar Anakin are dreptate. Nu există loc sigur într-un război.

Cu temperamentul încă înfierbântat, Anakin îl privi pe Yoda.

— Nu vreau un tratament special pentru că se presupune că sunt *Alesul Jedi*. Oricum, dacă am acest destin măreț, atunci nu voi fi ucis pe Lanteeb, nu-i aşa?

Privirea lui Yoda se răci. El o întâmpină cu sfidare, provocându-l pe bătrânul Jedi să nege un adevăr atât de evident. Lângă el, Obi-Wan îşi ținu dezaprobator respirația.

— Încântat de această cerere nu sunt, spuse Yoda în cele din urmă. Dar o voi aproba. Identitățile false pe care Senatorul Organa şi Brigada de Operațiuni Speciale le pot obține, aranjați pentru voi, şi o cale de pătrundere pe planetă, ar trebui să concepeți. Dacă nevoie de o navă neînregistrată aveți, Consiliul Jedi vă va da. Secretă misiunea voastră va fi, ca şi locul unde vă aflați. Apoi suspină. Autorizați să plecați atunci când terminați pregătirile, voi sunteți. Arma lui Dooku, dacă există, trebuie să o distrugeți.

Obi-Wan făcu o plecăciune.

— Aşa vom face, Maestre Yoda.

* * *

În timp ce se îndreaptau spre turboliftul care urma să-i ducă înapoi în zonele publice ale Templului, Anakin se uită în lateral.

— Deci, Maestre Kenobi, ce facem acum?

Obi-Wan îşi înăbuşi un căscat.

— Este târziu. O să-l contactez pe Bail şi o să-l anunț de ce avem nevoie, apoi cred că o să mă culc. Ar trebui să te odihneşti şi tu. Există toate şansele ca misiunea asta să se dovedească… obositoare.

Padme.

— Bine, spuse el, străduindu-se să pară dezinvolt. Mâine, la prima oră, ar trebui să alegem o navă potrivită din grupul de transport. Să o rezervăm, în cazul în care altcineva are nevoie de una asemănătoare şi ne ratăm deghizarea perfectă.

— Da, în regulă. Anakin… În afară de ei înşişi, coridorul era gol. Obi-Wan se roti în fața lui, apoi se opri, cu o expresie rece şi serioasă. Ascultă. Ştiu că te-a tulburat faptul că ai văzut-o pe Padme în seara asta. Dar s-a mai întâmplat şi înainte şi se va mai întâmpla. Îți place sau nu, ea se implică în lucruri. Nu va fi niciodată o Senatoare care să stea acasă. Aşa că depinde de tine să găseşti o modalitate de a-ți gestiona sentimentele atunci când vă veți întâlni.

Cu un efort, Anakin se menținu relaxat.

— Mă ocup de asta.

— Da, ei bine, prin a te ocupa nu mă refer la a fi nepoliticos cu Maestrul Yoda.

Nu avea nevoie de Padme ca scuză pentru a-l ironiza pe Yoda.

— Nu am fost nepoliticos. I-am spus ceea ce cred.

— Da, i-ai spus, replică Obi-Wan. Nepoliticos!

— Obi-Wan… Exasperat, se întoarse pe jumătate. Nu te deranjează când spune că nu suntem pregătiți pentru o treabă?

— Anakin… Acum Obi-Wan era cel care încerca să se controleze. Nu asta a spus. E îngrijorat – şi are dreptate. Noi nu suntem spioni antrenați. Ne petrecem viețile intrând pe uşa din față a Republicii, nu ne furişăm prin spate când nu se uită nimeni.

— Te-ai răzgândit?

Obi-Wan îşi încrucişă brațele.

— Nu. Doar că… am o presimțire foarte proastă în legătură cu Lanteeb.

— Tocmai de aceea va fi nevoie de noi pentru a rezolva problema, spuse Anakin. Şi apoi oftă. Uite, Obi-Wan, să ne ocupăm de situațiile dificile este ceea ce facem noi. Tu ştii asta, şi la fel şi Maestrul Yoda. Şi atunci de ce face atâta caz? Şi de ce îi iei tu apărarea?

În loc să răspundă, Obi-Wan se îndreptă din nou spre turbolift.

Anakin se holbă după el.

— Oh, haide. Nu şi tu?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, mormăi Obi-Wan.

Ajungându-şi prietenul în hol, Anakin apăsă pe butonul de apelare a liftului.

— Da. Da. Tu crezi că trebuie să fiu protejat din cauza profeției. Nu-i aşa?

Obi-Wan se holbă la el.

— Dacă aş fi crezut asta, Anakin, te-aş mai fi vrut cu mine în această misiune? Aş fi fericit să te văd riscând zi de zi în prima linie?

— Deci nu crezi?

— Nu asta am spus. Dând din cap, Obi-Wan se uită la podea. Qui-Gon credea. Şi eu am crezut în el. Şi nu se poate scăpa din vedere faptul că eşti cel mai talentat Jedi pe care Templul l-a văzut vreodată. Îşi ridică privirea. Aşa că, dacă Yoda e reticent în a te risca, Anakin, nu e din capriciu. Are un motiv întemeiat.

— Şi, aşa cum am spus, dacă profeția e adevărată, nu voi muri pe Lanteeb.

Obi-Wan ridică o sprânceană.

— Atunci presupun că trebuie să sperăm că profeția e adevărată.

Liftul sosi. Obi-Wan îl dirijă spre centrul de comunicații, apoi spre sectorul de cazare. Nu mai spuseră nimic până nu ajunseră la centrul de comunicații al Templului.

— Deci, dormi bine, spuse el, în timp ce uşile se deschideau. Şi ne vedem la micul dejun.

Anakin aprobă din cap.

— Micul dejun să fie. Dar nu prea devreme. Vreau să mă bucur de un pat confortabil cât mai mult timp. *Şi să recuperez timpul pierdut cu Padme pentru că a întârziat.* Să spunem ora nouă?

— Dacă insişti, spuse Obi-Wan, cu o urmă de zâmbet. Leneşule.

În timp ce uşile se închideau din nou şi liftul se îndepărta, Anakin răsuflă uşurat. Era nerăbdător. *Padme.*

— Anulează destinația, ordonă el. Docul de transport.

Simțea vinovăție, pe undeva. Îngropată adânc. Nu se plângea prea tare. Avea să părăsească Coruscantul în următoarele două sau trei zile. Asta ar putea fi singura lui noapte cu ea, singura lor şansă de a fi împreună în această crudă şi scurtă vizită acasă. După seara asta, misiunea va fi pe primul loc. Şi în orice moment ea putea fi chemată.

Şi eu? Eu aş putea muri. Atâta timp cât ne luptăm cu Dooku şi cu Separatiştii lui, fiecare răsărit de soare ar putea fi ultimul. Să dorm în locul ăsta? Singur? Îmi pare rău, Obi-Wan. Nici vorbă.

* * *

— Foarte bine, spuse Bail. O să mă ocup imediat de asta. Ar trebui să ai tot ce-ți trebuie – cipuri de identificare, plan de zbor, antecedente falsificate – în două zile. Mai devreme, dacă avem noroc. Eşti sigur că eşti gata pentru transport?

Sigilat într-o cabină de comunicații privată, Obi-Wan aprobă din cap.

— Da. Şi vom avea grijă şi de cerințele noastre vestimentare. Va fi nevoie de nişte modificări unice.

— Bine.

Vorbeau prin intermediul panoului de comunicații, nu prin holoecran. Fața lui Bail de pe ecranul luminos şi plat era gravă. Aproape... nesigură.

— Este totul în regulă?

Bail ridică din umeri.

— Sigur. De ce nu ar fi? Doar zbori în cuibul unui gundark cu acordul meu şi alte asemenea.

Deşi nici el nu se simțea foarte bine, Obi-Wan zâmbi.

— Ei bine. N-ar fi prima dată.

— Ceea ce ar putea explica neliniştea mea, spuse Bail, fără să zâmbească. Presupun că ar trebui să mă simt flatat dacă un Jedi ar întreba *cât de sus* atunci când eu spun *sari*, dar...

— Bail, spuse el brusc. Senator sau nu, nu ai puterea de a-i face pe Jedi să facă ceva ce nu doresc să facă. Ți-am spus. Yoda a spus că ar trebui să ne ocupăm de asta. Ar trebui să fie suficient pentru tine.

— Faptul că tu şi Anakin vă veți întoarce întregi îmi va fi de ajuns, replică Bail. Orice altceva mai puțin de atât şi... Suflă din greu. Serios, Obi-Wan. Pot să opresc asta înainte de a începe. Dacă ai îndoieli, orice fel de îndoieli – spune un cuvânt şi misiunea este anulată.

Era un om bun. Un prieten bun.

— Bail, dacă mă întrebi dacă am sau nu încredere în instinctele tale, răspunsul este da. Am încredere în ele. Am încredere în tine. Anakin şi cu mine vom fi bine. Vom descoperi ce pune la cale Dooku pe Lanteeb şi îl vom contracara, iar apoi ne vom întoarce acasă. Ai cuvântul meu.

— Şi o să te fac să te ții de cuvânt, Maestre Jedi, spuse Bail, nu chiar zâmbind. În regulă. Cred că asta e tot. O să te anunț când va fi timpul pentru şedința de informare. Noapte bună. Somn uşor.

— Şi tu, spuse el, deşi bănuia că niciunul dintre ei nu va dormi.

Intrând în aripa de cazare a oaspeților, dând din cap absent la salutul cuiva, Obi-Wan ezită. Probabil că n-ar fi trebuit să o facă. Trebuia să rămână concentrat, iar ea era bolnavă. Ea nu avea nevoie de poverile lui, avea prea multe poveri ale ei.

Dar fusese atât de bine să o revadă.

Nemişcat în anticamera aerisită şi uşor luminată, închise ochii. Se întinse prin Forță, căutând delicat. *Taria?* Da. Era acolo. Nu pe acest etaj, dar în apropiere. La un nivel mai jos, unde îşi făceau veacul Jedii care fie locuiau permanent în Templu, fie se aflau aici pentru mai mult de câteva zile.

Taria? Nimic. Şi apoi, o undă de surpriză. O plăcere precautǎ... şi un sentiment clar de bun venit.

Uşa de la camera ei se deschise când se apropie. Intră, iar uşa se închise uşor în urma lui. Luminile micuței camere erau stinse, iar aerul era cald. Înfăşurată într-un halat de un albastru vibrant, era aşezată cu picioarele încrucişate pe suportul de meditație pe care îl aşezase între patul simplu şi îngust şi celălalt perete. Părul ei albastru-verzui, eliberat din împletitură, se împrăştia strălucitor pe umeri şi pe spate ca o cascadă prinsă în afara timpului. Ochii ei aurii cafenii erau prea strălucitori.

— Taria, spuse el, simțind cum frica şi furia îi încing sângele. Ai exagerat astăzi în clasă. Ți-am spus să o iei mai încet. De ce nu mă asculți? Remisiunea ta este precară.

— Sunt Padawana ta acum, Obi-Wan? râse ea.

— Nu e amuzant, spuse el, nemulțumit. Mi-aş dori să fii Padawana mea. Atunci aş putea să te fac să mă asculți.

— Aşa cum te ascultă Anakin? glumi ea. Mai spune-mi o dată cum a fost? Apoi cedă. Se apleacă şi mângâie patul. Nu mai sta acolo supărat pe mine. Stai jos.

El se aşeză pe marginea saltelei subțiri, ruşinos de aproape de a fi îmbufnat. Întorcându-se cu fața la el, ea se întinse şi îşi apăsă mâna rece pe fruntea lui.

— Eşti atât de trist, murmură ea. Atât de obosit. Până în măduva oaselor. Războiul ăsta blestemat... Îi mângâie părul, cu degete care alunecau. Şi acum pleci din nou. Unde te duci?

Bineînțeles că simțea. El îşi lăsă ochii să se închidă. Cât de ciudat se simțea, să fie atins cu tandrețe. Viața lui era atât de brutală acum. Zgomotoasă, sângeroasă şi plină de durere.

— Nu pot spune, şopti el. Aş face-o dacă...

— Nu, spuse ea. E în regulă. Poți să spui când?

Mâna ei se mişca fără încetare. Atingerea ei trezi amintiri; stârni tristețe.

— În curând.

— Tu şi Anakin?

— Da.

— Eşti speriat.

Niciodată nu se prefăcuse cu Taria.

— Un pic.

Camera ei mică mirosea dulce. La fel şi ea. Palmele ei se aşezară pe obrazul lui. Simțea cum se apleacă spre ea, simțea cum ceva din el cedează... sau se rupe.

— Dormi, spuse ea. Te voi veghea eu. Vei fi în siguranță. Fără coşmaruri.

El deschise ochii.

— Nu. Nu te simți bine. Nu pot să-ți iau patul.

— Obi-Wan... Buzele ei generoase se curbară într-un zâmbet ironic. Nu contează unde vei fi în seara asta, eu nu voi dormi.

Pentru că nici ea nu se prefăcea niciodată cu el, nu atunci când conta, îl lăsă să simtă boala ei. Îi luă fața între mâini şi îşi apăsă vârful degetului mare pe ochii lui închişi, asigurându-se că lacrimile lui nu puteau să cadă.

— Nu e vina ta. Nu tu ai făcut asta. Dormi.

Aşa că îşi scoase cizmele, se eliberă uşor de haine şi se târî epuizat în patul ei. Ea se aşeză lângă el pe suportul ei de meditație, respirând uşor, apoi îi cântă până când adormi. Dimineața, când se trezi, era singur.

Capitolul 10

Bail le trimise mesaj târziu în după-amiaza următoare, mult mai devreme decât se aşteptaseră. *Gata. Veniţi în civil.* Însoţind ordinul scurt, erau coordonatele pentru un loc de întâlnire undeva mult mai puţin vizibil decât Templul sau biroul lui Bail din Senat. Obi-Wan şi Anakin luară un speeder din cala de transport, programară computerul de navigaţie de la bord cu destinaţia lor şi avură încredere că pilotul automat îi va duce acolo întregi.

Dură aproape o oră. În cele din urmă, se dovedi a fi un bloc de birouri murdar, fără chiriaşi, aflat la periferia sectorului industrial Bahrin, degradat şi slab populat.

— Domnilor, spuse femeia subţire şi cu trăsături banale în uşa deschisă de la parterul clădirii. Era îmbrăcată în cea mai ponosită tunică şi pantaloni gri, iar părul ei cărunt era strâns de pe faţa ei unghiulară şi lipsită de *ornamente* într-o coadă urâtă de şobolan. Urmaţi-mă.

Obi-Wan schimbă o privire cu Anakin, care aprobă din cap. Era ceva neliniştitor în comportamentul femeii. Dar dacă Bail avea încredere în ea…

Îi conduse spre un birou la fel de murdar de la etaj, unde îi aştepta Bail. Îmbrăcat într-un costum maro prost ajustat, cu un sacou şi pantofi zgâriaţi şi mult prea purtaţi, cu părul uns şi unghiile murdare, arăta de parcă ar fi fost dat afară din propriul complex de apartamente. Sub murdăria aplicată cu grijă, avea ochii scobiţi de oboseală, de parcă ar fi muncit toată noaptea şi încă nu se oprise. Ceea ce trebuia să fie aşa, cu siguranţă, pentru ca el să fi obţinut rezultate atât de rapide.

— Frumoase ţinute, îi salută el, întorcându-se de la fereastră cu cea mai vagă umbră de zâmbet. Foarte puţin Jedi.

Obi-Wan privi în jos la cămaşa de lână ponosită şi la pantalonii peticiţi.

— Deci sunt destul de simpli pentru tine?

— Asta a fost prevederea mea, spuse femeia încă neidentificată, închizând uşa biroului vopsită în urma ei. Asta nu este o zonă cunoscută ca fiind vizitată de Jedi.

— Am simţit asta, spuse Anakin, scoţându-şi sabia din interiorul propriei sale jachete decolorate şi aşezând-o pe masa de conferinţe deteriorată a camerei.

Bail aruncă o privire de la Anakin la femeia nedesluşită. Fiind un om perspicace, putea simţi curentul de tensiune care zumzăia între ei.

— Maestre Kenobi, Maestre Skywalker, aceasta este agentul Varrak de la Brigada de Operaţiuni Speciale, spuse el, pe un ton în mod deliberat plăcut. Se ocupă de misiunea Lanteeb. Agent Varrak, Maeştrii Kenobi şi Skywalker. Doi dintre cei mai buni Jedi din Republică.

— Da, domnule Senator, spuse agentul Varrak cu o încuviinţare energică din cap. Ştiu cine sunt. Şi sunt la curent cu reputaţia şi isprăvile lor.

Femeia era aproape vădit ostilă, dezgustul ei faţă de Jedi îi zgâria nervii – şi pe cei ai lui Anakin – în mod neplăcut. Perplex, Obi-Wan se uită la Bail. *Este ceva ce am spus?* Dar înainte ca Bail să poată interveni diplomatic, Anakin făcu un pas în lateral, îndepărtându-se de masa de conferinţe şi deschizând un spaţiu între el şi agent. Faţa îi era calmă, iar ochii îi erau arzător de concentraţi.

— Şi când spui la curent…?

Obi-Wan aruncă o privire de avertizare către Bail. Apoi ridică mâna, doar un pic. *Mă ocup eu de asta.*

— Este o plăcere să te cunosc, agent Varrak. Ajutorul tău în această misiune este foarte apreciat, atât de noi, cât şi de Consiliul Jedi.

Cu buzele ţuguiate, agentul aprobă din nou din cap.

— Cu toţii servim Republica, Maestre Kenobi.

— Iar serviciul tău ar putea foarte bine să ajute la evitarea unui dezastru. Mulţumesc.

Susţinu privirea femeii, arătându-i doar sinceritate şi simţind supărarea resemnată a lui Anakin. Cu toate eforturile sale, fostul său Padawan nu dezvoltase niciodată gustul de a turna miere pe o situaţie acră. Anakin avea tendinţa de a prefera o abordare mai *abruptă*.

Ei bine, nu şi de data asta, tânărul meu prieten. Nu când avem nevoie de ea mai mult decât are ea nevoie de noi.

Agentul Varrak se relaxă, fracţionat, având o foarte mică urmă de retragere.

— Cu plăcere.

El zâmbi.

— Să înţelegem că aţi pregătit documentaţia de care vom avea nevoie pentru a ne infiltra pe Lanteeb?

— Da. Ea întinse mâna sub masa de conferinţe şi recuperă o servietă simplă şi discretă. Poate că ar trebui să ne aşezăm şi să ne ocupăm de asta? Sunt sigură că suntem cu toţii ocupaţi, cu avem alte locuri în care să fim. Aruncă o privire în lateral. Domnule Senator?

— Da, desigur, spuse Bail, luând cel mai apropiat scaun din piele crăpată. Maestre Kenobi, Maestre Skywalker, agentul Varrak este specialist în identificare, adăugă el în timp ce se aşezau. Puteţi fi siguri că noile voastre personalităţi vor rezista celei mai riguroase examinări Separatiste.

— Ar fi bine să reziste, murmură Anakin. Având în vedere că vieţile noastre vor depinde de ele.

Agentul Varrak îl privi, fără niciun interes.

— Vieţile voastre sunt perfect în siguranţă cu mine. Nu e prima mea adunare de nerfi, Teeb Markl.

Anakin fu cât pe ce să rânjească.

— Un nume atrăgător.

Conştientizând inconfortabil consternarea lui Bail, Obi-Wan îl trase de tunică. Prinse privirea lui Anakin cu a lui şi i-o susţinu. *Te rog. Să nu facem asta.* Maxilarul lui Anakin se încleştă, cu ochii duri de temperament – apoi capitulă şi îşi întoarse privirea.

Neatentă sau nepăsătoare, agentul Varrak deschise servieta şi scoase două pachete sigilate.

— Teeb, spuse ea, înmânându-le lui şi lui Anakin câte unul, pe un ton moralizator, este onorificul oficial desemnat pentru orice bărbat Lanteeban adult legal. Onorificul feminin echivalent este Teeba. Teeb Markl şi Teeb Yavid – adică tu, Maestre Kenobi – sunt verişori. Fermieri care au pierdut ferma familiei după ce o secetă prelungită i-a îndatorat. Se întorc acasă pe Lanteeb după ce au lucrat trei sezoane ca muncitori forestieri pe Alderaan. Sunteţi din satul Voteb, situat în extremitatea nordică a continentului Lanteeban.

Obi-Wan se încruntă la ea.

— Nu înțeleg. Credeam că ceea ce ştim despre Lanteeb este extrem de limitat.

— Este, spuse agentul Varrak. Dar chiar există doi veri de pe Lanteeb pe nume Markl şi Yavid, iar ei ne-au ajutat să ne pregătim pentru această misiune.

— Asta e... impresionant, spuse Anakin, cu o admirație reticentă. Cum ați reuşit să-i găsiți pe aceşti oameni? Şi atât de repede?

Bail ridică din umeri.

— Pur noroc, Maestre Skywalker. Comentariul Senatoarei Amidala despre inginerul Lanteeban m-a pus pe gânduri. Alderaan angajează o mulțime de muncitori de pe alte planete în păduri şi în regiunile agricole în general. Suntem o destinație populară pentru muncitorii cu contract de muncă. Salariul şi condițiile sunt bune, iar o referință Alderaaniană deschide multe alte uşi. Din fericire, Ministerul nostru al Ocupării Forței de Muncă ține o evidență meticuloasă. A fost o încercare, dar am crezut că merită să verific dacă avem în prezent vreun Lanteeban în evidențe. Urmă o altă ridicare din umeri. Odată ce am fost informat despre statutul de muncă al verilor de pe Alderaan, am tras sforile necesare şi am reuşit să-i aduc aici.

— Pentru a ajuta, spuse Obi-Wan cu atenție. Se uită de la Bail la agentul Varrak. Şi când spui ajutor...

Bail se ridică un pic mai drept.

— Vrem să spunem ajutor, spuse el, şi dintr-o dată căpătă chipul de politician arogant, chipul princiar al unui om căruia nu-i plăcea să fie întrebat – sau pus la îndoială. Fără obligații. Iar când au terminat de asistat au fost returnați în tabăra lor forestieră.

— Ceea ce, în opinia mea, a fost o gravă eroare tactică, murmură agentul Varrak. Dacă se răzgândesc...

— Să renunțe la azil şi la statutul de imigrant Alderaanian protejat? spuse Bail. Asta nu este probabil. Agent Varrak, ai pierdut deja acest argument. Renunță.

— Domnule Senator, spuse agentul Varrak, cu ochii în gol.

Obi-Wan îşi drese glasul.

— Deci spuneți că aceşti Lanteebani sunt liberi de orice altă intervenție guvernamentală?

— Aşa este.

O privire aruncată agentului Varrak îi arătă ce părere avea despre asta.

— Sigur nu ar fi fost mai puțin problematic să ne fabrice pur şi simplu identități? întrebă el.

— Cum? spuse agentul Varrak cu acreală. Când, după cum ai subliniat chiar tu, Maestre Kenobi, cunoştințele noastre despre Lanteeb sunt ca şi inexistente.

La naiba. Nu avea un răspuns pentru asta.

— Deci, spuse Anakin, aceste identități de acoperire – eşti sigură că vor rezista pe durata misiunii noastre?

Agentul Varrak aprobă sec din cap.

— Sunt. Voteb este unul dintre cele mai îndepărtate sate de pe Lanteeb. Şansele să dați peste cineva de acolo care să-i cunoască pe verii adevărați sau să fie suficient de familiarizat cu casa lor pentru a pune întrebări incomode sunt, în cel mai bun caz, neglijabile.

— Aşa se pare, spuse Anakin şi se întoarse. Cred că Senatorul Organa are dreptate, Obi-Wan. Am avut noroc. Fără toate aceste informații din interior, mă îndoiesc că am fi reuşit să ajungem pe Lanteeb. Şi mai bine – nimeni dintre cei pe care îi vom întâlni nu se va speria sau bănui nişte fermieri.

Norocoşi sau nu, nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc. Nu că nu avea încredere în Bail sau că nu-l credea pe prietenul său când spunea că oamenii nu erau în pericol. Acesta era adevărul: nu erau în pericol din partea lui Bail Organa, unul dintre singurii doi politicieni onorabili pe care îi cunoştea. Dar asta nu însemna că erau în deplină siguranţă. Dezaprobarea agentului Varrak faţă de libertatea lor era o dovadă în acest sens. *Şi, deşi Bail este puternic, este suficient de puternic pentru a depăşi un pui de Sith dacă ar trebui să facă presiuni asupra lui Palpatine pentru o schimbare a statutului acestor verişori Lanteebani? Eu cred că este – sper că este – dar pot fi sigur?*

Bail îl privea fix, cu o provocare în ochi.

— S-a întâmplat deja, Maestre Kenobi. Să mergem mai departe, da?

Nemulţumit, Obi-Wan îşi trecu degetele peste pachetul nedeschis de informaţii pe care i-l dăduse agentul Varrak. *Războiul ăsta nenorocit. Şi când te gândeşti că mă plângeam ori de câte ori Qui-Gon încălca măcar un pic regulile…*

— Maestre Kenobi, spuse Bail, insistent şi precaut. Avem vreo problemă?

Îşi ridică privirea. *Da.*

— Nu, domnule Senator. Dădu pachetul de informaţii la o parte. Suntem într-adevăr norocoşi că aceşti veri au fost disponibili pentru a ne ajuta.

— Noul registru al navei dumneavoastră, cipurile personale de identificare şi biografia completă se află în acele pachete, spuse agentul Varrak, fără să fie mişcată de tensiunea continuă din camera prăfuită. Împreună cu notiţe pertinente despre Lanteeb şi despre aspectul, regulile şi reglementările portului spaţial. Nu pierdeţi cipurile şi distrugeţi biografiile şi notele de informare după ce le-aţi memorat. Dacă cineva de pe Lanteeb vă pune la îndoială accentele, asiguraţi-vă că subliniaţi că aţi fost plecaţi de ceva timp de acasă şi că aţi prins unele inflexiuni extraterestre. Cel mai important este să nu vorbiţi despre *marii prieteni non-umani* pe care vi i-aţi făcut în timpul călătoriilor. Dacă faceţi asta, veţi atrage o atenţie nepotrivită. Mi s-a spus că vă aranjaţi singuri transportul?

— Nu vă faceţi griji. Ne-am ocupat în această dimineaţă, spuse Anakin. Deşi… Se încruntă. Dacă suntem fermieri deveniţi lucrători forestieri, cum explicăm faptul că avem propria noastră navă?

— Aţi câştigat-o la un joc de noroc, spuse agentul Varrak, şi pufni. Şi aţi învăţat să o pilotaţi în timpul liber. Acea navă pe care aţi ales-o – nu este nimic prea ostentativ, sper.

Obi-Wan îi mai aruncă o privire de avertizare lui Anakin. *Nu muşca momeala ei.*

— Desigur, agent. De exemplu, nu ar atrage deloc atenţia în acest cartier.

— Marca şi modelul?

— Hei, spuse Anakin, încruntat. Asta nu e nici pentru mine prima *friptură de nerf*, agent. Am crescut în preajma transporturilor ilegale şi a operatorilor dubioşi, ceea ce înseamnă că ştiu câte ceva despre zborul *pe sub senzori.*

— Bineînţeles, spuse agentul Varrak, cu buzele subţiindu-i-se într-un zâmbet lipsit de generozitate. Ai crescut pe Tatooine. Pregătirea perfectă pentru o viaţă de escrocherii.

Anakin zâmbi înapoi, la fel de neamuzat.

— Da, aşa a fost. Ştii, sunt surprins că nu te-am văzut niciodată acolo.

În loc să riposteze, agentul Varrak arătă cu capul spre sabia lui Anakin, ostentativă în împrejurimile sărăcăcioase ale biroului.

— Ştii că nu poţi lua chestia aia cu tine.

— Poftim? Anakin îşi flexă degetele, iar sabia sări în mâna lui iubitoare. Asta

nu e decizia ta.

Ceva apropiat de dispreț flutură pe fața aspră a femeii.

— Nu fi prost. Dacă vei fi prins cu o armă Jedi, vei fi împuşcat pe loc. Vei fi spulberat orice şansă ca misiunea să reuşească sau ca altcineva să te urmeze pentru a termina ceea ce ai început.

De data asta, zâmbetul lui Anakin fu periculos.

— Atunci cred că e un lucru bun dacă nu voi fi prins, nu-i aşa?

— Deci cred că asta e tot ce avem nevoie de la tine, agent Varrak, spuse Bail, ridicându-se în picioare. Cancelarul Suprem apreciază ajutorul tău, la fel ca şi mine. Şi te rog să nu uiți că acea este o operațiune *codificată*. Compartimentați informațiile conform protocoalelor şi discutați cu mine şi numai cu mine.

— Bineînțeles, domnule Senator, spuse agentul Varrak, expresia ei netezindu-se până la o competență rece şi lipsită de pasiune. Mă bucur să fiu de folos, ca întotdeauna.

După ce ea plecă, Bail se lăsă să cadă înapoi pe scaun. Îşi trecu o mână peste față, apoi îşi sprijini coatele pe masa de conferințe, lăsând masca lustruită de politician să alunece şi să dezvăluie omul care trăia în spatele ei.

— Nu o spune, Obi-Wan. Nu... nu o spune.

— Nu aveam de gând să o fac, replică el. Aşa cum ai subliniat pe bună dreptate, s-a făcut. Şi având în vedere lipsa noastră penibilă de opțiuni, nu avem cum să o anulăm.

— Exact.

— Deşi îmi amintesc că ai spus, cu doar câteva ore în urmă, că dacă mă răzgândesc...

— Ştiu ce am spus! spuse Bail, încruntat. Dar nu de misiune te îndoieşti, nu-i aşa? Doar de capacitatea mea de a-i proteja pe acei Lanteebani de entuziasmul exagerat al lui Varrak.

— Aşa îi spui tu?

Anakin îşi drese glasul.

— Ăă... hei...

— Vrei să spui că ai încredere în ea că nu va accepta un refuz? replică Obi-Wan. Bail, abia am cunoscut-o pe femeie şi pot spune că...

— Nu va fi o problemă! insistă Bail, ridicându-şi vocea. Pentru că nu voi permite să fie o problemă. Chiar dacă tot ce a vrut să facă a fost să-i ia pe Lanteebani în custodie de protecție pe durata acestei misiuni.

— Custodie de protecție? o luă el în derâdere. Bail...

— Da, spuse Bail, împingându-şi scaunul înapoi, frustrat. Obi-Wan, guvernul nostru nu este inamicul. Nici eu nu sunt duşmanul. Şi nici agentul Varrak nu este. Nu ne-am transformat în Separatişti cât timp te-ai uitat în altă parte! Preocupările de securitate ale agentului Varrak sunt legitime. Se întâmplă să le împărtăşesc şi eu. Dar se întâmplă de asemenea să cred că e prea prudentă, aşa că am trecut peste voința ei. Sfârşitul poveştii. Dar dacă vrei să stai acolo şi să mă acuzi de...

— Hei! spuse Anakin şi plesni masa dintre ei. Asta ajută? Eu nu cred că ajută.

Şocați, se holbară la el.

— Nu vă faceți griji, domnule Senator, spuse el. Ştim că nu sunteți personajul negativ aici. Ştim că Lanteebanii care ne-au ajutat vor fi în siguranță – nu numai de agenți prea zeloşi precum agentul Varrak, ci şi de orice spioni Separatişti care ar putea să stea la pândă.

Aprobând din cap, Bail îşi trase din nou scaunul aproape şi se aplecă în faţă, intens de serios.

— Vor fi, Obi-Wan. I-am însărcinat pe oamenii mei să-i supravegheze. De acum încolo sunt protejaţi de Casa Organa. Nimeni nu se va mai apropia de ei fără permisiunea mea expresă. Nimeni.

— A trebuit să îi folosim, Obi-Wan, adăugă Anakin. Ştii că da. Când vine vorba de înfrângerea lui Dooku, nu ne putem permite să fim mofturoşi. Războiul nu permite o conştiinţă tandră. Adică, uită-te la alegerile pe care le-am făcut deja. Unele dintre ele au fost brutale. Dacă ne întoarcem acum, toate astea au fost în zadar. Singura noastră speranţă este să continuăm să mergem mai departe, crezând că fiecare alegere dificilă pe care o facem este pentru binele suprem al Republicii.

Obi-Wan se încruntă la masă. Avea dreptate. *Ştiu că are dreptate. Şi totuşi…*

— I-am pus pe acei oameni în pericol, spuse el încet. Nu le-am dat de ales. Şi dacă ceva nu merge bine…

— Ştiu, spuse Bail. Părea brusc epuizat. Şi sub epuizare se ascundea un fel de furie disperată. Aveţi dreptate. Ar trebui să existe o altă cale. Dar eu nu văd niciuna. Nu în aceste circumstanţe. Tu vezi?

— Nu, spuse el, prăbuşindu-se. Doar că… nu ar trebui să fie uşor. Dacă vrem să facem lucruri de genul acesta, ar trebui să fie dificil. Ar trebui să doară.

Bail se uită la el, fără să încerce măcar să-şi ascundă uimirea rănită.

— Crezi că e uşor pentru mine? Să întorc cu susul în jos vieţile a doi oameni simpli şi nevinovaţi? Să-i sperii de moarte în miez de noapte? Crezi că pot să fac asta şi să nu mă doară?

— Nu e vina ta, domnule Senator, spuse Anakin rapid. Sau a ta, Obi-Wan. Sau a mea. E vorba de Dooku şi oricine îl slujeşte. Să nu pierdem asta din vedere.

Cu alte cuvinte, *nu pierdeţi timpul luptându-vă între voi.* Era un sfat bun.

— De acord. Căutând un subiect mai sigur, Obi-Wan adăugă: Ai spus că este o operaţiune *codificată*, Bail. Ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă că este doar pentru ochii unor anumite persoane, spuse Bail, cu masca la loc, cu sentimentele rănite ascunse în siguranţă. Adică ai mei şi ai Senatoarei Amidala. Fără date înregistrate. Niciun alt agent în afară de Varrak nu este implicat, din partea mea. Ştiu că i-ai spus lui Yoda – dar aş prefera ca ceea ce facem să nu ajungă mai departe de el.

Obi-Wan nu se aşteptase la asta.

— Vrei ca Maestrul Yoda să ţină asta departe de restul Consiliului Jedi? Cu siguranţă nu sugerezi că se pune problema de…

— Bineînţeles că nu, Obi-Wan, spuse Bail. Accesul restricţionat la misiune este standard pentru orice operaţiune codificată. Cu cât mai puţine persoane îi cunosc detaliile, cu atât mai bine.

Nelinişte lui Anakin se agită din nou.

— E de înţeles. Dar i-ai spus Cancelarului, nu-i aşa? El ştie?

Bail ezită, apoi clătină din cap.

— Nu.

— Domnule Senatorul Organa… Anakin se aplecă peste masă. Punea la inimă orice jignire la adresa Cancelarului. Cancelarul Suprem Palpatine este autoritatea supremă în Republică. Nu poţi organiza o misiune ca aceasta fără să-l informezi!

— Nu pot? Bail se dădu în spate, tonul său dezinvolt mascând o îngrijorare acută. Asta înseamnă că voi, Jedii, îi spuneţi tot ce faceţi?

— Asta e altceva, răbufni Anakin. Există un precedent. Jedii şi guvernul civil sunt entități separate. Dar tu faci parte din guvern. Îi datorezi loialitatea lui Palpatine.

— Loialitatea mea este datorată Republicii, spuse Bail. Cancelarii vin şi pleacă, Maestre Skywalker, dar Republica rezistă.

Obi-Wan atinse încheietura mâinii lui Anakin în semn de avertisment, înainte de a se spune ceva nefericit.

— De ce, Bail? De ce să-l ții pe Palpatine în afara circuitului?

Micul zâmbet al lui Bail fu batjocoritor.

— Ştii bine de ce.

Ştia. Era unul dintre puținii care ştiau adevărul. La fel şi Anakin. Yoda le spusese acest lucru cu câteva luni înainte. Fusese mişcat de această dovadă de încredere – şi dezgustat de implicațiile a ceea ce îi împărtăşise Yoda.

— Nu există nicio dovadă că scurgerile de informații provin de la biroul său sau de la adjuncții săi.

— Nu există nicio dovadă că nu provin, replică Bail. Dar de ceea ce suntem siguri este că Separatiştii au propria lor agenție de informații şi că au spioni în rândurile noastre, la fel cum şi noi avem spioni în rândurile lor. Şi având în vedere importanța a ceea ce credem că se întâmplă pe Lanteeb, nu sunt pregătit să risc. Nu după ceea ce s-a întâmplat în şantierele navale. Tu eşti?

Suspinând, clătină din cap.

— Nu. Ai dreptate. Riscul nu merită. Se uită la Anakin. Ştii că nu merită.

Anakin se încruntă, neconvins.

— E simplu, adăugă Bail, ignorându-l. Cu cât ştiu mai puține persoane despre această misiune, cu atât mai în siguranță veți fi amândoi. Îi voi spune lui Palpatine ce se întâmplă atunci când voi fi sigur că nimic nu va putea sta în calea succesului vostru.

— Încrederea ta *oarbă* este reconfortantă, domnule Senator.

De data asta, zâmbetul lui Bail era cald.

— Şi nici nu este deplasată.

— Bail – vorbind de şantierele navale…

Prietenul său ridică o mână, respingând întrebarea.

— Nu există încă alte detalii. Îmi pare rău.

Cu alte cuvinte, flota de război a Republicii rămânea vulnerabilă. Fiecare Jedi de pe front continua să se confrunte cu riscuri tot mai mari.

Iar noi suntem prea puțini.

Dar asta nu era vina lui Bail. Aprobă din cap.

— Ştiu că îți pare.

— Obi-Wan… Bail se mişcă pe scaun, inconfortabil. M-am gândit. Mi se pare că am dat peste o mulțime de… ei bine, din moment ce tu nu crezi în coincidențe, hai să le numim *întâmplări convenabile*, bine? Padawanul lui Anakin care a dat peste factura Kaminoană – aceşti verişori utili de pe Lanteeb – chiar şi disponibilitatea agentului Varrak. Totul pare atât de bine aranjat. Ar trebui să fiu îngrijorat? Cred că sunt îngrijorat. Lucrurile se aşează prea uşor la locul lor.

Săracul Bail. Pentru el, căile Forței vor rămâne pentru totdeauna un mister.

— Nu-ți face griji. Faptul că piesele din acest puzzle s-au aşezat la locul lor în avantajul nostru este un lucru pozitiv, Bail. Sugerează că suntem pe calea cea bună.

— Da? Bail se încruntă, neconvins. Ei bine. Va trebui să te cred pe cuvânt,

Maestre Jedi. Acum… când crezi că veți pleca spre Lanteeb?

Obi-Wan se uită la Anakin, care ridică din umeri.

— Mâine la prima oră, dacă nu se întâmplă ceva neplăcut între timp.

— Mâine? Bail arătă din cap spre pachetele de informații. Asta nu vă lasă prea mult timp pentru teme.

— Lasă destul, spuse el. Credeți-mă, vom fi perfecți în ficțiunile pe care agentul vostru Varrak le-a inventat pentru noi.

— Ha, spuse Bail, împingându-şi scaunul înapoi. Nu este *agentul meu Varrak*. Este doar cea mai bună în ceea ce face. Se ridică în picioare. Trebuie să plec. Am întâlniri până la miezul nopții şi nu vreau ca lumea să împrăştie zvonuri despre motivul pentru care nu sunt acolo unde ar trebui să fiu.

— Da, bine, spuse el şi se ridică în picioare. Vei fi un politician bun, Bail.

— În fiecare zi, replică Bail. Pentru că tu ai arena ta, Obi-Wan, iar eu o am pe a mea.

Ceea ce era adevărat. Şi Senatul nu va vedea niciodată un războinic mai bun pentru pace şi dreptate decât Bail Organa. Cu ultimele urme de dezamăgire şi frustrare dispărute, Obi-Wan aprobă din cap.

— Într-adevăr.

— Fă-mi o favoare, spuse Bail. Dă-mi un avans decent înainte să plecați şi voi. Nu am niciun motiv să cred că vreunul dintre noi a fost urmărit sau că suntem supravegheați, dar… Clătină din cap. Dacă petreci suficient timp cu agenți de informații ai Republicii, următorul lucru pe care îl ştii este că orice umbră pare sinistră.

Zâmbi.

— Bineînțeles. Dar dacă te consolează cu ceva, Bail, eu nu simt niciun pericol.

— Asta e mult mai bine decât o consolare, spuse Bail şi îi întinse mâna. Ochii lui erau calzi de afecțiune plină de regret. Fie ca Forța să fie cu tine, Teeb Yavid.

Obi-Wan strânse cu putere încheietura prietenului său.

— Şi cu tine în Senat.

— Mulțumesc, spuse Bail cu ironie. Când vine vorba de Senat, am nevoie de tot ajutorul pe care îl pot primi. Îi făcu semn din cap lui Anakin. Vânătoare fericită, Teeb Markl. Şi vă rog… veniți acasă în siguranță. Amândoi.

— Ăsta şi e planul, spuse Anakin, beligerant. Şi eu mă țin de planurile mele.

Bail îl privi atent.

— Da, murmură el. Pun pariu că da.

Odată ce rămaseră singuri, Anakin sări în picioare şi, cu o mişcare a mâinii, trimise unul dintre scaunele din birou în zbor prin cameră. Obi-Wan se holbă la el.

— Anakin!

— Oh, nu te uita aşa la mine, spuse Anakin, încruntat. Aş putea face mult mai rău, crede-mă.

Şi asta era povestea lui Anakin Skywalker. Trei paşi înainte şi un pas înapoi, iar şi iar şi iar şi iar.

— Ceea ce cred eu, Anakin, sau cel puțin ceea ce sper, este că îți vei aminti de antrenamentul tău, spuse el cu tărie. Desfăşurările de genul ăsta sunt nepotrivite. Cum poți spera să o ghidezi pe Ahsoka spre titlul de Cavaler Jedi când tu însuți eşti atât de indisciplinat?

Mărşăluind, Anakin se întoarse.

— Nu sunt indisciplinat, sunt furios.

— Da, văd asta! Furia ta, Anakin, este problema! *Întotdeauna a fost aşa. Şi oricât de mult aş încerca, nu reuşesc să te conving să o laşi deoparte.* Mânia este una dintre cele mai rapide căi spre partea întunecată.

— Poate, spuse Anakin, aerul prăfuit al biroului fiind animat de emoțiile sale turbulente. Câteodată. Dar uneori furia este justificată, Obi-Wan. Ca şi acum. Pentru că prietenul tău, Senatorul, ne cere… să îl mințim pe Cancelarul Palpatine!

— Nu asta face. Urmează procedurile de securitate pentru a proteja integritatea misiunii noastre.

— Practic, l-a acuzat pe Cancelarul Suprem că este un trădător!

— Oh, Anakin. suspină Obi-Wan. Iată de ce interzic ataşamentul învățăturile Jedi. Îți întunecă judecata. Nimeni, cu atât mai puțin Bail Organa, nu-l numeşte pe Palpatine trădător.

— Îl aperi doar pentru că e prietenul tău, replică Anakin. Deci a cui judecată este întunecată acum, Maestre Kenobi?

Îl privi pe Anakin plimbându-se prin biroul mucegăit. Simți cum se agita Forța în interiorul fostului său Padawan. Era tentat să răspundă la foc cu foc, dar asta nu ar fi făcut decât să-i lase pe amândoi arşi.

— Îți înțeleg loialitatea față de Palpatine, spuse el, deliberat de calm. Înțeleg de ce nu vrei să te simți ca şi cum nu ai avea încredere în el. Dar Anakin, fie că-ți place sau nu, Bail are dreptate în privința unui lucru. Scurgerile de informații vin de undeva. Şi având în vedere cât de sensibile au fost unele dintre aceste informații – având în vedere prețul pe care l-au plătit forțele noastre în ultima vreme – nu este nerezonabil să priveşti cu suspiciune la cele mai înalte niveluri ale guvernului. Trădătorii au multe înfățişări.

— S-ar putea să fie aşa, spuse Anakin încruntat. Dar să-mi ceri să cred că Palpatine este câtuşi de puțin responsabil pentru informațiile ultrasecrete furnizate Separatiştilor este acelaşi lucru cu a-mi cere să cred că tu ai putea fi un trădător.

În ciuda propriilor sentimente tulburi, trebui să zâmbească.

— Da, ei bine, să nu ne lăsăm purtați de val.

— Şi femeia aceea? adăugă Anakin, întorcându-se. Incredibil. Agentul Varrak? Nu-mi pasă cât de bună e. Ne dispreţuieşte. Ştii asta, Obi-Wan. Ai simțit-o şi tu.

— Şi ce dacă o face? spuse el, brusc obosit. Ce importanță are asta, Anakin? Avem o treabă de făcut şi ea ne ajută să o facem. Asta e important. Restul nu e nimic. Îți pasă prea mult de ceea ce cred alții despre tine. Las-o baltă. Viețile noastre sunt mai importante decât asta.

Anakin se opri, respirând greu. Îşi puse mâinile în şolduri şi îşi lăsă capul să-i cadă în piept. Efortul pe care îl făcu să-şi elibereze furia, să-şi recapete echilibrul emoțional, era palpabil. În cele din urmă îşi ridică privirea.

— Ai dreptate, spuse el cu părere de rău. Îmi pare rău. Ai dreptate.

— Am dreptate? Uşurat, Obi-Wan îi aruncă lui Anakin pachetul de informații. Atunci lasă-mă să am dreptate până la Templu. Sunt multe de realizat înainte de plecare.

* * *

Anakin ura să recunoască asta, dar Obi-Wan avea din nou dreptate. Aveau atât de multe de realizat şi atât de puțin timp pentru a le face, încât nu exista nicio şansă de a scăpa pentru o ultimă noapte cu Padme. Tot ceea ce reuşi a fost o

conversație pe comunicator cu ea, chiar înainte ca ea să se îndrepte spre o altă sesiune târzie a Senatului. Lucra atât de mult. Prea mult. Renunțase să o mai roage să o lase mai moale, să demisioneze din cel puțin unul dintre cele şase comitete din care făcea parte. De fiecare dată când ridica subiectul, ea îi dădea acelaşi răspuns.

— Nu pot, Anakin. Trebuie să mă țin ocupată, altfel o să înnebunesc făcându-mi griji pentru tine.

El nu putea să argumenteze la asta.

În siguranță – fiind singur într-una din camerele de oaspeți ale Templului –, după ce îşi reinspectase nava pe care o alesese, îi reglase hiperpropulsorul şi îi încărcase noile specificații de identificare, o aprovizionase cu provizii pentru călătoria spre Lanteeb, îşi memorase noua identitate, îşi împachetase o valiză de călătorie veche şi zdrențuită cu haine non-Jedi de mâna a treia, modificate discret, o contactase pe Ahsoka şi o anunțase că va fi plecat şi nu va putea fi contactat câteva zile *şi nu, nu putea spune unde*, a luat cina, apoi s-a înmuiat în luxul rar şi întotdeauna încântător al unei băi ca lumea, s-a întins pe patul său îngust şi nesemnificativ şi a ascultat muzica vocii iubitei sale soții.

— Vei fi atent, nu-i aşa, Anakin?

— Mă cunoşti.

— Da, te cunosc, de aceea îți spun să ai grijă!

El îşi închise ochii şi îşi aminti de ea în brațele lui. Cum se simțea să se piardă în ea.

— Ai grijă şi tu. Eşti la fel de mult o țintă ca şi mine.

— Nu, nu sunt. Tu eşti cel cu semnul mare *ÎMPUŞCĂ-MĂ* lipit pe piept.

Frica din vocea ei îl răscoli. Se străduia atât de mult să o mascheze, se străduia să nu-l împovăreze cu coşmarurile ei. La fel cum el se lupta să nu o împovăreze cu ale lui.

— Nu ai de ce să-ți fie frică, Padme. O să mă întorc la tine. Mă voi întoarce mereu la tine.

— Ştiu, dragostea mea, şopti ea. Şi dacă poți, o să-l aduci şi pe Obi-Wan înapoi cu tine? Mi-ar plăcea asta. Prietenii buni sunt prea greu de găsit în ziua de azi.

În zgomotul de fond care o înconjura, se auzi un clopoțel familiar, sonor.

— Şedința e pe cale să înceapă. Trebuie să plec. Anakin…

Nu era nimeni care să-i vadă angoasa, dar îşi acoperi fața oricum.

— Ştiu, dragoste. Ştiu.

Liniştea de după aceea îşi bătu joc de el… şi eliberarea în somn întârzie să apară.

* * *

— Cu mine vino să stai, Obi-Wan. Ceai yarba vom bea şi vom vorbi.

Invitația îl uimise. Nici măcar Qui-Gon nu fusese invitat să ia ceaiul cu Yoda. Onoarea era rezervată membrilor Consiliului Jedi, cel mai adesea lui Mace Windu.

Cu picioarele încrucişate pe podeaua din sanctuarul interior al lui Yoda, cu lumânările înalte pâlpâind lumini şi umbre pe pereții bogat tapițati, Obi-Wan îl privi pe bătrânul Maestru Jedi cum umplea o ceaşcă mică de porțelan cu lichid parfumat, apoi i-o întindea.

— Mulțumesc, murmură el, acceptând-o. Maestre…

— Bea acum, spuse Yoda, cu ochii săi insondabili luminați de căldură. Vorbim

mai târziu.

Aşa că băură ceaiul, care era fierbinte şi acrişor. Yoda îşi turnă o ceaşcă pentru el şi sorbi în tăcere reflexivă. Când ceaşca fu goală, o aşeză cu grijă pe masa joasă din lemn de tanfa lăcuit dintre ei.

— Îndurerat tu eşti, pentru Taria Damsin.

Taria. Îşi puse jos propria ceaşcă golită.

— Te nemulţumeşte asta, Maestre?

— Nu, spuse Yoda, blând. Să te pierzi în acea prietenie, tu nu ai făcut, Obi-Wan. Când vremea îi va veni, să plece o vei lăsa.

Avu un mic spasm de durere.

— Când va fi asta? Ştii?

Yoda închise ochii, iar buzele i se încreţiră de gânduri.

— În curând. Dar nu prea curând. Îşi deschise ochii. Dar despre Taria Damsin, nu vom mai vorbi.

Nu se punea problema să-i conteste hotărârea.

— Da, Maestre.

Yoda îşi sprijini mâinile mici pe genunchii picioarelor încrucişate.

— Te-am urmărit, Obi-Wan, din prima ta zi în Templu. Atras de tine am fost. Ca şi copil, ca tânăr Padawan şi Cavaler Jedi. În lumina Forţei, întotdeauna ai ars.

Neştiind ce să răspundă la asta, nu spuse nimic.

— Şi acum... Yoda suspină greu. Atins de întuneric, tu eşti. Nu întors spre întuneric, ci remarcat de el. Periculos, acest lucru este, Obi-Wan. Foarte periculos.

Camera era caldă, dar el se simţea îngheţat până la os.

— La Lanteeb te trimit, pentru că să te duci la Lanteeb, tu trebuie, adăugă Yoda. Nevoie de tine acolo este. Asta Forţa mi-a arătat, de când prima dată de îngrijorarea Senatorului Organa, tu mi-ai spus. Se aplecă în faţă, cu ochii fioroşi. Dar mare grijă, să ai trebuie. Moartea şi întunericul, pe Lanteeb te aşteaptă. Mizeria. Suferinţa. Să te pierzi acolo, nu trebuie.

Profund tulburat, se uită fix la Yoda.

— Ce ai văzut, Maestre? Am încercat să citesc Forţa, am încercat să privesc înainte, dar...

— Niciodată până acum, atât de tulbure viitorul nu a fost, spuse Yoda cu tristeţe. Niciodată, atât de apăsătoare partea întunecată nu a fost. Mă lupt să văd. Nu e vina ta.

Dar acesta nu era chiar un răspuns.

— Mai ai vreun alt sfat pentru mine, Maestre? Vreo sugestie despre cum ar trebui să procedăm eu şi Anakin în această misiune? Ar fi foarte apreciată.

Yoda umplu din nou ceştile. O ridică pe a lui şi sorbi, insesizabil.

— Încredere în sentimentele tale să ai, Obi-Wan. Bine, întotdeauna te-au călăuzit.

Şi dacă Yoda îl urmărise toată viaţa, cu siguranţă că şi el îl urmărise pe Yoda... şi ştia suficient de multe despre Maestrul Jedi ca să ştie că discuţia lor era încheiată.

— Maestre, spuse el, înclinându-se. Aşa voi face.

* * *

Anakin şi Obi-Wan părăsiră Templul chiar înainte de răsărit, fără să fie observaţi. Nici măcar Yoda nu le urase la revedere sau noroc. Plecarea lor fu discretă.

Subtilă. Fără să fie nevoie să discute despre asta, se estompară în Forță. Dispărură din atenția lumii şi luară o rută ocolitoare cu speederul spre instalația comercială unde îşi petrecuse noaptea nava lor neînsemnată.

Însoțitorul droid al portului spațial îi verifică fără să facă vreun comentariu.

— O să ne certăm despre cine pilotează această găleată? întrebă Anakin în timp ce trapa şi rampa se închideau în urma lor.

— Te rog, spuse Obi-Wan. Nu am nimic de dovedit.

— Ha ha ha.

Înaintă spre cabina de pilotaj, lăsându-l pe Obi-Wan să-i stivuiască bagajul.

— Hei! strigă el înapoi. Ți-ai amintit să depui planul de zbor fals, nu-i aşa?

— Ce? strigă Obi-Wan înapoi din cala pasagerilor. Oh, Doamne. Lasă-mă să mă gândesc.

Cu alte cuvinte, *da*. Zâmbi, ştiind exact privirea pe care o avea Obi-Wan.

— Doar verificam.

Obi-Wan murmură ceva ce probabil era mai bine să nu audă sau chiar să nu recunoască.

Anakin trimise prin cod cererea de permisiune de plecare de pe Coruscant, apoi porni motorul subluminic cu greu adecvat al navei. Ascultă tink-tink-tink-ul idiosincratic de sub vuietul său gutural mai adânc. Apoi ridică din umeri. Mulțumită muncii sale de întreținere din noaptea precedentă, aveau să ajungă întregi la Lanteeb, şi asta era tot ce conta. *Vezi, Obi-Wan? Învăț să renunț la lucrurile mărunte.*

Vizorul de vizibilitate din oțel transparent al cabinei de pilotaj era intact, dar foarte zgâriat. Va trebui să trăiască şi cu asta. Şi cu scaunul de pilot care amenința să-i despartă coloana vertebrală în trei locuri.

O lumină a consolei se aprinse în verde. Plecare confirmată.

Chiar dacă nava asta era o bucată de *poodoo*, era totuşi o navă. Iar el o pilota. Asta însemna libertate. Avansa pe cerul palid, despicând atmosfera, cu Coruscantul lăsat în urmă, simți cum i se ridică moralul în ciuda întunericului care se aduna.

Nu fi atent, Dooku. Venim să te terminăm pe tine şi pe prietenii tăi.

Capitolul 11

Comunicatorul se auzi tare şi răspicat, spulberând liniştea confortabilă din compartimentul pasagerilor.

— Atenție, navă neidentificată. Intrați în spațiul restricționat al Confederației Sistemelor Independente. Vi se ordonă să vă activați baliza de identificare şi să aşteptați.

Aşezat la masa din micul compartiment de pasageri, Anakin puse jos ultima carte de sabacc.

— Ei bine, era şi timpul. Începusem să cred că toată povestea asta cu invazia Lanteebului a fost rezultatul mahmurelii cuiva. Oh. Zâmbi. Şi ai pierdut. Din nou.

Obi-Wan îşi aruncă propriile cărți.

— Sincer, nu ştiu de ce mă mai obosesc.

— Sincer? Se ridică în picioare, luptându-se cu dorința de a râde în hohote de expresia dezgustată a lui Obi-Wan. Nici eu nu ştiu.

Avertismentul Separatiştilor veni din nou când intrară în cabina de pilotaj.

— Da, da, da, mormăi el. Ține-ți firea, prietene.

Porni baliza de identificare falsificată, apoi opri motorul subluminic. Pentru a fi în siguranță, ieşiseră din hiperspațiu cu mult înainte de ceea ce ar fi fost în mod normal punctul de reintrare în spațiu real pentru Lanteeb şi de atunci se târâseră spre planetă, aşteptând să-i apeleze Separatiştii.

Nava tremură uşor pe măsură ce pierdea din impulsul subluminic. Dincolo de fereastra zgâriată a cabinei de pilotaj, stelele împrăştiate străluceau fermecător. Uimitoare. Îşi trăia visul copilăriei înrobite, pilotându-şi propria navă printre acele puncte de lumină care fuseseră singura lui speranță în acele zile întunecate lăsate în urmă. Când aparținuse trup şi suflet mai întâi venalei şi rapacei Gardulla, Hutta... şi după ea lui Watto, care nu fusese chiar crud, ci doar lacom şi nepăsător, şi dispus să-l vadă murind în cursele de ataşe.

Mă întreb ce face acum micul poodoo. Mă întreb dacă a reuşit să devină din nou favoritul vreunui alt Hutt. Dacă are vreun alt băiețel care se joacă cu moartea în cursele de ataşe, ca să-l îmbogățească. Când războiul se va termina, se va întoarce pe Tatooine şi va vedea. Când războiul se va termina, va cumpăra orice copil pe care îl va găsi rob la Watto şi i-ar găsi o casă unde să trăiască şi să fie iubit în siguranță. Să nu aparțină nimănui în afară de lor înşişi.

Ar fi trebuit să o fac mai devreme. Nu ăsta a fost celălalt vis al meu din copilărie? Să devin un Jedi şi să eliberez sclavii. În schimb, am devenit Jedi şi mi-am permis să uit. I-am lăsat să mă convingă că nu e treaba noastră să refacem Republica.

Jedii erau păstrători ai păcii, nu executanți legali. Asta era treaba Senatului. De câte ori i se spusese asta? Pierduse numărătoarea. Dar Senatul nu-şi făcea treaba, nu-i aşa? Ce rost avea să avem legi împotriva sclaviei dacă nenorociții care le încălcau nu plăteau niciodată pentru crimele lor?

Era suficient pentru a-şi zdruncina credința greu câştigată şi chiar mai greu păstrată. Dacă gunoaie precum Watto şi Jabba şi ceilalți Hutti continuau să-şi facă profiturile grase pe spinarea bunurilor vii – şi dacă Senatul continua să închidă ochii

– cum ar mai putea cineva să creadă în Republică? Cum ar putea el?

Padme spune că înțelege, dar nu a făcut presiuni pentru o audiere în Senat. Iar Palpatine – a promis că va aborda problema, dar nu s-a făcut nimic. Este un subiect prea politic. Prea corupt. Prea complicat. Există credite în sclavie – şi creditele sunt mai presus de justiție. Întotdeauna a fost aşa. Întotdeauna va fi aşa.

Şi Jedii? Ei nu au vrut să se implice. Chiar şi Qui-Gon...

Deci cred că depinde de mine. Mi-am dezamăgit mama. Nu m-am întors după ea şi a murit. Dar când războiul se va sfârşi, îmi voi ține cuvântul dat. Voi lupta împotriva sclaviei oriunde o voi găsi... şi nu va exista milă pentru cei care fură vieți.

Auzi paşi în spatele lui. Precaut față de capacitatea fostului său Maestru de a-l citi, îşi îngropă adânc sentimentele stârnite.

— Vreun răspuns? spuse Obi-Wan, oprindu-se în uşa cabinei de pilotaj.

— Nu, spuse el, rotindu-se pe scaunul pilotului. Se pare că sunt timizi.

Obi-Wan îşi încrucişă brațele, gândindu-se.

— Sau atenți. Dar dacă există vreo problemă, nu va fi cu identificarea navei.

— Să sperăm. La urma urmei, avem doar cuvântul lui Bail că agentul Varrak este de încredere.

— Anakin...

Ridică mâinile.

— Spuneam şi eu. Ştiu că ai încredere în el. Ştiu că ai motive întemeiate să ai încredere în el. Dar oamenii pot fi păcăliți, Obi-Wan. Chiar şi un om deştept poate avea încredere în persoana greşită.

— Da, ei bine, deşi asta ar putea fi adevărat, spuse Obi-Wan, ai simțit cumva cea mai mică înşelăciune la agentul Varrak?

Nava începu să plutească în derivă. Întorcându-se la consolă, reglă stabilizatoarele de pe flancul stâng.

— Nu. Eram prea ocupat să mă înec în valurile de ostilitate. Dar...

— Crucişător civil cu înregistrarea 9797556/V. Ați trecut de scanarea preliminară a armelor şi vi se acordă o autorizație provizorie. Deconectați toate protocoalele computerului de navigație pentru a primi coordonatele şi apropiați-vă de Lanteeb folosind doar motoarele subluminice. Orice abatere de la viteza subluminică sau de la traiectoria desemnată va fi considerată un act ostil şi veți fi eliminați.

— Hm, spuse el, şi făcu aşa cum i se spuse. Chiar iau asta în serios, nu-i aşa?

— Ceea ce nu face decât să confirme ceea ce bănuiam, spuse Obi-Wan. E clar că există ceva ce merită să fie ascuns pe Lanteeb.

Computerul de navigație începu să scâncească şi să clipească în timp ce coordonatele vectorului de apropiere erau descărcate de la distanță. Odată ce se activă lumina verde *ACCEPT*, Anakin transferă controlul cârmei pe pilotul automat şi îşi roti din nou scaunul.

— Ei bine, Maestre Kenobi? Vreun ultim sfat înainte de a ne arunca în ghearele inamicului?

Obi-Wan se încruntă.

— Ai putea să încerci să nu mai fii atât de nepăsător.

Anakin zâmbi.

— Eşti nervos?

— Am un respect sănătos pentru provocările care ne aşteaptă, da, zise Obi-Wan atent, dar nu aş merge atât de departe încât să mă caracterizez ca fiind nervos.

— Nu-ți face griji, spuse el, zâmbind în continuare. Nu voi lăsa să ți se

întâmple nimic.

— În regulă, spuse Obi-Wan, exasperat. S-a terminat. E ultima dată când te las să mă convingi să joc sabacc înainte de misiune. Câştigul te face să fii prea încrezut.

Să-l tachineze pe Obi-Wan era una dintre îndeletnicirile sale preferate. Fostul său Maestru se ridica întotdeauna atât de satisfăcător la momeală.

— Ar trebui să încerci mai mult să mă învingi, atunci. Pentru că, sincer, Obi-Wan, ai jucat ca o bantha şchioapă. Cunosc copii care ar fi putut câştiga ultima mână. Oriunde ți-ar fi fost capul, nu era în joc.

Aşteptă ca Obi-Wan să muşte – dar în loc de asta urmă o tăcere ciudată. O privire aruncată în lateral. Un freamăt brusc de nelinişte.

— Obi-Wan? Se ridică în şezut, cu propriile simțuri alertate. *Am crezut că îl deranja ceva... şi apoi am crezut că mi-am imaginat.* Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Obi-Wan, folosind negarea lui automată.

— Nimic. Serios? Te aştepți ca eu să cred asta?

Urmă o străfulgerare de căldură în ochii lui Obi-Wan.

— Mă aştept ca tu să... Îşi opri restul replicii furioase. Făcu un efort evident de a-şi elibera temperamentul. Îmi pare rău, spuse el, mult mai încet. Am o prietenă. Este foarte bolnavă.

Este? Se întorseseră pe Coruscant doar de câteva zile şi nu fuseseră nicăieri în afară de Templu, de apartamentul lui Bail şi de cartierul Bahrin. Pe cine mai văzuse în afară de...

— Nu, nu e Padme, spuse Obi-Wan în grabă. Nu crezi că aş fi spus ceva dacă...

Era greu de auzit peste bătăile frenetice ale inimii sale.

— Bineînțeles că ai fi făcut-o. Sau ea ar fi făcut-o. Nu-i aşa? Atunci cine...

Obi-Wan ezită, apoi suspină.

— Maestra Damsin. Taria.

Anakin se holbă. *Te cunosc de atâția ani şi încă mă surprinzi.*

— Sunteți prieteni? Nu mi-am dat seama. Nu vorbeşti niciodată despre ea.

— Nu am avut niciun motiv să o fac.

Era cel mai enervant om închis în sine...

— Îmi pare rău. Nu ştiam că e bolnavă.

— Puțini ştiu. E o chestiune privată. Obi-Wan ezită din nou, încruntându-se. N-ar fi trebuit să spun nimic. Anakin...

— Nu-ți face griji, spuse el cu blândețe. Nu-l simțise niciodată pe Obi-Wan atât de supărat. Era neliniştitor. Asta îl făcu să-şi dorească să fi fost mai atent la Taria Damsin. În plus, cui i-aş putea spune?

Înainte ca Obi-Wan să poată răspunde, alarma de proximitate a consolei emise un bipăit slab. Întorcându-se, Anakin privi pe fereastră. În față, abia vizibil cu ochiul liber, se afla Lanteeb, un mic disc maro pe fundalul negru al sistemului insignifiant Malor-77. Planeta avea o singură lună pe orbită, mică şi zbătându-se la înălțime.

— Uită-te la asta, spus el. Aproape am ajuns. De ce nu te duci la pupa să te prinzi în centuri? Dacă senzorii au citit corect, avem de traversat o furtună ionică între aici şi portul spațial Lanteeb.

— Bine, spuse Obi-Wan, şi se întoarse în compartimentul pasagerilor.

Întâlniră într-adevăr rămăşițele buclucaşe ale furtunii ionice. Bătrâna lor navă ponosită se zvârcoli şi se clătină, iar corpul său lovit gemu, dar rezistă sub stres. După ce turbulențele fură depăşite cu bine, computerul de navigație se fixă din nou pe cursul prestabilit, iar minut cu minut Lanteeb se făcu tot mai mare. Apropierea

desemnată de Separatişti îi aducea pe partea de zi a planetei, ceea ce însemna că Anakin putea vedea clar singurul continent locuit. Masa continentală arăta ca o plută murdară, de culoare maro-verzuie, plutind pe uriaşa întindere de apă cenuşie albăstruie a planetei. Murdară, neinspirată... Nimic despre Lanteeb nu i se păru romantic. *Iar planetele noi ar trebui să fie romantice, la naiba.*

— Crucişător civil cu înregistrarea 9797556/V. Dezactivați pilotul automat şi pregătiți-vă pentru apropierea finală şi coordonatele de aterizare. Odată primite, returnați controlul cârmei la pilotul automat şi, atunci când sunteți în doc, aşteptați inspecția. În niciun caz nu părăsiți nava până când nu sunteți autorizat de către un ofițer al autorității portului spațial. Orice abatere de la aceste instrucțiuni va fi considerată un act ostil şi veți fi eliminați.

Conştient de mâncărimea degetelor Separatiste de pe trăgaci, făcu fără întârziere cum i se spusese. De îndată ce computerul de navigație lumină din nou în verde, reactivă pilotul automat. Apoi, neavând nimic altceva de făcut, se întoarse în compartimentul pasagerilor, unde Obi-Wan aranja calm cărțile de sabacc împrăştiate, fără niciun indiciu al suferinței sale anterioare. Maestrul Kenobi se controla din nou. *Câteodată mă întreb ce ar trebui să se întâmple pentru a-l face să renunțe cu adevărat la control.*

— Ştii, spuse el, sprijinindu-se de o porțiune de perete, indiferent de tehnologia de anulare pe care o folosesc pentru a controla această navă, este cea mai bună pe care am întâlnit-o vreodată.

Obi-Wan băgă zarurile şi cărțile într-un compartiment de depozitare şi îl închise.

— Nu e de mirare. Până la urmă, avem de-a face cu *Uniunea Tehnologică.*

Anakin făcu o grimasă.

— Adevărat.

Ceea ce însemna că singurul lucru care le mai rămăsese de făcut acum era să aştepte până când nava lor ajungea în siguranță la sol în portul spațial de pe Lanteeb. Ura partea asta. Ura să piardă controlul, să fie la mila capriciilor altcuiva. Asta era moştenirea de durată a sclaviei. Ştia că se va duce în mormânt cu resentimente față de orice ființă care va încerca să-i uzurpe independența.

Nu voi mai fi niciodată un sclav.

Obi-Wan îl mângâie pe umăr în trecere.

— Nu contează, Anakin. Nu mai e pentru mult timp.

Bineînțeles că Obi-Wan ştia ce simțea.

— Sunt bine, spuse el, împingându-se de la perete.

Mişcarea bruscă îi lovi de coaste sabia de lumină ascunsă şi se încruntă. Se simțea atât de aiurea să nu aibă arma agățată la centură. Faptul că trebuiau să-şi ascundă săbiile era un alt memento că aceasta nu era o misiune obişnuită. Că, deşi faptul de a fi Jedi se va dovedi fără îndoială vital pentru succesul misiunii, în acest loc însemna, de asemenea, moarte instantanee dacă le era dezvăluită adevărata identitate. Se obişnuise să fie vizibil. Să fie bine primit pentru că era Jedi. Dar datorită războiului, totul se schimbase. Mulțumită lui Dooku şi a cohortelor sale conspirative, societățile care odată îi primiseră pe Jedi îi priveau acum cu suspiciune şi ostilitate. Încă îi era greu să se împace cu asta. Dar poate că nu ar fi trebuit să fie surprins. Lumea avea tendința de a gândi ceea ce li se spunea să gândească de către cel care ajungea primul la ei – care le oferea cel mai mult – sau îi speria cel mai rău.

Interfonul compartimentului pocni.

— Crucişător civil cu înregistrarea 9797556/V. Sunteți acum în apropierea finală de portul spațial. Toți ocupanții trebuie să fie aşezați în compartimentul de pasageri atunci când urcă la bord ofițerii autorităților din portul spațial. Orice încercare de a interfera cu ofițerii care îşi îndeplinesc îndatoririle legale va fi considerată un act ostil şi veți fi eliminați.

Zâmbetul lui Obi-Wan, în timp ce aluneca pe bancheta compartimentului, era deosebit de fad.

— Oh, Doamne. Par destul de agitați, nu-i aşa? Haide, Anakin. E timpul să te aşezi. Nu vrem să-i supărăm pe bieții Separatişti, nu-i aşa? Zâmbetul lui se ascuți. Cel puțin, nu încă.

* * *

Aterizară fără incidente, rămânând aşezați în compartimentul pasagerilor, aşa cum li se ordonase. Se pare că nu era nevoie să lase echipa de inspecție Separatistă să intre. Orice tehnologie pe care adepții rătăciți ai lui Dooku o folosiseră pentru a controla nava, trecu fără probleme de controlul trapei exterioare. Rampa coborî şi o rafală de aer cald şi umed pătrunse în burta navei, purtând cu ea sunete zgomotoase de metal zdrăngănind, de fierăstraie laser, voci ridicate, picioare alergând, înjurături furioase şi o aromă exotică de familiar şi ciudat. Simțiră mirosul gazelor de eşapament ale navei. Combustibil vărsat. Ulei şi fluide hidraulice arse. Cabluri supraîncălzite. Carne transpirată şi nespălată. Ceva rânced şi prăjit de mult timp. Un iz de sare umedă. Ceva nou… sevă proaspătă de copac? Ciudat, într-un port spațial.

Apoi sunetul unor paşi grei, cu cizme masive, care urcau pe rampa metalică, sunând a gol, cu scop şi autoritate.

— Nu, murmură Obi-Wan. Trebuie să stăm jos, îți aminteşti?

Anakin se scufundă înapoi pe bancă.

— Deci, cum vrei să jucăm asta?

Văzu o străfulgerare de amuzament. În ciuda pericolului – sau din cauza lui – Obi-Wan se distra.

— Din moment ce eu sunt vărul mai mare, aş spune că este potrivit ca tu să-mi urmezi exemplul. Domnule! spuse el, reuşind să facă o plecăciune ingrată în fața bărbatului scund şi corpolent care păşea în compartimentul pasagerilor. Eu sunt Teeb Yavid. Acesta este vărul meu, Teeb…

— Cipurile de identitate, zise ofițerul portuar într-o Bazică cu accent Corellian, întinzând mâna. Purta o uniformă albastru închis, cu croială militară, cizme de uz militar şi un blaster de mare putere într-un toc plin de muniție pe şoldul drept, cu butonul desfăcut. Fără mişcări bruşte.

Obi-Wan clătină din cap.

— Fă cum spune dumnealui, Markl. Vocea îi era mai ascuțită decât în mod normal şi tremura. Nu e nicio amenințare aici, domnule. Doar doi fermieri inofensivi. Nu vrem probleme.

Cu un zâmbet neliniştit şi gol, Anakin îşi scoase cipul de identificare din buzunarul peticit al cămăşii.

— Poftiți, domnule.

— Şi uitați-l şi pe al meu, adăugă Obi-Wan, patetic de nerăbdător. Domnule, după cum veți vedea, am fost mult timp departe de casă. Dumneavoastră… nu sunteți Lanteeban, nu-i aşa? Şi nici de pe Alderaan. Noi am fost pe Alderaan, vărul

meu şi cu mine. Trei sezoane într-o tabără forestieră. Noi...

— Taci din gură, spuse ofiţerul.

Îndesase un cip de identificare într-un cititor desprins de la centură şi se holbă la informaţiile care se derulau pe micul ecran de date. Mormăind, îşi ridică privirea.

— Arată-mi mâinile.

— Eu? Da, domnule.

Anakin îşi ridică mâna stângă, cu palma în afară. Binecuvântă orele dure de antrenament cu bastonul pe care le avusese cu Ahsoka, pregătind-o să întâlnească pe oricine mânuia o sabie de lumină cu două lame.

Ofiţerul se încruntă.

— Am spus mâinile.

— Oh... am doar una.

— A pierdut-o pe cealaltă într-un accident, interveni Obi-Wan. A fost îngrozitor – era atât de mult sânge – am crezut...

— Am spus să taci, mârâi ofiţerul, schimbând identităţile. Ultimul avertisment.

— Îmi pare rău, şopti Obi-Wan.

Părea aproape de lacrimi.

— Şi arată-mi mâinile tale. Ai nevoie să ţi se spună de două ori? Asta poate face ca omul să fie împuşcat pe aici.

— Împuşcat? Obi-Wan reuşi cumva să devină palid. Oh, domnule. Nu, domnule, vă rog...

— Taci din gură, spuse ofiţerul. Se holbă la palmele netede ale lui Teeb Yavid, apoi din nou la ecranul de date. Privirea i se ridică, suspicioasă. Ai lucrat trei ani într-o tabără forestieră? Cu mâinile astea netede?

— Da, domnule. Sunt sigur că aşa scrie chiar acolo, domnule, spuse Obi-Wan, arătând spre cititorul de date. Un an şi jumătate cu un vibro-ax, domnule. Apoi m-am rănit la umăr şi m-au băgat în birou. Pieptul i se umflă de mândrie. Am o Bazică scrisă foarte bună. Mult mai bună decât a vărului meu. El scrie ca nişte zgârieturi de pasăre.

Ce? Anakin îşi muşcă interiorul obrazului. *Din clipă în clipă o să izbucnească într-un număr de cântec şi dans. Ce-i asta, o seară de stand-up la Coruscant Firebird?*

Cu părere de rău, ofiţerul le înmână cipurile de identificare.

— Lucrurile s-au schimbat de când aţi plecat de acasă, băieţi. Lanteeb s-a alăturat Alianţei Separatiste. Aveţi un nou guvern. Sunteţi protejaţi acum.

— Protejaţi de cine, domnule? întrebă Obi-Wan, cu ochii mari. Lanteeb nu are niciun duşman.

Ofiţerul rânji.

— Republica este inamicul fiecărei planete. Dar nu trebuie să vă mai faceţi griji. Contele Dooku s-a ocupat de asta.

— Şi acesta ar fi motivul pentru care vă aflaţi aici, inspectându-ne nava? De ce nu ni s-a permis să o aducem acasă pe cont propriu?

— Noi măsuri de securitate, spuse ofiţerul. Obişnuiţi-vă cu ele. Îşi prinse înapoi la centură verificatorul de date, apoi îşi mişcă degetele. În regulă. În picioare.

Supunându-se înfioraţi, se ridicară amândoi în picioare.

— În regulă. Acum dezbrăcaţi-vă.

Obi-Wan rămase cu gura căscată.

— Să ne dezbrăcăm? Domnule? Adică să ne dăm jos hainele?

— Până la ultima, spuse ofiţerul, cu satisfacţia deplină a unui bătăuş.

Procedura standard. Percheziționarea pentru arme personale.

— De fapt... Obi-Wan își reveni din uimirea ezitantă, apoi zâmbi, ca un Jedi. Nu, nu cred. Nu e nevoie să ne percheziționați pentru arme.

O privire visătoare se strecură pe fața lată şi prost rasă a ofițerului Separatist.

— Nu am nevoie să vă percheziționez pentru arme.

— Eu şi vărul meu suntem complet inofensivi.

Ofițerul aprobă vag din cap.

— Da. Tu şi vărul tău sunteți complet inofensivi. Întindeți încheieturile mâinilor, vă rog.

— De ce? spuse Obi-Wan.

— Toți cetățenii cu autorizație de securitate trebuie să aibă microcipuri. Procedura standard. Doare doar pentru o secundă.

Anakin se uită la Obi-Wan. Dar fostul său Maestru aprobă din cap, aşa că şi-a întinse încheietura mâinii. Ofițerul desfăcu un alt scaner de la centura sa şi îl injectă. Omul avea dreptate. Chiar înțepa.

— Mulțumesc, spuse Obi-Wan, după ce propriul cip fu implantat. Acum pleacă. Şi după ce ne vei înregistra în sistemul de securitate ca fiind autorizați şi ne vei acorda un permis de andocare pentru o lună întreagă, fii amabil şi uită totul despre noi.

— Cu siguranță o voi face, spuse ofițerul, cu ochii sticloşi. Domnilor, vă doresc o şedere plăcută. Fiți foarte atenți la toate regulamentele afişate şi nu ignorați starea de asediu. Oricine este găsit pe străzi după apusul soarelui este împuşcat imediat.

Anakin privi cum Separatistul plecă fără cel mai mic protest. Apoi clătină din cap şi se uită la Obi-Wan.

— Maestre Kenobi, eşti *îngrijorător* de bun la asta.

Obi-Wan zâmbi.

— Vai, mulțumesc. Chiar încerc. Deşi, ca să fiu corect, bătăuşii sunt cele mai uşoare ținte. Sub fanfaronada lor tind să fie patetic de slabi la minte. Acum, ce zici să părăsim mica noastră *casă departe de casă* şi să aflăm ce pun la cale gunoaiele astea Separatiste?

* * *

Portul spațial era mai mare decât se aşteptase Obi-Wan, având în vedere izolarea galactică a Lanteebului. Era probabil o reflectare a trecutului său mai prosper, când damotita exportată de pe planetă garantase un flux constant de credite. Stând în vârful rampei navei lor, frecându-şi cu nesaț punctul încă arzător de pe încheietura mâinii unde fusese introdus cipul de urmărire Separatist, îşi luă o clipă pentru a respira atmosfera zgomotoasă şi urât mirositoare. Pentru a simți cum arată locul. Simțul înnăscut al timpului îi spunea că era încă dimineața devreme. Cerul de un albastru lăptos era peticit de nori, iar aerul era gros şi îmbibat de caniculă. Plouase. Bălțile se întindeau pe sectorul central fără acoperiş al docului lor, iar apa era plină de curcubee irizate, acoperite de ulei. Oriunde privea, vedea lucrări de construcție: modernizări la alte docuri, noi grile de închidere, o pânză extinsă de pasarele şi platforme. De cealaltă parte a acestui sector se afla ceea ce părea a fi un fel de cuşcă de securitate cu grilă laser şi turele de ochire cu blastere.

Erau oameni peste tot. Cei în uniformă de securitate dominau, supraveghind lucrările de construcție, fiecare om fiind înarmat cu un blaster de mare putere şi un

baston de şoc. În mod clar, Separatiştii vorbeau serios aici şi nu-şi asumau niciun risc. Existau chiar şi câțiva droizi de luptă care patrulau în ceea ce putură vedea din perimetrul interior al portului spațial. Moarte era instantanee pentru oricine era suficient de nebun ca să îi provoace.

În ceea ce-i priveşte pe nativii Lanteebani, erau uşor de recunoscut. Cocoşați şi nervoşi, privind cu teamă supraveghetorii înarmați, erau cei care mânuiau lasere, măturau, nituiau, ciocăneau şi transpirau pentru a moderniza portul spațial conform specificațiilor noilor lor stăpâni. Nu purtau decât salopete şi sandale. Fără ochelari de protecție. Fără cizme cu bot de oțel. Nici centuri de senzori care să-i protejeze în caz de cădere. Indiferența față de siguranța lor era uluitoare… şi, în acelaşi timp, deloc surprinzătoare. Mizeria lor înspăimântătoare tulbura atmosfera.

Lângă el, Anakin murmură ceva. Nu în Bazică. Indignarea lui era palpabilă, având o strălucire roşie în Forță.

Oh, nu. Nu acum.

— Anakin…

— Uită-te la ei! replică Anakin, cu voce joasă. Au fost transformați în sclavi!

— Ştiu. Nu are nicio relevanță. Concentrează-te pe motivul pentru care suntem aici.

Forța străluci din nou, reflectând lupta lui Anakin.

— Uneori vorbeşti exact ca Yoda.

Era un comentariu care nu era un compliment.

— Atragem atenția. Să mergem.

Încă mocnind în linişte, Anakin plesni controlul trapei de pe corpul navei, apoi sări de pe rampa care se ridica şi se îndreptă spre ieşirea semnalizată a docului lor. Agitația sa imperfect controlată atrase atenția unui supraveghetor Separatist care se plimba. Bărbatul se holbă la ei, suspicios, cu mâna sprijinită pe capătul blasterului său. Nu suficient de aproape pentru a interveni, dar totuşi prea aproape pentru a fi confortabil. Şi era un loc mult prea public pentru a-i mai influența mintea.

La naiba. Încercând să pară docil, Obi-Wan se repezi după Anakin şi îi smuci mâneca din bumbac.

— Rămâi în personaj. Suntem muncitori umili, nu uita, la fel ca nefericiții care lucrează aici. Aşa că mai puțină mândrie țeapănă şi mai multă privire în pământ, te rog. Nu mă interesează să fiu închis într-o celulă – sau împuşcat.

Brusc, furia lui Anakin se prăbuşi.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Relaxează-te… Teeb. Sunt bine.

Ofițerul Separatist continuă să se holbeze până când trecură în siguranță de ieşirea din doc. Senzorii de perete clipiră în timp ce treceau prin uşile automate.

— Ar trebui să dezactivăm cipurile astea, spuse Anakin. Ultimul lucru de care avem nevoie este o urmă electronică a mişcărilor noastre.

Obi-Wan clătină din cap.

— Nu încă. Poate mai târziu, dacă avem cu adevărat nevoie. Ştiu că nenorocitele astea sunt o pacoste, dar dacă suntem găsiți fără cip de identificare autorizat, asta ne-ar îngreuna cu siguranță treaba.

— Ha, spuse Anakin. Spune-mi, nu te saturi niciodată să ai dreptate?

— Niciodată, spuse el, cu un zâmbet mic şi iute. Haide.

Ajunseră la capătul coridorului îngust şi sinuos care ducea la ieşirea din doc. Mai mulți senzori înregistrară progresul lor dincolo de acesta, printr-un al doilea set de uşi şi pe un trotuar îngust care dădea spre o promenadă publică degradată.

Găsiră imediat sursa mirosurilor de mâncare şi a izului de sare: era o mică piaţă în aer liber, situată la vreo douăzeci de metri de ieşirea din spaţioport. O mulţime de tarabe cu produse alimentare se înghesuiau pentru atenţie cu schimburile de electronice şi cu reparatorii de droizi domestici. Deşi era încă devreme, destul de mulţi oameni se plimbau de la o tarabă la alta. Undeva, în amestecul de umanitate Lanteebană, se auzea muzică, un sunet subţire care încerca să sune vesel, dar nu reuşea. La concurenţă cu cimpoiul şi cu vocile ridicate ale deţinătorilor de tarabe se auzea cotcodăceala păsărilor domestice vii, închise în lăzi de lemn.

Printre Lanteebanii ponosiţi se aflau mai mulţi droizi de luptă înarmaţi. În patrulare, se pare. Fără îndoială, noul guvern Separatist numea asta *menţinerea păcii.* Tiranii şi dictatorii aveau un vocabular limitat.

La fel ca şi în portul spaţial, frica Lanteebanilor făcea ca Forţa să se simtă grea. Lentă. Obi-Wan făcu o grimasă.

— Mă întreb dacă această opresiune Separatistă este la fel de răspândită în satele periferice ca aici. Pot să înţeleg controlul asupra capitalei, dar extinderea controlului asupra întregii planete s-ar putea să fie peste puterile lor. Sunt aici doar de câteva săptămâni.

Anakin ridică din umeri.

— Are vreo importanţă? Credeam că ai spus că justiţia socială este irelevantă.

— Contează dacă ceea ce căutăm a fost ascuns dincolo de limitele oraşului.

Băgându-şi mâna în buzunarul pantalonilor, Anakin zornăi câteva credite.

— Speculaţiile nu ne vor duce nicăieri, Obi-Wan. Din moment ce trebuie să începem de undeva, sugerez să discutăm cu localnicii.

Şoseaua care înconjura perimetrul portului spaţial era pavată cu ferrocreta standard a Republicii, dar suprafaţa sa era plină de gropi şi îndoită în zeci de locuri. Un flux constant de vehicule de teren – majoritatea bolnave de rugină, multe dintre ele atât de învechite încât erau dotate cu roţi, nu cu unităţi antigravitaţionale – se zbătea, se zvârcolea şi se ciocnea, stropind lumea cu rămăşiţele ploii recente. Cărucioarele cu rotile acţionate de droizi se descurcau ceva mai bine, strecurându-se printre vehicule, într-o serenadă de înjurături şi claxoane înfundate.

Nu exista nicio pasarelă pietonală desemnată pentru a ajunge de la portul spaţial până la pieţe. Traversarea drumului avea să fie… interesantă.

Obi-Wan simţi o ondulaţie familiară în Forţă şi îl împunse pe Anakin cu cotul.

— Nu face asta. Nu folosi Forţa decât în caz de urgenţă.

Anakin se holbă.

— Tu ai folosit-o pe ofiţerul de securitate.

— Da. Cu delicateţe. Dar să întrerupi traficul nu e delicat, e echivalent cu a sta pe un piedestal şi a striga *Yoo-hoo, suntem aici* oricărui Separatist sensibil la Forţă din oraş.

— Nu poţi şti că eram pe cale să…

Privindu-l, Obi-Wan ridică o sprânceană.

— Bine, mormăi Anakin. Dar să nu dai vina pe mine dacă vei fi călcat.

Dar, în timp ce încercau să judece cum să treacă drumul, fură distraşi de un sunet îndepărtat de bubuitură şi de o presiune dureroasă asupra timpanelor lor. Dându-se înapoi din zona periculoasă a drumului, se întoarseră şi priviră în sus.

— Navă a *Uniunii Tehnologice*, spuse Anakin, acoperindu-şi ochii cu o mână. *Clasa Excelsior*. Chiar mai impresionantă decât *Hard-cell*. Scumpă – şi foarte luxuriantă. Doar VIP-urile Separatiste ajung să călătorească în aşa ceva.

Bineînțeles că Anakin ştia una ca asta.

Urmă o altă bubuitură, în timp ce puternica navă, cu fuzelajul său bulbos strălucitor, reangajă propulsoarele de inversare pentru a-şi încetini şi mai mult coborârea maiestuoasă. Aerul puternic agitat biciuia mini-tornade, agitând copertinele tarabelor din piață şi hainele largi ale Lanteebanilor. Curentul de aer trimise ciripind, în mijlocul drumului, câteva păsări de curte aflate în cuşcă, unde un automobil de teren le aplatiză într-un val de sânge şi pene. Plânsetele de consternare al proprietarului tarabei se pierdură în vuietul tunător al motoarelor navei *Uniunii Tehnologice*. Un şuvoi de căldură, mai dur şi mai strălucitor decât umiditatea ambientală, se revărsă peste pereții înalți şi curbați ai portului spațial, pârjolind părul şi plămânii şi copacii butucănoşi care împânzeau piața.

Obi-Wan, imun la atracțiile mecanice ale navei, simți în Forță un uşor fior de anticipare. Simți sentimentul familiar de echilibru din adâncul său care îi spunea: *Da. Este ceva important. Eşti pe calea cea bună.*

— Ei bine, spuse el. Se pare că sincronizarea noastră este norocoasă. Dacă ai dreptate, avem un VIP Separatist de investigat.

Anakin îşi coborî mâna cu care umbrea ochii.

— Dacă am dreptate?

— Haide, vere Markl, zise Obi-Wan, înăbuşindu-şi un zâmbet. Putem să batem câmpii cu localnicii mai târziu. Hai să vedem dacă există vreo cale să ne strecurăm în docul acelei nave şi să descoperim identitatea şefului Separatist aflat în vizită.

Dar, în loc să-l urmeze, Anakin rămase pe marginea drumului, cu fața încordată şi cu ceva nesigur în ochi. Obi-Wan se întoarse înapoi.

— Ce este?

— Nu... nu sunt sigur, spuse Anakin. Am o senzație. Un sentiment.

— Cunoşti nava aceea? Ştii cine se află în ea?

— Nu. Cel puțin... Frustrat, Anakin îşi ciupi podul nasului între degetul mare şi arătător, cu ochii strânşi. E pe vârful limbii. E ceva familiar acolo. Doar că... nu reuşesc să-l localizez. Nu pot să văd ce este... Cu o scuturare bruscă a capului, încercă să se reorienteze. Lasă-mă un minut. O să mă descurc.

Anakin în această stare de spirit era ceva mai puțin decât feroce. Se forța atât de tare. Prea tare. Era nerăbdător cu eşecurile, luând doar ceea ce voia, când voia...

În această stare de spirit e posibil să facă ceva nechibzuit.

— Nu contează. Nu insista şi răspunsul va veni singur. Mai ales dacă ne putem apropia de nava aceea.

— Atunci ce mai aşteptăm? spuse Anakin. Haide.

Dar ieşirea din spațioport care îi scuipase pe trotuar nu-i lăsă să intre înapoi.

— Grozav, spuse Anakin şi dădu un pumn în perete. Acum pot să folosesc Forța?

Cu un efort, Obi-Wan îşi controlă iritarea.

— Nu. Hai să ne plimbăm în continuare pe drum, da? Poate că vom da peste o intrare legitimă.

— Ştii, spuse Anakin, venind lângă el, pentru un om care a plonjat odată cu capul înainte prin fereastra unui dormitor la trei kilometri şi jumătate deasupra nivelului străzii, eşti îngrozitor de precaut.

Obi-Wan suspină.

— Cuvântul corect este *clandestin*, Anakin. Mi-aş dori să-ți aminteşti.

— Ştiu, ştiu, murmură Anakin. Îmi pare rău. Cred că nu mi-am dat seama cât

de mult îmi va displăcea să mă furişez. Prefer abordarea directă. Puterea de foc copleşitoare. Reduce detaliile complicate. Economiseşte şi mult timp.

— Nu-ți face griji, spuse el, lăsând să se vadă o parte din propria-i tristețe înăbuşită. După ce vom zădărnici ultimul complot al lui Dooku, vom vedea fiecare ocupant Separatist de pe această planetă şters de pe suprafața ei.

— Nu-ți stă în fire, spuse Anakin, după o clipă. Nu eşti genul însetat de sânge.

Nu era dornic să răspundă la întrebarea tacită a lui Anakin. Mijind ochii împotriva pietrişului îmbâcsit aruncat de trafic, cu fumurile uleioase înțepenindu-i ochii şi acriindu-i gura, îşi încovoie umerii, gata să devieze curiozitatea fostului său Padawan... Şi se răzgândi.

— Nu, spuse el, ridicând vocea doar cât să se facă auzit peste fluxul neregulat de vehicule şi cărucioare cu rotile şi peste reverberațiile izbitoare ale navei Separatiste abia aterizate undeva în interiorul portului spațial. Nu-mi stă. Dar o simți, Anakin. Partea întunecată este gata să mistuie această planetă şi fiecare bărbat, femeie şi copil nevinovat care trăieşte aici. Erau în pace, nu făceau rău nimănui. Apoi au venit Separatiştii şi au adus partea întunecată cu ei.

— Of, spuse Anakin. Aşadar, eşti furios. Am înțeles asta. Dar cum se face că atunci când eu sunt supărat, sari pe mine şi-mi spui că sentimentele mele sunt irelevante? Ce-i asta, Obi-Wan? Fă cum *spun* eu, nu cum *fac* eu?

— Vrei să ştii care e diferența, Anakin? replică el. Bine. Nu intenționez să acționez împotriva acestei ocupații până când nu ne îndeplinim misiunea. Mă uit înainte să sar. Şi amândoi ştim că nu întotdeauna se poate spune acelaşi lucru despre tine.

— Poate că nu, spuse Anakin, trufaş. Dar e amuzant cum nimeni nu se plânge niciodată când faptul că eu nu iau în considerare consecințele, cum ar fi, să zicem, că aş putea fi ucis, sfârşeşte prin a salva situația.

Apucându-l de braț pe Anakin, Obi-Wan îl trase de mânecă.

— Nu face asta. Nu e vorba de ceea ce-ți datorez, Anakin. Ştiu ce-ți datorez. Este vorba despre a lăsa deoparte sentimentele personale, dezgustul față de cruzimile acestui loc, ca să ne putem face treaba. Pentru că dacă nu o facem, dacă lăsăm mizeria de aici să ne întunece judecata, atunci Separatiştii câştigă.

Pe fața lui Anakin erau deja murdărie şi transpirație. Maxilarul era încleştat cu încăpățânare, privirea era îndreptată în altă parte, iar în ochii lui străluceau frustrarea, resentimentele şi durerea. Şi apoi, cu o mişcare bruscă din cap, le dădu drumul tuturor. Extrem de uşurat, Obi-Wan îl bătu cu o mână pe umăr.

— Haide. Oricine ar fi cel mai nou vizitator pe Lanteeb, el sau ea trebuie să fi debarcat deja. Nu vrem să pierdem ocazia de a vedea cine este. Şi trebuie să existe o intrare pe undeva de-a lungul acestui zid nenorocit.

Înaintară unul lângă altul, accelerând ritmul – dar nu până la o alergare, pentru că fuga ar fi atras atenția vreunui oficial Separatist care trecea pe acolo sau a unuia dintre droizii de luptă care patrulau pe drum. După câteva minute, văzură semnele pe care le căutau.

HANGARELE DE ANDOCARE 11-16 ALE PORTULUI SPAȚIAL LANTEEB.

ACCES RESTRICȚIONAT. ACCESUL NEAUTORIZAT ESTE INTERZIS.

— Ce crezi? zise Anakin. Intrarea noastră va fi socotită ca fiind neautorizată?

— Oh, mai mult ca sigur, aş zice, răspunse el, şi afişă un zâmbet viclean. Dar nu văd de ce ne-ar opri asta, nu-i aşa? Să mergem.

Capitolul 12

Doar că au fost opriți – înainte să poată face un singur pas de pe trotuar. Patru Gărzi Magna patrulau la intrarea în spațioport, fiecare droid fiind înarmat cu două electrobastoane complet încărcate şi activate. Acum nu mai puteau influența securitatea să îi lase să treacă.

— Stați! Mâinile sus! porunci droidul principal, care se profilă amenințător, cu ochii săi fotoreceptori arzând de un zel aproape organic. Prezența voastră este neautorizată. Nu vă mişcați. Veți fi scanați.

Revenind imediat la acoperirea sa blândă de Lanteeban, Obi-Wan înghiți un blestem şi îşi ridică mâinile. Cel puțin aici era confirmarea că instinctele lui Bail aveau dreptate. Gărzile Magna nu erau carnea de tun a Separatiştilor, precum tinichele. Erau elita lui Grievous, cei mai inteligenți şi mai agresivi droizi din arsenalul Separatist. Nivelul de programare a inteligenței artificiale a unui MagnaGuard era atât de ridicat, încât nu erau decât la un microcircuit sau două de a fi vii. Nu ar fi staționat aici dacă premiul pe care îl protejau nu ar fi vital.

Din păcate, asta însemna şi că şansele lor de a scăpa cu pielea întreagă din acea confruntare erau mai puțin încurajatoare. Nu îndrăzni să se uite la Anakin.

Clandestin, îți aminteşti? Umil. Umilit. Ştiu că poți s-o faci.

Cipul de identificare de la încheietura mâinii sale arse când senzorii de securitate ai portului spațial trecură prin el. Şi, deşi avea încredere deplină în tehnologia Jedi, îşi ținu totuşi respirația în timp ce scanerul bâzâia peste buzunarul protejat din interiorul cămăşii sale. Dar sabia lui nu fu detectată, şi nici a lui Anakin. Până acum totul era bine, dacă droizii nu vor insista să facă o percheziție corporală...

— Care este scopul tău aici? întrebă MagnaGuardul principal. Această zonă este restricționată. Încalci legea.

Amplasați în spatele lui, blocând intrarea în spațioport, ceilalți trei droizi stăteau gata să atace. Nerăbdători să găsească orice scuză pentru a lovi, îşi învârteau degeaba electrobastoanele scânteietoare. În mod sugestiv.

— Ne pare rău, spuse Anakin, încercând să-i privească pe toți patru deodată. Ne-am pierdut. Tocmai am aterizat şi ne-am dat seama că am uitat ceva important pe navă. Trebuie să ne întoarcem la ea şi...

Mişcarea MagnaGuardului fu atât de rapidă încât Anakin nu se mai putu salva. Electrobastonul din mâna stângă îl lovi în burtă, descărcând o explozie vicioasă de energie microionizată în corpul său. Anakin căzu, cu membrele zbătându-se, iar ochii se transformară în semilune albe.

— Nu, domnule, vă rog, nu! strigă Obi-Wan şi plonjă în genunchi, cu brațele pe capul care se legăna. Asta este o greşeală! Nu vrem să facem niciun rău! Am fost departe de casă mult timp şi totul s-a schimbat. Suntem confuzi. Nu am vrut să intrăm fără voie. Nu am ştiut că încălcăm legea. Vă rog, vă rog, domnule, nu ne faceți rău! Vă rugăm să ne lăsați să plecăm!

Lângă el, Anakin se zvârcolea şi gemea pe ferroccreta recent reasfaltat. Dar asta era bine. Ticurile şi gemetele erau bune. Însemnau că nu era mort. În mod frustrant şi tentant, interiorul portului spațial era la doar câțiva metri distanță.

Continuându-şi prefăcătoria devastată, prin ochii pe jumătate deschişi privi scena de dincolo de peretele intermitent de droizi Magna. Erau şi mai mulți droizi. Unități de luptă, de data aceasta. Înarmați letal, dar uşor de eliminat – de către un Jedi înarmat corespunzător. Ce păcat că nu asta era sarcina lui astăzi. Putea vedea şi oameni – nu Lanteebani înfrânți, ci mai multe forțe Separatiste, cel puțin o duzină, fiecare om fiind în uniformă şi înarmat până în dinți cu blastere şi bastoane de şoc. Deocamdată, atenția lor era îndreptată asupra celui care sosise pe nava VIP, dar asta se putea schimba în orice moment – şi erau prea mulți pentru ca să poată le controla mintea de unul singur.

Urmă o agitație bruscă dincolo de oficialii Separatişti şi de droizii de luptă. Voci ridicate. Un claxon care suna în mod constant. Nu putu zări nava *Uniunii Tehnologice*, dar putu vedea un vehicul mare, cu geamuri opacizate, care înainta încet. Vehiculul terestru, elegant şi scump, îşi croia drum printre ofițerii de securitate Separatişti şi droizii de luptă, care se retrăgeau de fiecare parte a intrării cu acces restricționat a portului spațial. Fasciculele laser roşii şi portocalii străluciră în timp ce vehiculul trecu de o grilă de apărare codificată care interzicea accesul la docurile interioare. Obi-Wan simți cum i se strânge maxilarul.

Atât de multă securitate. Atât de multă infrastructură nouă. Separatiştii cu siguranță nu au irosit aceste ultime săptămâni.

Avea să fie o provocare să ajungă la misterul acesta.

Anakin gemu şi clipi spre cer, sistemul său nervos dezorientat încercând să preia controlul. Apoi murmură ceva, străduindu-se să se rostogolească.

Obi-Wan întinse mâna.

— Nu, nu, Markl, şopti el. Nu te mişca. Nu…

MagnaGuardul din frunte înfipse un picior de duroțel sub cutia toracică a lui Anakin, apoi îl ridică şi îl împinse, propulsându-l pe şosea şi în calea unei maşini de teren care se apropia. De data asta nu mai era nevoie să simuleze frica. Obi-Wan plonjă după el, îl apucă de un cot şi de o gleznă şi îl trase cu disperare pe trotuar, folosindu-se doar de forța normală. Era prea riscant să folosească Forța. Maşina de teren trecu pe lângă el, şoferul ei privind cu ochii larg deschişi de groază, fără să îndrăznească să oprească sau măcar să claxoneze. Lipsit de pradă şi de distracția sa macabră, MagnaGardul scuipă înjurături şi avansă, cu electrobastonul ridicat în flăcări. Ar fi însemnat moarte instantanee dacă ar fi lovit fața, gâtul sau inima. Şi la această distanță atât de mică, droizii nu aveau cum să nu-şi atingă ținta.

— Te rog, gemu Obi-Wan, aplecat asupra lui Anakin încă amețit. Te rog, lasă-ne să plecăm. Nu ne vom mai întoarce. Promitem. Ştiind ce le-ar fi plăcut cel mai mult acestor droizi reci şi nemiloşi, stoarse o lacrimă. Vă rog. Nu vă putem face rău.

MagnaGuardul din frunte aruncă electrobastonul din mâna dreaptă în cea stângă. Cu o precizie perfectă, cei trei tovarăşi ai săi îi urmară exemplul. Şi apoi apărură patru tunuri laser încorporate îndreptate spre ei, cu boturile strălucitoare şi pregătite să tragă.

— Ştim că nu ne puteți răni…

— Hei, proştilor! strigă cel mai apropiat ofițer Separatist, observând în sfârşit agitația din spatele său. Ce faceți? Dați-le drumul la debilii ăia şi dați-vă la o parte înainte să vă dezafectez!

Gărzile Magna se retraseră.

Fără să aştepte o întrebare din partea omului care tocmai le salvase viețile, Obi-Wan îşi agăță brațul pe sub umerii lui Anakin, îl trase cu brutalitate pe

picioarele lui nesigure şi îl târî cu forţa pe şosea, în faţa traficului care venea spre ei din ambele direcţii. Claxoanele sunară. Cumva, ajunseră pe trotuarul celălalt fără incidente. Respirând cu greu, viră la dreapta şi nu se opri până când nu ajunseră la capătul cel mai îndepărtat al unui şir de magazine care dădeau spre intrarea de înaltă securitate a portului spaţial. Fiecare dintre puncte de vânzare era abandonat. Închis. După prospeţimea panourilor, nu se întâmplase cu mult timp în urmă. Şi nici nu se întâmplase în mod paşnic; trotuarul era pătat cu pete de sânge uscat.

Tuşind, cu muşchii asaltaţi încă zvâcnind, Anakin se prăbuşi lângă o uşă baricadată şi îşi trecu antebraţul tremurând peste faţa transpirată şi murdară.

— Ei bine, cred că e oficial, mârâi el. Aceasta este acum cea mai puţin preferată misiune a mea dintotdeauna.

— Nu ştiu, Anakin, spuse Obi-Wan, privind cum gărzile Magna mărşăluiau pe drum şi opreau în loc vehiculele şi căruţele care se apropiau. Eşti atât de greu de mulţumit.

— Ha. Cu o ultimă tuse uscată, Anakin se împinse de pe uşă pentru a se ridica fără ajutor, clătinându-se puţin, dar reuşind să-şi ţină picioarele. La ce ne uităm?

— Asta, zise el, dând din cap spre maşina de teren. Înăuntru este misteriosul nostru VIP Separatist. Cineva pe care gărzile de securitate au ţinut neapărat să nu-l întârzie.

Cu traficul blocat, vehiculul VIP efectuă o întoarcere la stânga pe drumul prost întreţinut. Ignorând mizeria ambientală a oraşului, Obi-Wan îşi întinse simţurile spre vehiculul care se retrăgea. Dar, în loc să simtă o inteligenţă sensibilă, de bine sau de rău, simţi că alunecă ca apa pe sticlă.

— Asta e ciudat.

— Ce este? spuse Anakin.

— Nu-l pot detecta pe cel care se află în acel vehicul terestru. Tu poţi?

Şocul electrobastonului îl lăsase pe Anakin palid, iar privirea lui nu era prea concentrată.

— A-aşteaptă... eu nu... Îşi scutură capul, frustrat. Îmi pare rău. Sunt încă zăpăcit. Dă-mi un minut.

Maşina terestră prinse viteză în timp ce se îndepărta pe drum.

— Anakin, mi-ar face plăcere, dar scapă.

Anakin se frecă la ochi.

— Da, văd asta. Dacă sar în spatele tău, presupun că nu se pune problema să te duci după ei cu un sprint al Forţei?

— Foarte amuzant. Totuşi, dacă Anakin putea face astfel de glume, nu era rănit prea tare. Era o victorie minoră. Dar poate că, până când vei fi mai puţin zdruncinat, trebuie să ne gândim nu la viteză, ci la perseverenţă.

Traficul curgea din nou şi văzură venind spre ei un cărucior gol, cu capota deschisă.

— Am înţeles, spuse Anakin şi păşi nesigur pe marginea trotuarului.

Îşi băgă degetele în gură şi scoase un fluierat pătrunzător.

— Da, asta e ideea, suspină Obi-Wan, în timp ce vehiculul schimba banda şi începea să încetinească, dar nu uita de subtilitate, Anakin!

Fu rândul lui Anakin să zâmbească.

— Eu sunt greu de mulţumit? Haide, repede. Înainte ca prada noastră să reuşească să ne scape.

Încercând să pară dezinvolţi, deloc grăbiţi sau disperaţi, se înghesuiră în

căruciorul cu rotile. Lumina de disponibilitate a operatorului droid trecu de la albastru la roşu.

— Încotro, stimați domni?

Anakin se aplecă în față.

— Nicio destinație anume. Vezi maşina de teren din față? Urmeaz-o. Nu prea aproape.

— Nu mă pot conforma, domnilor, spuse droidul. Programarea nu permite interacțiunea cu vehiculele guvernamentale. Vă rugăm să indicați o altă destinație.

Obi-Wan simți o tresărire de iritare.

— Toate aceste interferențe Separatiste mă calcă pe nervi.

— Aşteaptă, spuse Anakin. Te dai bătut prea uşor.

Aplecându-se şi strâmbând din nas, folosi o explozie rapidă potențată de Forță pentru a îndepărta placa de control a droidului.

— Bine. Hai să aruncăm o privire, spuse el în sinea lui, vorbind singur, aşa cum făcea adesea când repara maşinării. În regulă. Dacă scot acest fir – şi acest fir – şi schimb aceste două cristale de control – şi strâng în cruce acest nod cu acela…

— Anakin… Obi-Wan aruncă o privire neliniştită peste stradă, spre droizii Magna. Încă nu observaseră nimic, dar asta se putea schimba într-o clipă. Eşti sigur că ştii ce faci?

— Eu? Nu, spuse Anakin, cu degetele încă ocupate să rearanjeze cu sârg măruntaiele droidului. Inventez pe parcurs.

Obi-Wan se uită la el.

— Deci, când am spus mai devreme că ai face bine să nu mai fii nepăsător, am folosit un cuvânt cu care nu eşti familiarizat? Asta este?

— Taci, spuse Anakin, încruntat de concentrare. Nu-mi distrage atenția. De ce trebuie să-mi distragi mereu atenția când încerc să lucrez?

În acel moment, maşina de teren VIP era o pată în depărtare. Obi-Wan se uită în jur. În orice clipă, în orice moment, urmau să fie abordați. Erau droizi de luptă care patrulau mai departe pe trotuar, îndreptându-se spre ei. O mână de Lanteebani se împrăştiară pe măsură ce se apropiau, o miasmă de frică ridicându-se din ei şi alimentând partea întunecată.

— Anakin.

— Da, da, ştiu, stai aşa, murmură Anakin, fără să ridice privirea. Aproape am ajuns… aproape am ajuns… Se dădu în spate. Bine. Asta e. Suprascriere manuală.

Ridicând panoul de control interior semi-detaşat, apăsă o serie de întrerupătoare în succesiune rapidă. Droidul emise un semnal sonor şi motorul căruciorului cu rotile urcă o treaptă de viteză de la ralanti. Maşina terestră VIP dispăruse complet.

Obi-Wan răsuflă brusc. *Ei bine, misiunea asta are un început încurajator*.

— Minunat. I-am pierdut.

— Doar temporar, spuse Anakin. Sper.

— Poți să simți ce ai simțit când nava aceea a aterizat? Sau încă eşti confuz?

— Puțin, murmură Anakin. Mă doare capul.

Îi luă încheietura mâinii lui Anakin, îi simți pulsul sub degete şi arsura din spatele ochilor lui. Simți ecourile cauzate de şocul electrobastonului. Întinzându-se spre Forța vindecătoare, linişti simțurile dezordonate ale lui Anakin, topi durerea şi îi limpezi vederea.

Anakin suspină.

— Aşa e mai bine. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Acum, poți găsi maşina aia de teren?

— O să fac tot ce pot, murmură Anakin, apoi îi înmână panoul de control recablat. Poftim. Tu conduci. Eu trebuie să mă concentrez.

Împinse căruciorul prin fluxul de trafic şi se întoarseră cu greu pe lângă intrarea restricționată a portului spațial şi cvartetul brutal de droizi Magna, pe lângă superiorii lor umani, piețele deschise şi mulți alți droizi de luptă care patrulau. Se părea că droizii erau mai numeroşi decât Lanteebanii aici: o tactică standard a Separatiştilor. Apoi trecură pe lângă un alt şir lung de vitrine cu scânduri. Consternat, se uită la ele. De parcă Lanteeb nu ar fi suferit deja. Câte mijloace de trai au distrus oamenii lui Dooku? Câte vieți?

Şi încă mai există sisteme care se alătură de bunăvoie Alianței sale. Cum pot fi atât de orbi? Cum pot să nu vadă monstrul din spatele măştii zâmbitoare şi urbane?

Fluxul de trafic împinse căruciorul cu rotile mai departe. Portul spațial din Lanteeb era în continuă scădere în spatele lor. Acum treceau printr-o porțiune ciudată de clădiri abandonate. Depozite somnoroase şi coşuri de fum fără fum. În Forță era un puternic sentiment de descompunere.

Anakin se mişcă pe scaunul înghesuit al vehiculului.

— Obi-Wan, va trebui să accelerezi. Cred că îl simt pe cel care se află în vehiculul de la sol, dar contactul e slab şi... şi e ciudat, e alunecos şi...

Acea senzație de trecere a apei pe sticlă.

— Ca şi cum nu ai putea să-l prinzi?

— Într-un fel. Pot să îl apuc şi apoi îmi alunecă printre degete. Ceea ce înseamnă că sunt cu mult înaintea noastră, aşa că să ne grăbim.

Aruncă o privire spre celelalte vehicule cu care împărțeau drumul cu două benzi, care înaintau într-un ritm constant.

— Apreciez grija ta, dar nu putem merge mai repede. Transporturile de droizi au viteză limitată... oh. Bineînțeles. Ăsta a fost primul control pe care l-ai dezactivat, nu?

Anakin zâmbi.

— Surpriză!

— Nu. Apoi oftă. Nu chiar. Dar chiar şi aşa, nu o putem face, Anakin. Ne-am face remarcați.

— Va trebui să riscăm, insistă Anakin. Nu ne putem permite să rămânem şi mai mult în urmă. Aşa că mişcă-te sau acest fascinant tur local pe care îl facem va sfârşi prin a fi o colosală pierdere de timp.

— Ştii care este problema ta? spuse el, împingând cu prudență circuitul de accelerare al căruciorului cu rotile. Cu un scâncet de protest, vehiculul crescu viteza. Problema ta este că de fiecare dată când te urci într-un vehicul – orice vehicul – te gândeşti imediat că eşti din nou la cursele de ataşe.

Cu ochii pe jumătate închişi în concentrare, Anakin chicoti.

— Spui asta de parcă ar fi un lucru rău.

Tot *plângându-se*, căruciorul cu rotile trecu pe lângă un vehicul deschis. Şoferul său bătrân, un Lanteeban, le aruncă o privire surprinsă şi dezaprobatoare. *La naiba cu el.* Lăsă accelerația mai moale.

— Nu. Nu, protestă Anakin. Ce faci?

— Încerc să evit problemele, replică el. Cine ştie ce fel de măsuri de control al traficului au pus în aplicare Separatiştii? Din câte ştim, ar putea exista senzori de

viteză automată care ne monitorizează progresul şi dacă declanşăm vreunul, vom…

— Da, bine, dar Obi-Wan, practic pot merge pe jos mai repede decât asta!

— Nu mai exagera şi concentrează-te. Trebuie să găsim maşina de teren.

— Serios, chiar trebuie? spuse Anakin. Credeam că luăm aer pentru sănătatea noastră.

Asta îl făcu să se holbeze.

— Serios, Anakin, nu e nevoie să fii sarcastic. Nu ştiu de unde ți-a venit, dar e foarte nepotrivit.

Anakin răspunse cu privirea.

— Eşti… Apoi scutură din cap. Nu mai contează. Îmi pare rău. Vreau doar să termin şi să mă duc acasă.

Crede-mă, şi eu.

— Atunci nu mai vorbi şi începe să simți.

De acum, portul spațial era la kilometri în spatele lor şi intrau într-un cartier industrial degradat. Pe multe dintre clădirile lungi şi înalte care îi înconjurau se aflau coşuri de fum, cele mai multe dintre ele scuipând efluvii cenuşii unsuroase şi maro închis. Aerul mirosea a ars. Îmbibat de substanțe chimice nocive. Obi-Wan simți cum îl ustură ochii. Simțea cum fiecare respirație superficială îi pârjolea gura şi gâtul. Dacă stătea aici prea mult timp, cu siguranță plămânii lor se vor coroda până la un nămol sângeros.

Tuşind, Anakin arătă cu degetul.

— Trebuie să mergem pe acolo. Schimbă benzile, repede.

Obi-Wan se jucă cu panoul de control.

— Nu, uite unde arăt, Obi-Wan! La dreapta, nu la stânga!

— Scuze – scuze…

În mijlocul unei explozii de claxoane, reuşi să sară cu căruciorul pe următoarea bandă de circulație, într-o intersecție. Luptându-se panoul de control, aproape că opri vehiculul.

— Nu, nu, nu te opri, Obi-Wan, mergi! îl îndemnă Anakin. Haide, grăbeşte-te, pierd maşina aia nenorocită de teren!

Cu un avânt de viteză nechibzuită, împinse căruciorul cu rotile în fața traficului care venea din sens opus, ieşi de pe drumul principal şi intră pe o stradă liniştită care trecea printre două rânduri lungi de fabrici active. La câțiva metri distanță, motorul vehiculului lor se opri, droidul emițând un bip amenințător în timp ce pierdeau din viteză.

— Vehiculul a depăşit distanța de transport permisă. Anulare motor. Anulare motor.

— Poftim? spuse Obi-Wan, luptându-se cu comenzile leneşe ale vehiculului pentru a-l ghida în siguranță pe marginea străzii. Anakin, am crezut că ai preluat controlul chestiei ăsteia!

— L-am preluat! protestă Anakin. Dar de unde era să ştiu că are o capcană încorporată?

Răsuflând adânc, îşi recăpătă calmul.

— Nu aveai de unde. E în regulă. Înseamnă doar că va trebui să mergem pe jos pentru restul drumului. Închizând ochii, se întinse în Forță – şi simți din nou acea deviere ciudată. La naiba. Nu pot localiza maşina aceea. Dar tu?

Anakin aprobă din cap.

— Vine şi pleacă, dar da… am găsit-o.

Aşa că abandonară căruciorul defunct şi îşi continuară urmărirea, cu Anakin în frunte. Ploaia care se abătuse asupra portului spațial trebuie să fi fost o rupere de nori locală; aici, ferrocreta îndoită şi plină de gropi era uscată şi prăfuită.

— Nu-mi place asta, Obi-Wan, spuse Anakin după o vreme, privind în jur la strada pustie. Pot să simt oameni în clădirile astea. Pot să le simt frica. Dar zona asta e ca un cimitir. Şi există un pericol…

Obi-Wan aprobă din cap.

— Sunt de acord. Suntem prea expuşi aşa. Cred că va trebui să riscăm o mică îmbunătățire cu Forța înainte ca cineva să ne observe şi să dea alarma. Cum rămâne cu maşina de teren? O mai ai?

Încetinind, Anakin îşi închise ochii.

— Puțin. Cred că pot să mă țin de ea.

— Atunci hai să accelerăm ritmul, da? Cu cât ieşim mai repede la lumină, cu atât voi fi mai fericit.

Uşor încețoşați în interiorul Forței, pătându-şi prezența în lume ca un deget tras prin vopseaua de acuarelă umedă, porniră într-o alergare lentă. Cu ochii încă închişi, alergând pur şi simplu pe baza instinctului informat de Forță, Anakin îi ghidă mai adânc în districtul industrial împuțit de pe Lanteeb. Trei vehicule de teren zumzăiră pe lângă ei, dar rămaseră nedetectați. Alergară pe lângă gura îngustă a unei alei. Uitându-se în lateral, Obi-Wan văzu patru droizi de luptă care îşi înfigeau blasterele printr-o uşă dărâmată. Ceața ținu; droizii de luptă nu îi văzură şi nu îi auziră.

Un kilometru. Doi kilometri. Trei. Cinci. Aerul poluat se îngroşă, deveni încețoşat şi chiar mai puțin confortabil de respirat. Obi-Wan începu să simtă o nelinişte distinctă, ceva profund greşit care devenea din ce în ce mai pronunțat cu fiecare minut. Apoi simți un râcâit în gât. Auzi aceeaşi nelinişte răsunând în Anakin.

Şi apoi, fără avertisment, microcipul Separatist din încheietura mâinii sale izbucni într-o viață violentă şi arzătoare. Gâfâind, se eliberară din Forță. Se împletici în timp real şi se lovi cu umărul de marginea ascuțită a unui zid de beton.

Undeva în față, începu să sune un claxon.

— La naiba! spuse Anakin, în timp real, lângă el. Nu-mi vine să cred ce poate face această securitate Separatistă!

Pătrunseseră într-o zonă restricționată monitorizată de senzori. Nu fu nevoie să se consulte. Apucându-şi încheieturile mâinilor, se întinseră spre Forță şi o folosiră pentru a arde circuitele microcipurilor. Asta duru chiar mai rău decât inserția inițială, dar era mai bine decât să fie găsiți de Separatişti. Şi orice probleme pe care senzorii arşi le-ar fi provocat mai târziu, aveau să fie rezolvate la momentul respectiv. În momentul de față, dispariția din rețeaua de senzori era singurul lucru care conta.

Claxonul amuți.

Dând din mână, Anakin privi în josul străzii goale.

— Cu puțin noroc, vor considera că a fost o alarmă falsă.

Obi-Wan îi aruncă o privire.

— Ştii că Jedii nu au încredere în noroc.

Anakin strâmbă din nas.

— În acest moment, îmi voi pune credința în orice. Maşina de teren e în față.

În spatele lor se auzi sunetul înfiorător al picioarelor metalice şi al vocilor electronice staccato.

— *Am înțeles*. Rețea de senzori declanşată de apropierea persoanelor

neautorizate. O să verificăm. *Am înțeles.*

— Minunat, spuse Anakin. Cine a invitat tinichelele la petrecere?

Se întoarseră şi fugiră.

* * *

Întunericul fu cel care îl avertiză. Aprins de Forță, alergând fără efort în lumină, Anakin simți că se împiedică brusc într-un abis, o prăpastie atât de adâncă încât nici cea mai fierbinte rază de soare nu putea ajunge la inima ei rece.

Se smuci să se oprească, pentru a-l găsi pe Obi-Wan alarmat şi oprit lângă el. Se holbară unul la celălalt.

— O simți? spuse Obi-Wan, cu fața palidă, cu respirația instabilă. Partea întunecată, ca o otravă?

Anakin aprobă din cap. Avea senzația că şi el însuşi devenise puțin palid. În stomac avea o greață sfâşietoare.

— Da. Şi suntem în locul potrivit. Prezența pe care am simțit-o pe nava Separatistă şi în maşina de teren? Arătă cu degetul. El sau ea – sau *chestia* – este acolo.

Era un complex masiv protejat, la vreo şase sute de metri distanță, la capătul străzii. Perimetrul său era marcat de un zid din duroțel, înalt de cel puțin zece metri, care era plin de turnulețe laser la intervale de trei metri. Un pocnet slab în aer le spuse că o plasă laser ardea în fața lui. Chiar şi de la această distanță, tehnologia era inconfundabilă. Două porți principale largi, încuiate şi protejate cu laser şi păzite de turele blaster, păreau a fi singura cale de acces.

Teribil. Şi iată-ne pe noi îmbrăcați ca nişte tăietori de lemne Lanteebani.

— Anakin, spuse Obi-Wan, lovindu-l peste braț. E timpul să ne facem nevăzuți.

Chiar în timp ce Obi-Wan arăta cu degetul, simți o altă ondulație bolnăvicioasă în Forță. Privind în sus, văzu o cameră de securitate zbârnâind în direcția lor, zburând în ceea ce părea a fi un model aleatoriu de căutare şi alertă. Aveau câteva clipe de grație, cu siguranță; dacă ar fi fost reperați cu adevărat, acel claxon ar fi țipat din nou.

— Anakin, spuse Obi-Wan. Poți admira tehnologia mai târziu. Să mergem.

Ei bine, da, doar că unde? Toate clădirile din acest capăt de stradă fuseseră distruse. Câteva grămezi de moloz răsucit şi topit era tot ce mai rămăsese.

Dar va trebui să fie de ajuns.

Camera de securitate o luă la stânga, urmându-şi programul. Se opri în modul plutire, concentrându-se pe ceva de la nivelul solului. Luminile roşii pâlpâitoare din jurul bazei sale se aprinseră mai tare, apoi se menținură stabile. Şi apoi începu să bâzâie.

— Acum, Anakin, spuse Obi-Wan cu fermitate. Cât timp e distrasă.

În timp ce se grăbeau în lateral, îndreptându-se spre cea mai apropiată grămadă de resturi, o explozie laser ieşi din carcasa superioară a camerei de securitate. *Grozav. Chestia asta e înarmată?* Ceva țipă într-o scurtă agonie. Un rozător autohton, cel mai probabil. Urmă o altă explozie laser. Un alt țipăt. Şi apoi camera de securitate se puse din nou în mişcare.

Cu îndemânare, Obi-Wan manipulă Forța pentru a disloca dărâmături mai departe pe strada distrusă. Camera de securitate se opri, cu senzorii bâzâind, apoi plonjă în urmărire.

— Nu avem mult timp, spuse el. Grăbeşte-te.

În câteva bătăi de inimă, erau cu burta pe jos şi se târau pe cărămida spartă şi pe sticla topită spre foi lungi şi late de duroțel, deformate termic în forme fantastice şi imposibile. Mormanul de resturi arse forma un fel de peşteră, şi asta era ceea ce urmăreau. Ajungând acolo, se strecurară înăuntru. Nu găsiră chiar întuneric beznă; trei degete subțiri de lumină solară tulbure fracturau întunericul. Cu sabia lovindu-se de coaste, Anakin încetă să se mai târască. Dar înainte să se uite în jur şi să se orienteze...

— Dispari, spuse Obi-Wan, şi dispăru în Forță.

Urmându-i exemplul, Anakin dispăru după el. *Oh, îmi amintesc asta.*

Copilăria în Templu. Jucându-se de-a v-ați ascunselea cu colegii lui, pentru că încă era prea tânăr să călătorească prin Republică cu Obi-Wan. Dispariția era una dintre cele mai importante lecții ale unui tânăr – dar Maeştrii Templului nu aveau nevoie să-l învețe asta. Ştia deja trucul acela Jedi. Mult mai târziu, îşi dădu seama că îl făcea de ani de zile. Sclavia îi dăduse acel dar neprețuit: abilitatea de a dispărea în voie. Îl folosise pentru a se ascunde de Gardulla – în cele din urmă, dar nu destul de repede – când ea venise cu biciul după el. De mama lui, când nu voia să vină în pat. De Watto, când se sătura de treburile din atelier. De Sebulba şi Aldar Beedo şi Gasgano, când cei mai vicioşi piloți de curse voiau sânge şi lupta cu ei nu era o opțiune. O folosise chiar de două ori în timpul unei curse. Reuşise cumva să dispară nu doar el însuşi, ci şi ataşul său, speriindu-şi atât de tare țintele încât amândoi se prăbuşiseră în timp ce el trecea pe lângă ei, râzând.

Nu spusese asta nimănui din Templu. Ştia că nu l-ar fi crezut niciodată, pentru că o asemenea dispariție nu trebuia să fie posibilă. Cu siguranță nu pentru un copil de opt ani. Dar era. Putea să o facă. Şi acum? Om matur, cu Forța ascultând de voința lui? Să se ascundă de o cameră de securitate stupidă era o joacă. Nu era nicio problemă. Ca o frunză pe un iaz liniştit, pluti în lumină, conştient de faptul că Obi-Wan plutea undeva în apropiere. O prezență caldă. O strălucire de un auriu-închis în Forță, neclintită. După un timp, pentru că nu avea nimic mai bun de făcut şi pentru că se putea dovedi util, îşi lăsă mintea să fie purtată de curenții Forței. Lăsă Forța să îl ducă departe de Lanteeb, care era îmbibat de mizerie.

Viziunile plutiră în fața ochiului său interior liniştit. Fragmente din trecut. Îşi văzu mama râzând şi zâmbi în ciuda durerii. O văzu pe Padme pe balconul ei, cu părul despletit fluturând în vânt. Simți cum se aprinde dorința în el şi o stinse, cu regret. O văzu pe Ahsoka cu sabia în sălile circulare de la Kaliida Shoals, cu fața ei mică şi concentrată. Îl văzu pe Rex, înfăşurat într-un halat medical albastru, privindu-i antrenamentul cu o admirație nedisimulată.

Apoi scena se schimbă, brusc, şi îl privea pe Obi-Wan aplecându-se asupra cuiva întins pe jos. Era noapte, fără lumină, şi nu putea să vadă unde şi când se întâmpla asta. *Rezistă*, spunea Obi-Wan. *Rezistă. Sunt cu tine. Nu pleca.* Durerea era goală în vocea lui. O durere cumplită şi crudă pe care nu o mai dezvăluise până atunci. Şocat, Anakin simți cum revine din dispariție, cum se scufundă înapoi în corpul său şi în iminența pericolului. Lângă el, Obi-Wan înghiți în sec, cu ochii strălucind în lumina slabă, plină de praf.

— Anakin, zise el, aproape prea încet pentru a fi auzit, cu buzele abia încadrând cuvântul. Fă linişte. Nu te mişca. Şi menține-ți temperatura corpului scăzută. E chiar deasupra noastră.

Îngheță, simțind din nou acea undă amenințătoare în Forță. Abia se auzea

bâzâitul camerei de securitate înarmată a Separatiştilor, care zbura deasupra capetelor lor. Îşi ţinu respiraţia şi îşi dori ca bătăile inimii să se liniştească. Forţă temperatura corpului său să rămână scăzută. Ca un înotător, se scufundă chiar sub suprafaţa Forţei. Camera de supraveghere trecu mai departe.

Uşurarea fu ascuţită şi pătrunzătoare. Închise ochii, îşi lăsă capul în jos şi se lăsă să râdă în tăcere, simţind un triumf feroce şi sălbatic. Apoi deschise din nou ochii – şi îngheţă pentru a doua oară.

Degetele lui Obi-Wan se înfăşurau strâns în jurul încheieturii mâinii lui.

— Ştiu, şopti el. Ştiu. Anakin, nu trebuie să scoţi niciun sunet.

Stăteau pe rămăşiţele carbonizate ale unor fiinţe umane. Şi, deodată, simţi mirosul întunecat al morţii din acest loc. Acum, liniştit şi tăcut, după ce primul val de adrenalină anihilantă şi nimicitoare se scursese… putea să o miroasă. Şi putea să o vadă, de asemenea, acele trei degete fragile de lumină fiind suficient de strălucitoare pentru a i-o arăta. Fuseseră oameni aici atunci când Separatiştii distruseseră clădirea aceea.

Nu. Oh. Avea să se simtă rău. Ecourile fricii, ale agoniei şi ale disperării se dezlănţuiau în jurul lui, eliberate de propriile simţuri, de văz, miros şi atingere. Cenuşa cuiva i se lipise de piele. Respira resturi de Lanteebani ucişi.

Ridicând privirea dincolo de neliniştea lui, holbându-se la neliniştitul Obi-Wan.

— E prea periculos să te mişti la lumina zilei, Anakin, murmură Obi-Wan. Va trebui să aşteptăm până la căderea nopţii.

Să aşteptăm aici? Cu morţii?

Ochii lui Obi-Wan erau plini de umbre.

— Ştiu.

Alungând groaza şi sprijinindu-şi capul în braţele încrucişate, dispăru din nou.

* * *

Orele trecură. Vag preocupat să nu facă probleme, Anakin rezistă tentaţiei de a căuta mai multe viziuni în Forţă. În schimb, folosi timpul pentru a se odihni şi a se reface. Săptămâni după săptămâni de bătălii cumplite îşi luaseră tributul. La fel şi rănile pe care le suferise deasupra lumii Quell. Deşi Lurmenii îl trataseră pe Maridun, iar droizii medicali terminaseră treaba pe *Resolute*, rămăsese o… nu o slăbiciune persistentă. Nu chiar. Mai degrabă o amintire a daunelor şi a durerii. Acesta era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a invoca Forţa şi a-i permite să-şi facă voia asupra lui. Şi asta îl ţinu prea preocupat ca să se gândească la morţi.

Inevitabil, pe măsură ce soarele apunea, acele trei degete de lumină fracturate se stinseră. Mai întâi veni amurgul. Pe urmele sale lente, veni întunericul complet. Avea gura uscată. Burta îi borborosea. Transpiraţia i se uscase lipicioasă pe piele.

La un moment dat, auzi procesiunea zăngănitoare a droizilor de luptă care treceau în patrulare.

— *Am înţeles*, bază. Totul e liber. Nu există perturbări. Repet, totul e liber.

Tinichele tâmpite şi nenorocite. Să rămână pentru totdeauna la fel de proaste.

Nemişcat lângă el, destul de aproape pentru a se atinge în întunericul care se aduna, era Obi-Wan. Plutind în gol şi în afara stării de veghe. Dispărând, apoi revenind doar pentru a disparea din nou câteva clipe mai târziu. Ca o balenă în adâncurile oceanului, ieşind la suprafaţă pentru a lua aer. Văzuse Whaladonii o

dată, în apele de pe Agomar. La fel ca Obi-Wan, păreau monolitici şi înțelepți.

Începu să plouă. Aerul încă era cald şi umed. Nu erau în pericol să înghețe. Dar apa contaminată cu substanțe chimice readuse cenuşa morților la o viață înțepătoare. Mirosul era revoltător. Simțea cum bila îi arde gâtul şi îi îmbracă limba.

În cele din urmă, Obi-Wan se agită din nou.

— Ei bine, nu ştiu ce părere ai tu, dar eu m-am săturat de asta, spuse el, cu vocea aspră. Hai să plecăm de aici, bine?

Era o idee grozavă, dar...

— Cum rămâne cu stingerea? Propria lui voce era la fel de aspră. Tuşi şi scuipă. Dacă o încalcă cineva este împuşcat pe loc, asta înseamnă că trebuie să fie cineva prin preajmă care să îl împuşte.

Se auzi sunetul robelor care se mişcau în timp ce Obi-Wan dădea din umeri.

— Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Trebuie să găsim o cale de a intra în interiorul acelui complex, Anakin. Iar acoperirea întunericului ne oferă cea mai bună şansă.

Anakin mârâi.

— Dacă spui tu, Maestre.

— Maestre? spuse Obi-Wan. Asta înseamnă că dacă planul nostru eşuează, vei da vina pe mine?

— Păi... Rânji în întunericul ca smoala. Asta e ideea generală, da.

Urmă un pufnit uşor de amuzament.

— Sunt înduioşat. Acum mişcă.

Ieşind din ascunzătoarea lor, Anakin îşi închise mintea la senzația de lucruri ascuțite precum bețele – care cel mai probabil nu erau bețe – care se rupeau şi se rostogoleau sub mâinile şi genunchii lui. Dacă se lăsa să se gândească, s-ar fi pierdut într-o furie periculoasă. Eliberat în sfârşit de acel coşmar anume, se ridică pe trotuar şi îşi înclină fața spre cer. Eliberați acum, ploaia le lovea pielea. Se prelingea prin părul lor. Nu existau lămpi de iluminat public. Aproape nicio stea. La jumătate de kilometru mai jos pe drum, incinta securizată era luminată puternic, destrămând cu putere noaptea.

Anakin se cutremură.

— Vreau cea mai lungă şi cea mai fierbinte baie...

— Un robinet rece va trebui să fie suficient, mă tem, spuse Obi-Wan cu vioiciune. Sper doar să găsim unul, pentru că la un moment dat va trebui să ne curățăm. Deşi – poate că nu încă. Oricât de murdari am fi fără îndoială, asta ne va folosi ca şi camuflaj.

— Da – sună grozav în teorie, spuse el. Dar e o problemă mai mare materialul cu care ne camuflăm.

Tăcere. Apoi Obi-Wan lăsă să-i iasă o respirație lentă.

— Ştiu.

Urmă o tăcere mai lungă – care fu spartă de cel mai slab vuiet al unui vehicul care se apropia. Se întoarseră împreună şi surprinseră nimbul dansant al farurilor îndepărtate care ricoşau pe drumul umed de ferrocretă.

— Nu există decât un singur loc în care ar putea să se ducă, spuse Obi-Wan. În vocea lui se citea o emoție reprimată. Asta ar putea fi şansa lor. Anakin, te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Depinde, spuse el, în timp ce vehiculul se apropia cu un zumzet. Te gândeşti că asta e calea noastră de intrare?

— Este riscant, spuse Obi-Wan. Dacă nu funcționează, suntem aproape sigur morți.

Fu rândul lui Anakin să chicotească.

— Deci, aceeaşi poveste? Atunci ce mai aşteptăm?

Alergând uşor, se întoarseră pe stradă. Vehiculul era aproape acum, cu farurile arzând două găuri prin întuneric. Era un fel de camion de livrări, care arăta înalt. Ajunseră la prima clădire neatinsă. Se împinseră în uşa ei largă, adânc încastrată, cu fața ascunsă, cu mâinile încleştate la piept, ca să nu le ajungă pielea în lumină. Camionul alunecă pe perna sa antigravitațională, şoferul ignorând prezența lor.

De îndată ce trecu în siguranță, săriră cu Forța pe acoperişul acestuia, aterizând uşori ca nişte fulgi de zăpadă. Se aruncară cu fața în jos, lăsând Forța să-i fixeze pe loc. Schimbară o scurtă privire de încurajare reciprocă şi dispărură.

Capitolul 13

Singură în laboratorul ei, savanta de prim nivel Bant'ena Fhernan îşi aruncă electrostylusul şi îşi apăsă mâinile reci şi tremurânde pe faţă.

Nu pot să fac asta. Nu mai pot să fac asta.

Un cronometru de pe peretele alb-gri palid de vizavi, ticăia rămăşiţele vieţii ei. Număra timpul de zile întregi. Săptămâni. Nu, acum erau luni, nu-i aşa? Două luni, trei săptămâni şi şaptesprezece zile Corelliene se scurseseră de când ea şi echipa ei de cercetare fuseseră luate în haosul şi carnagiul care urmă anexării Separatiste a lumii Taratos Patru.

Dacă mama mea ar fi ştiut unde mă aflu, dacă ar fi crezut că sunt în viaţă şi ar fi putut să mă contacteze prin comunicator, mi-ar fi spus: Ţi-am spus eu. De atâtea ori. Foarte tare. Dar mama ei nu ştia unde se afla şi nici nu credea că e în viaţă. Nimeni nu ştia. Ei bine, nimeni de care îi păsa. Era un pariu corect că familia, prietenii şi chiar şi duşmanii ei credeau că era moartă şi că se descompunea împreună cu restul echipei sale de cercetare pe nisipurile ruinate din Niriktavi Bay.

Mama ei, impresionant de incoerentă în cele mai bune momente, o implorase să nu călătorească spre buza abia cartografiată a Regiunilor Necunoscute. Dar ea încetase de mult timp să mai acorde atenţie previziunilor mamei sale despre nenorociri, aşa că plecase. Şi de ce nu ar fi făcut-o? Războiul era departe de acea parte a spaţiului şi şansele ca el să ajungă pe Taratos Patru în cele câteva săptămâni în care ea ar fi fost acolo, ei bine...

— Tu eşti cea care se hazardează, mamă, spusese ea, dur. Atât de încrezătoare. Şansele sunt minuscule şi tu ştii asta. Încetează să mai inventezi catastrofe. Aceasta este o ocazie unică în viaţă. O şansă de a face carieră şi de a impresiona persoanele potrivite. Gândeşte-te la toţi industriaşii şi filantropii care au credite de ars.

Ipoteza ei de lucru despre aplicaţiile antibacteriene ale coralului Niriktavi tratat radiologic şi manipulat molecular atrăsese o atenţie enormă. Mai multe corporaţii biotehnologice importante îi ceruseră să le aducă rezultatele ei preliminare imediat ce acestea ar fi fost corelate.

— Să nu merg? Sincer, mamă, nu poţi fi serioasă.

Şi apoi, într-o dimineaţă minunată, la o lună după ce îşi începuse munca revoluţionară care îi schimbase viaţa pe Taratos Patru, în timp ce cerul mov palid al planetei exploda în culorile răsăritului tumultuos, explozii de un alt fel rupseseră aerul cald şi parfumat. Fără avertisment, de nicăieri, o navă enormă apăruse, debarasând hoarde de droizi de luptă. Pe două picioare, pe niciun picior, rostogolindu-se cu viteză letală, înarmaţi cu blastere şi bombe laser, zburând prin aer pe platforme mobile pline cu arme. Fără milă sau provocare, Separatiştii atacaseră. Ea şi echipa ei de cercetare nu erau singurii savanţi din Niriktavi Bay. Oceanologi, biologi marini, arheologi – atât de mulţi *ologişti* încât renunţase să mai încerce să le ţină socoteala. Abia recent deschis explorării şi cercetării academice, guvernul central al Taratos Patru fusese în sfârşit convins să împărtăşească minunile planetei sale. Golful era o comoară şi atrase cele mai bune, cele mai strălucite şi cele mai uimitoare minţi ştiinţifice din Republică. Generaţii de cunoştinţe, experienţă şi

studii minuțioase, adunate în acest loc pentru a celebra învățătura şi misterele vieții. Dar Separatiştilor nu le păsa de asta. Măcelăriseră fără discriminare, eficienți ca o ciumă. Măcelăriseră aproape pe toată lumea. Îi măcelăriseră prietenii, colegii şi oameni pe care nu-i cunoştea, care ar fi putut deveni prietenii ei dacă nu ar fi muncit atât de mult. Dar pe Bant'ena Fhernan, o luaseră. Şi alți câțiva savanți, deşi nu văzuse niciodată pe care dintre ei. Şi în timp ce droizii o târau, țipând, iar după aceea, răpitorii ei Separatişti umani o umpleau de droguri sufocante, tot ce putea să se gândească era: *Nu, nu, vă rog, nu din cauza mea. Nu toate aceste omoruri pentru ca să mă luați cu voi.*

Încă nu avea nicio idee unde se aflau ceilalți prizonieri sau ce se întâmplase cu ei. Ce făceau. Întrebase o dată, fusese pedepsită şi nu mai îndrăznea să întrebe din nou. Cu durerea crescând ca un val, Bant'ena îşi apăsă mai tare mâinile pe oasele proeminente ale feței. Cu două luni, trei săptămâni şi şaptesprezece zile Corelliene în urmă, fusese plinuță. Acum nu mai era plinuță. Chiar aici, chiar acum, un muzician de cantină îi putea folosi cutia toracică pe post de xilofon.

Dacă Raxl m-ar putea vedea, ar fi îngrozit. Îngrozit. Ura femeile slabe. Îi plăcea carnea de pe oasele mele. Gândul la asistentul ei de cercetare şi, uneori, amantul ei, îi scaldă lacrimi proaspete în ochi. Raxl era unul dintre acele cadavre în descompunere de pe rămăşițele distruse ale golfului Niriktavi. Nu-l văzuse murind, dar ştia că unul dintre țipetele îngrozitoare pe care le auzise trebuia să fie al lui.

Inspiră convulsiv aerul, în timp ce plânsul amenința să o consume. Cu sălbăticie, îşi lovi pumnii în piept. O*preşte-te, proasto. Nu face asta. Nu te gândi la ce s-a întâmplat. Nu te gândi la el. Nu te ajută. Nu există cale de întoarcere, nu se poate repara. Eşti o fantomă acum – şi la fel şi el. La fel ca ei toți.*

Mulțumită răpitorilor ei, laboratorul în care era sclavă, altă închisoare, era de ultimă generație. Când venea vorba de echipamente şi resurse, nu era nimic din ceea ce putea să ceară şi pe care stăpânii ei Separatişti să nu i-l furnizeze. Ca şi cum o cerere pentru acest electroscop sau acel divizor de particule ar fi însemnat că li s-a alăturat. Că nu-i detesta. Că era de fapt una dintre ei. Dar ea îi detesta. Şi dacă li se alăturase, nu fusese niciodată un act de voință liberă.

Mi-aş dori să cred că asta face vreo diferență. Cui îi va păsa de ce am făcut-o după ce se va termina? Când voi termina proiectul – când voi reuşi – voi fi o criminală, la fel ca ei. Dacă nu cumva se răzvrătea, desigur. Doar dacă nu va lua atitudine şi va refuza categoric să mai coopereze. Lasă-i să o pedepsească în continuare, în feluri mari şi mici. Să-i forțeze să-i aplice pedeapsa supremă. *Şi dacă fac asta... ei bine, voi fi o criminală. Aşa că nu contează, nu-i aşa? Oricum aş pierde.*

O durea pieptul acolo unde îl lovise. Îşi frecă vânătăile. Se uită din nou la cronometrul de pe perete. Nu era atât de târziu. Ar trebui să lucreze. Cineva va veni să o verifice în curând. Îi verificau progresul în fiecare zi. Şi dacă nu avea ceva pozitiv să le arate, dacă nu era capabilă să demonstreze un câştig, să îşi justifice existența, să le calmeze suspiciunile uşor de trezit, atunci îşi arătau nemulțumirea. Erau foarte pricepuți să o rănească în moduri care să nu interfereze cu munca ei.

Întinse de-a lungul peretelui lung din dreapta al laboratorului ei, avea şapte experimente diferite, fiecare într-un stadiu diferit de dezvoltare. Pentru trei dintre ele îşi punea speranțe. Două erau cauze pierdute, dar se hotărâse să le lase să se desfăşoare. Celelalte două erau câştigătoare. Nu erau finalizate, nu încă. Aproape. Doar uitându-se la ele, i se făcea rău. Se făcea pe ea însăşi să se simtă rău.

De ce m-am născut atât de bună la asta? De ce nu am fost o balerină talentată?

Peretele din spate al laboratorului era ocupat de cuşti, nu mai mult de jumătate dintre ele adăpostind o specie de rozător care urma să moară în curând. Partea urâtă a ştiinţei. Vieţi mici, consumabile. De mult timp se împăcase cu moartea lor. Ce diferenţă era între a mânca un animal într-un restaurant şi a-l omorî într-un laborator, când restaurantul şi omul de ştiinţă aveau acelaşi scop?

Nu era nicio diferenţă. În acest caz, cel puţin, conştiinţa ei era curată. Sublim de inconştiente de timpul lor care se scurgea, rozătoarele de laborator chiţăiră şi pufniră în timp ce ea începea să le curețe cuştile. În vechea ei viaţă avusese un droid care să facă astfel de treburi. Dar era pe placul răpitorilor ei să o ţină umilă.

Apoi, în spatele ei, uşa se deschise şi principalul ei temnicer intră în laborator.

— Doctore Fhernan! Te-ai întors! Bine ai venit acasă, draga mea.

Nu, nenorocit împuțit. Nu sunt draga ta. Niciodată nu voi fi. Cu burta tremurând fără milă, ea îşi şlefui expresia şi se întoarse cu faţa la el.

— Generale Durd. Nu ştiam că v-aţi întors pe Lanteeb.

Neimoidianul neglijent şi umflat zâmbi, onctuos şi nesincer.

— Da, da. Cu câteva ore în urmă. Aş fi venit să te văd mai devreme, dar am fost ocupat cu alte treburi. Dar acum sunt aici şi tu eşti aici. Nu-i aşa că e încântător? O reuniune atât de fericită, hmm? O privire calculată i se strecură în ochii lui ciudaţi, extratereştri. Şi tu ce mai faci, draga mea? Mica ta aventură a decurs bine, să înţeleg?

Cutia securizată codificată pe care o escortase înapoi în complex era aşezată nestingherită pe propria masă, lângă peretele din stânga laboratorului. Abandonând rozătoarele condamnate, trecu la ea. Rămase lângă cutie, cu privirea coborâtă cu supunere. Lui Durd îi plăcea când se umilea în faţa lui.

— Da, Generale.

— Da, *domnule General*, şi…? întrebă Durd.

Ea îşi ridică privirea. Avea mândria ei, oricât de zdruncinată ar fi fost.

— Şi am procurat substanţa despre care am discutat.

— Oh, ce încântător, spuse Durd, cu ochii strălucind de o avariţie nestăpânită. Şi eşti foarte sigură că este ceea ce îţi trebuie pentru a trece la următoarea etapă a Proiectului?

Proiectul. Aşa insista Durd să numească această armă teribilă pe care ea îl ajuta să o creeze. Ca şi cum un eufemism inofensiv ar putea să o facă cumva mai puţin rea. Nu că el ar fi considerat-o rea, desigur. În mintea lui bolnavă şi perversă, ceea ce făceau ei era glorios.

În cealaltă parte a laboratorului, experimentele ei bolborosiră în linişte.

— Da, domnule General, spuse ea, cu o voce perfect uniformă.

Nicio aluzie, niciodată vreo aluzie la ceea ce ţinea pentru ea însăşi. Dacă măcar o dată ar fi bănuit… *Crede că o mă voi da pe brazdă pentru el. Crede că pasiunea mea pentru ştiinţă mă va seduce de partea lui. Dar se înşeală, se înşeală foarte tare.*

— Rondiumul pe care mi l-aţi procurat este exact ceea ce este necesar pentru treaba asta.

— Nu este un container foarte mare, spuse Durd, încruntându-se la cutia securizată. Vom avea suficient?

Ignoranţa lui nu reuşea niciodată să o uimească.

— Bineînţeles, domnule General. Am adus mai mult decât suficient rondium pentru a efectua teste extinse de laborator, controlate, şi… Îşi drese glasul şi trimise o rugăciune tăcută pentru iertare. Şi să trecem prin multiple aplicaţii pe teren.

— Hmm. Apropiindu-se, Durd trecu un deget languros peste o masă de lucru, mergând. Curios, nu-i aşa, că a trebuit să călătoreşti pentru a-i vedea pe prietenii noştri de la *Ralteb Minotech*, în loc să testezi rondiumul aici? Acasă?

Aici nu e casa mea, nenorocitule. Asta nu va fi niciodată casa mea.

Ea îşi coborî din nou privirea, îngrozită că el va citi gândul revoltat din ochii ei.

— Îmi pare rău, domnule General. Nu am explicat în mod adecvat motivele călătoriei mele? Colonelul Argat părea să creadă că da, motiv pentru care mi-a dat permisiunea să plec. Îşi ridică privirea. Cu un detaşament de securitate înarmat, bineînțeles.

Oprit în fața ei, Durd zâmbi, neamuzat.

— Colonelul Argat a calculat greşit, Doctore, atunci când, în absența mea, v-a permis să părăsiți Lanteeb. Chiar şi cu un detaşament de securitate înarmat. Ca urmare, Colonelul Argat nu mai este în măsură să autorizeze nimic. Colonelul Barev este acum persoana de legătură. Îl veți întâlni când va sosi mâine dimineață.

— Oh, spuse ea slab.

Asta însemna că Argat era mort? Oare ea făcuse să fie ucis? Oare îi păsa? Era unul dintre ei, un Separatist. Dar nu fusese niciodată nepoliticos. Şi erau momente, când nu-şi dădea seama că ea îl privea, când părea trist. Ca şi cum nu-şi dorea să fie aici mai mult decât ea.

— Spune-mi, draga mea, spuse Generalul Durd, cu un deget umed sub bărbia ei, înclinându-i fața în sus, astfel încât trebui să se uite la el. Te gândeai că ai putea să te sustragi detaşamentului tău de securitate înarmat? Sau să strecori un bilet către cineva de la *Minotech*? Chiar să găseşti un comunicator nesecurizat şi să trimiți un apel către Republică, pentru ajutor?

Bineînțeles că am crezut.

— Nu, domnule General, spuse ea, cu gura îngrozitor de uscată. După cum i-am explicat Colonelului, rondiumul este foarte idiosincratic. În funcție de locul în care a fost extras, poate conține impurități care l-ar face inutil pentru scopurile noastre. *Minotech* are rondiu provenit din douăzeci şi două de sisteme diferite. A fost mai puțin riscant, mai puțin vizibil pentru mine să merg la ei şi să-l testez la fața locului decât să transporte douăzeci şi două de mostre aici, la mine.

În mod jucăuş, Durd îşi bătu vârful nasului.

— Nu e de mirare că Argat te-a crezut, Doctore Fhernan. Eşti o micuță atât de convingătoare. Spune-mi, de ce ai stat afară în maşina ta de teren atât de mult timp? Începusem să mă întrebam dacă vei veni vreodată.

Deci o spionase. Ce surpriză.

Mă convingeam să pun din nou piciorul aici, Generale. Am vorbit cu mine însumi ca să nu sparg cutia securizată şi să mă sinucid cu rondiumul.

Îşi fabrică un zâmbet serios.

— Oh. Da. De fapt, mă gândeam. În momentul în care ne apropiam de portul spațial am avut o idee despre Proiect. Despre problemele pe care le avem cu procesul de conversie.

Durd ridică o creastă a ochilor.

— *Noi* le avem?

— Îmi pare rău. Mă refer la mine, bineînțeles, domnule General, spuse ea grăbită. Mă gândeam la problema pe care am avut-o cu procesul de conversie. Încă lucram la o posibilă nouă formulă când maşina de teren a trecut de porțile complexului şi – ştiți cum e când te loveşte inspirația. Nu vrei să-ți întrerupi şirul

gândurilor. Aşa că am rămas afară până când am reuşit să-mi clarific întreaga formulă în minte.

Pupilele lui Durd înfloriră.

— Chiar aşa?

— Da, domnule General. Traversă spre masa de lucru principală şi luă datapadul pe care mâzgălise. Vedeți? spuse ea, împingându-l spre el. Am verificat de două ori noile mele calcule. Sunt sigură că sunt corecte.

— Hmm. Durd se uită la notițele ei ca şi cum ar fi putut să le înțeleagă cu adevărat. Ei bine, draga mea. Este un început pentru a te revanşa pentru coruperea Colonelului Argat. Dar îți sugerez să-ți continui reparațiile oferindu-ne o descoperire cu acel rondium. În seara asta. Contele Dooku a fost destul de dezamăgit să piardă serviciile Colonelului, să ştii. Primirea unei actualizări încurajatoare a stadiului proiectului nostru îl va pune cu siguranță într-o dispoziție mai iertătoare.

Reparații? Iertare? Oh, dulce milă…

— Îmi pare foarte rău că este dezamăgit Contele Dooku, domnule General.

— Aşa cum ar trebui să fie. Şi acum… Durd căscă. Vă doresc o seară bună. Am fost foarte ocupat şi vreau să ajung în patul meu. Datoriile unui General sunt nesfârşite, să ştiți.

Cu mâinile împreunate peste burtă, aruncă o privire mulțumită prin laborator, la cele şapte experimente ale ei şi la toate formulele şi notele mâzgălite pe tablele inteligente, la mesele cu echipamente scumpe şi la cuştile cu rozătoare de sacrificiu.

— Facem o treabă grozavă aici, Doctore Fhernan. O treabă grozavă. Şi când totul va fi spus şi făcut, galaxia ne va fi profund, profund îndatorată. Suntem pe punctul de a ne elibera de sub tirania Republicii şi a Senatului ei. Într-o zi se vor cânta cântece despre noi, draga mea. Cântece. Le pot auzi de pe acum.

Cumva, ea reuşi să nu-i dea cu tifla.

— Da, domnule General.

La jumătatea drumului spre uşa laboratorului îşi bătu o mână pe fruntea umedă şi se întoarse.

— Draga mea, draga mea! exclamă el. Am fost atât de entuziasmat să te am din nou acasă încât am uitat complet. Îşi băgă o mână în buzunar, scoase o holounitate compactă şi o aşeză uşor pe cea mai apropiată masă. Un cadou pentru tine. Bucură-te de el.

Ea rămase pe loc pentru mult timp după ce el plecă. Respirând – doar respirând – până când trecu nevoia de a vomita. Până când vederea ei încețoşată de lacrimi se limpezi. Holo-unitatea stătea pe masă ca o bombă neexplodată.

Nu te uita. Nu te uita. El vrea să te uiți. Nu te uita. Dar cum putea să nu se uite?

Prima înregistrare era cu mama ei, la cumpărături în piața de produse proaspete care se ținea în fiecare săptămână în centrul oraşului Tiln. Însemna o oră de călătorie incomodă, dar Mata Fhernan nu şi-ar fi cumpărat rubiile şi boabele de caşcaval de niciunde altundeva. Droidul cameră ecranat care capturase imaginea înregistrase şi sunetul. Mama ei vorbea cu unul dintre deținătorii de tarabe despre ultimul discurs al lui Palpatine în Senat. Modul lui Durd de a autentifica înregistrarea. Ea însăşi vizionase discursul, în direct, cu două zile în urmă. A fost singura ştire pe care i s-a permis să o vadă.

Mama arăta bine. La fel şi fratele ei, Ilim, soția lui şi noul copil, în apartamentul lor din Corel City. La fel şi sora ei, Chai, şi soțul lui Chai, Bem. Amândoi băieții lor erau răciți, totuşi, şi aveau nasul roşu şi le curgea. Probabil că

nu fusese o idee inteligentă să-i ducă în excursia lor anuală de camping pe Alderaan, dar Bem era atât de tandru. Nu-i plăcea să-şi dezamăgească fiii. Droidul cameră îi surprinsese când coborâseră din mijlocul de transport la portul spațial central de pe Alderaan, cu trei zile mai devreme.

Supărată, disperată, Bant'ena îşi şterse lacrimile de pe obraji.

Ar fi trebuit să fiu singurul copil la părinți. Ar fi trebuit să rămân orfană cu ani în urmă. Şi era păcat că nu era genul de persoană care nu-şi putea face prieteni, pentru că dacă ar fi fost genul acela de persoană înțepătoare, atunci Didjoa şi Samsam şi Lakhti şi Nevhra nu ar fi trăit acum cu blastere încărcate şi nevăzute îndreptate spre capetele lor. O cuprinse o crampă îngrozitoare de frică, repulsie şi durere. Agățându-se de masă pentru a se opri să cadă, simți cum îi urcă în gât plânsul sfâşietor. Îl auzi izbucnind şi rupând liniştea rece a laboratorului.

Trebuie să fac asta. Trebuie. Dacă nu o fac, vor muri cu toții.

* * *

— Hm, zise Obi-Wan gânditor. Mă întreb dacă a fost o idee bună până la urmă.

Anakin se uită la el.

— Mă înclin în fața înțelepciunii tale în toate privințele, Maestre.

— De când? replică Obi-Wan, zâmbind pe jumătate. Acum taci o clipă.

Erau ghemuiți adânc în umbre ascunse, în spatele stației de livrare a complexului Separatist. După ce trecuseră nedetectați prin patru puncte de control de securitate, rămăseseră pe acoperişul camionului, în timp ce acesta înainta cu o încetineală dureroasă de-a lungul unui drum inelar îngust care îi ducea pe lângă parcarea acoperită a complexului, unde maşina de teren luxoasă fusese lăsată să țină companie altor două, şi prin spatele complexului cu două etaje, luminat în mod orbitor. În cele din urmă, camionul se oprise într-un doc de încărcare închis şi o echipă de droizi ieşi pentru a-i descărca conținutul: trei paleți mari de lăzi antigravitaționale, fără marcaj. De îndată ce şoferul fu preocupat să obțină autorizația pentru documentele sale, iar droizii erau ocupați să jongleze cu cutiile, Obi-Wan aprobă din cap şi săriră de pe acoperişul camionului. Lăsând Forța să le estompeze prezența, se topiră în întunericul din jurul marginilor stației de livrare.

După estimările lui Anakin, asta se întâmplase cu aproape o oră în urmă. De atunci, sosiseră alte şase camioane pline cu lăzi, fuseseră descărcate, apoi plecaseră. Şi totuşi erau blocați aici pentru că trebuiau să fie *clandestini*. Nu puteau pur şi simplu să elimine droizii şi să mărşăluiască direct în clădirea principală a complexului pentru a afla ce se pregătea acolo. Pentru că asta însemna să se comporte ca nişte Jedi, iar în această misiune nu aveau voie să se comporte ca nişte Jedi. Nu ca nişte Jedi adevărați, cel puțin. Începea să urască *clandestinitatea.*

— Uite, murmură Obi-Wan. Asta ar putea fi şansa noastră.

Stația de livrare era acum plină de paleți antigravitaționali încărcați. Următorul camion, dacă ar fi existat unul, nu ar mai fi încăput înăuntru. Şi se părea că droizii observaseră în sfârşit acest lucru, pentru că liderul lor desemnat, o unitate cu un vocoder defect care îi transforma vocea într-un scârțâit ridicol, dădu ordine ca paleții să fie transportați în convoi până la clădirea principală.

— Conform instrucțiunilor, Generalul Durd vrea ceea ce se află în aceste lăzi, anunță el. Şi ceea ce vrea Generalul Durd, asta va primi. Aşa că mişcați-vă servomotoarele, grămadă de piese de schimb ruginite!

Anakin scoase o răsuflare ascuțită. Generalul Durd? Lok Durd, animalul de companie, inventator de arme, al lui Dooku? Dar Durd era în custodia Republicii – nu?

Obi-Wan se aplecă mai aproape.

— Nu cred că există doi Generali Durd, nu?

— Mă îndoiesc. Privi cum şirul de paleți antigravitaționali propulsați de droizi şerpuia din stația de livrare. Dar asta înseamnă că viermele ăla împuțit a scăpat din custodia Republicii. Cum e posibil aşa ceva? Şi de ce nu am auzit nimic?

— Păi… Obi-Wan îşi trecu o mână peste barbă. Am fost cam ocupați în ultima vreme. Poate că ne-a scăpat nota de plată.

— Sau poate că există o muşamalizare, replică el. Pentru că nu arată bine, nu-i aşa? Încă un Separatist capturat care ne scapă printre degete?

— Gata, gata, spuse Obi-Wan, liniştitor. Să nu tragem concluzii pripite.

— Poate a fost Durd în maşina de teren. Asta ar explica de ce am simțit ceva familiar.

— Atunci cred că ar trebui să fim recunoscători pentru ce s-a întâmplat pe Maridun, spuse Obi-Wan. Din moment ce ți-a oferit legătura.

Recunoscători? Nu chiar.

— Presupun că da. Ciudat că nu mi-am dat seama că era el, totuşi. Sau că nu l-ai putut simți deloc.

— Da. Foarte ciudat, spuse Obi-Wan. Dar să ne facem griji despre asta mai târziu.

Ultimul palet ghidat de droizi pluti în afara stației de livrare. Mai rămăsese doar supraveghetorul droid, verificând statisticile de livrare pe datapadul său.

— Deci, adăugă Obi-Wan, ridicându-se din poziția ghemuită. Eu îi distrag atenția, tu îl neutralizezi, repede. Dar cu grijă – fă să pară o defecțiune de circuit.

Să-l incapaciteze, aşa, pur şi simplu. Fără să lase vreo urmă de manipulare. Un model de droid pe care nu-l mai văzuse până atunci. Câteodată, încrederea lui Obi-Wan în abilitățile sale era puțin intimidantă. Noroc că nu mai rămăsese nicio urmă de la şocul electrobastonului.

În timp ce Obi-Wan se apropia de droidul supraveghetor cu fanfaronada lui caracteristică, Anakin trebui să zâmbească. Murdar şi îmbrăcat în haine ieftine şi ponosite, fără săbii la vedere, Obi-Wan arăta totuşi ca un Jedi.

— Scuzați-mă, strigă el. Îmi pare rău că vă deranjez, dar se pare că m-am rătăcit.

Lumina de avertizare de pe capul droidului clipi.

— Cine eşti? chițăi el, întorcându-se. Ce cauți aici? Nu eşti autorizat să fii aici.

— Ştiu, ştiu, spuse Obi-Wan cu scuze.

Nu mai avea nicio urmă de Jedi în el acum – era din nou în modul *nativ Lanteeban înmărmurit*. Mişcările lui erau întâmplător şi deliberat neregulate, aşa că droidul nu avu de ales decât să se balanseze pentru a-l ține focusat în fotoreceptori.

— A fost o greşeală îngrozitoare. Poți să mă ajuți? Unde mă aflu? Cred că am căzut şi m-am lovit la cap.

Tot zâmbind, Anakin se strecură uşor din umbră. Droidul era acum cu spatele la el. Putea vedea placa de acces dintre cele două brațe principale. Asta era calea de intrare… dar ce va găsi? Cu picioarele moi, simțindu-şi din nou marginile încețoşate, apelă la Forță ca să se pregătească pentru sarcina sa.

Obi-Wan făcea o treabă perfectă în a distrage atenția droidului. Da, cu

siguranță *Clubul Firebird* de pe Coruscant pierdea un număr care să placă mulțimii.

Dacă va trebui vreodată să renunțe la a mai fi un Jedi, cel puțin are o slujbă pregătită în care să intre.

Se afla la cinci paşi de droid. Patru. Trei. Doi. Unu. Se întinse spre placa de acces a maşinii. De ce nu era droidul proiectat ca şi C-3PO, cu un comutator extern de dezactivare? De ce nu era nimic simplu în zilele astea? Degetele lui atinseră metalul maroniu închis, plin de cicatrice – şi un şoc orbitor de durere îi străbătu brațul. *La naiba! La naiba! Chestia asta blestemată e protejată!*

Timpul se încețoşă. Când droidul începu să se întoarcă, țipând un protest, folosi Forța pentru a-l imobiliza, scurtcircuită scutul plăcii de acces şi intră în măruntaiele sale. Fiecare nerv insultat din corpul său țipa. Vedea dublu. Practic triplu. Era din nou ca şocul electrobastonului. Buzele lui Obi-Wan se mişcau, dar nu auzea nici măcar un cuvânt. Renunțând la gândirea rațională, se lăsă pradă instinctului, ciudățeniei din el care îl făcea să fie una cu maşinile. Aceeaşi ciudățenie care îl făcuse să se unească aproape fără efort cu membrul său protetic şi poate că acesta era motivul pentru care nu-şi pierduse deloc legătura cu Forța, chiar dacă brațul şi mâna lui erau din metal.

Vederea i se limpezi. Auzul îi reveni. Durerea dispăru. Şi ştiu cum să obțină controlul droidului. Degetele de metal şi de carne lucrau rapid, cu încredere.

— Gata? întrebă Obi-Wan.

El aprobă din cap.

— Gata. Ai chef de un mic interogatoriu? Am reuşit să-i ocolesc limitatorul.

— Bună treabă, spuse Obi-Wan cu un zâmbet rapid. Apoi se concentră asupra droidului. Ce este acest loc?

— O instalație a Confederației Sistemelor Independente, răspunse droidul, cu vocea sa scârțâită şi ciudat de stridentă. Sub comanda Generalului Lok Durd.

— Ce era în lăzile pe care le-au dus droizii în complexul principal?

Ceva din interiorul corpului metalic al droidului bâzâi. Apoi pocni.

— Provizii.

— De ce fel? insistă Obi-Wan. Unele dintre acele lăzi aveau găuri de respirație. Ce era în ele?

Un alt zgomot.

— Verific documentele de expediție… aşteptați, vă rog… Rozătoare de laborator.

Anakin se încruntă.

— Rozătoare de laborator?

— Pentru experimente, spuse Obi-Wan cu mâhnire. Ceea ce ar sugera…

— Că am avut dreptate, răsuflă el. Este o armă biologică. Grozav.

Obi-Wan pocni din degete în fața droidului.

— Ce era în celelalte lăzi?

— Verific documentele, spuse droidul, cu vocea sa stridentă, care încă se mai pierdea. Aşteptați, vă rog, verific, aşteptați…

În timp ce droidul recita o listă lungă de articole, care includea hrană pentru rozătoare, hrană umană neperisabilă, o mare varietate de delicatese Neimoidiene, consumabile electronice, lubrifianți industriali, holoechipamente şi multe cutii cu cristale de date, Anakin verifică dacă nu cumva era vreun semn de întoarcere a celorlalți droizi.

— Totul este în regulă, îi spuse lui Obi-Wan, alăturându-i-se. Dar nu ştiu pentru cât timp. Mai bine să încheiem treaba.

— De acord, spuse Obi-Wan. Droidule, care este nivelul de securitate al acestei instalații?

— Această informație nu face parte din parametrii mei de programare.

— Ce se întâmplă în clădirea principală?

— Această informație nu face parte din parametrii mei de programare.

Buzele lui Obi-Wan se subțiară, trădându-i iritarea.

— Ce-mi poți spune despre orice alt personal CIS staționat în prezent în această clădire?

— Această informație nu face parte din parametrii mei de programare.

— Nu se mai poate afla nimic util, spuse Obi-Wan, renunțând. În regulă. Flutură vag o mână. Pune chestia asta la loc, Anakin. Repede.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Da, Maestre.

În timp ce el se ocupa de asta, Obi-Wan se îndreptă spre biroul stației de livrare, situat în vârful unor scări metalice deteriorate. Dar, fiind Obi-Wan, nu se deranjă să le urce. Sări cu Forța pe palierul din fața biroului şi dispăru înăuntru.

Urmă o muncă de câteva clipe pentru a reconfigura circuitele droidului – dar nu reuşi să-i restabilească scutul. Dacă ar fi avut cu el trusa de microcircuite, ar fi putut face asta şi în somn. Dar nu o avea şi nu vedea niciuna care să-i fie la îndemână, aşa că îşi acoperi urmele inducând o topire parțială a unității de scut. Data viitoare când cineva s-ar fi deranjat să verifice droidul – şi cu puțin noroc, asta nu ar fi fost decât la mult timp după ce ar fi lăsat locul ăsta în paragină – avariile ar fi arătat ca o supratensiune energetică şi oricine ar fi observat nu s-ar fi gândit de două ori la asta.

În cele din urmă, folosi un firicel din puterea Forței pentru a submina cipul de memorie pe termen scurt al droidului. Era o problemă obişnuită la maşinile mai vechi, iar acest model era cu câțiva ani în urma celor de pe linia de producție. Şiretlicul ar trebui să țină. Şi apoi termină, dar încă nu era niciun semn de la Obi-Wan. Cu o privire frustrată spre birou, lăsă droidul în aşteptare şi se întoarse în fața docului de încărcare. Auzi pasul măsurat al picioarelor de metal şi al roților dințate.

Oh, minunat. Se întorceau ceilalți droizi. Se întoarse înăuntru ajutat de Forță.

— Obi-Wan! Mişcă-te, avem companie!

Obi-Wan apăru în uşa deschisă a biroului.

— Aproape am terminat.

— Nu, nu, nu aproape ai terminat! Ai terminat acum! Ceilalți droizi se...

Obi-Wan ridică un deget, apoi se ascunse înapoi în birou. *La naiba.* Sări înapoi la droidul şef. Îi luă cu o mână placa de acces încă deconectată şi sprijini un deget pe butonul de resetare al maşinii. *Haide, haide, haide, haide, haide...*

Obi-Wan ateriză uşor lângă el pe podeaua de ferrocretă a docului de încărcare. Avea un zâmbet de rău augur.

— Ei bine, nu sta acolo, Anakin. Nu avem toată noaptea la dispoziție!

Oh, ha ha ha. Foarte amuzant. Obi-Wan, eşti foarte glumeț.

— Ce făceai acolo sus? întrebă el, resetând droidul şi trântindu-i placa de acces la locul ei. Trageai un pui de somn?

— Mă jucam cu înregistrările de securitate, zise Obi-Wan, încă zâmbind. Oficial, nu am fost deloc aici. Şi pentru că orice băiat cuminte merită un răsfăț, prinde!

Era un comunicator. Îl smulse din aer.

— Grozav. Mulțumesc. Acum, hai să plecăm!

În timp ce se îndreptau spre intrarea docului de încărcare, droidul şef se trezi. Schimbară rapid o privire şi sprintară cu ajutorul Forței, ocolind partea din spate a stației de livrare chiar în momentul în care primii droizi apăreau la vedere.

După ce ajunseră la distanță, încetiniră până la oprire. Sprintul lor îi dusese periculos de aproape de o grilă laser de securitate, amplasată între platforma de încărcare şi gardul perimetral. Deşi razele erau invizibile cu ochiul liber, totuşi le simțeau zumzăind în Forță. Se retraseră la o distanță prudentă şi căzură pe iarba tăiată scurt. Marginea unei lumini de securitate sângera peste acoperişul stației de livrare, aruncând împrejurimile lor imediat într-un alb şi negru crud.

Obi-Wan scotoci în cămaşă, apoi scoase un flimsi.

— Am găsit şi asta. O schemă a complexului principal. Din câte îmi dau seama, securitatea electronică din interiorul clădirii e practic inexistentă. Nu există grile laser sau senzori de mişcare. Doar nişte camere de supraveghere fixe.

— Asta nu e prea inteligent.

— Este un exces de încredere, spuse Obi-Wan, mulțumit. Sunt convinşi că securitatea exterioară a complexului este atât de cuprinzătoare încât nu mai este nevoie de alte neplăceri în interior.

— Ceea ce ne uşurează puțin viața. Măcar de data asta, spuse Anakin. Hei – în timp ce erai ocupat să cauți scheme şi comunicatoare, presupun că nu ai găsit ceva de mâncare?

— Mă tem că nu. Şi asta va fi o problemă. Avem nevoie de hrană şi de apă.

— Ei bine, ai auzit ce a spus droidul ăla. Sunt multe delicatese Neimoidiene în acele lăzi.

Obi-Wan tresări.

— Cred că aş prefera să mănânc mâncarea rozătoarelor. Sau rozătoarele. Făcu o grimasă. Mai bine, să nu ne lăsăm să ne fie atât de foame.

— Mie îmi sună ca un plan bun. Se lăsă să se relaxeze, doar un pic. Bine. Şi acum ce facem?

— Acum trebuie să investigăm clădirea principală. La această oră târzie este puțin probabil să lucreze cineva. Obi-Wan privi schema, ținând-o la lumina slabă. Se pare că există o serie de conducte de ventilație interconectate pe acoperiş şi pe pereți. Dacă reuşim să intrăm înăuntru fără să declanşăm vreo alarmă, ar trebui să ne putem deplasa cu relativă uşurință. Poate chiar să accesăm laboratorul principal.

— Atunci să mergem.

— Aşteaptă, spuse Obi-Wan, atingându-i antebrațul. Mai întâi, să vedem dacă putem afla cu cine ne confruntăm acolo. Din moment ce eşti familiarizat cu Durd, tu caută-l, iar eu voi identifica cu câte alte ființe inteligente avem de-a face.

Să-l caut pe Durd? Minunat. Sperase să nu se mai întâlnească niciodată cu Neimoidianul. Durd avea o minte murdară, plină de cruzime şi avariție. Genul de spirit meschin care devine monstruos prin cea mai mică achiziție de putere. Dar nu-şi putea permite să fie sfios. Misiunea era pe primul loc. Îi plăcea sau nu, trebuia să-l caute pe nenorocit.

— Anakin?

— Da. Mă ocup.

Închise ochii, inspiră şi apoi expiră, încet şi adânc, dând drumul foamei, setei şi nesiguranței. Dând drumul la tot. Deveni una cu Forța. Vag, îl simțea pe Obi-Wan pe iarba de lângă el, păşind pe aceeaşi cale familiară. Lumea dispăru, apoi reapăru în

diferite nuanțe de roşu. Amprentele împrăştiate ale unei vieți îndepărtate şi sensibile îi atinseră conştiința. La o nouă expirație, îşi închise mintea pentru orice creatură vie, în afară de cea pe care o căuta. Îşi lăsă amintirile de pe Maridun să iasă la suprafață, purtând cu ele duhoarea psihică a Generalului Separatist Lok Durd.

Unde te afli? Unde eşti? Arată-te, gunoi nenorocit.

I se răsuci burta. Prinsese *mirosul* lui Durd. Învingând reticența, se apropie. Urmări amprenta unsuroasă pe care Durd o lăsa în Forță până când găsi creatura murdară. Neimoidianul dormea într-o clădire separată din complex.

Durd era singur în camera lui. Nu exista niciun sentiment de senzitivitate în apropiere. Retrăgându-se, Anakin îşi aruncă mintea căutătoare mai departe. Cu siguranță Durd nu putea fi singura ființă vie din tot locul.

Nu. Mai erau rozătoarele de laborator din complexul principal, mici puncte de viață. Şi mai era o altă amprentă lângă ele, mult mai mare. Forma ei în Forță era umană. Femeie. Fără avertisment, fu cuprins de o frică teribilă. Mizerie. O vinovăție rece şi strivitoare. Speriat, deschise ochii. Obi-Wan se holba la el.

— Ai simțit asta?

El aprobă din cap şi, pentru o clipă, nu putu vorbi. Durerea copleşitoare a femeii îl cutremurase, spulberându-i apărarea. Atingând locuri îngropate, cu cicatrice, din el. *Nu-i arăta lui Obi-Wan. Nu-l lăsa să vadă asta.*

— Oricine ar fi, are probleme. Trebuie să o ajutăm.

— Şi o vom face dacă putem, spuse Obi-Wan brusc. Dar mai întâi, Anakin. Trebuie să intrăm în clădirea aia fără să dăm alarma. Suntem aici pentru a distruge o armă. Asta e misiunea noastră principală.

Obi-Wan avea dreptate, dar chiar şi ştiind asta, simți o înțepătură de resentiment. Erau Jedi. Puteau face două lucruri deodată. Şi ce rost avea să salvezi galaxia dacă îi lăsai pe locuitorii ei răniți să cadă pe marginea drumului? Când imaginea de ansamblu devenea prea mare pentru a fi văzută, la ce altceva ar mai fi putut să se concentreze, decât pe detalii?

— Anakin.

— Ştiu, ştiu, murmură el. Nu-ți face griji. Sunt cu tine.

Obi-Wan îşi băgă schema în cămaşă.

— Mă bucur să aud asta. Acum, haide.

Unul lângă altul şi în tăcere, pe jos de data asta, făcură drumul pe furiş înapoi spre clădirea principală a complexului.

Capitolul 14

Gurile de aerisire ale complexului s-au dovedit a fi al naibii de strâmte.

Obi-Wan, cu fața în jos, cu greutatea corpului sprijinită pe antebrațe şi vârfurile picioarelor, cu fața la doar un deget de podeaua murdară a gurii de ventilație, îşi închise mintea la arsurile din spate, din burtă şi din picioare.

În spatele lui, Anakin îşi înăbuşi un blestem. Pentru el, desigur, era şi mai strâmt, fiind mai lat în umeri şi mai musculos în general. Dar disconfortul nu putea fi evitat. Şi nici nu era relevant. Durerea lor era temporară. Distrugerile provocate de o armă biologică Separatistă ar fi fost probabil permanente.

Deşi nu credea în noroc, fu nevoit să recunoască faptul că lipsa unei securități interne cuprinzătoare a complexului era... convenabilă. Încrederea excesivă a unui inamic se putea dovedi într-adevăr un aliat puternic. Cu toate că nu se ştia încă până unde se întindea acel exces de încredere. El şi Anakin s-ar putea să se confrunte cu obstacole insurmontabile odată ce se vor aventura în afara sistemului de ventilație şi în interiorul clădirii propriu-zise. Dar se simțea optimist cu prudență. Până acum nu întâlniseră decât droizi şi o singură plasă de senzori, dar nimeni şi nimic nu le înregistrase prezența. Avea chiar speranța că vor reuşi să păcălească orice cameră de securitate pe care o vor mai întâlni. Iar dacă la un moment dat ar fi întâlnit ființe care să li se opună, ei bine, Forța era un aliat şi mai puternic. Doar că, dacă nu găseau în curând mâncare şi apă, capacitatea lor de a o manipula ar fi fost compromisă în mod semnificativ. Orice foc necesita combustibil... iar rezervele lor se terminau. Problema era că nu anticipaseră un început atât de rapid al misiunii. Presupuseseră că vor avea cel puțin o zi pentru a se orienta şi a se acomoda. Să găsească o locuință. Să facă rost de provizii. În schimb...

Hei, gata. Ajunge cu asta. Mai bine un început rapid decât niciun început. Aminteşte-ți zicala preferată a lui Qui-Gon: O soluție la problemă se va ivi de la sine.

Privind în sus, văzu că erau pe cale să ajungă la capătul porțiunii actuale de aerisire. Şi asta ridica întrebarea în ce direcție să o ia în continuare: la stânga sau la dreapta? Cu un mârâit înăbuşit de uşurare, se opri din târâre. Îşi lăsă fruntea să cadă pe brațul murdar. Până acum negociaseră patru secțiuni lungi de aerisire prinse de tavanul primului etaj al clădirii principale. Aruncând o privire prin grila de perete sau de tavan a fiecărei încăperi, găsiseră două birouri goale, o sală de aprovizionare, o baie pentru bărbați şi femei, o stație de monitorizare a securității fără personal şi o zonă de întreținere a droizilor. Încă nu existau laboratoare şi nici urmă de camere pentru personal. În continuare erau prezente doar două ființe în complex – Neimoidianul respingător pe care Anakin îl prinsese pe Maridun şi femeia aceea profund tulburată şi neidentificată. Ea era destul de aproape acum, mai în față şi mai sus. Neimoidianul rămăsese la distanță. Deocamdată, în siguranță.

Deci, Maestre Kenobi. În ce direcție vom ajunge mai repede la ea – la stânga sau la dreapta? Sau ar trebui să se despartă? Aveau comunicatoare acum şi ar fi economisit timp. Nu voia să stea aici mai mult decât era necesar.

Anakin îi bătu glezna, nerăbdător, şi el ridică o mână. *Aşteaptă.* Închizând ochii, căută claritate în Forță. Încurajă instinctul să-l informeze şi apelă acel simț al

evenimentelor viitoare care îi venise atât de des în ajutor.

Instinctul îi spuse: *Rămâneți împreună. Întoarce-te la dreapta.* Cu o respirație adâncă şi măsurată, începu din nou să se târască. Anakin îl urmă. Când ajunseră la intersecția cu gura de aerisire, făcu o pauză, apoi începu procesul de negociere a virajului strâns la dreapta. Îşi simțea vertebrele protestând, îşi simțea tendoanele întinzându-se şi arzând. Închizându-şi mintea la orice senzație, se gândi la o apă sinuoasă, la o împletitură lungă de păr albastru-verzui, mătăsos şi flexibil.

După ce ajunse la următoarea porțiune dreaptă de aerisire, se opri şi aşteptă ca în spatele lui, Anakin să se înghesuie cu corpul său lung după colț. Făcea tot posibilul să se mişte în tăcere, pe furiş, dar chiar şi aşa genunchii, călcâiele şi coatele lui se izbeau de pereții gurii de aerisire. În acest spațiu restrâns, loviturile şi zdruncinăturile înăbuşite sunau îngrozitor de tare. Dacă asculta cineva, dacă observa cineva – vreun droid de patrulare, să zicem, sau vreun Separatist sosit în complex pe neaşteptate, sau dacă Durd hotăra să dea târcoale domeniului său…

Obi-Wan îşi ținu respirația. Nici măcar abilitățile lor Jedi nu i-ar fi salvat dacă ar fi fost descoperiți acum. Dar nu se auzea nicio alarmă bruscă, niciun claxon de avertizare sau focuri de blaster sau orice fel de indiciu că prezența lor fusese detectată. Expiră uşurat. La fel ca Anakin, nu prea îi plăceau operațiunile clandestine. Geonosis îi veni în minte în mod inconfortabil. Voia să termine misiunea. Voia să fie din nou el însuşi, fără restricții, cu sabia la centură, fără să i se înfigă dureros în coaste.

Primi o altă bătaie, de data aceasta pe talpa piciorului său încălțat în piele. Anakin era pregătit. Începu să se târască din nou, ignorând încă o dată protestele fierbinți şi tremurânde ale muşchilor şi tendoanelor încordate. Refuzând să recunoască uscăciunea gurii şi a gâtului, durerea din spatele ochilor şi voracitatea din stomac. Forța îl va susține încă o vreme.

Ajunseră la o altă cameră de aprovizionare, plină cu blastere şi grenade sonice. Un adevărat depozit de arme. *Minunat.* Începu să treacă pe lângă ea, dar se opri când Anakin îl apucă de gleznă. Simți un tremur în Forță, o acumulare de energie. Îşi dădu brusc seama ce era pe cale să facă Anakin şi îşi smulse stângaci glezna.

Întorcându-şi capul cât de mult putea, fără să reuşească să zărească fața lui Anakin, şuieră un avertisment printre dinți.

— Nu. Nu. Nu.

Frustrarea lui Anakin fu palpabilă.

— De ce nu? şuieră el înapoi. Dacă noi…

Oh, Anakin. La fel de nesăbuit şi de puțin dispus să privească înainte să sară.

— Shh! Se răsuci până când gâtul îi înțepeni aproape până la punctul de rupere. Până când putu vedea privirea furioasă a lui Anakin. Nu.

— Dar…

Reuşi cumva să scuture din cap. Dacă Anakin *defecta* fiecare armă din acea cameră de aprovizionare şi sabotajul era descoperit înainte de a-şi atinge obiectivele, probabil că nu ar fi scăpat niciodată din complex – ca să nu mai vorbim de planetă. Comunicatoarele şi schema lipsă puteau fi puse pe seama neglijenței. Manipularea droidului putea fi atribuită unei întrețineri neglijente. Dar un întreg depozit de blastere şi grenade distruse? Puteau la fel de bine să lase o carte de vizită.

Nu îndrăzni să rişte o discuție ulterioară. În schimb, îşi vărsă voința în privirea pe care i-o aruncă fostului său elev. Se juca fără ruşine cu relația lor anterioară, cu autoritatea inviolabilă pe care o avusese cândva asupra unui băiețel.

Vechea legătură Maestru-Padawan rezistă. La limită. Dar privirea din ochii lui Anakin spunea că acea conversație nu se terminase încă. Şi asta era în regulă. Cu asta putea trăi. Dar niciunul dintre ei nu putea trăi cu o descoperire incomodă.

Zâmbi şi aprobă din cap, vrând ca Anakin să ştie că nu era luat drept un copil. Anakin nu îi răspunse cu un zâmbet, dar expresia lui încordată se atenuă.

Criza fiind evitată, continuară să se târască. Lângă depozitul de arme era un laborator. O mulțime de echipamente nefolosite, dar nicio persoană. Lângă el, era un alt laborator neocupat. Trecură peste un coridor, de asemenea gol. Trecură pe lângă un fel de încăpere care conținea un birou, scaune şi un perete cu dulapuri de depozitare. Apoi urmă un alt coridor – care nu era gol, fiind patrulat de droizi de luptă.

— *Am înțeles*, spuse droidul conducător într-un comunicator. Sectorul de nord-est este securizat. Urmă un bâzâit slab în timp ce cineva sau ceva de la celălalt capăt al legăturii vorbea. Laboratorul este securizat. Doctorul Fhernan încă lucrează. Al doilea nivel este securizat. Alte bâzâituri. Patrulăm perimetrul. *Am înțeles*.

Droizii de luptă trecură mai departe.

— Obi-Wan, şuieră Anakin. Arma biologică.

Da. Era timpul să urce la etajul doi şi să găsească laboratorul în care era creată, aparent de către această Doctor Fhernan – care trebuie să fie femeia care trimitea acele tremurături de nelinişte prin Forță. Dar dacă locuia în acest complex Separatist, lucrând cu Lok Durd, de ce era tulburată? Ceva nu era în regulă aici.

Continuară să se târască până când rămaseră din nou fără aerisire. Încheindu-se la un perete, aceasta devenise în schimb un tobogan care ducea la ultimul etaj al clădirii întinse. Din nefericire, producătorul neglijase să includă o scară, sau vreun punct de sprijin pentru mâini sau picioare. Atât de nechibzuit din partea lui. Rostogolit stângaci pe o parte, Obi-Wan privi în sus. Nu îndrăzneau să rişte un salt în Forță. Nu era destulă lumină pentru a vedea în ce ar fi sărit şi nici suficient spațiu pentru a executa o astfel de manevră în mod curat. Dacă ar fi încercat, probabil că ar fi făcut destulă gălăgie încât să încheie misiunea pe loc.

Asta va fi interesant. Cred că este timpul pentru o muncă de echipă ceva mai inventivă. Încrezător că Anakin îi va urma exemplul, îngenunche, dădu din coate şi se zbătu pentru a se îndrepta, străduindu-se să nu scoată nici cel mai mic zgomot neplăcut. Era chinuitor. Articulațiile îi ardeau în semn de protest. Muşchii extenuați țipau. *Suceşte-te şi opreşte-te*. Se târî şi se opri. Atât de încet, atât de încet... Îi lua prea mult timp. Din nou, simți degetele lui Anakin atingându-i glezna. De data asta nu era un avertisment sau o plângere, ci un gest de încurajare. Încântat, îşi termină contorsionările dificile. Îşi luă o clipă pentru a-şi şterge fruntea transpirată pe mânecă, apoi privi în jos. Anakin îşi croia drum spre partea de jos a toboganului deschis. După ce ajunse pe poziție, îşi ridică privirea şi aprobă din cap. Pe chipul lui nu se citea decât dârzenie hotărâtă. Cu un zâmbet rapid, Obi-Wan îşi strecură mâinile peste cap, aşezându-le cu palmele în sus pe podeaua gurii de ventilație.

Se complăcu în propriul zâmbet rapid. Da. Într-adevăr, lucrau sincronizați. Şi îşi dădu seama atunci cât de mult îi lipsise asta. Îi lipsise Anakin şi felul în care se puteau citi unul pe celălalt fără să aibă nevoie de cuvinte stângace. Făceau o echipă mai bună decât făcuseră el şi Qui-Gon. Şi, deşi înțelegea pe deplin nevoia de a-şi destrăma parteneriatul – nu doar din cauza războiului, ci şi pentru că Anakin era acum Cavaler Jedi, cu propriile responsabilități, totuşi... simțea un regret acut. Să lucreze fără Anakin era ca şi cum ar fi lucrat pe jumătate orb.

Anakin pocni din degete. *Hei, eşti gata?* Aprobând din cap, puse un picior pe mâinile prietenului său. Se centră în interiorul Forței, chiar în timp ce îl simțea pe Anakin adunând-o pentru uzul propriu. Îşi dădu capul pe spate, îşi concentră voința şi intenția asupra buzei nevăzute a tubului de aerisire, sus, sus. Îşi întinse brațele, cu degetele uşor unite, ca un scafandru – şi sări. Şi în timp ce se împingea în sus, folosindu-se de Forță pentru a se propulsa, simți explozia de voință a lui Anakin care îi răspundea, adăugând putere la puterea lui. Energie la energia lui.

Pereții zburară pe lângă el ca o ceață. Ajunse uşor în vârf, degetele lui prinzând buza, şi folosi Forța ca pe o frână pentru a-şi opri elanul. Capul i se învârti amețitor şi aproape că se izbi de partea laterală a aerisirii – dar reuşi să se oprească la timp.

Pentru o clipă, rămase suspendat acolo, ca o carcasă într-un frigider de carne, apoi – apelând din nou la Forță, şi simțind efortul pe care îl făcea – se ridică, trecu peste margine şi intră în următoarea porțiune lungă de aerisire.

Sunt prea bătrân pentru asta? Cred că da.

Mai multe mişcări judicioase îl făcură să se întindă pe jos de-a lungul podelei gurii de ventilație, cu bărbia la nivelul marginii. Privind spre baza acesteia, mijind ochii în lumina slabă, reuşi să-l vadă pe Anakin. Îl putea simți, desigur, plin de foc şi hotărâre. Închise ochii. Uneori, mai ales când era obosit, ca acum, îi era mai uşor să se concentreze fără distrageri vizuale. Ajungând în adâncul sufletului său, căutând ultimele resurse, îşi întinse brațele în jos, cu degetele desfăcute şi aşteptând. Simțea cum Anakin se aduna, cu brațele întinse. Şi apoi urmă un impuls de împingere şi un impuls de tragere, în timp ce, împreună, exploatau puterea Forței.

Anakin sări. Se prinseră unul pe celălalt de încheietura mâinii – acrobați într-un circ secret şi nebunesc. Un fir de lumină sângerând de la o grilă de ventilație din apropiere îi arătă o urmă din zâmbetul fioros al lui Anakin, în timp ce acesta îşi sprijinea spatele şi umerii de o parte gurii de aerisire şi picioarele încălțate în piele de cealaltă parte, astfel încât să fie ținut strâns, ca un dop de plută într-o sticlă.

Dând din cap că aprobă şi apreciază, Obi-Wan se dădu înapoi, eliberând partea de sus, şi aşteptă ca Anakin să negocieze restul drumului. O făcu cu uşurință. Se plie în următoarea porțiune de gură de aerisire, abia respirând mai greu decât de obicei.

Ah, tinerețea. Mi-o amintesc bine.

Anakin se uită pe lângă el de-a lungul gurii de aerisire.

— E pe acolo, şopti el. O poți simți?

Întuneric, tristețe, repulsie şi frică.

— Pot, şopti el. Dacă aş putea face o sugestie, Maestre Skywalker?

— Cu plăcere, Maestre Kenobi.

— Sugerez să tragem cu urechea înainte să mergem la petrecerea Doctorului Fhernan.

— Sigur, fu de acord Anakin, cu sudoarea curgându-i pe față. Se şterse pe mânecă. Asta are sens. Trebuie să ştim în ce ne băgăm. Şi apoi făcu o grimasă, cu nervii lui care nu se mai domoleau. Şi din moment ce există şanse mai mult decât mai mari să ne băgăm în necazuri – sper să nu ajungem să regretăm că nu am distrus acele arme.

Ar fi fost prea uşor să înceapă o ceartă, iar nu era nici momentul, nici locul potrivit. Aşa că ridică din umeri şi întâmpină calm privirea fermă a lui Anakin.

— La fel şi eu. Acum să mergem.

Începură să se târască din nou.

Atât de aproape de locația ei, agitația emoțională a femeii – Doctorul Fhernan – era mult mai puternică. Obi-Wan o simțea cum tulbura Forța, tulburându-i propriile emoții. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea sau de care avea nevoie. Dar pentru a-şi găsi prada trebuia să-i îmbrățişeze durerea, nu să i se împotrivească sau să o respingă. În spatele lui auzi cum se întețea respirația lui Anakin, în timp ce şi el suferea alături de femeia pe care încercau să o găsească.

Spre deosebire de parter, încăperile de la acest etaj superior al clădirii erau neluminate. Întunericul le încetinea progresul deja lent, dar nu aveau de ales; o cădere neaşteptată, cu capul înainte, într-un tobogan ar fi fost un dezastru.

Cu prudență, se târâră până la capătul gurii de aerisire şi negociară întoarcerea în U cu dificultate, gâfâind. Se târâră şi se tot târâră şi trecură de un alt colț, urmând cântecul de sirenă al fricii, durerii şi dezgustului femeii.

În cele din urmă, ajunseră în sfârşit la mai multă lumină, mai departe de-a lungul porțiunii actuale de ventilație. Două dreptunghiuri, ceea ce însemna că găsiseră cea mai mare încăpere. Laboratorul? Aşa se părea. Putea simți acele vieți punctiforme, rozătoarele de laborator în cuştile lor, prinse în capcană, aşteptând moartea. Peste semnele lor de viață se revărsau prin Forță valuri de suferință umană. Rezistând impulsului de a accelera, Obi-Wan îşi continuă drumul minuțios pe antebrațe, coate, genunchi şi degete. Nu simțea nicio altă persoană care să-i țină companie femeii, dar mai puteau exista droizi de luptă sau o cameră de securitate ambulantă.

Ajunse la prima grilă şi se opri. Anakin se opri în spatele lui, în timp ce privea în jos, în laborator. Câmpul său vizual nu era perfect, dar cel puțin o putea vedea pe femeie. Da, era acolo, sursa durerii emoționale care îl zguduia. Înaltă şi cu oase mari, cu părul şaten deschis tăiat scurt şi ciufulit, era îmbrăcată într-un halat alb de laborator peste pantalonii albastru închis. Hainele nu-i stăteau bine, de parcă ar fi slăbit de curând. Era cu spatele la el şi stătea aplecată peste o masă largă de laborator, centrală, plină cu un mini holoproiector, datapaduri, foi de hârtie, electrostylusuri şi o multitudine de accesorii ştiințifice pe care nu putea nici măcar să le identifice – sau să le înțeleagă. Un amestec de mirosuri contamina aerul rece şi reciclat. Cu fața lipită de grila de aerisire, Obi-Wan nu avu de ales decât să inhaleze cocktailul dezagreabil de chimicale şi rozătoare şi să spere că nu va avea efecte nocive persistente.

Două recipiente transparente şi sigilate de pe masa de laborator îi atraseră atenția. Unul dintre ele conținea o bucată de mărimea unui pumn dintr-o substanță gri închis. Nu putea fi sigur din punctul său de vedere, dar credea că era un fel de metal nerafinat. Celălalt recipient, mai mare, conținea o bucată şi mai mare de damotită brută, uşor de recunoscut din imaginea inclusă în notele informative ale agentului Varrak. Chiar în timp ce o identifica, simți o răsucire bolnăvicioasă în Forță, fiecare instinct pe care îl poseda sfârâind de alarmă. Asta confirma toate suspiciunile: damotita se afla cu siguranță în inima acestui întuneric. Anakin îi bătu glezna – *simți asta?* – şi aprobă din cap, reuşind să arunce o privire de confirmare peste umăr.

La câțiva metri mai jos de ei, Doctorul Fhernan se dădu înapoi de la masa de laborator, întorcându-se, iar lumina aspră a camerei lungi îi descoperi chipul. Era lat şi unghiular, cu ochii înfundați şi umbriți, cu pomeții ascuțiți ca nişte brice pe pielea cicatrizată şi sălbatică. Părea profund bolnavă. Era exact genul de față pe care Obi-Wan se aşteptase să o vadă, având în vedere profunzimea durerii emoționale a

acestei femei. Se holba la ceva în stânga; nu putea vedea ce. Unghiurile erau greşite. Dar în timp ce se holba, un nou val de suferință se ridică din ea. Îşi apăsă două degete pe buzele tremurânde şi îşi ținu respirația până când trecu.

Anakin îi bătu din nou glezna. *Lasă-mă să văd, te rog.* Era corect. Femeia începu să se plimbe, iar el se folosi de acoperirea mişcării ei pentru a se târî până la grila următoarea, astfel încât Anakin să poată vedea ce se întâmpla. Din fericire, savantă era prea preocupată pentru a auzi sunetele moi de târâre care veneau de deasupra. Oprit din nou, privind-o de sus, Obi-Wan aşteptă.

Un bip electronic se auzi puternic în liniştea laboratorului. Femeia – Doctorul Fhernan – se opri din plimbare. Traversă departe în stânga, în afara câmpului său vizual restrâns. Auzi pocnetul latexului care se întindea pe piele. Auzi mai multe semnale sonore. Întrerupătoare aprinse sau stinse. Doctorița mormăi ceva în sinea ei. Apoi, urmă un clinchet de sticlă călită. Echipament care era manipulat. Ridicat. Pus jos. Apoi, o respirație lentă, înfundată şi o tresărire violentă prin Forță. O clipă mai târziu, Doctorul Fhernan reveni în peisaj, ținând în fața ochilor o eprubetă subțire şi sigilată. Ceea ce părea a fi o lingură de lichid verde-cenuşiu se scurgea în ea.

— La naiba, spuse ea încet. Amestecată cu suferința ei, se simțea o mândrie inconfundabilă. La naiba, sunt bună.

Obi-Wan simți cum moare o parte din simpatia lui.

Ținând încă în mână eprubeta, femeia traversă înapoi spre masa centrală şi dădu la o parte o grămadă de fleacuri, dezvăluind un comunicator. Ridicându-l la buze, apăsă comutatorul de semnal. O clipă mai târziu i se răspunse. Vocea indistinctă de pe partea cealaltă a transmisiei părea nemulțumită.

— Da, domnule. Ştiu. Dar trebuie să vedeți asta.

Convorbirea fiind încheiată, aruncă comunicatorul în buzunarul halatului de laborator, apoi puse cu grijă eprubeta sigilată într-un dispozitiv de prindere şi fixare sigură. Mătură proiectorul, datapadurile şi alte materiale la capătul celălalt al mesei, lăsându-şi un spațiu liber în care să lucreze.

Conştient de concentrarea intensă a lui Anakin, de emoțiile sale accentuate – dintr-un motiv inexplicabil, calmul său era zdruncinat –, Obi-Wan se încruntă la cercetătoarea de sub ei. Mândrie şi mizerie. Ce însemna asta? Era sau nu era o participantă voluntară la această activitate? Nu-şi putea da seama. Iar incertitudinea îi înrăutățea starea de rău. *Ea este o enigmă, la naiba. Un factor neprevăzut. De parcă aveam nevoie de o altă provocare în seara asta.*

În timp ce privea, Doctorul Fhernan se îndreptă spre peretele din spate al laboratorului, unde erau ținute rozătoarele în cuşti. Acestea se mişcară nervoase când se apropie ea – şi cine le putea învinovăți? Dacă vreuna dintre creaturi se afla aici de mai mult timp decât, atunci cu siguranță trebuiau să ştie că nimic bun nu li se putea întâmpla în acest loc.

Săracele.

Omul de ştiință luă o cutie mică şi transparentă de pe un raft de deasupra cuştii cu rozătoare şi scoase unul dintre animale din închisoarea sa. Cu o uşurință exersată, împinse înăuntru creatura care chițăia şi se zbătea, închise cutia, apoi se întoarse cu ea la masă. Obi-Wan riscă o privire către Anakin, care se uită înapoi cu gura strâmbă de dezgust, arătă spre rozătoarea din cuşcă, apoi îşi trecu degetul peste gât într-un gest elocvent.

Într-adevăr.

Şi apoi se încordară amândoi. Venea cineva. Lok Durd. Nu mai avea nicio alunecare ciudată. Ca un melc într-o grădină, Neimoidianul lăsa acum o urmă clară.

Brusc, aerisirea înghesuită fu plină de furia lui Anakin. Prins pe loc, Obi-Wan bătu încet şi urgent cu degetele în podea. *Anakin, nu. Nu face asta. Nu acum.* Fostul său ucenic păru brusc mai în vârstă. Necruțător şi amenințător. Un om pe care nicio ființă sănătoasă la cap nu l-ar fi înfruntat de bunăvoie.

Anakin se uită fix la el, simțindu-i rugămintea disperată, nerostită. Aprobă din cap o dată, încordat, cu stăpânirea de sine reafirmată şi stăpânindu-şi acel potop de furie nimicitoare.

Uşa laboratorului se deschise şi un Neimoidian extrem de supraponderal intră înăuntru. Doctorul Fhernan se opri din plimbare.

— Generale.

— Draga mea, spuse Durd. Vocea îi era alunecoasă iar privirea intenționată. Sper că există un motiv întemeiat pentru care mi-ai deranjat somnul. Pentru că dacă nu este, mă tem că va trebui să...

Şi apoi privirea lui căzu pe rozătoarea din cuşcă. Se îndreptă spre eprubeta sigilată şi bine fixată pe masa de laborator de lângă ea, pierzându-şi răsuflarea.

— Doctore?

Nu făcu un pas înapoi, dar era clar că voia să o facă. Fiecare linie a corpului ei arăta lupta cu faptul că se afla în aceeaşi cameră cu Generalul Separatist Lok Durd.

În ceea ce-l priveşte pe Durd, ochii lui ciudat pupilați străluceau. Ştia exact cât de mult se temea de el acea femeie şi se bucura. Cruzimea încântată se rostogolea din el în valuri îmbâcsite şi gura lui largă strălucea umedă în timp ce-i respira parfumul.

Obi-Wan se încruntă. La început mizerie. Apoi mândrie. Acum frică abjectă, amestecată cu speranță. Definirea acestui om de ştiință devenea mai dificilă, nu mai uşoară.

— Doctore! spuse Durd, cu o voce ca un bici. Arătă spre eprubetă. Este ceea ce cred eu că este?

Doctorul Fhernan îşi drese glasul.

— Da. După ce m-ați părăsit mai devreme, am combinat damotita brută cu o distilare a rondiumului *Minotech*. Noul amestec este stabil şi pregătit pentru testare.

— Şi va funcționa?

— Da, spuse ea, şi aruncă o privire la mini-holoproiector. Cred că da.

Durd ridică din umeri.

— Ai mai crezut asta şi înainte.

— Şi a funcționat înainte, spuse ea cu fermitate. Frica fierbinte se agita sub exteriorul ei înghețat. Doar că... nu în mod fiabil.

Neimoidianul începu să se plimbe, aproape de a se bălăngăni, cu mâinile grăsuțe strânse peste burta lui vastă şi îmbrăcată în robă.

— Dar fiabilitatea este cea de care avem nevoie, draga mea. Pentru binele tău, sper că ai găsit-o de data asta.

— Aşa cum am spus, Generale...

— Da, dar cred că vei fi de acord că faptele vorbesc mult mai tare decât cuvintele, spuse Durd cu vioiciune. Îți sugerez să-ți testezi noua formulă, Doctore. Eu voi rămâne să privesc. Nu trebuie să-ți faci griji. Mulțumită Kaminoanilor am fost şi eu vaccinat, îți aminteşti? Apoi zâmbi, neplăcut. Nu există nicio şansă să-mi faci rău dacă scapă din container o fărâmă din preparatul tău delicios de letal.

Ce? Alarmat, Obi-Wan se uită la Anakin. Respiratoarele lor se aflau în Templul Jedi, lăsate în urmă împreună cu restul echipamentului lor standard. Dacă, din întâmplare, Doctorul Fhernan o dădea în bară cu experimentul ei...

Oh, asta nu e bine. Nu e bine deloc.

Anakin ridică din umeri, într-un gest de resemnare aproape amuzată. *Strânge-ți pumnii, Obi-Wan,* spuse expresia lui ironică. Ce ajutor.

După ce desfăcu eprubeta sigilată, Doctorul Fhernan desfăcu cutia mică a rozătoarei şi o aruncă înăuntru. Animalul scânci, speriat, şi se ghemui într-un colț. Cercetătoarea închise capacul cuştii, sigilă orificiile de aerisire ale acesteia, apoi căută în echipamentul împrăştiat pe masă până când găsi un mic instrument argintiu, asemănător unui electrostylus.

— Stai, stai, stai, spuse Durd, nerăbdător ca un copil la o sărbătoare de ziua numelui. Vreau să văd totul. Aşteaptă până când voi găsi poziția perfectă.

Doctorul Fhernan făcu cum i se spuse, cu fața inexpresivă, în timp ce Durd se agita în jurul mesei şi în jurul ei. În cele din urmă se opri, satisfăcut. Din fericire – sau poate din nefericire – locul în care alesese să stea nu împiedica vederea dinspre gura de aerisire. Obi-Wan îşi şterse palmele umede pe cămaşă. *Rău* nu se apropia de sentimentul pe care îl avea în legătură cu asta. Simți o mână caldă pe glezna lui. Se uită înapoi la Anakin, ai cărui ochi umbriți reflectau aceeaşi nelinişte tulbure.

— Sunteți gata, Generale? întrebă Doctorul Fhernan.

Vocea ei părea moartă. Reuşise să-şi înăbuşe sentimentele. Atinsese un nivel de detaşare ştiințifică. Avertizat de Forță, Obi-Wan simți cum i se strânge burta şi degetele i se încleştează. *Va fi ceva de nedescris.*

— Oh, da, sunt gata, spuse Neimoidianul. Aproape că se zvârcolea de bucurie. Grăbeşte-te, grăbeşte-te! Declar că suspansul aproape că mă omoară. Prima mea demonstrație. Se bosumflă. Până acum ai reuşit întotdeauna să-ți sincronizezi experimentele atunci când eram chemat la Contele Dooku.

— Şi din nou, Generale, aveți scuzele mele sincere pentru asta, spuse Doctorul Fhernan, fără ton. Nu a fost niciodată intenționat. Munca îşi dictează propriul orar. În calitate de coleg savant, sunt sigur că înțelegeți.

— Da, bine, spuse Durd, încă bosumflat. Cred că, pentru binele tău – şi nu numai al tău – e un lucru bun că de data asta programele noastre sunt compatibile.

Doctorul Fhernan aproape că scăpă unealta de argint.

— Oh, haide, doamnă Doctor, imploră Durd. M-ați făcut să aştept destul de mult!

Capul ei se plecă, ca şi cum s-ar fi rugat sau ar fi avut un altfel de gând profund. Apoi îşi ridică privirea, cu o expresie sumbră, îndreptă instrumentul spre cuşca rozătoarei şi îl activă. Urmă un zumzet, abia audibil la început, apoi crescu în intensitate. Mai tare. Mai înalt. Rozătoarea nervoasă sări, lovindu-se de peretele transparent al cuştii mici. Sări din nou şi din nou. Apoi începu să sară în mod frenetic. Eprubeta sigilată începu să vibreze, rostogolindu-se înainte şi înapoi pe podeaua cuştii. Lok Durd se aplecă în față, scufundat în plăcere, ca şi cum nu se mai sătura de teroarea animalului neajutorat. Iar Doctorul Fhernan, complicele său, se holba şi ea. Dar orice ar fi simțit, totuşi se reținea bine.

Cu un pocnet puternic, eprubeta explodă. Conținutul ei agitat, acum o ceață neagră verzuie, se încolăci şi se răspândi în întreaga cuşcă sigilată. Rozătoarea scoase un țipăt strident, agonizant, apoi căzu pe podeaua cuştii şi începu să aibă convulsii. Părul şi pielea făceau spume şi bolboroseau roz, obscen, în timp ce vaporii

toxici topeau carnea vie. Oasele se dizolvară. Micul animal fu redus la o grămadă de noroi îmbibat.

Obi-Wan închise ochii. Îşi simțea propriul dezgust răsunând în Anakin, în timp ce chinurile hidoase ale rozătoarei se răsfrângeau în Forță.

Generalul Lok Durd bătea din palme de bucurie.

— Oh, ce minunat. Ce minunat. Dragă Doctore Fhernan, este adevărat! Sunteți un geniu!

Cercetătoarea căzu în genunchi şi vomită pe podeaua laboratorului.

— Ştiam eu, zise Durd, ignorând-o. Se plimba din nou ca şi cum entuziasmul lui era prea mare pentru a fi stăpânit. Ştiam eu că rondiumul va rezolva problema. Se răsuci. Ce obraznică ai fost Doctore Fhernan. Ai încercat să mă descurajezi. Ai încercat să-mi spui că rondiumul nu va avea niciun efect asupra damotitei. Cred că te-ai jucat cu mine, draga mea.

Tot în patru labe, Doctorul Fhernan îşi trecu o mânecă pe gură. Nu îşi ridică privirea.

— Nu-i aşa, Doctore Fhernan? întrebă Durd. Nu-i aşa? Brusc furios, se năpusti asupra femeii şi o trase cu brutalitate în picioare. Îşi înfipse degetele cărnoase în reverele halatului ei de laborator şi o răsuci violent. Te jucai cu mine? Mă mințeai? Încercai să-mi strici planurile? Să mă vezi din nou dezonorat în fața Contelui Dooku?

Doctorul Fhernan era cu câteva palme mai scundă decât Neimoidianul impunător. Cu respirația sugrumată, nu încercă să se elibereze de degetele lui.

— Nu, Generale, spuse ea îngăimând. N-aş face niciodată aşa ceva. De ce te-aş minți când ştiam ce se va întâmpla?

Durd îşi înfipse fața umedă şi plată în fața ei.

— Poate că ai mințit când ai spus că îți pasă! Că viețile lor nu înseamnă nimic pentru tine!

— Nu! Îmi pasă! Cuvintele femeii erau o şoaptă frântă. Nu am mințit, Generale. Nu te-am mințit niciodată. Dar am greşit, am greşit şi îmi pare foarte, foarte rău. Ar fi trebuit să ştiu că ai avut dreptate în legătură cu rondiumul. Am crezut că nu va fi suficient de stabil. Am crezut că ştiu mai bine decât tine.

— Dar nu ai ştiut, nu-i aşa! Durd scuipă. Marele Doctor Bant'ena Fhernan, cu diplome de la cele mai renumite trei universități din Republică. Nu ştiai mai bine decât Generalul Lok Durd!

Montat până la pasiune acum, Neimoidianul era periculos de aproape de a-şi pierde controlul. Fața sălbatică a Doctorului Fhernan era de un roşu amurgit, iar aerul îi fluiera în gât.

— Obi-Wan! şuieră Anakin. O să o omoare! Haide – nu putem sta să privim!

Scutură din cap, vehement. Da, puteau opri asaltul brutal al lui Durd – dar numai cu riscul de a-şi trăda prezența şi de a pune întreaga misiune în pericol. Era vorba de viața savantei – sau de viețile a milioane de ființe.

— Nu, Anakin, şuieră el înapoi. Aşteaptă. Aşteaptă.

— Am nevoie de tine? vociferĂ Durd. Am nevoie de tine, draga meu doamnă Doctor? Am nevoie? Am nevoie?

— Da! răcni femeia, disperată. Formula rafinată este criptată şi eu sunt singura care are cheia!

Gâfâind, Durd o aruncă la podea.

— Chiar aşa? Şi te-ai gândit cumva să păstrezi cheia pentru tine, draga mea? Să schimbi înțelegerea? Te-ai gândit cumva să mă ții ostatic pentru o vreme?

Doctorul Fhernan începu să se târască pe picioarele ei, cu o teamă evidentă pe fața ei albită.

— Nu.

— Nu? Repezindu-se la masa de laborator dezordonată, Durd luă mini-holoproiectorul. Se întoarse şi îl flutură în fața ei. Eşti sigură? Eşti foarte sigură? Pentru că dacă minți acum, Doctore – dacă mă minți...

Ea căzu în genunchi.

— Nu mint, domnule General. Vă jur. Vă voi da formula. Vă voi arăta cum să o faceți. O să arăt oricui doriți. Sau o voi face eu însămi. Cât de mult vrei. Voi face tot ce-mi vei cere. Doar să nu le faci rău. Te rog.

Durd aruncă proiectorul. O lovi pe doctorița în frunte, deschizând o tăietură adâncă, apoi ea se prăbuşi pe podea. Sângele îi țâşni din corp, pompat de inima ei frenetică. Îi curgea pe ochii deschişi, pe obrajii scobiți, pe buzele despărțite.

— Te rog, şopti ea, cu lacrimile amestecându-se cu sângele. Te implor. Te rog, Generale Durd. Ai milă.

Dorința Neimoidianului de a o răni îl cutremură din cap până-n picioare. Buzele i se desprinseră şi pumnii i se ridicară, disperat să lovească.

— Nu mă mai pune la încercare! mârâi el, cu ochii portocalii roşiatici strălucind. Nu fi atât de nebună, draga mea! Decriptează formula, acum. Fă-mi o copie pe un cristal de date. Vreau să-l informez pe Contele Dooku de succesul meu.

Tremurând, omul de ştiință făcu cum i se spuse. Îi dădu cristalul de date torționarului ei şi se dădu înapoi, departe de raza lui de acțiune.

Durd băgă formula într-un buzunar.

— Foarte înțelept, draga mea, spuse el încet, cu vocea plină de amenințare. Îi voi cruța pe cei dragi ție – de data asta. Dar mai sfidează-mă o dată şi vor exista consecințe.

Într-un vârtej de robe luxuriante, ieşi din laborator. Doctorul Bant'ena Fhernan se uită după el, apoi îşi acoperi fața cu mâinile şi plânse.

Cu toate sentimentele copleşite, Obi-Wan se uită la Anakin.

— Acum, spuse el încet.

Dădură cu piciorul la grilajele de ventilație şi se lansară în camera de jos.

Capitolul 15

Stupefiată, Bant'ena se uită la cei doi bărbaţi murdari care stăteau în faţa ei. Care apăruseră, se pare, de nicăieri. Ca prin magie. Ceea ce era cu totul imposibil. Deci totul a fost un vis? Visase acel moment în care teoria devenise realitate şi formula ei refăcută se dovedise stabilă? Visase că otrăvise şobolanul Lanteeban? Oare durerea din gât, acolo unde Durd aproape că o sugrumase, era – era totul – o născocire a imaginaţiei ei chinuite? Poate că aşa era. Pentru că asta nu se putea întâmpla.

— Doctore Fhernan, ştiu că este un şoc, dar trebuie să te aduni şi să mă asculţi, spuse cel mai în vârstă dintre cei doi bărbaţi. Părul lui scurt şi barba bine tunsă erau pline de murdărie. Funinginea sau cărbunele îi mânjeau faţa, mâinile şi îi împânzea ţesătura hainelor sale simple, de lucru. Arăta ca un muncitor – şi vorbea ca unul dintre profesorii ei de biologie. Doctore, vă rog. S-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziţie. Este monitorizată această instalaţie? Există dispozitive de înregistrare de securitate în laboratorul dumneavoastră?

Ea aprobă din cap, mută. Se uită la însoţitorul mai tânăr şi mai înalt al bărbatului. Arăta la fel de murdar – dar ochii lui erau neaşteptat de blânzi.

— Înregistrările în sine sunt monitorizate? întrebă bărbatul mai în vârstă. Ochii lui nu erau neprietenoşi. Doar teribil de intenşi. Am trecut pe lângă un centru de comunicaţii în drum spre aici – este singura staţie de monitorizare a acestei instalaţii?

Încă un semn mut din cap. Ea se întrebă când avea să se trezească.

— Bine. Şi înregistrările, Doctore? Sunt evaluate în timp real? Sau sunt verificate mai târziu, după un fel de listă?

Cu un efort, ea îşi umezi buzele. *Aş putea la fel de bine să spun ceva. E un vis, până la urmă. Iar Durd nu mă poate pedepsi pentru ceea ce spun în somn.*

— Nu ştiu. Vocea ei ieşi înfrigurată. Nesigură. Nu cred că e în timp real.

Sprâncenele bărbatului cu barbă se adunară într-o încruntare.

— Nu crezi? Doctore, îmi pare rău, dar am nevoie de mai multe asigurări decât atât.

Tremurând, îşi apăsă mâinile pe faţă.

— Eu nu… eu nu… Îşi lăsă mâinile să cadă. Sunt sau nu sunt adormită?

— Sunteţi trează, spuse bărbatul mai tânăr. Nu vă speriaţi. Suntem aici să vă ajutăm.

— Să mă ajutaţi? Încercă să râdă, dar sună ca un plâns. Întorcându-se, se uită la peretele unde grilajele gurii de aerisire fuseseră date jos. Dacă ai fost acolo sus, privind, atunci ai văzut ce am făcut. Cu o respiraţie adâncă şi dureroasă, ea se obligă să privească la cuşca cu specimene şi la lucrul îngrozitor din ea. Ceea ce sunt eu. Ştii la fel de bine ca şi mine – nu ai cum să mă ajuţi.

Bărbatul mai tânăr făcu un pas spre ea.

— Durd este un monstru. Vocea lui era joasă şi tremurată. Nimic din toate astea nu sunt din vina ta.

Bărbatul mai în vârstă începu să spună ceva, dar tânărul său tovarăş ridică

rapid o mână. Speranța fu un fior periculos în interiorul ei.

— Puteți să mă ajutați?

— Nu şi dacă suntem descoperiți, spuse bărbatul mai în vârstă. Doctore, tu şi Durd sunteți singurii rezidenți de aici?

— Deocamdată, spuse ea, amețită. Dacă nu pui la socoteală droizii. Un nou ofițer militar de legătură soseşte dimineață. Îmi pare rău – dar cine sunteți?

— Prieteni, spuse bărbatul mai tânăr.

— Care au nevoie de ajutorul tău dacă vrem să ieşim de aici întregi, adăugă tovarăşul său, cu vocea pocnind cu autoritate. Aşa că fiți atentă.

Ea tresări. Omul nu era un Lanteeban obişnuit, ponosit. Mintea ei zăpăcită se limpezi puțin şi îl privi mai atentă. Sub toată murdăria aceea – era ceva familiar la el? Nu-l cunoştea, nu-l întâlnise niciodată... şi totuşi avea cea mai ciudată senzație că îl mai văzuse înainte. Îi văzuse pe amândoi, şi nu cu mult timp în urmă.

Memoria ei se agită, realitatea se schimbă şi ea nu mai era în acest loc îngrozitor, ci acasă, pe Corellia, pregătind cina şi urmărind ştirile de pe HoloNet...

— *Dulceață şi lumină,* şopti ea. Eşti... eşti Kenobi. Se întoarse. Iar tu eşti Anakin Skywalker. Sunteți Jedi.

Anakin Skywalker, eroul Republicii, făcu o grimasă.

— Bine, deci acum chiar trebuie să ne ocupăm de înregistrările de securitate.

Kenobi aprobă din cap.

— De acord. Doctore Fhernan...

Nu-i venea să creadă. Jedii veniseră să o salveze. Îi vor salva familia, prietenii. Coşmarul se terminase şi totul avea să fie bine.

— Doctore!

— Îmi pare rău... ce...

— Obi-Wan, spuse Anakin. Ia-o uşurel. Face tot ce poate.

Obi-Wan Kenobi, celălalt erou al Republicii, îi aruncă prietenului său o privire de avertizare.

— N-avem timp de aşa ceva. Doctore, există vreun loc sigur în care să ne retragem pentru o scurtă perioadă de timp? Undeva unde Durd sau droizii ăia care patrulează nu au şanse să ne găsească?

Cu un efort, îşi adună mințile împrăştiate. Kenobi avea dreptate – şi ea se purta ca o adolescentă prostuță în loc de un om de ştiință instruit.

— Am camere aici. Nimeni nu mă deranjează niciodată – dar sunt monitorizate.

— Asta nu va fi o problemă. Anakin, du-te cu Doctorul Fhernan. Stai ascuns. Mă voi ocupa de înregistrările de securitate şi te voi găsi după aceea.

— Bine, spuse Anakin. Ai nevoie de o mână de ajutor pentru a face ordine?

În mod şocant, surprinse o străfulgerare de umor ironic şi sec în ochii albaştrii intensi ai lui Kenobi.

— Dacă nu e prea mare deranjul.

Fața lui Anakin se lumină într-un zâmbet obraznic.

— Bineînțeles că este. Dar pentru tine voi face o excepție.

Uimită, Bant'ena îl privi pe Kenobi cum se alinia la cea mai apropiată gură de aerisire deschisă pe perete, sus sub tavan. Tresări când sări spre ea, cu uşurință, şi se strecură în interiorul spațiului îngust. După câteva clipe, chipul lui apăru.

— În regulă.

Anakin îi aruncă lui Kenobi grila, iar el o trase înapoi pe poziție. La scurt timp după aceea, apăru în cealaltă gură de aerisire deschisă. Când şi acea grilă fu pusă la

locul ei, tânărul Jedi se întoarse spre ea.

— Să mergem.

Viața ei era ridicolă. Când se întâmplase asta? Cum se întâmplase asta? Crimă şi răpire, şi şantaj, şi acum Jedi?

— Doctore Fhernan, spuse Anakin nerăbdător, semănând ciudat de mult cu Kenobi. Trebuie să plecăm.

— Ce? Oh, da, doar, doar... Traversă spre masa de laborator şi începu să scotocească prin dezordinea ei împrăştiată. Câteva lucruri, murmură ea. Am nevoie doar de câteva lucruri. Cristale de date. Note. Îşi luă ghiozdanul de pe jos, de sub masă, şi băgă totul în el, apoi se uită la tânărul Jedi. În regulă, noi... nu. Nu, aşteaptă. Holoproiectorul, nu putea pleca fără... unde este... unde este...

— Cauți ăsta?

Întorcându-se, văzu că Anakin ținea în mână proiectorul.

— Unde ai... cum ai...

— Um... El îi aruncă o privire foarte ciudată. Doctore, mizerabilul ăla de Durd l-a aruncat în tine. Nu-ți aminteşti?

— Ce?

Degetele ei se îndreptară spre frunte şi atinseră rana de acolo. Sângele care i se usca îi atrase atenția asupra durerii surde şi palpitante. Bineînțeles că da. Bineînțeles că-şi amintea. *Oh, trebuie să creadă că sunt nebună.* Întinse mâna.

— Da. Mulțumesc.

Anakin îi dădu holoproiectorul.

— Doctore, vă rog, trebuie neapărat să...

— Ştiu, spuse ea, băgându-l în geantă. Sunt gata.

El aprobă din cap, atât de liniştitor, apoi merseră spre uşa închisă a laboratorului. Îşi sprijini palma de ea, cu degetele depărtate, şi îşi lăsă pleoapele să coboare.

— Durd, murmură el. Nu locuieşte în clădirea asta, corect?

— Aşa este. Are un apartament privat în altă parte în complex. Spune că nu poate dormi cu mirosul de om în nări.

— Şi noi ceilalți nu vom dormi cât timp el respiră aer liber. Fața lui Anakin se strâmbă. Sau deloc.

Era ceva în felul în care o spunea. Felul în care îl numise pe Neimoidian un monstru.

— Îl cunoşti pe Generalul Durd.

— Da. Ne-am întâlnit. Îşi luă mâna de pe uşă. Bine. Cred că drumul e liber.

Cutremurată, ea se uită fix la el.

— Crezi? Nu crezi că...

— Îmi pare rău. Nu putem simți droizii. Îi oferi din nou acel zâmbet fermecător şi obraznic. Dar eu am un auz foarte bun. Să mergem.

Se strecurară afară din laborator şi merseră pe holul lung şi gol până la camera ei – celula ei de închisoare – care fusese două birouri alăturate înainte ca Separatiştii să preia controlul. Peretele despărțitor fusese smuls, iar spațiul rezultat fusese transformat într-un apartament înghesuit şi elementar, în care se aflau un pat cu baldachin, un răcitor minuscul, câteva rafturi şi o bucătărie improvizată. Spațiul rămas fusese transformat în cameră de zi – încercarea grosolană a cuiva de a decora interiorul.

— Te rog, spuse ea, închizând uşa, apoi arătând cu gestul spre mobilierul

împrăştiat – o canapea, un scaun, o masă şubredă. Fă-te comod. Pot să îți ofer ceva de mâncare sau de băut?

Şi atunci se simți prostuță. Aceasta nu era o ocazie socială. Viețile lor erau în pericol. Dacă prietenul Jedi al lui Anakin, Kenobi, se lăsa cumva prins… *Idioato. Nici să nu te gândeşti la asta. Nu va fi prins. Nu degeaba i se spune Erou al Republicii.*

Anakin părea uşurat.

— Apa ar fi foarte apreciată, mulțumesc. Mâncarea, de asemenea, dar voi aştepta să se întoarcă Obi-Wan înainte să mănânc.

Traversă până la mica masă din bucătărie, puse jos prețiosul holoproiector, apoi arătă din cap către frigiderul de dimensiuni comerciale pe care temnicerii ei i-l dăduseră cu atâta amabilitate.

— Depinde numai de tine. Apa este acolo. Serveşte-te cu cât de multă vrei.

Bău trei sticle pline, abia respirând. Observând surpriza ei, ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Manierele mele nu sunt de obicei atât de rele. Doar că… a fost o zi lungă şi grea.

— Se vede, zise ea, aruncând sticlele golite pe toboganul de gunoi al bucătăriei improvizate. Ar trebui să te aşezi. Dacă nu te superi că-ți spun asta, pari obosit.

El îşi privi hainele murdare.

— Sunteți sigură? Nu vreau să murdăresc mobila.

— De ce mi-ar păsa? spuse ea, ridicând din umeri. Nu este mobila mea. Te rog, simte-te liber să o strici. Cine ştie? S-ar putea chiar să te ajut.

El aproape că râse.

— Da. Bine, într-un minut. Dar mai întâi, ai o trusă medicală?

— De ce? Eşti rănit? spuse ea îngrijorată. Unde? Cât de grav? Da, am o trusă medicală, mă duc să…

— Doctore Fhernan, sunt bine. Expresia lui era un amestec de prudență şi milă. Tu eşti cea rănită.

Pentru o clipă, ea nu se putu gândi la ce se referea. Apoi îşi aminti, din nou, că fusese lovită cu holoproiectorul de Durd, într-o criză de furie. Ce surpriză.

— Oh. Aşa este. Încă mai avea sânge uscat pe degete şi o durere surdă şi pulsatilă în cap. Îmi pare rău. În mod normal, nu sunt atât de proastă. Eu doar… Şi apoi îşi simți fața încremenită şi se auzi pe sine plângând. Genunchii i se îndoiră şi începu să se scufunde spre podea. Îmi pare rău, îmi pare rău, se smiorcăi ea. Nu mă lua în seamă. Sunt bine.

El o prinse înainte ca ea să se prăbuşească complet. O ridică fără efort şi o duse pe canapea. Moale şi fără să protesteze, ea îl lăsă. Îşi lăsă fața să se întoarcă spre pieptul lui murdar, cu cămaşă aspră, şi îşi urlă furia şi ruşinea. În mod vag, îi simți mâna caldă şi mângâietoare pe spate ei şi îi auzi vocea blândă spunând, iar şi iar:

— E în regulă. E în regulă. Eşti în siguranță acum. E în regulă.

Lucrul cel mai nebunesc era că ea chiar se simțea în siguranță. Pentru prima dată de când acele rafale de blaster Separatiste arseseră aerul şi nisipul din Niriktavi Bay, de când îşi văzuse prietenii şi colegii măcelăriți, se simțea în siguranță.

Apoi, brusc, se simți umilită. Ce făcea? Plângea ca un copil în brațele unui bărbat suficient de tânăr pentru a fi fiul ei? Unde îi era mândria? Se îndepărtă de el, incapabilă să-i întâlnească ochii.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să… Îmi pare rău.

— Nu-ți cere scuze, zise el cu blândețe. Ai dreptul să fii supărată. Acum, unde

e trusa medicală?

— În baie. Arătă cu degetul. Pe acolo. Raftul de sus, deasupra chiuvetei. Dar te rog, nu te deranja. Nu e nimic. Pot să...

Ridicându-se în picioare, se încruntă la ea.

— Nu este nimic. Nu pleca nicăieri. Mă întorc imediat.

Chiar dacă ar fi vrut, nu credea că ar fi putut să se mişte. Speranța dispăruse, lăsând doar disperarea în urma ei. Lăsând-o goală de tot, cu excepția durerii. Ochii i se simțeau ca şi cum ar fi fost frecați.

— Bine, spuse Anakin, întorcându-se cu trusa medicală. Să-i dăm drumul. Şi îmi cer scuze în avans, pentru că probabil o să te doară.

Din nou, acea senzație extraordinară de a fi mică, o copilă, în timp ce îi ştergea cu grijă sângele şi lacrimile de pe față, curăța cu antiseptic tăietura vânătă şi pulsatilă de pe frunte şi apăsă uşor un sigilator steril peste ea.

— Eşti foarte bun la asta, murmură ea.

Fața lui se umbri.

— Am avut multă practică.

Bineînțeles că da. Războiul.

— Te deranjează... Pot să întreb... Republica chiar pierde în fața Separatiştilor? Durd spune că da, dar nu vreau să-l cred.

Se uită la ea, ceva feroce sclipind în adâncul ochilor lui.

— Nu. Nu-l crede.

— Deci asta înseamnă că învingem?

El mătură într-o singură mână ambalajul gol şi şervețelele antiseptice folosite. Nu-i răspunse.

— Vrei să spui că nu câştigăm?

Urmă un oftat.

— E complicat, doamnă Doctor.

— Te rog... Voia să-i atingă brațul, în schimb îşi încrucişă mâinile în poală. Spune-mi Bant'ena.

— E complicat, Bant'ena, spuse el. Dar poți avea încredere că facem tot ce ne stă în putință pentru a-l învinge pe Dooku şi pe Separatiştii lui.

Îl privi cum arunca gunoiul medical în toboganul de deşeuri, cum se spăla pe mâini, apoi luă o sticlă de apă din frigider şi îi scoase capacul. Întorcându-se la ea, îi întinse apa şi câteva pastile de durere din trusa medicală.

— Poftim. Te vei simți mai bine cu astea.

Luându-le, ea se uită la el şi îşi scutură capul, deşi încă o durea.

— E ciudat. Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam.

— Adică? spuse el, aşezându-se pe marginea scaunului din apropiere. La ce te aşteptai?

— Nu ştiu, spuse ea, clătinându-se. Nu pot spune că m-am gândit vreodată prea mult la Jedi. Adică, nu ca indivizi. Nu mă aşteptam să întâlnesc unul – darămite doi. Nu am tendința de a merge în locuri unde este nevoie de abilitățile voastre. Dar, ei bine, eşti blând.

Asta îl făcu să zâmbească.

— Spre deosebire de ce?

Ea înghiți analgezicele, cu o gură de apă.

— Oh. Ştii tu. Ştirile de pe HoloNet – te prezintă ca pe un erou războinic. Mai mare decât viața. Atacând în luptă, cu sabia strălucind. Spaima Separatiştilor. Genul

ăsta de lucruri. Ridică din umeri. Şi totuşi, iată-te aici şi eşti atât de tânăr şi bun şi... Puse jos sticla de apă. Şi... oh, asta sună stupid.

— Nu, spuse el. Spune-mi.

Simțind cum i se încălzeşte fața, îşi fixă privirea pe genunchi.

— Simt că înțelegi cum e să fii speriat şi neajutorat. La mila altcuiva. Cuiva... rău. Ceea ce este, desigur, ridicol, pentru că... eşti un Jedi.

Tăcere. Şi apoi Anakin suspină.

— Înțeleg, Bant'ena. Dar nu am fost întotdeauna un Jedi.

Ea îşi ridică privirea, gata să-l întrebe ce şi când şi cum – dar ceva din ochii lui lăsă întrebările nespuse. În schimb, se uită la cronometrul de la încheietura mâinii, apoi se holbă la uşa închisă.

— Îi ia mult timp? spuse ea. Maestrului Kenobi, vreau să spun. Ăsta e titlul corect, da?

— Da, spuse Anakin. Împingându-se în picioare, începu să meargă – apoi se opri, îşi încrucişă brațele şi se încruntă la pătratul cu scândură care fusese o fereastră. Nu-ți face griji. Va fi aici. E foarte bun la ceea ce face.

Părea calm, încrezător – dar ea fusese întotdeauna pricepută în a citi oamenii, fie că voiau să fie citiți sau nu. Îşi linişte atât nervii lui, cât şi pe ai ei. Ea se prefăcu că nu observă.

— Şi ne va găsi fără probleme? Nu i-am spus unde să vină.

— Nu era nevoie, spuse Anakin, cu un mic zâmbet. Ne va găsi.

— Deci... aşteptăm?

— Da. Aşteptăm.

— Atunci cred că, dacă nu te deranjează că te las, mă duc să mă curăț puțin, spuse ea, ridicându-se în picioare. Să fac un duş. Să-mi schimb hainele.

— Ce? Anakin se holbă la ea. Bineînțeles că da. Bant'ena, nu ai nevoie de permisiunea mea. Ăsta este apartamentul tău. Eu sunt vizitatorul aici.

Era Jedi. Cu siguranță nu putea fi atât de naiv.

— Şi dacă te mint, Maestre Skywalker? Dacă intenționez să dau alarma? Din câte ştii tu, aş putea avea o legătură directă cu Generalul Durd ascunsă în dormitor sau în baie şi sunt pe cale să-l sun şi să-i spun că sunteți aici. Să vă dau pe tine şi pe Maestrul Kenobi în schimbul a ceva ce vreau eu. Libertatea mea, poate?

Anakin clătină din cap.

— Nu vei face asta.

— De unde ştii? Simți cum îi tremură buzele şi respiră cu putere până când se oțeli din nou. Ai văzut ce i-am făcut acelui rozător în laborator. Ştii ce am creat pentru Durd. Şi trebuie să bănuieşti ce intenționează să facă. Evident, dacă sunt capabilă de asta, atunci sunt capabilă de orice. Chiar şi de trădarea a doi eroi ai Republicii.

Fața băiețoasă a lui Anakin se oțeli, îmbătrânindu-l.

— Vom vorbi despre Durd şi despre ceea ce ai făcut pentru el când va ajunge Obi-Wan aici. Şi ştiu că nu ne vei trăda pentru că sunt un Jedi.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Şi eu de unde ştiu că nu mă vei trăda tu? Îți pot explica de ce am făcut ceea ce am făcut – dar s-ar putea să nu-mi accepți motivele. Ai putea să-mi spui că mă vei duce în siguranță ca să cooperez şi apoi să mă predai autorităților imediat ce ne întoarcem pe Coruscant.

— Nu, Bant'ena, spuse el încet. Nu voi face asta.

— Da, da, sigur că spui că nu vei face asta, dar eu de unde să ştiu?

El se ridică puțin mai drept şi îi întâlni privirea disperată fără viclenie.

— Pentru că sunt Jedi.

Făcea să pară atât de simplu. Ar putea fi ceva în univers atât de simplu? Cât de mult îşi dorea să fie adevărat. Voia să aibă încredere în el. Putea avea încredere în el? *De parcă aş avea de ales acum. Dacă aveam de gând să țip, ar fi trebuit să țip în laborator. Chiar dacă l-aş suna pe Durd din... baie, nu ar crede niciodată că eu şi Jedii nu suntem complici.*

— Mulțumesc, spuse ea, stăpânindu-se. Şi dacă mai contează, ai dreptate. Nu intenționez să-l contactez pe Generalul Durd. Serveşte-te cu mai multă apă, dacă îți mai este sete. Serveşte-te cu orice. Nu va dura mult.

Şi nu avea de gând să dureze, doar că, odată ce intră în duşul cu apă adevărată, singurul ei lux în acest loc hidos, odată ce căldura liniştitoare căzu peste ea, nu mai voia să iasă. Cu capul sprijinit de cabina de duş de proastă calitate, plânse din nou şi încercă să pretindă că lacrimile erau doar apă pe fața ei.

Nu plânge. Nu plânge. E un Jedi de cealaltă parte a uşii. A venit să te salveze. Totul se va termina în curând.

În cele din urmă, apa începu să curgă rece, aşa că închise robinetele. Uscându-se cu un prosop neadecvat, se îmbrăcă cu lenjerie intimă curată şi cu o cămaşă şi pantaloni noi şi împachetă halatul şi hainele de laborator pe care le purtase pentru a le arunca în toboganul de evacuare. Sângele ei era pe ele, iar ele miroseau a moarte.

Când se întoarse în sufragerie, îl găsi pe Obi-Wan Kenobi turnându-şi o sticlă de apă pe gât. O sticlă goală stătea pe masa de lângă el. Văzând-o, se opri din băut, puse jos sticla pe jumătate consumată şi o privi, cu fața gravă.

— Doctore.

— Maestre Kenobi. Traversă spre toboganul de gunoi şi scăpă de haine. Ați reuşit să – cum se spune? Să vă îndepliniți misiunea?

Nu era cald, ca Anakin. Avea o vigilență rece, deşi era impecabil de politicos.

— Da. Înregistrările de securitate nu vor mai fi o problemă.

Ceea ce însemna că, cel puțin în acea seară, pentru câteva ore prețioase, pentru prima dată după atâta timp, avea în sfârşit puțină intimitate. Deşi, după dezgustul inițial, realizând că Durd putea vedea şi auzi tot ce făcea, nu-i mai păsa. La urma urmei, ce era de văzut? Durd spusese clar că îl repugnă oamenii. Era puțin probabil că ar fi fost obsedat care să o privească dezbrăcându-se sau făcând duş.

Pe de altă parte, pun pariu că îi place să mă privească plângând.

— Bant'ena? spuse Anakin.

Ea clătină din cap.

— Sunt bine.

— Bine, spuse Kenobi. *Maestrul* Kenobi. Doctore...

— Ar trebui să mâncați, spuse ea. Aveți timp. Am vorbit serios ce am spus mai devreme – nu mă deranjează niciodată aici.

Kenobi schimbă o privire cu Anakin, apoi aprobă din cap.

— Foarte bine. Mulțumesc.

— Nu e nicio problemă. Nu e ca şi cum aş fi gătit pentru voi. Mâncarea mea este livrată în vrac, în pachete care se încălzesc singure. Masa avea un singur scaun, aşa că făcu semn cu capul spre canapea. Vă rog. Luați loc.

În timp ce Jedii se aşezau pe canapeaua ei urâtă şi dezechilibrată, ea scoase patru pachete din frigider şi le dădu câte două pentru fiecare.

— Arătați flămânzi, spuse ea când se uitară la ea, surprinşi.

— Dar tu? spuse Anakin, activând primul pachet fără să se obosească să-i citească eticheta. Ar trebui să mănânci ceva.

Închisoarea craniului ei răsună de țipetele stridente de rozătoare.

— Poate mai târziu. Eu... am mâncat mult la prânz.

El nu se lăsă păcălit.

— Bant'ena...

— Am spus nu!

Aveau nevoie de tacâmuri. Aduse singura lingură şi singura furculiță şi le dădu.

— Mulțumesc, spuse Anakin încet.

Kenobi doar dădu din cap.

Retrăgându-se, se lăsă pe singurul scaun de la masă şi privi în tăcere podeaua în timp ce Jedii mâncau. Nu voia să-i facă să se simtă inconfortabil. Viitorul ei depindea de ei, la urma urmei – şi devenise o adeptă a liniştirii celor care o țineau în puterea lor. Nu le luă mult timp să termine ambele mese. Trebuie să fi fost înfometați. Se ridică în picioare.

— Mai doriți? N-o să-mi lipsească, iar droizii nu numără câte pachete mănânc.

— Nu, mulțumesc, spuse Kenobi.

Luând pachetele goale ale lui Anakin şi ținându-le cu ale lui, începu să se ridice.

— Voi face eu asta, spuse ea. Luă cutiile de la el şi le împinse în toboganul de eliminare. Apoi, întorcându-se, îşi frecă palmele pe părțile laterale ale picioarelor, simțind tremurul din adâncul muşchilor ei. Aşadar, Maestre Kenobi. Cum m-ați găsit? Îmi pierdusem speranța de a mai afla ceva de la Taratos Patru. A fost unul dintre ceilalți? A reuşit cineva să scape şi să dea alarma?

Jedii schimbară priviri prudente.

— Ceilalți? spuse Kenobi. Care ceilalți, Doctore?

— Ceilalți savanți care au fost luați odată cu mine. Din enclava de cercetare de la Niriktavi Bay. Acolo lucram eu şi echipa mea, acolo ne-au atacat Separatiştii. A reuşit unul dintre ei...

Se holbară la ea fără să vadă nimic – interesați, dar neinformați. Simți că i se răsuceşte ceva în stomac. O durere ascuțită. O speranță spulberată. Trebui să aştepte o clipă înainte de a putea vorbi din nou.

— Nu au fost ceilalți savanți, nu-i aşa? Nu sunteți aici pentru mine. M-ați găsit din greşeală.

— Nu din greşeală, spuse rapid Kenobi. Accidental.

Şi asta ar fi trebuit să facă vreo diferență?

— Înțeleg.

— Îmi pare rău, spuse Anakin. Că nu am putut salva Taratos Patru. Sau pe cei pe care i-ați pierdut în atac. Sau pe tine.

— Ați încercat măcar?

Mai avu loc un schimb de priviri, urmat de şi mai multă tăcere.

— Nu, spuse Kenobi în cele din urmă. Cucerirea lui Taratos Patru a făcut parte dintr-un efort mai mare al Separatiştilor. Nu am fost capabili să apărăm fiecare planetă amenințată.

Oh, ce rupturi se produseră în interiorul ei.

— Cu alte cuvinte, nu era nimic care să merite salvat acolo.

Doar Golful Niriktavi, cu corali şi viaţa sa marină, cu echipa ei, cu Raxl al ei şi cu jocurile de pe plajă în timp ce soarele apunea.

— Ţi-am spus, Bant'ena, spuse Anakin. În vocea lui era durere. E complicat.

Ea se aşeză din nou.

— Am înţeles. Acesta este un război. Trebuie să privesc imaginea de ansamblu. Nu vă puteţi permite să-i vedeţi pe cei mici. Fugind ca nişte rozătoare. Sacrificaţi pentru un bine mai mare.

— Nu e adevărat! protestă Anakin. Asta e ceea ce înseamnă imaginea de ansamblu. Mulţi, foarte mulţi oameni mici. Tu contezi, Bant'ena. Prietenii pe care i-ai pierdut pe Taratos Patru, contează şi ei. Luptăm în acest război ca să nu mai moară alţii ca ei.

Era foarte drăguţ. Foarte tânăr. Plin de idealuri măreţe şi de o compasiune intuitivă, uluitoare. Se uită la Maestrul Kenobi. *Iată un pragmatic, un om posedat de un suflet de om de ştiinţă.*

— Spuneţi-mi, spuse ea, ţinându-şi privirea fixă. Dacă nu aţi venit aici pentru mine, atunci de ce ai venit?

— Nu sunt sigur că asta e relevant, spuse Kenobi. Suntem aici. Şi tu eşti aici. Dezvoltând o armă biologică pentru Generalul Lok Durd – şi pentru Contele Dooku.

Urmă încă o tăcere, rece de data asta, în timp ce toţi trei retrăiau moartea monstruoasă a rozătoarei de laborator. Îi venea să se înfurie pe ei, să dea din picioare şi să strige. *Să nu mă judecaţi pentru asta. Să nu îndrăzniţi. Ştiţi măcar cât de mult aţi profitat de pe urma luării vieţilor unor mici rozătoare?*

— Din moment ce v-aţi uitat, spuse ea în cele din urmă, şi aţi ascultat, ştiţi foarte bine că ceea ce fac aici o fac sub constrângere.

Kenobi se încruntă.

— Şi totuşi te-ai mândrit cu ceea ce ai realizat.

Văzuse acel moment mic şi nepretenţios? Simţi cum i se încing obrajii.

— O mică slăbiciune, spuse ea rigidă. Un ego ştiinţific regretabil. Credeţi-mă, nu sunt mândră.

— Şi totuşi...

— Care este influenţa lui Durd asupra ta, Bant'ena? spuse Anakin, oprindu-şi fără scuze tovarăşul. Cum anume te controlează?

Întorcându-se, trase holoproiectorul spre ea, îl porni şi activă prezentarea holografică.

— Mama mea, spuse ea, uitându-se la imaginea care pâlpâia. După câteva momente, imaginea se schimbă. Iar aceştia sunt fratele meu, cumnata şi nepoata mea. Altă imagine. Sora mea, cumnatul meu şi ambii mei nepoţi. Altă imagine. Dragul meu prieten Didjoa. Alta. Samsam. Alta. Lakhti şi Nevhra. Sfârşit. Dezactivă afişajul. Şi probabil, dacă nu ar fi fost ucişi când am fost luată, întreaga mea echipă de cercetare s-ar fi adăugat la această listă.

Maestrul Kenobi aprobă din cap.

— Înţeleg. Sunt cu toţii ţinuţi ostatici, ca şi tine?

— Într-un fel, da. Sunt liberi – dar sub supraveghere constantă. Durd mi-a promis că vor muri dacă refuz să cooperez. Nu am niciun motiv să nu-l cred. Aşa că vezi, Maestre Kenobi, sunt într-un fel de încurcătură. Mama mea... Îşi opri respiraţia. Mama mea are o armă îndreptată spre cap.

Dacă noţiunea îl îngrozise sau îl alarmase, nu arătă niciun semn.

— Şi astfel i-ai făcut lui Durd acea armă biologică.

Bărbia ei se ridică.

— Da. Am făcut-o. Şi apoi zâmbi, atât de neamuzată. Te gândeşti că ar fi trebuit să refuz să lucrez pentru el. Sau, şi mai bine, să-mi iau viața ca să mă asigur că planurile nefaste ale *bunului* General şi ale *prețiosului* său Conte erau zădărnicite?

Nici Maestrul Kenobi nu era amuzat. Ochii lui albaştri erau reci, iar tensiunea trona în fiecare linie a corpului său atletic.

— De regulă – ca Jedi –, nu aş susține niciodată sinuciderea.

— Dar în acest caz ai face o excepție? Râse cu voce tare, batjocoritoare. *Bărbat prostuț şi arogant.* Crezi că nu m-am gândit niciodată la asta? Crezi că nu am încercat deja? La câteva ore după ce m-am trezit în gaura asta puturoasă, crezi că nu am încercat? Dar am eşuat, Maestre Kenobi, iar Durd m-a bătut până aproape de inconştiență. Şi apoi a jurat că dacă mai încerc o dată, mama va muri în agonie şi mă va lega de un scaun cu pleoapele deschise şi mă va pune să mă uit la o holoregistrare a morții ei de o sută de ori. Iar dacă aş fi încercat şi aş fi reuşit, toți ar fi murit în agonie.

Amintirea furiei lui Durd, a durerii pe care i-o provocase, o cutremură. Începu să tremure.

— Poate că tu ai putea s-o faci, Maestre Kenobi, şopti ea. Ştiu puține lucruri despre Jedi. Şi nu te cunosc deloc. Poate că ai putea să-ți iei viața ştiind că cei pe care i-ai iubit cel mai mult vor fi torturați încet până la moarte din cauza ta. Poate... Vocea i se întrerupse. Poate că acesta este un preț corect de plătit pentru a salva milioane de vieți. Nu ştiu. Tot ce ştiu este că eu nu am puterea să-l plătesc.

— Obi-Wan, spuse Anakin, în timp ce ea şi Kenobi se priveau unul pe celălalt. Obi-Wan. O vorbă în particular?

Ea se ridică în picioare.

— Vă las să stați de vorbă. Nu vă faceți griji – nu voi trage cu urechea. Am o cască şi nişte muzică. Nu voi auzi nimic. Doar... anunțați-mă când vă hotărâți ce aveți de gând să faceți.

Când Bant'ena dispăru în dormitorul ei, Anakin se întoarse spre Obi-Wan. Furia neîncrezătoare îl făcea să-şi țină cu greu vocea scăzută.

— Spune-mi că nu o învinovățeşti pentru toată mizeria asta.

Obi-Wan suspină.

— Anakin...

— Durd îi amenință familia. Prietenii. După ce a ucis o grămadă de alți oameni pe care îi cunoştea şi la care ținea, chiar în fața ei.

— Anakin...

Tânărul sări în picioare, făcu câțiva paşi de la canapea, apoi se întoarse.

— Cum poți să o învinovățeşti că a cooperat? După ce a amenințat-o, după ceea ce au făcut Separatiştii aici... Obi-Wan, tocmai am petrecut ore întregi respirând cenuşa morților. Deci, cum poți... Îşi trecu o mână pe față. Crezi că totul e o cacealma? Crezi că Durd nu-şi va pune în practică amenințările? Obi-Wan... Se întoarse la canapea şi căzu într-un genunchi lângă el, cu mâna metalică strânsă în pumn în interiorul mănuşii. Ascultă-mă. Te rog, ascultă-mă. O va face. Tu nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Tu nu ai fost pe Maridun.

— Nu era nevoie să fiu, spuse Obi-Wan. Ți-am citit raportul.

— Raportul meu? Se împinse în picioare şi se holbă la mentorul său voit obtuz – prietenul său, pe care chiar acum ar fi putut să-l rupă bucuros în bucăți mici. Sunt doar o grămadă de cuvinte, Obi-Wan. Eu am fost acolo. L-am simțit. În mintea mea.

În inima mea. Îl cunosc. Nu blufează. O va face. Îi va ucide pe toți cei pe care îi iubeşte ea.

Obi-Wan se dădu în spate pe canapea, apoi îşi trecu o mână peste barbă.

— Ai face bine să te calmezi, Anakin. Emoțiile nu te ajută cu nimic.

— Îmi pare rău, dar din punctul meu de vedere se pare că unul dintre noi trebuie să se emoționeze! replică el. Pentru că unuia dintre noi nu pare să-i pese de ceea ce se întâmplă!

— Oh, Anakin... Obi-Wan îşi apăsă vârfurile degetelor pe ochi, aşa cum făcea când îl durea capul. Bineînțeles că-mi pasă. Şi ştiu cine este Durd. Este o creatură crudă şi rapace, lipsită complet de conştiință. Ştiu, de asemenea, că, spre deosebire de el, Doctorul Fhernan nu este rea. Cel puțin, nu caută moartea şi distrugerea la scara unei întregi galaxii.

O mică parte din frustrarea lui se mai domoli.

— Ei bine, atunci?

— Ei bine, şi ce dacă? spuse Obi-Wan, implacabil. Vorbele sunt ieftine, Anakin. Ea poate protesta împotriva ticăloşiei lui Durd de la răsărit la apus, dar, constrânsă sau nu, dacă continuă să-l ajute, şi ce dacă? Ai auzit-o şi tu. Ca să salveze 12 oameni, e pregătită să sacrifice milioane. Dacă nu chiar miliarde. Şi totuşi, fiecare ființă pe care ar sacrifica-o are o mamă, o soră, un frate şi prieteni. De ce pierderile lor contează mai puțin decât ale ei?

— N-am spus niciodată că nu sunt importante, replică el. Ea nu a spus niciodată asta. Dar, Obi-Wan...

Obi-Wan se ridică în picioare, apoi îşi puse o mână pe umărul lui.

— Ascultă-mă, Anakin. Uită de orice simpatie pe care ai putea-o simți pentru această femeie şi ascultă. Doctorul Fhernan a ales să se scutească de o durere personală, ştiind foarte bine că alegerea ei înseamnă genocid. Fața lui obosită se înăspri. Imaginează-ți acea armă biologică lansată pe Coruscant. Pe Alderaan, sau pe Corellia. Pe fiecare lume a Republicii din galaxie. Orice lume care refuză să se supună lui Dooku şi capriciilor sale. Imaginează-ți cum ar fi să auzi strigătele de moarte a milioane de ființe, răsunând prin Forță ca un tunet.

Obi-Wan credea că e prost? Că nu înțelegea ce era în joc aici? Anakin ridică de pe umărul său mâna prietenului său.

— Ar fi groaznic, ştiu. Este ceea ce am venit aici să oprim.

— Şi totuşi stai acolo, Anakin, ezitând să o opreşti.

Oh. Da.

— Deci spui că ar trebui să-l lase pe Durd să-i ucidă pe toți cei pe care-i iubeşte.

— Cu siguranță asta ar preveni o tragedie şi mai mare, spuse Obi-Wan, foarte încet.

— Ei bine, ți-e uşor să spui asta, nu-i aşa? Tu nu ai o familie de pierdut.

— Nu am?

— Asta e altceva şi o ştii, scuipă el. Jedii sunt o mulțime de lucruri, dar familia nu face parte dintre ele.

Obi-Wan doar se uită la el.

— Înțeleg.

La naiba. Cum ajunseseră să fie în taberele opuse şi furioase ale acestei situații?

— Nu. Aşteaptă. Nu asta am vrut să spun.

— Ştiu ce ai vrut să spui.

Când Obi-Wan se întoarse, Anakin îl apucă de braț şi îl trase înapoi.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să spun... Îi dădu drumul. Uite, te înțeleg, Obi-Wan. Războiul este stresant şi există alegeri teribile. Dar nu ne putem aştepta ca Bant'ena să facă această alegere.

Ochii lui Obi-Wan erau din nou plini de umbre.

— Cineva trebuie să o facă, Anakin. Dacă nu ea, atunci cine?

— Asta e o întrebare foarte bună, spuse Bant'ena, în spatele lor. Cred că mi-ar plăcea să aud răspunsul.

Ca unul singur, el şi Obi-Wan se întoarseră spre ea. Se simți ciudat de trădat.

— Ai spus că nu vei trage cu urechea!

— N-am vrut, spuse ea, ridicând din umeri. Căştile mele muzicale sunt defecte. Volumul era scăzut şi tu erai foarte încins.

Obi-Wan făcu un pas înainte.

— Doctore Fhernan...

— Ştii, spuse ea, cu bărbia înclinată sfidător, există o opțiune pe care nu ai menționat-o. Tu şi Anakin ați putea să mă omorâți şi să-mi distrugeți munca. Nu sunt suficient de puternică pentru a vă opri – şi asta l-ar opri cu siguranță pe Durd. Să ştii doar că, dacă o veți face, va presupune că am făcut-o cu mâna mea. Familia şi prietenii mei vor muri oribil, iar sângele lor nevinovat vă va păta mâinile pentru totdeauna.

Capitolul 16

— Nu-ți face griji, Bant'ena, spuse Anakin, atât de nechibzuit. Asta nu se va întâmpla.

Obi-Wan îi aruncă o privire dură de avertizare, dar Anakin nu se uită la el. Emoțiile lui erau în întregime angajate pentru acest om de știință. Această femeie care se lăsase folosită de Durd şi Dooku pentru a crea ceva aproape de neconceput, cu potențialul de a distruge galaxia şi apoi de a o vedea refăcută după chipul Sithului.

Nu pot permite să se întâmple asta. Nu există preț prea mare pe care să-l plătim.

— Anakin...

— Aşteaptă, spuse Anakin, ridicând ambele mâini. Aşteaptă. Trebuie să existe o cale prin care să distrugem arma biologică şi să păstrăm familia şi prietenii Bant'enei în siguranță.

Cu un efort, îşi ținu temperamentul în frâu.

— Anakin, ştiu că tu crezi asta. Dar tu, dintre toți oamenii, ar trebui să ştii până acum că a dori un lucru nu este la fel cu a obține acel lucru.

Nu era frumos din partea lui să spună asta, dar nu avea timp pentru bunătate. Trebuia să rupă legătura incomodă a lui Anakin cu omul de ştiință captiv al lui Durd înainte ca aceasta să se strângă şi mai mult. Înainte de a pierde complet din vedere scopul lor. Datoria lor.

În timp ce Anakin se uita la el, rănit, cu furia încolțită, Doctorul Fhernan făcu un pas înainte.

— Vă rog. Nu vă luptați din cauza mea. Am făcut destule stricăciuni şi aşa.

Oh, femeia asta. Bant'ena Fhernan. Complet neaşteptată. *Dar are dreptate în privința unui lucru. Aş putea termina asta aici şi acum. Aş putea să o ucid acolo unde stă. Fără să pun un deget pe ea, aş putea să-i zdrobesc gâtul sau craniul sau să-i sparg inima în piept. Aş putea s-o omor de zece ori fără să transpir. Şi apoi l-aş putea ucide pe Durd. Şi dacă aş face asta, l-aş îngenunchea pe Dooku.*

Acțiuni care ar dezlănțui un râu de sânge nevinovat.

— Obi-Wan, spuse Anakin. Vocea îi era fermă, dar implora. Noi nu suntem asasini. Nu suntem ucigaşi. Există o cale de ieşire, doar că nu am văzut-o încă. Aşa că hai să găsim un loc sigur unde să ne adăpostim şi să ne gândim la asta. În regulă?

— Anakin... Clătină din cap. Nu avem timp. Până acum, Durd a transmis cu siguranță formula armei biologice Contelui Dooku. Din câte ştim, Dooku i-a dat ordin lui Durd să o elimine pe Doctorul Fhernan şi pe cei dragi care sunt folosiți ca pârghie împotriva ei. Omul este nemilos. Nu lasă nimic la voia întâmplării. Iartă-mă, Doctore, adăugă el, privind-o. Îmi dau seama că o asemenea franchețe este dureroasă, dar...

— Las-o baltă, spuse ea. Ceea ce contează este că te înşeli. Îl cunosc pe Durd. Este politic până în măduva oaselor şi întotdeauna are grijă de el însuşi în primul, ultimul şi cel mai important rând. S-ar putea să-i spună lui Dooku că facem progrese, dar nu-şi va risca statutul său valoros predându-i formula mea. Va păstra controlul asupra ei cât mai mult timp posibil. Şi singurul mod în care familia şi

prietenii mei ar putea păți ceva rău este dacă el îmi suspectează… Rânji. Loialitatea. De aceea nici nu mă gândesc să mă joc cu acea armă biologică.

Părea rece, controlată, lipsită de tristețe şi de regrete. Dar el învățase cu mult timp în urmă să vadă sub măştile oamenilor – şi ceea ce văzu la această femeie plină de defecte îl făcu să sufere. Mândrie şi pasiune. Singurătate. O dedicare fără margini pentru căutarea cunoaşterii, indiferent unde ar fi dus-o – sau cine ar fi fost rănit în acea căutare. Dorința de a face bine. O nevoie de recunoaştere. Harul ei salvator: o mare capacitate de a iubi.

— Doctore… Îşi domoli vocea. Îmi pare foarte rău pentru asta.

— Îți pare rău? Râse pe jumătate. Oh, Maestre Kenobi. Habar n-ai ce înseamnă să-ți pară rău.

El nu avu chef să o contrazică.

— Anakin are dreptate. Noi nu suntem asasini sau criminali. Dar acum că ştim ce plănuieşte Durd – ce se va întâmpla dacă arma biologică va fi dezlănțuită – misiunea noastră este mai vitală ca niciodată. Trebuie să reuşim să-l zădărnicim.

Ea îl privi fix, cu o amărăciune batjocoritoare în ochi.

— Îți dai seama că cea mai bună cale de acțiune este ca tu să pleci de pe această stâncă şi să trimiți toate navele de război pe care Republica poate pune mâna pentru a transforma Lanteebul în ruine?

— Nu, zise Anakin brusc. Măcelul în masă este calea lui Dooku. Nu a noastră. Obi-Wan şi cu mine am fost trimişi să ne ocupăm de asta rapid şi în linişte şi aşa se va face.

Ah, optimismul orb al tinereții. Doctorul Fhernan clătină din cap.

— Anakin, Anakin. E un discurs minunat. Cu adevărat. Aproape liniştitor. Dar ce înseamnă mai exact? Cum propui să-l opreşti pe Durd fără să ne pui în pericol pe mine şi familia mea – sau pe nevinovații Lanteebani prinşi în capcană pe propria lor lume, dacă tot veni vorba?

— Nu ştiu încă, spuse Anakin. Dar vom găsi ceva. Întotdeauna găsim.

Ea îi zâmbi atunci, atât de dulce încât chipul ei sălbatic şi plin de cicatrice se transformă. Anakin îi zâmbi înapoi, ciudat de timid dintr-o dată.

Obi-Wan se uită la el, alarmat. *Nu, nu. E la fel de rău ca Qui-Gon. Culege toți rătăciții…*

— Doctore Fhernan, spuse el, întrerupând brusc momentul. Trebuie să fiu sincer cu tine – nu-ți pot promite că te voi ține pe tine şi pe cei dragi ție în siguranță. Tot ce pot promite este că vom încerca.

Încet, ea îşi întoarse privirea de la Anakin şi aprobă din cap.

— Presupun că nu pot cere mai mult de atât.

— Ne-ar fi de folos ajutorul tău, spuse Anakin. Ştiu că ți-e teamă să nu-l faci pe Durd să devină suspicios – dar avem mai multe şanse să câştigăm dacă eşti în echipă. Şi, aşa cum ai spus, îl cunoşti pe nenorocit. Şi asta înseamnă că ştii cum să te joci cu el.

Cămaşa şi pantalonii proaspeți pe care îi îmbrăcase erau la fel de largi pe ea ca şi cei de care se lepădase. Îmbrăcată în ei, cu bărbia strânsă la piept în timp ce implicațiile cererii lui Anakin îşi înfigeau dinții în carnea ei, Doctorul Fhernan părea fragilă. Îşi arăta fiecare zi a vârstei. Apoi îşi ridică privirea.

— Ştiu că tu crezi că sunt o laşă, murmură ea. Eşti drăguț şi politicos, dar trebuie să mă disprețuieşti. Avea lacrimi în ochi. Ceea ce e în regulă. Şi eu mă disprețuiesc. Ceea ce am făcut aici este abominabil. Ştiu asta. Este o trădare a

oricărui cod etic de conduită. Şi dacă aş putea să anulez totul, aş face-o. Dar nu există cale de întoarcere, nu-i aşa? Am făcut ceea ce am făcut şi trebuie să mă confrunt cu asta.

Înflăcărat acum, Anakin se duse la ea şi îi cuprinse obrajii în mâini.

— Nu. Nu poți să te întorci înapoi – dar poți să mergi înainte. Întotdeauna există o cale de urmat, indiferent de ceea ce ai făcut.

— Şi cum rămâne cu iertarea?

Vocea ei era o şoaptă amară. El aprobă din cap.

— Da, Bant'ena. Există şi iertare.

— Promiți? spuse ea, cu ochii plini de lacrimi. Pentru că se pare că eu nu o pot găsi.

El îşi mută mâinile pe umerii ei şi o ținu ferm.

— Nu-ți face griji. Te voi ajuta.

Obi-Wan fu nevoit să îşi întoarcă privirea. Pentru că dacă Bant'ena Fhernan avea o mare capacitate de a iubi, atunci Anakin... *Mă umileşte, uneori. Mă face să mă simt mic. Nu poate vedea un lucru stricat fără să vrea să-l repare.*

— Doctore Fhernan, spuse el, pentru că nu-şi puteau permite să mai stea mult timp. Ne puteți da o copie a formulei armei biologice? Şi toate cercetările şi datele pe care le-ați acumulat în timpul procesului de creare a acesteia?

Dându-se la o parte de lângă Anakin, ea aprobă din cap.

— Da, bineînțeles. Dar...

— Nu vei atrage atenția în mod nejustificat dacă un droid de patrulare te va găsi în laboratorul tău atât de târziu?

— Nu. Droizii sunt obişnuiți să lucrez la ore ciudate.

— Excelent. Atunci ai putea s-o faci acum?

— Da. Dar după aceea... Se uită la Anakin. Ar trebui să plecați. Cu cât stați mai mult aici, cu atât mai mari sunt şansele să fiți descoperiți.

Şi asta era adevărat.

— Sunt multe informații de copiat, adăugă ea. Va dura ceva timp. Ar trebui să mâncați din nou. Păstrați-vă puterile. Mi se pare că veți avea nevoie de ele.

Când uşa camerei se închise în urma ei, Anakin se întoarse spre el.

— Obi-Wan, nu-mi pasă ce spui, nu am de gând să o abandonez pe Bant'ena acelui scuipat de Sith, Durd.

— Iar eu nu vreau să am din nou această discuție, replică el. Acum, taci şi...

Anakin clătină din cap.

— Nu. Când ai de gând să accepți, Obi-Wan? Nu mai sunt micul tău Padawan docil. Nu mă înțelege greşit, te voi asculta întotdeauna. Dar asta nu înseamnă că voi fi întotdeauna de acord.

— Docil? izbucni el, neîncrezător. Nu ai fost docil nici măcar o singură zi în viața ta!

— Atunci ce te face să crezi că acum o să-mi schimb părerea?

— Nu ştiu! Se întoarse cu spatele. Cineva trebuie să mă fi lovit în cap când nu mă uitam.

— Obi-Wan... Cu încă una dintre schimbările sale mercantile de dispoziție, Anakin suspină. Bant'ena are dreptate. Ar trebui să mâncăm cât mai putem. Şi să bem. Se duse la frigider şi începu să scotocească înăuntru. Ai vreo idee despre unde ar trebui să ne adăpostim?

Înăbuşindu-şi frustrarea, Obi-Wan se întoarse spre canapea.

— Nicăieri în acest complex, ştiu sigur asta. Am făcut ca falsificarea sistemului de securitate să pară o supratensiune, dar tot aş prefera să nu fiu aici când va fi descoperită.

Unul câte unul, Anakin îi aruncă un pacheţel de mâncare, o sticlă de apă şi lingura lui folosită.

— Vrei să te întorci pe navă?

— Nu cred că putem, spuse el, activând sigiliul termic al pachetului. Nu până când nu suntem pregătiţi să fugim repede. Ne-am distrus cipurile de identificare, îţi aminteşti? Poate că am putea să scăpăm cu vorba o dată, dar nu de două ori.

— Bine zis, spuse Anakin şi se lăsă pe scaunul de la masă. Bine. Avem nevoie de un loc liniştit, unde nimeni nu va da peste noi din greşeală. Avem nevoie de un fel de staţie de comunicaţii, ca să putem folosi acele comunicatoare pe care le-ai luat pentru a contacta Templul. Şi avem nevoie de acces la un încărcător de date, evident, ca să putem trece prin cercetările lui Bant'ena.

Asta îl făcu pe Obi-Wan să se holbeze.

— Oh, da? De ce să nu adăugăm şi o trupă de *tauntauni* dresaţi care dansează, dacă tot suntem aici?

Anakin desprinse capacul pachetului său de mâncare.

— Ce este un *tauntaun*?

— Nu contează, mormăi el şi se uită la propria lui masă încinsă. Cred că cea mai bună şansă a noastră va fi…

— Magazinele acelea abandonate de lângă portul spaţial? spuse Anakin, cu gura plină. Da. Vor avea cu siguranţă ceea ce ne trebuie. Dacă suntem atenţi, ne putem ascunde într-unul pentru oricât timp este nevoie şi Separatiştii nu ne vor găsi.

Rânjea, cu supărarea abandonată. Efervescent pentru că aveau un plan, o soluţie, o cale de ieşire din întuneric. Obi-Wan îşi înghiţi un oftat. Fostul său ucenic era atât de iute la mânie. Şi mai iute la bucurie. Atâţia ani petrecuţi încercând să-l înveţe pe Anakin să-şi păstreze echilibrul… Totul fusese în zadar.

Poate că tot ce pot spera este că, odată ce pendulul lui emoţional se va opri din oscilaţie, se va odihni pentru totdeauna în lumină.

— Hei, Obi-Wan…

— Ce?

Anakin era acum încruntat, rotiţele gândurilor învârtindu-se în spatele ochilor.

— Nu avem cum să-l ridicăm pe Durd de aici în seara asta, nu-i aşa? Să-l luăm pe el, arma biologică, cercetările, formula, pe Bant'ena, totul – şi să ne întoarcem pe Coruscant înainte să afle cineva?

Oh, era un gând frumos. Şi pentru o clipă scurtă, arzătoare, îşi permise să se gândească la el. Apoi, prevală bunul simţ.

— Nu.

— Nu, suspină Anakin. Nici nu credeam asta.

Tăcând, îşi terminară mesele. Băură fiecare o a doua sticlă de apă, profitară de baie, apoi se aşezară din nou să aştepte.

Doctorul Fhernan se întoarse în sfârşit, aducând patru cristale de date.

— Poftim, Maestre Kenobi, spuse ea, înmânându-i-le. Asta e tot.

— Mulţumesc, spuse el, băgându-le în buzunarul blindat în care îşi ţinea sabia şi comunicatorul furat. Dar mai sunt câteva informaţii pe care le-aş dori. Arătă din cap către holoproiector. Poţi să-mi faci o copie a acelor holoimagini şi o listă cu toate

locurile în care familia şi prietenii tăi ar putea fi găsiți?

În timp ce doctorița se uita la el, tăcută, simți surpriza lui Anakin şi marele său salt de speranță. *Nu te entuziasma prea tare, tânărul meu prieten. E o şansă mică, în cel mai bun caz.*

— Da, şopti Doctorul Fhernan. Da, pot să fac asta.

— Atunci grăbeşte-te. Anakin şi cu mine trebuie să plecăm. În timp ce ea se grăbea să imprime noul cristal de date, el adăugă: Încă ceva. Suntem conştienți că au fost create două antidoturi codificate genetic pentru otrăvirea cu damotită de către Kaminoani – dar sunt specifice unor indivizi. Ceea ce vreau să ştiu este dacă ați creat vreun antidot sau vreun vaccin care să funcționeze asupra populației generale.

Ejectând cristalul de date încărcat din holoproiector, ea făcu o grimasă.

— Mi-aş dori să nu mai spui că e *al meu*. Şi nu. Durd m-a obligat să concep o armă biologică rezistentă la vindecare.

Bineînțeles că o făcuse.

— Deci vrei să spui că nu există nici măcar o speranță de a crea un antidot sau un vaccin aplicabil în mod general?

— S-ar putea să existe, spuse ea încet. Cunosc patru oameni de ştiință capabili să-mi descifreze bio-codificarea şi să extrapoleze acea cercetare şi formula pe care tocmai ți-am dat-o. Numele lor sunt anexate.

Era o femeie remarcabil de descurcăreață.

— Mulțumesc.

— Maestre Kenobi...

Surprins, îşi coborî privirea la mâna ei pe brațul lui.

— Doctore?

Palidă, cu ochii ei întunecați plini de o mizerie tăcută şi disperată, ea clipi pentru a da înapoi alte lacrimi.

— M-am gândit. Dacă aş putea avea încredere că familia şi prietenii mei sunt în siguranță față de Durd, m-aş sinucide. Aş sabota tot ce am făcut, m-aş sinucide şi aş face tot posibilul să-l iau şi pe Durd cu mine.

— Hei! zise Anakin, surprins. Nici măcar să nu te gândeşti la asta. Te scoatem de aici, Bant'ena. Pe tine şi pe toți ceilalți. Singura persoană care nu pleacă e Durd.

Ea reuşi un zâmbet încordat.

— Ştiu că asta e planul. Şi nu mă înțelege greşit, este un plan bun. Îmi place. Foarte mult. Dar, Anakin, uneori lucrurile nu se întâmplă aşa cum ne dorim. Aşa că, ținând cont de asta... Îi înmână al cincilea cristal de date. Dacă poți să-mi duci familia şi prietenii în siguranță – şi dacă nu te poți întoarce după mine sau nu-l poți opri pe Durd în alt mod – găseşte o cale să mă anunți şi voi face tot ce trebuie. Fără regrete. De acord?

— Nu, nu suntem de acord, replică Anakin. Bant'ena...

— Ce? Tu îți poți da viața pentru Republică, dar eu nu pot să mi-o dau pe a mea? Cât de înapoiat din partea ta, Anakin.

— Nu asta am vrut să spun.

Îl mângâie pe braț.

— Ştiu ce ai vrut să spui. Şi nu vreau să mor. Dar dacă trebuie să o fac, Anakin... Trebuie să mă laşi.

— Nu va trebui să o faci, spuse Anakin, ținând strâns cristalul de date. Îi vom salva pe cei dragi şi pe tine, Bant'ena. Ai cuvântul meu de Jedi. Mă crezi? Ai încredere în mine?

Teama şi groaza de pe faţa ei se mai domoliră, doar puţin.

— Eşti un tânăr foarte drăguţ, Anakin Skywalker.

Cu un efort, Obi-Wan îşi păstră faţa albă. *Este un tânăr foarte drăguţ care ar trebui să ştie că nu trebuie să facă promisiuni pe care ştie foarte bine că s-ar putea să nu le ţinem.* Îşi scoase comunicatorul furat.

— Doctore Fhernan, poţi ţine ăsta în siguranţă? Şi dacă te vom contacta, vei răspunde?

Ea se uită la comunicator ca şi cum ar putea muşca.

— Da. Mă percheziţionează doar când călătoresc spre şi dinspre complex şi nu am de gând să plec nicăieri în viitorul apropiat. Dacă îl las pe apel silenţios, voi şti că mă căutaţi. Şi de îndată ce voi putea, îţi voi răspunde. E bine aşa?

— Perfect, spuse el, cu un zâmbet încurajator. Nu am nicio idee când şi cât de des vom încerca să te contactăm. Stai liniştită şi păstrează-l cu tine.

Ea aprobă din cap.

— Aşa voi face. Ai nevoie să notezi frecvenţa?

— Nu. Am memorat-o. Dar am nevoie de lista de contacte.

— Bineînţeles. Găsi un flimsi alb şi un electrostilou şi mâzgăli câteva minute.

— Poftim, spuse ea, înmânând-i flimsiul. Fiecare adresă şi contact de legătură la care mă pot gândi.

El luă lista şi o băgă în siguranţă în cămaşă.

— Doctore Fhernan...

— Bant'ena.

— Bant'ena. Îi strânse umărul, pentru scurt timp. Trebuie să înţelegi că nu-ţi pot face promisiuni. Nu voi pune vieţile familiei şi prietenilor tăi mai presus de siguranţa tuturor fiinţelor vii din Republică. Dar voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-i proteja. Şi pe tine.

Ea aprobă din cap.

— Ştiu că o vei face. Ştiu că nu există garanţii. Acum plecaţi. Dar luaţi nişte apă cu voi. Şi nişte pachete cu mâncare. Jedi sau nu, aveţi nevoie de hrană.

— Nu-ţi face griji, spuse Anakin. Ne pricepem destul de bine să găsim ceea ce ne trebuie. Doar te-am găsit pe tine, nu-i aşa?

Şi asta o făcu să zâmbească.

— Da, da, aşa este. Vă rog pe amândoi, fiţi atenţi. Există o interdicţie strictă după lăsarea întunericului şi...

— Ştim, spuse Anakin. Nu-ţi face griji. Vom fi bine.

— Nu uitaţi, adăugă Obi-Wan. S-ar putea să treacă ceva timp până când vom avea vreun motiv să vă apelăm. Nu vă faceţi griji. Veţi mai auzi de noi.

Întotdeauna demonstrativ, Anakin îi dădu o îmbrăţişare rapidă.

— Fii puternică, Bant'ena. Nu eşti singură.

Părăsiră micul ei apartament – celula ei de închisoare – prin conductele de aerisire, doar pentru siguranţă. Târându-se prin coridoarele metalice înghesuite, fiecare durere trezindu-se foarte vie, lui Obi-Wan îi fu greu să uite privirea de pe faţa Bant'enei când o lăsaseră în urmă. Dar, din moment ce nu avuseseră de ales în această privinţă, îşi închise inima şi mintea şi se concentră să iasă viu din clădire.

Dacă nu ar fi fost nevoie să păstreze totul atât de secret, Anakin şi-ar fi permis patruzeci de salturi rapide pe spate pentru a sărbători ieşirea din acele guri de aerisire sufocante.

El şi Obi-Wan se ghemuiră în tufişurile care creşteau de-a lungul peretelui

lateral al clădirii. Totul era liniştit. Foarte liniştit. Cerul nopţii era peticit de nori joşi, iar pământul era proaspăt umed. Ploua din nou. Aerul era înţepător. Avea să înceapă să tremure în orice moment. Ura clima rece şi umedă. *Accept oricând deşertul în locul unei ploi reci* – şi ăsta era un lucru la care nu credea că se va gândi vreodată.

Era prea întuneric ca să vadă ceva, dar se uită la Obi-Wan oricum. Ceva nu era chiar… în regulă… acolo. Obi-Wan părea ciudat de abătut. Şi de ce era aşa? Pentru că se certaseră? Asta nu era ceva nou. Se ciocniseră într-un fel sau altul din ziua în care se cunoscuseră. Deci, ce se schimbase?

Poate faptul că acum nu mai dau înapoi? Obi-Wan, obişnuieşte-te cu asta. O să ţi-o spun de câte ori vrei să o auzi. Până când o vei crede. Nu mai sunt Padawanul tău.

— Deci, cum vrei să ieşim de aici? şopti el. Să aşteptăm o vreme şi să vedem dacă putem să prindem o altă cursă?

— Asta e un pic prea aleatoriu pentru gusturile mele, răspunse Obi-Wan. Nu există nicio garanţie că vor mai veni camioane de livrări în seara asta şi nu putem risca să aşteptăm până dimineaţă. Trebuie să ne întoarcem la magazinele alea închise înainte de răsăritul soarelui. Cât de energic te simţi?

— Sunt bine. De ce… Te gândeşti să trecem peste?

— Nu cred că avem altă opţiune. Tu ce crezi?

Şi-ar fi dorit să aibă. Dacă ar fi fost o simplă chestiune de a sări cu Forţa gardul perimetral, nu era nicio problemă. Dar nu era doar gardul cu care trebuiau să se confrunte, ci şi grila laser din faţa gardului – şi mai mult ca sigur şi de cealaltă parte a acestuia.

— Vei fi bine, Anakin, spuse Obi-Wan. Mă îndoiesc că va reuşi cineva vreodată să-ţi doboare recordul de salt în Templu.

Cel pe care îl stabilise cu puţin peste un an în urmă. Care îl spulberase pe cel al lui Mace Windu cu aproape cincisprezece metri. Nu, probabil că nimeni nu-l va doborî vreodată. Dar nu era îngrijorat pentru el însuşi.

Cum să spun asta? Vreau să spun, există îngâmfare şi apoi există doar jignirea.

Se auzi un sunet moale de alunecare în întuneric lângă el, iar apoi Obi-Wan împinse ceva spre el.

— Ia astea. Dacă nu te pot urma, dacă mi se întâmplă ceva, ştii ce să faci.

Ce?

— Nu, zise el încet, în timp ce Obi-Wan îi punea pe bâjbâite în mâini cristalele de date ale Bant'enei şi flimsiul împăturit. Obi-Wan, las-o baltă. Nimic nu se va…

Obi-Wan şuieră, nerăbdător.

— S-ar putea întâmpla. Anakin, te rog.

Fostul său Maestru avea dreptate. De obicei avea dreptate.

Obi-Wan, de data asta ar fi bine să te înşeli.

Luă cristalele şi flimsiul şi le băgă în buzunarul ascuns al cămăşii, alături de celălalt cristal, de sabia de lumină şi de comunicatorul care le mai rămăsese.

Şi apoi îşi ridică capul. Venea cineva – ceva. Droizi de luptă.

Se strânseră ghem, cu braţele înfăşurate în jurul tibiilor, cu feţele ascunse de genunchi, făcând tot posibilul să nu mai respire. Spre deosebire de droidul cu cameră de spionaj, tinichelele acestea nu erau dotate cu senzori de căldură, dar chiar şi aşa, se mai întâmplau accidente.

Şi, din câte ştim, ar fi putut fi trataţi cu un upgrade, la fel ca droizii vulturi pe care i-am desfiinţat deasupra lumii Kothlis.

Îl simţi pe Obi-Wan dispărând lângă el. Se lăsă să se scufunde în Forţă un pic

– dar nu prea mult. Voia să fie pregătit dacă ceva nu mergea bine.

Urăsc să fiu clandestin. O urăsc. O urăsc.

Droizii de luptă erau doar nişte tinichele stupide. Dacă strănutai peste ei, se dezmembrau. Droizii nu aveau să-i găsească. Erau în siguranţă... Erau în siguranţă.

— Patrula raportează, şuieră tinicheaua principală. Totul e liber. *Am înţeles*.

Droizii de luptă începură să plece.

Încet, cu precauţie, înotară înapoi la suprafaţa Forţei şi se destinseră.

— Bine, spuse Obi-Wan. Să terminăm...

Anakin îşi lovi mâna de el.

— Aşteaptă. Doar... aşteaptă. Stânjenit, respiră adânc. Uite. Nu o lua într-un mod greşit. E doar... e vorba de misiune, nu? Asta este ceea ce contează. Aşa că...

— Anakin. Şoapta lui Obi-Wan părea amuzată. E în regulă. Eram pe punctul de a o sugera chiar eu când au apărut droizii.

— Chiar aşa?

— Joacă pe baza punctelor tale forte şi minimizează-ţi slăbiciunile. Aşa se câştigă o bătălie. Aşa vom câştiga războiul.

Anakin trebui să zâmbească. *Ar fi trebuit să ştiu că nu o va lua personal.*

— Da. Deci – odată ce sunt sus şi peste şi nimeni nu dă alarma, numără până la cinci şi apoi urmează. O să-ţi dau cel mai bun impuls de Forţă pe care-l pot da. Nu că ai avea nevoie de prea mult. Saltul tău a fost la doar un metru şi jumătate în urma celui al Maestrului Windu. Îţi aminteşti?

Obi-Wan scoase un chicotit răsuflat.

— Îmi amintesc că am avut sângerări nazale o săptămână după aceea. Să nu te simţi niciodată prost că eşti extraordinar, Anakin. Acum du-te. Nu avem toată noaptea la dispoziţie.

Nimeni în viaţa lui nu-l putea enerva ca Obi-Wan. Şi nimeni nu-l putea face să se simtă atât de norocos să-l poată numi prieten.

Cu o respiraţie adâncă, se centră în Forţă. Deschizându-şi mintea la puterea ei nelimitată, îşi predă voinţa puterii sale copleşitoare, apoi se uită la gardul perimetral. Putea simţi zumzetul, liniile laser letale, înălţimea barierei şi lăţimea ei formidabilă. Se ridică uşor în picioare, plutind în acel loc fără gânduri, fără cuvinte, unde era una cu Forţa – unde nu mai putea spune unde se termina el şi unde începea aceasta.

Apoi sări gardul de securitate întărit cu laser, ca şi cum ar fi sărit peste un pârâu sau peste una dintre potecile de piatră din arboretul Templului. Noaptea continuă, tăcută şi netulburată. Stând pe drumul din afara complexului, simţi aprobarea admirativă a lui Obi-Wan. Simţi ploaia stropită pe faţa lui. Apoi simţi o agitaţie în Forţă în timp ce Obi-Wan sprinta spre barieră. Îl putea vedea pe fostul său Maestru, o formă aurie strălucitoare pe fondul lumii sale interioare purpurii. În timp ce Obi-Wan sărea, Anakin se întinse şi înfăşură uşor Forţa în jurul lui, fără să intervină, fără să-i stea în cale – doar un impuls suficient pentru a-i oferi siguranţă. Cum ar fi putut fi extraordinar şi să-l lase pe Obi-Wan să păţească ceva?

— Mulţumesc, spuse Obi-Wan, aterizând în siguranţă şi alăturându-i-se.

Anakin zâmbi.

— Cu plăcere. Şi-acum ce facem?

— Acum? În ciuda obstacolelor cu care încă se confruntau, zâmbetul de răspuns al lui Obi-Wan fu răutăcios de vesel. Acum, mai degrabă cred că mi-ar plăcea să fug. Dar tu ce zici?

— Sună bine, spuse el. Să fugim... sună bine.

Aşa că fugiră.

* * *

Ascunşi de Forţă, ajunseră înapoi la magazinele abandonate de lângă portul spaţial iluminat, fără să fie descoperiţi sau să aibă incidente. Asta era vestea bună. Vestea proastă era că o utilizare atât de îndelungată a Forţei îi lăsase pe amândoi periculos de obosiţi. Gâfâind şi lăsându-se să cadă pe uşa din spate baricadată, Anakin îşi şterse sudoarea de pe faţă cu o mânecă.

— Ha. Deci poate că nu e extraordinar până la urmă. Picioarele mele se simt de parcă s-ar fi transformat în orez Roa cu cremă.

Obi-Wan, la fel de epuizat, îşi sprijini mâinile pe genunchi şi se aplecă, gâfâind după aer. Erau în siguranţă pentru moment. Nu se vedea nicio patrulă de droizi, nici camere de spionaj mobile. *Mulţumesc Forţei pentru micile îndurări.*

— Ei bine, nu-i nimic. Ţie îţi place orezul Roa cu cremă.

Râse.

— Acum nu îmi mai place.

O rafală de vânt gemu pe stradă de cealaltă parte a magazinelor abandonate. Iluminatul maroniu şi mat abia scotea noaptea din penumbră. În aer era umezeală, iar deasupra se adunau tot mai mulţi nori. Din clipă în clipă avea să plouă. Din nou.

Cu un geamăt, Obi-Wan îşi dezmorţi coloana vertebrală.

— Haide, spuse el, şi dădu cu palma pe braţul lui Anakin. Trebuie să intrăm înăuntru înainte să ne udăm. Sau să fim descoperiţi. Fie că e vorba de un proiectil blaster sau de o pneumonie, tot mort eşti. Tu începi de aici. Eu încep de dincolo. Ţine minte ce căutăm: electronice de înaltă calitate.

— Da, Maestre, spuse Anakin. Cum spui tu, Maestre.

Ce păcat că era sarcastic.

Încă ameţit, Obi-Wan se îndreptă precaut spre cel mai îndepărtat magazin cu scânduri la ferestre. Iluminarea era atât de slabă, încât era imposibil să citească inscripţiile parţial întunecate de deasupra uşilor de la intrare baricadate, aşa că se strădui, din răsputeri, să citească prin intermediul Forţei. Corpul său se revoltă, resemnat de solicitările care îi erau impuse. Strângând din dinţi, ignoră durerea vie din spatele ochilor, din oase, şi căută ecourile şterse ale acelui loc.

Un copil care plângea. O mamă obosită. Un client, nemulţumit. Ce cumpărase el aici? Ce adusese înapoi şi aruncase pe tejghea, strigând cu voce tare după creditele pe care le cheltuise?

Arată-mi. Te rog, arată-mi. Te rog, lasă-mă să văd.

Iarbă Tappa. Clientul pretinsese că era mucegăită, că îi dădea coşmaruri. Acesta era un furnizor pentru fumători. Nu era nimic de folos aici.

Se mută la următorul magazin. În timp ce încerca să se concentreze, să se afunde în trecut, era conştient de prezentul tensionat, de portul spaţial întins din apropiere. Deşi nu putea să-i simtă pe droizii de luptă sau pe droizii MagnaGuard, putea simţi sufletul meschin şi certăreţ al trupelor Separatiste care ocupau locul. Atât de liniştit era întunericul după stingere, încât zgomotul portului spaţial părea nefiresc de puternic. Se auzea un vuiet zgomotos când se aprindeau propulsoarele vreunei navete uşoare. Ecourile ricoşau în zidurile de ferrocretă ale portului. Apoi motoarele erau oprite. Cineva striga. O altercaţie zgomotoasă, urmată de sunetul a două împuşcături de blaster. Cineva nu avea o noapte bună.

Concentrează-te, Maestre Kenobi. Nu eşti mai bun decât un Padawan, mintea îţi zburdă peste tot. Ruşinat cum se cuvine, îşi sprijini fruntea de uşa de la magazinul de alături – şi îi păru imediat rău. Imagini de teroare, durere şi panică explodară în spatele ochilor închişi. Simţi cum îi fuge sângele, cum îi bate inima. Ţipetele erau îngrozitoare.

Pleacă! Doar pleacă! Nu merită să mori pentru locul ăsta! Luaţi-vă vieţile şi plecaţi! Aceştia sunt droizi. Nu au milă. Dar Lanteebanii nu-l auzeau. Muriseră aici cu douăsprezece zile înainte. Muriseră în atelierul lor de vopsitorie. Putrezeau în spatele uşii. Prins în chinurile morţii lor, se luptă să se elibereze.

O mână îi atinse umărul şi aproape că strigă.

— Obi-Wan? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Anakin. Nu e nimic, spuse el şi se îndepărtă transpirat de atelierul de vopsitorie. Ce ai găsit?

Anakin zâmbea din nou.

— Un adevărat magazin de electronice. Haide. Uşa din spate este neasigurată. E curent, dar nu e nicio alarmă.

— Foarte bine, spuse Obi-Wan, cu vocea încă acră şi inima încă bătându-i cu putere. Să intrăm repede înăuntru, înainte să vină vreo patrulă de droizi.

Nu existau cadavre de morţi sau în putrefacţie în acel magazin. Era mic şi înghesuit din podea până în tavan cu rafturi şi dulapuri din care se revărsau circuite şi componente de cristal şi infohuburi şi holoproiectoare comic de învechite.

Covorul era ruginit. Anakin îşi ridică puţin mai sus sabia de lumină aprinsă, risipind imediat întunericul cu lumina sa palidă şi vie.

— Mă gândesc că dacă unul dintre noi lucrează sub tejgheaua din faţă şi celălalt sub biroul de aici, ar trebui să putem risca câte o lampă fiecare, spuse el. Partea din faţă a magazinului este destul de solid acoperită.

— Da, spuse Obi-Wan încet. Da, presupun că aşa va fi bine.

Anakin se holbă la el.

— Ce? Locul ăsta nu e destul de bun?

— Ei bine, trebuie să recunoşti, Anakin, zise el, că totul pare teribil de învechit.

— Cum adică pare? Chiar este. Anakin ridică din umeri. Dar treci cu vederea ceva. Eu sunt extraordinar, îţi aminteşti?

Deşi era obosit şi îl durea corpul, Obi-Wan zâmbi.

— O să regret asta, nu-i aşa?

— Probabil, spuse Anakin, zâmbind din nou. Bine, hai să ne instalăm. Cu cât mai repede vom reuşi să apelăm Templul şi să coordonăm un plan de luptă, cu atât mai repede o vom îndepărta pe Bant'ena de Durd. Poftim... Îşi întinse sabia de lumină strălucitoare. Ţine asta pentru mine.

Tulburat, Obi-Wan îl privi în timp ce scotea din priză o lampă mică de birou.

— Anakin...

— Ce? spuse Anakin, lăsându-se în genunchi pentru a aşeza lampa din nou pe podea, sub tejgheaua din faţă. Se uită peste umăr – şi îşi schimbă expresia. Băgă lampa în priză şi o aprinse, apoi se lăsă pe călcâie. Faţa îi era acum precaută, iar pumnii i se odihneau combativ pe coapse. Obi-Wan, ce este?

Obi-Wan nu avea de gând să se lase distras de tonul lui. Dezactivând sabia şi i-o aruncă înapoi.

— Anakin, nu face asta, spuse el, în timp ce fostul său elev prindea arma şi o punea deoparte. Nu. Avu nevoie de o clipă pentru a-şi stăpâni propriul temperament.

Să repari lucruri stricate e foarte bine – dar nu atunci când suntem băgați până la gât într-o misiune periculoasă. Qui-Gon obişnuia să facă asta. Obişnuia să cutreiere galaxia, adunând tot felul de rătăciți.

— Ca mine, vrei să spui? spuse Anakin apăsat. Aduna rătăciți... aşa ca mine?

— Nu ai fost niciodată rătăcit. Anakin, te rog, trebuie să mă asculți, insistă el. În aproape fiecare misiune în care am mers cu el am întâlnit pe cineva cu probleme. Câteodată şi-o căutau singuri. Alteori, ca Doctorul Fhernan, erau victime ale maşinațiunilor unei alte ființe. Dar întotdeauna era cineva. Iar el încerca să-i ajute.

— Şi? spuse Anakin. Ce e rău în asta? Pe mine m-a ajutat. M-a salvat. Şi ăsta e modul meu de a-l răsplăti pentru asta. Fiecare persoană pe care o ajut sau pe care o salvez este o mulțumire pentru Qui-Gon. De ce ai o problemă cu asta?

— Nu am, protestă Obi-Wan. Şi apoi, la privirea lui Anakin, făcu o grimasă. Ei bine... da. Am o problemă. Dar nu pentru că nu ar fi o ambiție admirabilă. Este, Anakin. Este admirabilă, este lăudabilă, arată că ai o inimă bună. Dar... Îşi trecu o mână peste barbă, căutând cuvintele potrivite. În primul rând, noi suntem Jedi, nu lucrători sociali. Nu e treaba noastră să adunăm copiii rătăciți şi vagabonzi ai galaxiei.

Bărbia lui Anakin se ridică, sfidătoare.

— Atunci ar trebui să fie. Care este rostul de a avea toată această putere dacă nu o folosim pentru a face mai bună viața ființelor?

— Dar le facem viețile mai bune! Ştii că o facem! spuse el. Chiar acum, Jedii mor pentru a le face viața mai bună. Nu-mi vine să cred că trebuie să-ți reamintesc asta!

— Nu e nevoie, spuse Anakin, încruntat. Şi nu spun că ar trebui să lăsăm totul baltă şi să ne dedicăm tot timpul şi resursele pentru a aduna rătăciți. Nu spun nici că ar trebui să mergem să îi căutăm. Ceea ce spun este că, dacă se întâmplă să dăm peste unul, nu ar trebui să ne ridicăm pur şi simplu şi să continuăm să mergem.

— Oh, Anakin. Suspinând, căzu cu picioarele încrucişate pe covorul prăfuit. Ştiu că e greu. Ştiu că pare crud. Dar...

— Asta pentru că e crud, Obi-Wan, răbufni Anakin. Crud şi lipsit de sentimente şi nedemn de Ordinul Jedi.

Semăna atât de mult cu Qui-Gon. Era ca şi cum te-ai fi certat cu o fantomă. *Nu-ți irosi energia, Obi-Wan. Voi face ceea ce trebuie să fac.*

— Rareori se termină cu bine, să ştii, spuse el cu blândețe, dorind ca Anakin să-l audă şi să-l creadă. Să te încurci în aceste vieți trecătoare? Şi când nu se termină cu bine, când nu-i poți salva, când nu o vom putea salva pe Doctorița Fhernan sau familia ei sau pe prietenii ei nefericiți...

— Nu ştii că nu-i putem salva. Renunți fără să încerci măcar!

— Nu, Anakin. Nu renunț. Pur şi simplu mă confrunt cu realitatea. Ezită, pentru că ceea ce voia să spună în continuare era periculos. Pe de altă parte – trebuia spus. Nu mă înțelege greşit. Compasiunea ta este admirabilă. Eşti un om cu adevărat bun. Unul dintre cei mai buni pe care îi cunosc. Dar eşti şi Jedi, şi nu ne putem permite să ne implicăm emoțional. Urmă o respirație adâncă şi un suspin ascuțit. Bant'ena Fhernan nu este mama ta.

Anakin sări în picioare.

— Nu o amesteca pe mama mea în asta!

— Anakin! şuieră el. Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte mai încet.

Urmă o tăcere greu de îndurat, în timp ce Anakin se străduia să se

stăpânească. Şi apoi scutură din cap.

— Nu înţelegi, Obi-Wan. Nu vei înţelege niciodată. Nu ai fost niciodată sclav. Habar n-ai cum e să fii complet neajutorat. Să ştii că viaţa ta se poate sfârşi în orice moment, din cauza capriciului altcuiva.

— E adevărat, recunoscu el. Dar…

— Nu. Nu există niciun dar, spuse Anakin categoric. Te înşeli. Bine? Te înşeli. Aşa că stai acolo şi greşeşte. Sau pregăteşte cealaltă lampă. Sau începe să cauţi un comunicator cu care să pot transmite un semnal către Templu. Fă ceva, Obi-Wan. Fă ceva. Orice, în afară să încerci să-mi spui că mă înşel. Pentru că nu mă înşel.

Obi-Wan se uită la Anakin, uimit. Ignorându-l, tânărul se întoarse şi începu să scotocească într-un dulap plin de provizii. Apoi făcu cum i se spuse şi începu să monteze a doua lampă.

Capitolul 17

Avu nevoie de ceva muncă, dar Anakin găsi în sfârşit un hub de comunicaţie pe care să-l poată reconfigura. Era posibil. Apoi găsi şi un cititor care să accepte cristalele de date moderne pe care i le dăduse Doctorul Fhernan. Era lent şi cu toane, dar era mai bine decât nimic, aşa că Obi-Wan se ascunse sub masă, protejă strălucirea lămpii de birou cu corpul său – atât cât putu – şi începu să citească notele de cercetare despre preţioasa şi distrugătoarea armă biologică a lui Lok Durd.

— Chiar trebuie să ştim chestiile astea? zise Anakin, privindu-l cu suspiciune.

Obi-Wan ridică din umeri.

— Poate că nu. Dar nu se ştie niciodată când o informaţie obscură ar putea fi utilă.

— Ha. Asta înseamnă că vrei să o citesc şi eu?

— Nu, spuse Obi-Wan, aruncând o privire în sus. Vreau să faci linişte şi să repari acel hub de comunicaţii.

Murmurând în sinea lui, Anakin demontă vechiul echipament de comunicaţii, folosind o trusă de scule pe care o găsise într-un sertar.

Timpul trecu, dureros de lent. O dată se opriră din ceea ce făceau, încremeniţi, când o patrulă de droizi de luptă trecu zgomotos pe lângă faţada magazinului. Dar maşinăriile nici măcar nu se opriră din mers, aşa că începură să respire din nou şi se apucară din nou de treabă. Din câte puteau să ghicească, mai aveau la dispoziţie şase ore de întuneric înainte de răsăritul soarelui pe Lanteeb, iar ei aveau nevoie de fiecare minut.

Întorcându-se din micuţa baie a atelierului, Obi-Wan îl găsi pe Anakin încercând să o contacteze pe Doctorul Fhernan pe singurul lor comunicator rămas.

— Vreun răspuns? întrebă el, repliindu-se sub biroul scund.

Anakin clătină din cap şi puse comunicatorul deoparte. Înclinând hubul de comunicaţie eviscerat spre propria lampă, îi examină conexiunile dezgolite.

— Nu.

Oh. Asta nu era încurajator, dar nu avea să-i ajute cu nimic dacă se îngrijorau.

— Sunt sigur că e în regulă, Anakin. E o femeie puternică şi inteligentă. Şi nu simt nicio problemă. Tu simţi?

— Nu, spuse Anakin, încruntat. Nicio problemă. Doar că-i este frică.

Ar fi o proastă dacă nu i-ar fi frică.

— Ei bine, sunt sigur că doar a adormit. E foarte târziu.

— Da. Probabil că da. Voi încerca din nou peste o oră sau cam aşa ceva.

Puţinul pe care îl putea vedea Obi-Wan din faţa lui Anakin arăta foarte obosit.

— S-ar putea ca ea să fi avut ideea corectă. Ce-ar fi să tragi un pui de somn scurt? Eu o să stau de veghe.

— Nu, sunt bine, spuse Anakin, scotocind prin trusa de scule. De ce nu dormi tu?

— Nu, nu. Şi eu sunt bine. Îşi frecă ochii obosiţi şi arzători şi încercă să ignore epuizarea din muşchi. În plus, abia am zgâriat suprafaţa acestei cercetări. Sunt ore întregi de citit pe aceste cristale de date.

Anakin alese un dezizolator de sârmă de calibru mic, apoi îi aruncă o privire. Nu mai era furios. Dar era cu siguranță retras.

— Ai găsit ceva util?

— Din păcate, nu e uşor de spus, zise el, frustrat. Mă tem că punctul meu forte nu a fost niciodată chimia.

— Atunci renunță, spuse Anakin. Şi poți să transmiți toate chestiile ştiințifice către Templu. Lasă-i pe ei să-şi dea seama.

— Bună idee. Şi când crezi că voi putea face asta?

Anakin strâmbă din nas.

— Când voi reuşi să fac chestia asta blestemată să funcționeze. Şi cu condiția ca semnalul să poată să ricoşeze în rețeaua HoloNet de suficiente ori, astfel încât, dacă Separatiştii reuşesc să ne recepționeze transmisia, să nu-şi poată da seama de unde provine.

— Poți face asta? spuse el, impresionat.

Nici el nu se descurca rău cu electronica, dar Anakin era – ura să o spună – extraordinar.

— În teorie, spuse Anakin, ridicând din umeri. Dacă pot să o pun în practică, rămâne de văzut. Este complicat.

Obi-wan înțelese mesajul tacit: *Cu alte cuvinte, taci şi lasă-mă să lucrez.*

Tăcerea căzu din nou. Renunță la ştiința din spatele armei biologice şi în schimb îşi îndreptă atenția stingherită către datele cuprinzătoare ale Doctorului Fhernan despre damotită şi utilizările ei. Dar, după o vreme, vederea lui continuă să se încețoşeze, cuvintele curgând împreună ca ceara topită. Se trezi reluând acelaşi paragraf şi nereuşind să înțeleagă niciun cuvânt mai provocator decât *şi* sau *dar*. Lăsând cititorul de date în poală, îşi lăsă mintea obosită să rătăcească…

…doar pentru a se împotmoli direct în enigma savantului răpit de Durd. Încercarea de a o salva – ca să nu mai vorbim de salvarea familiei şi prietenilor ei amenințați, împrăştiați pe cinci planete – ar putea pune în pericol misiunea. Un pas greşit, o mică greşeală, şi Durd ar putea fi alertat de pericol. În timp ce îşi imagina că se află în siguranță aici, pe îndepărtatul şi obscurul Lanteeb, existau toate şansele nu numai să întrerupă crearea armei sale biologice, ci şi să-l ducă pe Neimoidian înapoi în custodia Republicii. *Asta ar fi definiția mea pentru succesul unei misiuni.*

Pe de altă parte, să nu încerci să-i salvezi pe cei treisprezece ostatici ai lui Durd – abandonându-i în fața răzbunării sale brutale – deşi ar putea fi pragmatic să facă asta… *Aş putea trăi cu mine însumi dacă aş face-o? Mi-aş putea ierta măcelărirea lor?* Probabil că nu. Şi nici Anakin nu l-ar fi iertat. Se încruntă la fostul său elev, atât de sârguincios în sarcina sa. Anakin, simțind privirea scrutătoare, îşi ridică privirea.

— Ce este?

— Nimic, spuse el. Doar că… ai fost foarte bun cu Doctorul Fhernan în seara asta.

Maxilarul lui Anakin se încleştă.

— Obi-Wan…

— Nu, nu, vorbesc serios, spuse el repede. Nu încerc să… Intenția mea nu este să… Este un compliment, Anakin. Ceea ce i-ai spus. Despre iertare. A fost foarte puternic. Asta e tot ce am vrut să spun.

— Oh, spuse Anakin, precaut. Schimbă cleştele de dezizolat fire cu un cititor de microimpulsuri, apoi testă un circuit şi murmură: Bine.

— Deci… pe tine cine te-a iertat?

Anakin se linişti. Expresia lui, din profil, era un amestec de surpriză şi resemnare. Ca şi cum s-ar fi aşteptat la întrebare şi totuşi nu-i venea să creadă că i se pusese. Obi-Wan se simțea şi el puțin surprins. Nu voise să îl întrebe. De regulă, evita conversațiile foarte personale. Mai ales despre trecutul care nu putea fi schimbat. Şi mai ales despre trecutul lui Anakin, atât de înnegurat, încâlcit şi plin de capcane.

Chiar sunt obosit. Cred că voi renunța cât încă mai pot.

— Îmi pare rău, murmură el. Nu e treaba mea. Uită că am întrebat. O să...

— Mama mea, spuse Anakin, cu voce joasă. Mama mea m-a iertat.

Oh. Ei bine... Şi cum, mai exact, ar fi putut să răspundă la asta? Pentru că existau şanse mari ca orice ar fi spus să fie un lucru greşit. Moartea lui Shmi fusese un câmp minat de regrete şi eşecuri, pentru amândoi.

— Chiar înainte să moară, adăugă Anakin. Ea nu... ea era... Respiră adânc, tremurat, apoi lăsă aerul să iasă treptat. De fapt, nu a spus *Te iert, Anakin.* Ştii tu. Pentru că nu am salvat-o. Pentru că nu m-am întors pe Tatooine şi nu am eliberat-o. Dar am putut vedea cuvintele în ochii ei. Le-am putut simți. M-a iertat.

Obi-Wan îşi putea doar imagina ce însemnase asta pentru Anakin. Dar iertarea mamei sale era doar jumătate din ecuație. Îşi sprijini capul de partea solidă a biroului.

— Şi când ai de gând să te ierți pe tine însuți?

Anakin îşi întoarse atenția la hubul de comunicații.

— Cine spune că nu m-am iertat?

— Anakin. Te rog, spuse el. Dacă preferi să nu vorbeşti despre asta, spune-mi. Dar nu mă trata ca pe un idiot.

— Bine, spuse Anakin, şi scoase un alt circuit de releu de comunicații. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Doar că... asta nu era îndeajuns de bine. Această problemă spinoasă şi nevindecată avea nevoie de un fel de rezolvare. Dacă Anakin nu va găsi o cale de a se împăca cu uciderea lui Shmi, nu-şi va găsi niciodată liniştea. Moartea ei crudă va continua să-l bântuie, să-i alimenteze teama de a-i dezamăgi pe cei la care ținea cel mai mult. Frica era cea mai mare slăbiciune a lui Anakin. Întotdeauna fusese.

O asemenea dihotomie. Este cel mai neînfricat om alături de care am luptat vreodată... dar o parte din el rămâne acel băiat mic şi speriat care a părăsit Tatooine acum 11 ani. Băiatul pe care ştia, spre ruşinea lui, că uneori nu reuşise să îl atingă.

— Nu ar trebui să te învinovățeşti, ştii asta, spuse el. Dacă vrei să dai vina pe cineva, Anakin, dă vina pe mine. Amândoi ştim că te-am încurajat să laşi Tatooine în urmă. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Chiar trebuie să încetezi să te mai pedepseşti pentru asta. Sunt sigur că mama ta nu ar vrea asta. Nu ar vrea...

Anakin scăpă circuitul şi mini cleştele şi se holbă. Avea o privire atât de intimidantă, de adultă. Atmosfera trosni de o tensiune bruscă şi periculoasă.

— Da. Bine. Şi care parte din *Nu vreau să vorbesc despre asta* ți-a scăpat?

În regulă. Asta fusese o greşeală. *Nu mai e un copil, Obi-Wan. Tot uiți asta.*

— Îmi pare rău. Sunt obosit. Nu ştiu ce spun. Cred că voi trage un pui de somn până la urmă. Trezeşte-mă peste o jumătate de oră, da? Dacă nu mă trezesc singur.

Pentru o clipă crezu că Anakin avea să se răzgândească, că avea de gând să rupă tăcerea autoimpusă şi să-i spună tot ce se întâmplase pe Tatooine, când murise Shmi. Pentru că mai era ceva. Întotdeauna ştiuse că era mai mult decât simplul fapt

că Shmi fusese răpită şi ucisă de Tuskeni. Doar că nu ştia ce. Şi nu îşi permisese niciodată să se gândească la asta. Îşi permisese doar să spere că într-o zi Anakin va găsi calea de a-i spune întreaga poveste. *Te rog. Fie să se întâmple în această zi. Am sentimentul că e important.*

Anakin aprobă din cap.

— Da, odihneşte-te puțin, Obi-Wan. Arăți obosit.

Deci... Până la urmă, nu aceasta e ziua. Dezamăgit – conştient că reuşise cumva să gestioneze greşit un moment rar şi important – Obi-Wan închise ochii şi adormi instantaneu.

* * *

Îi trebuiră aproape încă trei ore, dar în cele din urmă reuşi. Îmbunătăți hubul de comunicații învechit şi ponosit al *Sigtech Industries* până când fu suficient de bun – suficient ca să ia legătura cu Templul Jedi şi cu Yoda. Triumful spălă oboseala acidă. *Sunt bun. Chiar sunt. Nu-mi pasă că nu ar trebui să o spun. Sunt bun.*

Brusc, dureros, se trezi că o dorea pe Padme. O dorea atât de mult încât lipsa ei era o durere fizică. Aproape niciodată nu apucase să-şi sărbătorească victoriile cu soția lui. De cele mai multe ori trebuise să-şi imagineze bucuria ei şi să se consoleze cu amintiri. Dar le răscolise prea des. Începuseră să se epuizeze.

Trebuie să fac altele noi. Trebuie să fiu din nou cu ea. Trebuie să o strâng în brațe. Să o simt. Am nevoie să ştiu că nu sunt singur.

Era obosit, era al naibii de obosit, dar, spre deosebire de Obi-Wan, nu îndrăznea să adoarmă. Bant'ena Fhernan îi răscolise trecutul. Dacă ar fi adormit, ar fi putut visa Tatooine şi, visând, s-ar fi putut trăda pe sine. Iar Obi-Wan nu trebuia să afle vreodată. *Padme, Padme, am nevoie de tine. Eşti singura care mă înțelege. Eşti singura care poate face ca visele să înceteze.*

Dorința lui pentru ea era ca un dragon care doarme. Cea mai mică suflare putea să-l trezească, să aprindă flăcările până când acestea amenințau să-l consume. Trebuia să se lupte cu dorința sa. Vieți nevinovate depindeau de el. Obi-Wan depindea de el. Să-l dezamăgească era de neconceput. Răsuflând greu, cu pumnul apăsat pe buze, Anakin învinse balaurul care răcnea până la supunere.

Încolăcit pe o parte sub biroul ponosit al magazinului de electronice, Obi-Wan nu se mişcă. Termenul stipulat de o jumătate de oră trecuse de mult şi dormea ca mort. *O să fie furios când se va trezi şi va realiza că nu i-am ascultat ordinele. Ah, bine. Nu e prima dată. Şi nu va fi nici ultima.* Cu sarcina principală îndeplinită, recuperă comunicatorul, se târî de sub tejghea, se retrase în spatele magazinului şi încercă să o contacteze din nou pe Bant'ena. De data aceasta, ea răspunse.

— Anakin! Eşti în regulă? Unde eşti?

— Suntem bine, zise el, păstrându-şi vocea joasă. Dar ar fi mai bine să nu spun unde suntem.

— Bineînțeles.

— Eşti în regulă? A fost vreo problemă de când am plecat?

— Nu. Totul este liniştit. Anakin...

— Ce? întrebă el, când ea nu termină de vorbit.

— Nu înțeleg. De ce îți pasă atât de mult?

Nu era timp să-i spună. Nu i-ar fi spus nici dacă ar fi fost.

— Pur şi simplu îmi pasă.

Suspinul ei răzbătu prin comunicator.

— Pe oricine ai pierdut – trebuie să-l fi iubit foarte mult.

Degetele lui se strânseră pe comunicator.

— Bant'ena, trebuie să închid. Ține minte, ține această legătură deschisă. Când lucrurile se vor întâmpla, se vor întâmpla repede.

— Îmi voi aminti. Ai grijă.

Nici măcar conversația cu Bant'ena nu-l trezise pe Obi-Wan. Îngrijorat, Anakin ținu o mână chiar deasupra feței adormite a mentorului său şi căută să-l simtă în Forță. Căută să simtă dacă era ceva grav. Dar nu. Obi-Wan era doar obosit. *Dar oare era prea obosit? E mai obosit decât ar trebui să fie? Ştiu că e obositor să lupți într-un război, dar... încă mai e Zigoola. Când o să-mi spună ce s-a întâmplat acolo, cu el şi cu Bail? Ar trebui să-mi spună despre asta. Zigoola e ceva ce trebuie să ştiu.*

Şi de îndată ce vor lăsa misiunea asta în urmă, îl va încolți pe fostul său Maestru şi va scoate adevărul de la el, într-un fel sau altul.

Era încă întuneric, oraşul era încă sub stare de asediu. După părerea lui, existau prea multe riscuri dacă încerca să-l contacteze pe Yoda. Nu erau suficiente discuții ambientale de comunicații şi trafic de semnale pentru ca transmisia lor clandestină să se ascundă printre ele. Aşa că fură cititorul de date de la Obi-Wan şi răsfoi teancuri şi teancuri de date fascinante despre damotită.

Zorii palizi ai lui Lanteeb veniră în sfârşit. Şi când lumea din jurul lor se schimbă, Obi-Wan se trezi. Îşi dădu seama instantaneu că dormise mult mai mult decât o jumătate de oră.

— Anakin!

— Nu începe, Obi-Wan, spuse el, fără să-şi ridice privirea din cititor. Amândoi ştim că aveai nevoie de asta.

— Eu voi hotărî ceea ce am nevoie, nu tu!

Acum chiar îşi ridică privirea.

— Nu şi de data asta. Obi-Wan, care e problema? Nu e ca şi cum am fi avut altceva de făcut. Şi nu e ca şi cum am fi lucrat amândoi la hubul de comunicații.

— Hubul. Obi-Wan se strecură afară de sub birou şi se aşeză cu precauție cât de bine putut, sprijinit pe un cot. Este reparat?

— Bineînțeles că e reparat.

— Atunci de ce nu m-ai trezit? Trebuie să luăm legătura cu Yoda, trebuie să...

— Să suprapunem semnalul nostru peste unul dintre semnalele Separatiste, ca să-l ascundem, spuse el, punând deoparte cititorul de date. Este singurul mod în care pot garanta – aproape – că nu vom fi detectați.

— Ce zici de codificarea transmisiunilor noastre? spuse Obi-Wan, căutând în continuare o eroare. Îți spun, Anakin, nu-mi place ideea de a trimite date atât de sensibile fără niciun fel de protecție.

— Ei bine, am conectat cipul de bruiaj pe care l-am adus cu mine, dar... Anakin ridică din umeri. Toată chestia e puțin şubredă, Obi-Wan. Nu e ca şi cum am vorbi de o tehnologie compatibilă aici, ştii asta.

Obi-Wan se ciupi de barbă.

— Dar eşti sigur că putem măcar să ne acoperim urmele?

— Pe cât de sigur pot fi, spuse el. Odată ce m-am conectat la un semnal Separatist şi am ajuns la primul holoreleu, pot să trimit semnalul într-o altă direcție şi, teoretic, nimeni de aici nu va afla. Dar pentru a face asta, trebuie să aştept să existe un semnal Separatist.

— Nu a existat deloc trafic de comunicații în timpul nopții?

— Nu genul de care avem nevoie. Anakin ridică o sprânceană. Doar câteva comunicații locale. Se pare că Separatiştii, spre deosebire de unii oameni pe care îi cunosc, chiar cred în somn.

— Ha, spuse Obi-Wan şi îşi frecă o mână pe față. Dar cu tine cum rămâne? Ai reuşit să te odihneşti?

— Eu sunt bine. Apăsă pe cititor. Nu am nicio şansă să adorm cu această poveste captivantă de citit. Deşi... ai ajuns până la partea în care spune că celelalte două continente ale lui Lanteeb sunt nelocuibile din cauza contaminării cu damotită?

— Nu, nu am făcut-o, spuse Obi-Wan, cu interesul stârnit. Hmm. Mă întreb dacă nu cumva asta i-a dat lui Durd ideea pentru arma lui biologică murdară?

— Probabil. Zâmbi. Când îl vom prinde, îl putem întreba. Oh – şi am vorbit cu Bant'ena.

— Este în regulă? Nu sunt probleme?

— Ei bine, nu, dacă nu consideri probleme faptul că a vorbit cu mine sub amenințarea unui blaster.

Obi-Wan se îndreptă atât de repede încât se lovi cu capul de partea de jos a biroului.

— Ce?

— Scuze, scuze, spuse el în grabă. A fost o glumă proastă. Îmi pare rău.

— O glumă foarte proastă, mormăi Obi-Wan. Ştii, sunt momente în care tu şi Bail Organa semănați în mod ciudat.

Anakin doar îşi păstră fața serioasă.

— Mulțumesc.

— Nu a fost un compliment, mârâi Obi-Wan, apoi se rostogoli de sub birou şi se ridică în picioare. Cât de curând putem risca să luăm legătura cu Templul?

Anakin verifică monitorul de semnal al hubului de comunicații.

— Nu încă. Relaxează-te, Obi-Wan. De îndată ce apare un semnal potrivit, mă voi ocupa de el. Cu asta mă ocup, îți aminteşti? Mă joc cu lucrurile şi le fac mai bune.

— Ceea ce faci tu, replică Obi-Wan, este să-mi distragi atenția.

— Ei bine, ştii tu, spuse el, de data aceasta lăsându-şi amuzamentul să se vadă, toată lumea are nevoie de un hobby.

— Credeam că tu ai deja un hobby.

— Ce – nu pot avea mai mult de unul?

— Nu, spuse Obi-Wan.

Anakin zâmbi din nou şi se întoarse la lectură.

* * *

Yoda preda când află că Obi-Wan şi Anakin căutau să vorbească cu el, urgent. Pentru că aceşti elevi nu erau nişte puşti, ci aproape Padawani, îl lăsă pe Ruchikila să conducă exercițiile de căutare legat la ochi şi se grăbi spre centrul de comunicații al Templului, aşa cum i se ceruse.

— Maestre Yoda, spuse Maestrul Ban-yaro, salutându-l. Pe aici. Semnalul de comunicare este foarte slab. Doar voce, fără holoimagini. Nu ştiu cât timp va rezista. Este transmis de la un capăt la altul prin jumătate din rețeaua de relee a Inelului Exterior şi Mijlociu. Şi ne-au cerut să reflectăm modelul lor de semnal atunci când

răspundem, ceea ce nu ne ajută. De asemenea, securitatea lor e precară. Mie mi se pare că sună acasă cu o cutie de conserve şi nişte sfoară.

Yoda îşi ghidă scaunul plutitor alături de energicul şef de comunicații al Templului, în timp ce se grăbeau prin zona principală de comunicații a centrului către secțiunea de înaltă securitate în care se intra cu cod de acces.

— În pericol imediat de a fi descoperiți, ei pot fi?

Ban-yaro îşi dădu părul lung şi roşcat la o parte din față.

— Nu au spus aşa ceva, dar… pare probabil. Era pe punctul de a începe să alerge. I-am dirijat prin supraconductor. Este cel mai bun semnal şi cea mai bună protecție pe care le-o putem oferi. Va trebui să sperăm că este suficient.

Yoda se uită la el.

— Unde se află, ți-ai dat seama, nu-i aşa?

— Da, spuse Ban-yaro. Presupun că e nevoie să uit această mică informație?

Ajunseră la o uşă cu cod de securitate. În timp ce Ban-yaro furniza datele de autorizare necesare, Yoda aprobă din cap.

— Presupun că, aşa să faci, este corect.

Ban-yaro afişă zâmbetul său rar, strâmb.

— S-a făcut. După tine, Maestre Yoda.

Cea mai sigură şi mai puternică stație de comunicații a Templului era goală. În timp ce Ban-yaro se scuza să monitorizeze puterea semnalului, Yoda îşi manevră scaunul plutitor astfel încât să poată accesa cu uşurință panoul de comunicații.

— Obi-Wan. Să mă auzi, tu poți?

— Maestre Yoda! Bine. Te rog să asculți cu atenție – nu ştiu cât timp putem ține această legătură. Ți-am transmis deja câteva date importante. Au fost primite?

Se uită la Ban-yaro, care îşi verifică monitoarele, apoi ridică o mână pentru a confirma.

— Recepționate sunt, Obi-Wan.

— Excelent. Maestre, am avut dreptate. Separatiştii fabrică o armă biologică. Formula este inclusă în datele pe care le-am trimis.

— Bună treabă, Maestre Kenobi.

— Lok Durd e în spatele acestei afaceri. Yoda, ştiai că el…

— Am ştiut, Maestre Kenobi. Acum nu mai contează. Mai multe despre această armă biologică, spune-mi.

— Durd este responsabil de proiect, răspunzând în fața lui Dooku, dar omul de ştiință care a inventat de fapt chestia asta spune că este posibil să se creeze un antidot şi un vaccin. Ți-am trimis numele a patru savanți care ar putea face asta.

— Omul de ştiință al lui Durd, vă ajută? Surprins, se uită fix la panoul de comunicații. Chiar şi pentru Obi-Wan, acest lucru era impresionant. Cu asta, cum te-ai descurcat?

— Doctorul Fhernan nu este un participant de bunăvoie în această afacere, Maestre. Durd îi ține familia şi prietenii ostatici pentru a se asigura că se supune.

Frica şi intimidarea: o tactică tipică pentru Sith. În ceea ce-l priveşte pe Lok Durd… *Că ne vom întâlni din nou cu el, ştiam deja.*

— Obi-Wan, o cale de a opri producția acestei arme, ai găsit?

— Maestre Yoda, sunt Anakin. Nu există un răspuns uşor la asta. Damotita este cheia aici. Este componenta principală a armei. Elimină mineralul şi vom opri producția. Problema este că, potrivit cercetărilor Bant'enei, Lanteeb este supus furtunilor teta aleatorii, iar damotita este componenta principală a scuturilor lor.

Sigur, un asalt al Republicii ar putea distruge minele, dar dacă distrugem scuturile, am condamna populația de pe Lanteeb la o extincție lentă şi chinuitoare. Cel puțin, pe cei care ar supraviețui bombardamentului şi precipitațiilor toxice care ar urma. Şi în aceste condiții, o evacuare planetară nu este o opțiune.

Suspinând, Yoda închise ochii.

— Nicio alternativă la damotită pentru aceste scuturi, nu există, nu-i aşa?

— Nu, Maestre. Nu pe termen scurt.

— O veste bună, asta nu este.

— Maestre, am putea încerca să smulgem Lanteeb înapoi de la Separatişti, spuse Obi-Wan. Dar având în vedere valoarea sa pentru ei, îți pot promite că nu vor renunța la el fără luptă. Bănuiesc că ne vom confrunta cu un angajament militar prelungit, cu o proporție mare de victime civile.

Într-adevăr, nu era un răspuns uşor. Un alt angajament militar prelungit cu un număr mare de victime civile era ultimul lucru de care Republica avea nevoie în acest moment.

— Maestre, există o a treia alternativă, spuse Obi-Wan. Nu este ideală, în niciun caz, dar este foarte posibil să fie singura noastră cale de acțiune viabilă.

— Explică.

— Maestre Yoda, trebuie să-i salvăm pe cei doisprezece ostatici. Şi în locul lui Obi-Wan acum era Anakin, părând neliniştit. Odată ce Bant'ena va şti că sunt în siguranță, ne va ajuta să distrugem tot ce are legătură cu arma biologică. Şi apoi o putem scoate de pe Lanteeb, astfel încât Durd să nu o mai poată folosi din nou. Va fi complicat, dar cred că o putem face.

Hmm.

— De acord cu Anakin, tu eşti, Maestre Kenobi?

Urmă o pauză semnificativă înainte ca Obi-Wan să-i răspundă.

— Aşa cum am spus, Maestre, este un plan riscant. Ostaticii nu-şi dau seama că sunt în pericol. Ar trebui să organizăm mai multe misiuni de salvare separate, şi oricare dintre ele ar putea eşua şi să-l alerteze pe Durd.

— Să ne ajute fără salvarea lor, acest om de ştiință nu o va face?

— Sunt familia ei, Maestre, zise Anakin. Prietenii ei. Nu vrea să fie responsabilă pentru moartea lor. Nu-i putem cere să fie responsabilă pentru moartea lor.

Yoda suspină.

— Este posibil, Obi-Wan, ca tu şi Anakin, instalația şi cercetările acestui om de ştiință să distrugeți?

— Da, Maestre, spuse Obi-Wan, după o altă pauză lungă. Dar asta ar garanta moartea ei, precum şi moartea familiei şi a prietenilor ei. Am fi responsabili pentru treisprezece crime.

Ah. Da. Oriunde se întorceau, se părea că sângele unor nevinovați aştepta să fie vărsat.

— Dacă planul tânărului Skywalker vom urma, Obi-Wan, la un moment dat, pe Lanteeb veți fi obligați să rămâneți. Periculos, asta va fi.

— Crede-mă, Maestre, sunt conştient de asta.

— Acest om de ştiință, Obi-Wan. Încredere în ea, tu ai?

— Da, avem, spuse Anakin.

— Obi-Wan?

— Maestre, având în vedere circumstanțele, nu cred că avem altă alegere, spuse Obi-Wan. Părea îngrijorător de rezervat. Tu ai alta?

Închizându-şi ochii, căută claritate în Forţă, căută să găsească o cale prin partea întunecată ce se aduna – dar viitorul îi scăpa. Orice simţ al modului în care această situaţie ar putea evolua se schimba şi îl tachina, dansând chiar în afara razei de percepţie. Simţi un fior periculos de teamă. Niciodată, niciodată în nouă sute de ani, abilităţile sale nu fuseseră atât de compromise. Partea întunecată îl făcuse practic surd, orb şi fără voce.

— Nu, Obi-Wan, spuse el în cele din urmă. Nu am.

— Şi avem un lucru în favoarea noastră, cel puţin, adăugă Obi-Wan. Formula de succes abia a fost finalizată. Arma încă nu este în producţie la scară largă.

Dar va fi, şi asta curând. Nu era timp să discute despre asta cu nimeni altcineva din Consiliu – sau cu Palpatine. Va trebui să ia singur o decizie şi să suporte consecinţele acesteia.

— Maestre Yoda, te rog, lasă-ne să o facem, spuse Anakin. Trebuie să-l oprim pe Durd – fără să mai rănim pe altcineva.

Da, trebuie. Şi, deşi gândul de a-i risca pe aceşti Jedi anume îl umplea de groază, acesta era război. Şi în război nu putea face favoritisme – oricât de copleşitoare ar fi fost tentaţia.

— Foarte bine, spuse el. Să identifici aceşti ostatici pentru mine, poţi?

— Putem, Maestre, spuse Obi-Wan. Pregătiţi-vă pentru transmiterea datelor.

Yoda se întoarse spre Ban-yaro şi aşteptă clipe lungi pentru confirmarea lui. În cele din urmă, Ban-yaro aprobă din cap.

— Primite, datele sunt, Obi-Wan. În custodie de protecţie, pe aceşti oameni îi voi avea. Dar nevoie de ceva timp pentru a îndeplini această sarcină, ar putea fi.

— Înţelegem asta, Maestre. Nu vă faceţi griji. Cred că ne vom descurca destul de bine pentru câteva zile acolo unde ne aflăm. Acum nu îndrăznesc să mai ţin această legătură activă. Vă vom contacta din nou cât mai curând posibil. Kenobi, terminat.

Multă vreme Yoda rămase nemişcat în scaunul său plutitor. Având în vedere aceste noi informaţii, secretul era acum şi mai important, iar încrederea din ce în ce mai puţină. Îi avea pe Jedi la dispoziţie pentru a-i trimite după ostatici – dar cum rămâne cu antidotul şi vaccinul pentru arma biologică? Producţia amândurora trebuia să fie demarată în cazul în care Obi-Wan şi Anakin nu reuşeau.

— Maestre Yoda? spuse Ban-yaro încet, alăturându-i-se. Iată informaţiile descărcate.

Luă cele două cristale de date.

— Mulţumirile mele. Lasă-mă acum. Eu însumi, când voi fi terminat pot să ies.

Ban-yaro se înclină.

— Desigur, Maestre Yoda. Dacă mai ai nevoie de mine, ştii unde voi fi.

De îndată ce rămase singur, Yoda revăzu rapid datele trimise de Obi-Wan şi Anakin. Găsi numele celor patru savanţi care puteau, sperau ei, să facă un miracol – şi zâmbi. Chiar şi în aceste vremuri întunecate, Forţa putea găsi o cale.

Deschise un nou canal de comunicare. Dar în loc să ajungă la persoana pe care o dorea, semnalul fu deviat.

— Birourile Senatorului Organa, spuse o voce caldă şi plăcută.

Asistenta personală a lui Organa. Cum o chema? Ah, da. Minala Lodilyn. Discretă şi eficientă – nu simţea nicio duplicitate în ea.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Maestrul Yoda apelează. Cu Senatorul Organa, să vorbesc trebuie.

Urmă o foarte scurtă ezitare.

— Da, domnule. Senatorul Organa se întâlneşte cu Cancelarul Suprem. Pot să dau de el dacă aveți nevoie, Maestre Yoda.

Dar dacă făcea asta, Palpatine ar fi ştiut că avea treabă cu reprezentantul important şi ocupat al Alderaanului. El prefera să fie discret. Fără îndoială că la un moment dat îl va aduce pe Palpatine în această misiune. Dar încă nu. Cancelarul Suprem era un om ocupat. Cel mai bine era să-i păstreze biroul neîngrădit.

— Necesar nu este, spuse el. Când eliberat de întâlnirea cu Cancelarul Suprem va fi, cu el voi vorbi.

— Da, spuse asistenta lui Organa. Să-i spun că doriți să îl vedeți?

— Mulțumesc. Apreciez că o vei face.

— Mai curând decât mai târziu? Şi în mod discret?

— Într-adevăr.

— Înțeleg, Maestre Yoda. Nu-mi imaginez că va dura mai mult de câteva ore.

Ceea ce îi dădea suficient timp să se ocupe de cererile mai puțin simple ale lui Obi-Wan. Băgând cristalele de date în buzunarul scaunului său plutitor, părăsi centrul de comunicații şi se întoarse în propriul *domeniu*.

* * *

Abia întoarsă de o zi la Templu, dată afară de pe Kaliida Shoals pentru că era neastâmpărată, Ahsoka deja simțea nevoia să se cațere pe pereți. Ar fi vrut să fie din nou acolo, să lupte, dar cu *Skyguy* aflat misterios în altă parte, iat-o blocată într-un dojo stupid, cu doar patru droizi de antrenament drept companie.

Asta până când veni în vizită Maestra Taria Damsin.

Ahsoka îşi dezactivă sabia şi se uită surprinsă la femeia Jedi mai în vârstă.

— Eu? Maestrul Yoda vrea să mă vadă?

— Pe amândouă, spuse Maestra Damsin. Şi nu, Padawan, nu ştiu de ce.

— Oh, spuse ea şi strâmbă din nas. Vrea să ne vadă chiar acum? Am exersat o vreme şi – ei bine – cred că trebuie să mă spăl.

Maestra Damsin zâmbi.

— Cred că ar trebui, Padawan. Dar când Maestrul Yoda spune *De îndată să mă vezi vino*, sunt destul de sigură că nu vrea să spună: *După ce duş faci, să mă vezi vino.*

— Nu, spuse Ahsoka cu voce slabă. Nu, nu cred că vrea să spună asta.

Anakin. Se întâmplase ceva cu Anakin? Ea nu simțise nimic. Nu fusese nicio tulburare în Forță. Şi când era singură în dojo, exersând, concentrându-se pe formele sabiei de lumină, atunci era momentul în care de obicei se conecta cel mai bine la ea.

— Sunt sigură că Maestrul tău şi Obi-Wan sunt bine, Ahsoka, spuse Maestra Damsin. În multe privințe, era o femeie deconcertantă. Îl cunosc pe Obi-Wan de mult timp. De obicei îmi dau seama când a ajuns în necaz şi nu simt asta acum.

— Nu? spuse ea, uşurată. *Deci nu eu sunt cea care inventez lucruri pentru că vreau să le simt?* Nu spui asta doar aşa?

— Eu nu spun niciodată nimic, pur şi simplu, Padawan, zise Maestra Damsin, calmă. Acum, haide. Niciun Jedi deştept nu-l lasă pe Maestrul Yoda să aştepte.

— Maestră Damsin, Padawan, spuse Yoda când intrară în camera sa privată. O misiune pentru voi, am.

Ahsoka abia reuşi să nu-şi deschidă gura. O misiune? Ei bine, asta era minunat. În timp ce Anakin şi Maestrul Kenobi erau plecaţi să facă ce făceau – nu să intre în necaz – o misiune era exact ceea ce avea nevoie.

Simţea acelaşi tip de entuziasm la Maestra Damsin. Şi asta era interesant. De când se entuziasmau Maeştrii Jedi ca un Padawan pentru că primeau misiuni?

— Este o misiune în afara lumii? spuse Maestra Damsin.

Yoda se uita la ea cu o intensitate enervantă. Iar Maestra Damsin îl privea în acelaşi fel, ca şi cum ar fi avut o altă conversaţie privată.

— Este, spuse Yoda, după un moment. Şi foarte importantă. La o femeie în pericol vă trimit pe tine şi pe această Padawană, Maestră Damsin. Sub supravegherea inamicului, ea este. Că este în pericol, ea nu ştie. Să o alarmezi, nu trebuie. Să o aduci înapoi la Templu, tu trebuie, fără să-i alertezi pe cei care rău i-ar putea face. De succesul vostru, multe vieţi depind. Îi întinse un cristal de date. Iată instrucţiunile. În această misiune, nu poţi eşua.

În timp ce Maestra Damsin accepta cristalul de la Yoda, Ahsoka făcu un pas foarte mic înainte.

— Maestre Yoda, are asta vreo legătură cu misiunea Maestrului Skywalker?

Pleoapele lui Yoda se coborâră şi o privi în tăcere. Ea înghiţi în sec.

Oh, nu. N-ar fi trebuit să spun asta. N-ar fi trebuit să spun nimic. O să se răzgândească acum. O să mă ţină aici. Când voi învăţa vreodată să-mi ţin gura închisă? Skyguy îmi tot spune, dar se pare că eu nu învăţ.

— O întrebare interesantă, asta este, spuse Yoda în cele din urmă. De ce, tocmai acum ai pus-o?

De ce? Nu ştia de ce. Gândul îi apăruse în cap şi îi ieşise pe gură înainte să poată să-l oprească. Acesta era motivul. Aceasta era povestea vieţii ei foarte scurte.

— Um…

— Nu te teme, spuse Yoda, încurajând-o cu blândeţe. Spune-mi.

Alături de ea, Maestra Damsin examina cristalul de date cu un uşor interes, ca şi cum ar fi putut să-i citească conţinutul fără să aibă nevoie de o maşină.

— Nu ştiu exact, Maestre Yoda, răspunse Ahsoka, aproape şoptind. E o senzaţie. De îndată ce aţi menţionat această femeie pe care trebuie să o aducem, am avut acest sentiment. Şi l-am simţit într-un fel pe Maestrul Skywalker. Îngrijorat. Pentru ea.

— Instinctele tale, Padawan, în eroare nu te-au indus, spuse Yoda, deschizând din nou larg ochii. Să-ţi spun mai mult decât atât, nu pot. Privirea lui se mută. Curând, trebuie să plecaţi, Maestră Damsin. Întoarce-te repede. Despre sarcina ta, nimănui nu spune.

Maestra Damsin se înclină.

— Nu te vom dezamăgi, Maestre Yoda.

— Nu, Maestre, nu o vom face, adăugă Ahsoka, pentru că, în acest caz, dacă îl dezamăgea pe Yoda, asta ar fi însemnat că îl dezamăgea pe Anakin – şi în acest moment nu putea spune ce ar fi fost mai rău.

— Haide, spuse Maestra Damsin, în timp ce ieşeau din camera lui Yoda. Am un cititor de date securizat în camera mea. Vom vedea despre ce este vorba şi apoi vom pleca. Sună bine?

Nu o cunoştea prea bine pe Taria Damsin. Urmase câteva cursuri cu ea, dar în afară de asta nu interacţionaseră prea mult în Templu. Cu toate astea, se trezi zâmbind. O plăcea, foarte mult. Avea energie şi umor, şi o nepăsare revigorantă faţă

de protocol.

— Da, Maestră, spuse ea fericită. Sună foarte bine.

Grăbindu-se să țină pasul – Taria Damsin avea un pas lung, aproape la fel de lung ca al lui Anakin – trimise un gând prin Forță către Maestrul ei absent.

Nu-ți face griji, Skyguy. Oricine ar fi această femeie, orice ar însemna pentru tine, vom avea grijă de ea. Nu te vom dezamăgi.

Capitolul 18

Existau două modalități prin care majoritatea vizitatorilor intrau în Templul Jedi: pe jos, prin holul public principal, sau cu speederul prin imensul complex de transport. Bail Organa intră pe o a treia rută mai puțin cunoscută, una folosită aproape exclusiv de Jedi. Asta necesitase un permis de securitate special care îi permitea să intre cu speederul în zona de trafic restricționat din jurul Templului, supravegheată cu vigilență, şi să andocheze la una dintre platformele de aterizare private ataşate sectoarelor inaccesibile publicului.

Până în prezent, de când primise acest permis de securitate special, îl folosise doar o singură dată. Nu era genul de privilegiu de care era dornic să abuzeze. În general, nu conta dacă lumea ştia că vizita Templul. De obicei, nu avea nimic de ascuns. Dar de data aceasta era diferit.

În timp ce speederul său mic şi banal se lovea de câmpul de andocare al platformei, menținându-se fix, dezactivă scutul de confidențialitate, băgă în buzunar permisul de securitate special, apoi coborî. Aruncă o privire rapidă în jurul său la peisajul oraşului Coruscant, aurit de soarele de după-amiază târzie: era mult trafic îndepărtat, în flux, dar nimeni pe urmele lui. Bun.

Cândva, ar fi râs la gândul de a-şi lua astfel de măsuri de precauție. Acesta era Coruscantul, inima bătând mândră a Republicii. Şi acesta era Templul Jedi, un simbol al păcii, siguranței şi civilizației elegante în toată galaxia. Acum nu mai râdea. Vremurile se schimbaseră, iar el se schimbase odată cu ele. În fiecare seară adormea cu gândul că vor vedea din nou vremurile bune de altădată... dar până atunci? Un scaner de securitate pentru arme îl lăsă să intre în Templu.

— Am venit să-l văd pe Maestrul Yoda, îl informă pe primul Jedi pe care îl văzu traversând holul aerisit de la nivelul al doisprezecelea, cu coloanele sale înalte, cu marmura palidă şi lustruită şi cu aerul de seninătate cu parfum dulce.

Era în contrast cu agitația galaxiei.

Ea aprobă din cap.

— Bineînțeles, domnule Senator. Vă rog, urmați-mă.

Încă i se părea enervant că îl cunoştea atâta lume când el nu-i cunoştea.

Yoda se afla în camera sa privată, confortabil pe un suport de meditație, absorbit de un cititor de date. Îşi ridică privirea, zâmbind grav.

— Domnule Senator Organa. Frumos din partea dumneavoastră că ați venit. Că sunteți foarte ocupat, asta ştiu.

— Nu mai ocupat decât tine, Maestre, spuse el, întorcându-i zâmbetul. Să înțeleg că sunt veşti de la Lanteeb?

— Da, spuse Yoda, punând deoparte cititorul de date. Intrați. Intrați. Luați loc. Ceva de băut, să vă ofer pot?

Pe măsură ce păşea mai departe în camera plină de lumină, uşa acesteia se închise în urma lui.

— Mulțumesc, nu. Cancelarul Suprem a fost destul de amabil să-mi ofere ceai în timpul întâlnirii noastre.

— Hmm, spuse Yoda, cu privirea sa atentă, cu mâinile sale mici sprijinite lejer

pe genunchi. Şi cum se simte Cancelarul Palpatine astăzi?

Bail ezită, apoi se aşeză stângaci cu picioarele încrucişate pe celălalt suport de meditaţie al camerei. Genunchii aveau să-l pedepsească pentru asta.

— Este Cancelarul Palpatine. Inteligent, civilizat şi tulburat de război.

— Totuşi, ceva la el te tulbură, cred. Hmm?

Bail se încruntă la degetele întrepătrunse. Acel permis de securitate privilegiat pe care îl purta cu el era doar o amintire a modului în care viaţa lui se modificase de la Zigoola încoace. Această nouă relaţie cu Yoda… era încă deconcertantă. Nu erau prieteni, nu aşa cum deveniseră prieteni el şi Obi-Wan, dar aici exista o încredere reciprocă, o înţelegere născută din secrete şi îndoieli comune şi o determinare absolută ca Republica să supravieţuiască. Că indiferent cât de sumbre erau lucrurile sau cât de tentaţi erau de disperare, lumina va învinge întunericul şi tot ceea ce iubeau nu va dispărea.

Îşi ridică privirea.

— Se zvoneşte că Senatorul Yufwa de pe Malastere este pe cale să propună un amendament constituţional.

— Altul? Urechile expresive ale lui Yoda se coborâră. Al şaselea amendament, acesta ar fi, domnule Senator, de la începutul războiului.

— Ştiu. Şi credeţi-mă, nu-mi place. Constituţia noastră nu a fost niciodată menită să fie atât de maleabilă.

Yoda îşi mângâie bărbia.

— Acest nou amendament. Mai multe puteri Cancelarului Suprem, acordă el, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Despre asta, Palpatine ştie?

— El este cel care mi-a spus, zise Bail ironic. Se întreba ce părere am, întrucât amendamentul implică probleme de securitate şi acesta este domeniul meu de responsabilitate.

— Şi ce credeţi dumneavoastră, domnule Senator?

— Cred că va trece, spuse el, ridicând din umeri. Era conştient de resemnarea sa – şi de furia de sub ea. Poate că Palpatine este reticent în a-şi asuma mai multă autoritate, dar se pare că Senatul nu reuşeşte să i-o impună suficient de repede.

— Reticent, spui tu. Yoda îşi strânse buzele. Crezi asta, domnule Senator?

Stând nemişcat şi tăcut, Bail simţi zvâcnetul surd al inimii sale accelerate. Era pentru prima dată când el şi Yoda discutau direct despre Cancelarul Suprem. Nu ar fi discutat despre el nici acum, doar că el… deschisese uşa. *Da, eu am deschis-o – dar Yoda a trecut prin ea. Şi ce înseamnă asta? Că îndoielile mele nu sunt doar fantezii? Rezultatul unei munci prea epuizante şi a unui somn insuficient? Înseamnă că acea gâdilătură neplăcută din spatele minţii mele îmi spune adevărul?*

— Tu crezi, Maestre Yoda?

Ochii lui Yoda străluciră.

— Cred eu, domnule Senator, că o societate liberă să-şi păzească libertatea cu zel trebuie, ca nu cumva într-o dimineaţă să se trezească şi să constate că toată libertatea a dispărut.

Ceea ce era şi nu era în acelaşi timp un răspuns. Dar îl cunoştea suficient de bine pe Yoda, până acum, ca să ştie că era singurul răspuns pe care îl va primi. Şi asta era în regulă. Era singurul răspuns cu care se putea confrunta în acel moment. Era ceva la care trebuia să se gândească foarte atent. Un cuvânt greşit adresat

persoanei nepotrivite şi... ei bine. Ar fi fost probleme – şi la o scară la care nu era sigur că ar fi putut face faţă.

Dacă aş putea vorbi cu Padme. Dar Palpatine şi puterile lui sunt singurul subiect pe care eu şi ea nu-l putem discuta. Îl cunoaşte de atâta timp. Încrederea ei în el este absolută. Mi-aş dori ca şi a mea să fie la fel...

Cu un efort, dădu la o parte noua sa îngrijorare şi se gândi la vechea grijă.

— Deci, care sunt veştile de la Lanteeb, Maestre Yoda?

Yoda ridică mâna şi ceva pluti prin aer de pe un raft montat pe peretele camerei. Un cristal de date. Maestrul Jedi îl prinse între degete şi îl ţinu cu grijă, încruntându-se.

— Vreun biochimist, cunoaşteţi, domnule Senator?

Biochimist?

— Da, spuse el, precaut. Câţiva, din întâmplare. De ce?

Privirea lui Yoda îl străpungea.

— Tryn Netzl?

Tryn?

— Da. Da, îl cunosc pe Doctorul Netzl. Este unul dintre cei mai respectaţi oameni de ştiinţă de pe Alderaan. Maestre Yoda...

— Acest Tryn Netzl, spuse Yoda, politicos şi necruţător. Încredere în el cu viaţa ta, ai avea, nu-i aşa?

— Eu nu... nu m-am gândit niciodată... Se holbă la cristalul de date, cu un frig care-i curgea prin sânge. Vrei să-mi spui că am avut dreptate? Avem de-a face cu o armă biologică?

Aprobând din cap, Yoda ridică cristalul de date.

— Da. Formula, aici o am. De Obi-Wan şi de tânărul Skywalker, pe Lanteeb găsită. Creată de un om de ştiinţă care lucra pentru Generalul Lok Durd, ea a fost.

Lok Durd. Bail simţi cum i se strânge stomacul. Evadarea Neimoidianului din custodia Republicii era un secret bine păzit. Şi acum Obi-Wan şi Anakin ştiau?

Oh, nu. Pun pariu că sunt... supăraţi. Avea gura uscată. Cel mai mare coşmar al lui devenea realitate.

— Această armă. E rea?

— Groaznică, zise Yoda. Să împiedice folosirea ei, Obi-Wan şi Anakin încearcă. Să eşueze, ei ar putea. O apărare împotriva ei, noi trebuie să avem.

— Şi aici ar fi locul unde intervine Tryn, spuse Bail, dând din cap. Avem nevoie ca el să sintetizeze un fel de antidot?

— Dreptate ai, domnule Senator.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la el?

— La el, nu eu m-am gândit, spuse Yoda. Sugerat de către omul de ştiinţă a cărui formulă este aceasta, el a fost.

Sugerat de... Bail simţi o mică licărire de speranţă.

— Obi-Wan l-a întors împotriva lui Durd?

— Pe ea, spuse Yoda. Da.

Bail lăsă să-i iasă o respiraţie tremurândă.

— Atunci cred că e un lucru bun că el şi Anakin s-au dus la Lanteeb.

— Un lucru bun? Urechile lui Yoda coborâră din nou. Dacă este, rămâne de văzut, domnule Senator.

Ceea ce însemna că cei mai buni doi Jedi ai Ordinului încă nu erau în afara pericolului. *Grozav. Obi-Wan, nu mă face să alerg după tine. Sunt Senator, nu un*

soldat nenorocit.

— Maestre Yoda... Foindu-se pe suportul de meditație, ordonându-și gândurile dezordonate, își duse un genunchi la piept, cu mâinile înfășurate în jurul tibiei. Nu se pune la îndoială inteligența Doctorului Netzl. Dacă cineva poate extrapola un antidot din formula armei biologice, el este acela. Dar chiar dacă reușește – știm cât de mult au creat Durd și savantul său? Dacă au deja un inventar uriaș pregătit la îndemână...

— Nu au, zise Yoda. Puțin timp mai avem până când în pericol va fi orice planetă.

După privirea lui Yoda, aveau prea puțin timp.

— Nu se pune problema ca Tryn să refuze să ne ajute. Este la fel de devotat Republicii ca și noi. Îl voi contacta imediat și voi avea grijă să primească toate resursele de care are nevoie. Dacă va fi nevoie, îi voi furniza eu însumi fondurile de care va avea nevoie.

— Necesar nu va fi, domnule Senator, zise Yoda, cu ochii săi calzi. Cheltuielile discreționare ale Templului, controlate sunt de mine. Și mai ușor decât dumneavoastră, anumite... achiziții, pot masca.

Oh. Bineînțeles. Trăiau atât de simplu, încât era ușor să uiți că de-a lungul generațiilor, Jedii adunaseră o bogăție imensă. Ceea ce era de înțeles – Templul și activitățile sale extinse erau extrem de costisitoare pentru întreținere, iar Ordinul nu primea fonduri din partea Republicii.

Yoda îi întinse cristalul de date.

— În persoană, vă sugerez să predați asta, domnule Senator. Departe de ochii tăi, nu ar trebui să fie.

— De acord, spuse el, luându-l. Și, bineînțeles, vă voi anunța de îndată ce Tryn a început lucrul și vă voi ține la curent cu regularitate despre progresele sale.

— Domnule Senator... Yoda părea aproape inconfortabil. Acest Doctor Netzl – cu el aș vrea să mă întâlnesc, înainte ca antidotul să înceapă să-l creeze.

Se uită la bătrânul Jedi. Să se întâlnească cu Tryn? De ce ar avea nevoie Yoda să... *Oh. Vrea să-l citească. Am uitat. Jedii poate face asta.*

— Nu ai încredere în mine să știu dacă pot avea încredere în el?

— În tine, încredere am, Bail, spuse Yoda calm. Dar înșelați, chiar și cei mai buni dintre noi pot fi.

Și bineînțeles că nu putea contrazice asta. Experiența amară îl învățase această lecție, în mod cuprinzător.

— Înțeleg, Maestre Yoda. Îl voi aduce să vă vadă cât mai curând posibil.

— Mulțumesc, domnule Senator.

Bail coborî de pe suportul de meditație și se înclină.

— Nu, Maestre. Eu mulțumesc. Voi lua legătura în curând cu dumneavoastră.

Închis din nou în speederul său, care se deplasa pe banda de trafic prioritară a Senatului, ceru un canal de comunicare securizat și o contactă pe Padme.

— Eu sunt. Unde ești?

— În drum spre casă. De ce?

— Trebuie să vorbim. Pot să trec pe la tine?

Ea râse.

— Asta sună misterios. Da, bineînțeles. Vrei să rămâi la cină?

— Mi-ar plăcea, dar nu pot. Plec de pe planetă.

— Pleci? spuse ea, surprinsă. De ce... oh, nu te deranja. Spune-mi când ne

vedem.

Îşi petrecu restul călătoriei până la apartamentul lui Padme organizându-şi transportul spre Alderaan, rezolvând diverse chestii pe care nu le putea lăsa nerezolvate, împovărând-o pe biata Minala cu şi mai multă muncă decât era cât de cât corect, dictând două memo-uri şi lăsându-i lui Tryn un mesaj vag că va fi acasă într-o vizită rapidă în ziua următoare sau cam aşa ceva şi că *nu ar fi minunat dacă ar putea să se întâlnească?* Era amuzant cum se desfăşurau lucrurile. Când Tryn îi spusese, cu aproape un an în urmă, că se întorcea acasă pentru a prelua un post de profesor la una dintre cele mai modeste universități de pe Alderaan, încercase să-l convingă pe vechiul său prieten să renunțe.

Şi dacă m-ar fi ascultat, s-ar fi putut să nu mai pot să îi duc această problemă acum. Se pare că Obi-Wan are dreptate. Din nou. Forța are obiceiul de a crea legături utile.

Când ajunse în dreptul blocului de apartamente al lui Padme, o apelă pe Breha.

— Lasă o lumină aprinsă la fereastră în seara asta, porumbelul meu. Soțul tău ruşinos de neglijent va face o vizită fulger acasă.

Râsul ei moale şi senzual îi aprinse un foc în sânge.

— O voi face. Cât va dura mai exact vizita fulger?

— Nu îndeajuns de mult, spuse el, cu regret. Atât cât voi putea.

— Ah, spuse ea. Deci... nu este o călătorie de plăcere, atunci?

El zâmbi.

— Sunt destul de sigur că pot strecura puțină plăcere pe ici pe colo. Dar nu. Este vorba de afaceri.

— Înțeleg. Cuvântul acela mic îi spuse că ea înțelesese perfect. Îl cunoştea atât de bine; putea citi fiecare nuanță de ton din vocea lui. Voi aştepta.

Droidul lui Padme răspunse la uşa de la intrare.

— Oh. Domnul Senator Organa. Sunteți aşteptat?

— Încetează să mai faci pe oficiosul, 3PO, şi lasă-l să intre! strigă Padme de undeva din interiorul apartamentului. Şi adu-i ceva de băut. Brandy Corellian. Toarnă unul şi pentru mine.

Droidul se dădu la o parte.

— Domnule Senator.

În timp ce el se îndrepta spre sufragerie, Padme ieşi din dormitor, nepăsătoare în tunica şi pantalonii largi de mătase verde, desculță, cu degetele trăgând de părul încâlcit şi legat fără rețineri. Părea obosită şi frustrată.

— Ai auzit ce propune Yufwa?

El făcu o grimasă.

— Cu siguranță că da. Ce părere ai?

Lăsându-se pe cel mai apropiat scaun, ea se răsuci până când îşi putu întinde picioarele peste un braț şi îşi lăsă capul să cadă pe spătarul înalt şi confortabil al scaunului.

— Cred că bietul Palpatine va avea nevoie de o băutură tare şi să se întindă puțin. Nu poate continua să facă asta. Este un singur om. Nu e corect.

Bail merse spre fereastra panoramică a sufrageriei şi îşi ascunse neliniştea de ea, privind fix la peisajul oraşului. Amurgul cădea repede; toate luminile clipeau.

— Poate oricând să spună nu.

— Nu văd cum, obiectă Padme. Lumea este speriată, Bail. Are încredere în el că

va avea grijă de lucruri. Îi face să se simtă în siguranță, știind că Palpatine e la conducere. Iar acum, avem nevoie ca lumea să se simtă în siguranță. Ea suspină. Dar mi-aş dori să nu implice mai multe poveri pentru el. Are deja destule pe cap.

Oh, putea să se certe cu ea, atât de uşor. Doar că nu venise aici ca să se certe. Ascunzându-şi fiecare nelinişte, se întoarse.

— Ai dreptate. Dar, pe de altă parte, toți avem.

Padme se ridică în şezut, lăsându-şi picioarele pe covor.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Este... Fața ei păli. Lanteeb? Ai auzit ceva?

Ca şi cum ar fi fost apăsat un comutator, ea trecu de la simpatie la teamă. Nu trebuia să fie Jedi ca să simtă asta. *Dar pentru cine se teme?* începu el să se întrebe.

— Tocmai m-am întors de la întâlnirea cu Maestrul Yoda, spuse el. A primit veşti de la...

— Iată-mă, stăpână Padme, spuse droidul ei de protocol agitat, în timp ce intra în sufragerie.

Oprindu-se lângă ea, oferi o mică plecăciune, apoi îi întinse tava cu băuturi.

— Mulțumesc, 3PO, spuse ea.

Era atât de amuzantă. Se purta cu el ca şi cum ar fi fost o persoană vie, care respira. Luând paharul plin pe sfert, oferit de droid, bău aproape tot conținutul dintr-o singură înghițitură. Droidul se uită de două ori la ea, dar se abținu, în mod uimitor, de la comentarii.

— Domnule, spuse, clătinându-se şi oferindu-i celălalt pahar.

Îl luă, uitându-se în continuare la Padme. Paharul de coniac îi adusese culoare în obraji, dar nu arăta bine. Avea ochii larg deschişi, iar mâna stângă îi era strânsă cu putere pe coapsă. *Îşi dă seama ce trădează? Sau doar crede că nu contează, în fața mea?* Nu era sigur şi nu avea de gând să întrebe.

— Continuă, spuse ea, după ce droidul părăsise camera. Yoda a primit veşti de la Anakin? Şi Obi-Wan?

El aprobă din cap.

— Este ceea ce bănuiam.

— Grozav, mormăi ea şi înghiți ultima gură de coniac. Ca şi cum viruşii de comunicații şi bruiajele de semnal şi super tunurile ionice nu erau de ajuns, acum au şi arme biologice. Ce urmează? Un ucigaş de planete?

— Hei, spuse el. Priveşte partea bună a lucrurilor. Cel puțin avem un prototip funcțional împotriva semnalului de bruiaj.

— Dar niciun răspuns la virusul computerului de comunicații, replică ea. Îmi pare rău, Bail. Ochii îmi joacă feste. Paharul nu este pe jumătate plin, ci gol. Se frecă la tâmplă. Vom avea nevoie de un antidot. Mai bine zis, de un vaccin.

Îi plăcea felul în care funcționa mintea ei. Va fi un Cancelar Suprem strălucit într-o bună zi. Nu că ea s-ar fi gândit vreodată la asta. Dar el se gândise – şi pentru binele Republicii, avea de gând să o facă să se gândească şi ea la asta – şi în curând.

— Cu siguranță. Dar sunt şi veşti bune. Deşi era plin de griji, trebui să zâmbească. Nu ştiu cum au făcut-o, dar prietenii noştri Jedi au reuşit să o convingă pe savanta care a fabricat arma biologică să îi ajute. Avem formula. Mă duc acasă chiar acum să vorbesc cu un bun prieten de-al meu. Un biochimist.

Un zâmbet de răspuns lumină fața lui Padme.

— Ai dreptate. Sunt veşti bune.

La naiba. Şi acum trebuia să o doboare.

— Vestea proastă, adăugă el, cu reticență, este că Lok Durd e în spatele acestei

afaceri de pe Lanteeb.

Zâmbetul ei dispăru.

— Acel nenorocit. Ştii, Bail, chiar mă întrebam.

— Da. Şi eu m-am întrebat.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Nici tu nu ai spus, preciză el.

— Mi-aş dori...

Amândoi îşi doreau. Ceea ce era destul de stupid, având în vedere vremurile.

— Deci, se întorc acasă? spuse ea, punându-şi paharul de coniac golit pe măsuța laterală a fotoliului. Anakin şi Obi-Wan. A spus Yoda dacă se întorc?

— Nu, spuse el, cu prudență. Nu cred că misiunea s-a terminat. Dar l-au contactat de pe Lanteeb, aşa că presupun că sunt în regulă.

— Înțeleg, murmură ea.

El îşi bău restul de coniac. Simți cum îi lovea stomacul gol, fierbinte şi dur.

— Ascultă. Ştiu că e periculos ceea ce fac, dar cei doi mănâncă pericol la micul dejun, îți aminteşti? Încearcă să nu-ți faci griji, Padme. Chiar sunt cei mai buni.

— Adevărat, spuse ea încet. Dar uneori nu e de ajuns să fii cel mai bun.

Îşi lăsă paharul pe o măsuță din apropiere şi merse la ea. Se lăsă în genunchi şi îşi aşeză mâna pe brațul ei.

— Hei. De câte ori au scuipat moartea în ochi? De atâtea ori încât mă gândesc că acum moartea poartă un plasture pe ochi.

— Ha ha ha, spuse ea, dar reuşi să zâmbească. Şi apoi îi mângâie mâna. Ştiu. Ştiu. Îmi imaginez probleme. Ar trebui să am mai multă încredere. Dar nu e uşor să fii... să fii prieten cu oameni care îşi riscă viața zilnic. Ar trebui să existe un manual de instrucțiuni. Sau un ghid de supraviețuire.

Da, chiar ar trebui să existe. Ca reprezentant ales al Alderaanului în Senat – şi ca Prinț – scrisese prea multe scrisori familiilor îndurerate în ultima vreme. Trimițându-şi sincere condoleanțe pentru pierderea unei persoane dragi care pierise în lupta pentru salvarea Republicii. *Nu doar Jedii şi clonele mor. Poporul meu moare. Şi nu există un manual nici pentru asta.*

— Hei, spuse Padme. Eşti bine?

Se ridică în picioare.

— Sunt bine. Dar trebuie să plec. Breha mă aşteaptă.

— Transmite-i dragostea mea, spuse Padme. Spune-i că încă încerc să jonglez cu programul meu ca să ne întâlnim la Festivalul Păsărilor de Cristal.

— Aşa voi face. Nu te ridica... voi pleca singur.

— Bail, spuse ea, în timp ce el ajungea la arcada din sufragerie. Maestrul Yoda – a spus când se vor întoarce?

Încetinind, el se întoarse. În spatele întrebării dezinvolte, ea era orice, numai dezinvoltă nu. În ochii ei văzu o teamă teribilă – şi speranță.

Oh, Padme. Draga mea prietenă. Ce ai făcut?

— Nu, spuse el. Nu cred că ştie.

Ea ridică din umeri, prefăcându-se nonşalantă.

— Bine. E în regulă. Mă întrebam doar.

El putu vedea pe fața ei că ştia că trădase... ceva. Dar se asigură că ea nu va putea vedea că el văzuse asta. Merita un pic de intimitate. Nu putea să-i aducă pe Jedi acasă în siguranță, dar putea să-i ofere măcar atât.

— Ar trebui să mă întorc la timp pentru şedința de poimâine, dar o să te anunț

dacă e vreo problemă.

Ea îi făcu un semn cu mâna.

— Nu îți face griji. Pot să te acopăr eu. Concentrează-te pe problemă, Bail. Asta este mai important.

— Da, doamnă, spuse el, zâmbind, şi o lăsă singură, cu reticență.

* * *

La început Ahsoka fu surprinsă când Maestra Damsin spuse că vor lua unul dintre zborurile publice spre Corellia. Apoi se mai gândi şi, desigur, Maestra Damsin avea dreptate. Având în vedere natura misiunii lor, trebuiau să fie discrete – acesta fiind şi motivul pentru care renunțaseră la îmbrăcămintea Jedi obişnuită. De fapt, era puțin interesant, chiar dacă se simțea ciudat să fie acoperită, cu mâneci lungi şi pantaloni şi o tunică largă până la jumătatea coapsei, pentru ca nimeni să nu observe sabia de lumină de la centură.

Hei, uitați-vă la mine. Sunt un Jedi în civil, sub acoperire, ca Skyguy.

Naveta ponosită, dar bună de întrebuințat, pe care o aleseseră, era programată să ajungă pe planetă exact când începea ziua de lucru. În acest fel, ar fi fost înghițite de agitația orei de vârf, doar două corpuri nesemnificative printre multe sute. Plecarea atât de devreme de pe Coruscant însemna că mijlocul de transport abia era pe jumătate plin, aşa că ea şi Maestra Damsin – Taria – aveau câte un rând întreg de locuri numai pentru ele. Şi, de asemenea, erau ascunse chiar în spate, aşa că puteau vorbi cu voce joasă şi nu trebuiau să-şi facă griji că vor fi auzite.

Nu-şi mai amintea când călătorise ultima dată cu mijloacele de transport în comun. Şi asta i se părea ciudat, după luni de zile de nave de luptă şi de canoniere şi de măreția înălțătoare a crucişătoarelor Republicane precum *Indomitable* sau *Leveler*.

Această navetă era atât de obişnuită. Şi nu era înarmată, nici măcar cu un tun laser. Şi de ce ar fi fost? Cine avea de gând să atace o navetă publică pe drumul plictisitor dus-întors între Coruscant şi Corellia? Şi pe colegii lor pasageri? Nici măcar unul dintre ei nu era speriat. Ascultau muzică la căşti, sau se uitau la videoclipuri pe HoloNet Entertainment, sau citeau fişe de date, sau sforăiau. Era ca şi cum aici, războiul nu exista.

Aplecându-se mai aproape, Maestra Damsin – nu, Taria, trebuia să-şi amintească asta – o atinse pe braț. Un mic zâmbet pândea pe buze, iar ochii ei erau amuzați.

— Se numeşte *şoc cultural*, Ahsoka. Te vei obişnui cu el.

— Nu ştiu dacă vreau, spuse ea, încruntându-se la pasagerii nepăsători din fața ei. Cred că vreau să îi dau cap în cap şi să le strig *treziți-vă*.

— Dar nu pentru asta lupți? spuse Taria cu blândețe. Pentru şansa ca ei să-şi continue viața fără frică şi fără violență?

Eu lupt. Nu *noi luptăm*. Asta era curios. Dar nu avea de gând să spună nimic. Avea de gând să-şi țină gura închisă, măcar de data asta. *Vezi, Skyguy? Învăț.*

Se uită din nou la pasagerii somnoroşi.

— Ştiu. Doar că nu pot să nu mă întreb dacă ei înțeleg că acum, chiar acum, sunt ființe care luptă şi mor pentru ei. Suferind. Sângerând.

— Asta e ceea ce vrei? zise Taria, curioasă. Să fii împovărată de recunoştință?

Împovărată de recunoştință. Ea nu privise niciodată lucrurile aşa.

— Eu nu... cred... Îşi sprijini capul de scaun. Poate, mormăi ea. Poate că un

mulțumesc din când în când ar fi drăguț.

— Şi de aceea ai devenit Jedi? Ca să ți se mulțumească?

— Nu! spuse ea, şocată şi holbându-se. Am devenit Jedi pentru că nu puteam fi altceva. Încălzită de asta, Ahsoka se aşeză mai confortabil pe scaunul ei. Dar totuşi…

Suspinul Tariei sună a simpatie.

— Ştiu, spuse ea. Mai ales când îi vezi făcând lucruri stupide, nu? Lucruri egoiste şi nechibzuite şi nesăbuite care îi pun pe alții în pericol. Care dovedesc că nu le pasă de nimic şi de nimeni în afară de ei înşişi. Şi apoi, când inevitabilul se întâmplă şi strigă după Jedi să vină să-i scoată din necazuri… Taria ridică din umeri. Dar ce putem face? Noi suntem cei care rezolvă problemele galaxiei, Ahsoka. Asta e treaba noastră.

Ei bine, era mai mult decât o slujbă. Era o chemare sacră. Dar s-ar fi simțit prost dacă ar fi spus-o, aşa că aprobă din cap.

— Da.

— Da, repetă Taria. Dar chiar şi aşa – să nu crezi că eşti singura care vrea să le bage mințile în cap uneori.

Încântată, Ahsoka îşi înăbuşi un chicotit. Taria era cea mai neasemuită Maestră pe care o întâlnise vreodată. Îi era greu să-şi amintească faptul că această femeie *era* Maestră Jedi, cu ani de experiență şi vechime. *Oh, te rog, câți ani am, nouăzeci? Spune-mi Taria.* Şi mai era şi felul în care răscolise cu entuziasm prin depozitul de garderobă al Templului, în timp ce căutau ceva potrivit de îmbrăcat pentru misiunea lor. Țipătul de satisfacție al Tariei în timp ce scotea un costum de voiaj în două piese de culoare maro închis, de parcă se îndreptau spre un fel de aventură, nu spre o misiune serioasă şi importantă pentru Yoda, o lăsase uimită. Niciun alt Maestru pe care îl întâlnise vreodată nu fusese atât de… atât de *informal.* Nici măcar *Skyguy.*

De asemenea, Taria avea un păr *uimitor.* Lung şi des şi de o culoare atât de uimitoare. Chiar şi strâns cu grijă în împletitură, părea că îi făcea ochii cafenii să strălucească. *Niciodată nu am mai fost geloasă pe părul uman. Nu până acum.*

Curiozitatea puse stăpânire pe ea.

— De unde eşti, Taria? Nu am mai…

Primi un alt zâmbet, răutăcios de data aceasta.

— Nu ai mai văzut pe cineva care să semene cu mine?

Oh, nu. A fost nepoliticos să întreb? Probabil că a fost. Se înroşise, o simțea. *Eu şi gura mea mare.*

— Îmi pare rău. Nu am vrut să…

— *Relaxează-te,* Ahsoka, spuse Taria. Nu am de gând să muşc. Sunt de pe Ghaina. Ai auzit de ea?

— Îmi pare rău. Nu.

— Aş fi uimită dacă ai fi auzit, zise Taria veselă. Este una dintre cele mai vechi lumi colonizate. Situată la distanță şi nu este deloc interesată de afacerile galactice. Sunt prima – singura – Jedi de pe Ghaina. Ceea ce ai putea numi ca fiind o aberație.

Oh.

— Asta te face să te simți singură? Să fii prima?

Taria îi aruncă cea mai ciudată privire.

— Ştii, eşti doar a doua persoană care mă întreabă asta.

— Cine a fost primul?

— Un prieten, spuse Taria, după o clipă. Fața ei ascuțită se înmuie, iar privirea ei își pierdu concentrarea. Apoi clipi și se trase înapoi de oriunde s-ar fi dus. Deci, povestește-mi despre Anakin.

Urma să primească o lovitură de bici înainte să se termine această misiune.

— Maestrul Skywalker? Da. Um. Nu sunt… nu sunt sigură… Ei bine, ce vrei să știi?

Taria se aplecă din nou aproape, cu încredere.

— Practic, cât de bun este la a nu se lăsa ucis?

Ahsoka se holbă.

— Nu *știi?*

— Ei bine, știu că este *Cel Ales*, spuse Taria, ridicând din umeri. Consiliul nu a reușit să păstreze *acest* secret prea mult timp. În afară de asta… vezi tu, chestia este că am dus o viață cam ciudată pentru un Jedi. Poate pentru că sunt de pe Ghaina sau poate pentru că sunt eu. Oricare ar fi motivul, nu am urmat niciodată calea Jedi obișnuită, Ahsoka. Am avut misiuni pe termen lung în locuri îndepărtate. Am fost în câteva retrageri prelungite. Nu am avut prea multe vizite la Templu. Asta face să fie dificil să țin pasul cu știrile.

Și asta explica de ce drumurile lor se încrucișaseră rar.

— Sună… incitant.

— Am avut momente bune, spuse Taria și chicoti. Acum, despre Anakin…

— Anakin – Maestrul Skywalker – este foarte, *foarte* bun la a nu se lăsa ucis.

— Hmm. Taria își întoarse capătul împletiturii peste umăr și se jucă cu ea. Care e palmaresul lui în ceea ce privește faptul că nu îl lasă pe Obi-Wan să moară?

Ceva din ceea ce spusese Maestra Jedi o deranjă. Ce anume? *Îl cunosc pe Obi-Wan de mult timp*. Riscând să fie cenzurată, Ahsoka se scufundă puțin în Forță și își extinse simțurile…

— Hei, spuse Taria. Nu trage cu ochiul. E nepoliticos.

Și a cere unui Padawan să bârfească despre Maestrul ei era politicos?

— Maestrul meu ar muri înainte să lase să i se întâmple ceva Maestrului Kenobi, spuse ea încet. Nu trebuie să-ți faci griji pentru el.

— Nu trebuie? Taria își dădu împletitura înapoi. Ei bine, nu, bineînțeles că nu trebuie. Dar fiecare fată are nevoie de un hobby, Ahsoka. Al tău este să-ți faci griji pentru Anakin, îți amintești?

Oh.

— Sunt sigură că sunt bine amândoi, Maestră Damsin, spuse ea cu fermitate. Maestrul Yoda…

— Atenție, pasageri. Ne aflăm în apropierea finală de Corellia, pentru andocarea în portul spațial Coronet. Pregătiți-vă pentru trecerea la viteză subluminică și pregătiți toate documentele relevante pentru inspecția Autorității de tranzit.

— Bine atunci, Ahsoka, spuse Taria, brusc și rapid, ca o femeie de afaceri. Un Jedi până la capăt. Hai să mai vedem o dată planul înainte să trecem la partea murdară.

Amândouă și-l aminteau perfect. Bineînțeles că da. Nu întâmpinară nicio problemă cu Autoritatea de Transport în Comun din Coronet și, având doar câteva minute la dispoziție, prinseră naveta de legătură spre suburbia de pensionari din Visk, unde își avea casa mama Bant'enei Fhernan. Computerul de navigație de pe mașina lor terestră închiriată – accesul la speedere era restricționat pentru personalul local de aplicare a legii – le ghidă fără incidente la adresa pe care le-o

furnizase cercetătoarea captivă. Mata Fhernan nu se afla acolo.

— Este zi de piață în Tiln, spus vecina ei vorbăreață, în timp ce stăteau în fața uşii. Mata merge întotdeauna la Tiln pentru cumpărături. Pufni dezaprobator. Rădăcina de tabba a lui Herold al meu nu e destul de bună pentru ea.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Taria, stăpână pe sine şi politicoasă. Mulțumesc pentru ajutor.

Se întoarseră la vehiculul lor şi căutară Tiln pe computerul de navigație.

— E un drum lung pentru rădăcina de tabba, spuse Ahsoka, încruntându-se la afişaj.

Taria apăsă butonul *ACCEPTARE DESTINAȚIE* al computerului de navigație şi zâmbi.

— Nu ştiu. Eu am mers şi mai departe pentru mai puțin.

Într-adevăr, era cea mai *deconcertantă* femeie.

Ajungând fără incidente în mica localitate rurală, se treziră în curând blocate în trafic. Se părea că Piața Tiln era o destinație de cumpărături în sine. Mulțimea avea să facă din găsirea Matei o adevărată provocare. Dezactivând pilotul automat când ajunseră la capătul cozii pentru accesul la parcare, Taria preluă controlul manual, coborî scutul şi aruncă o privire mijită spre celelalte vehicule, tarabe de pe marginea drumului şi la pietonii încărcați cu cutii, pungi şi cărucioare mici pline cu fructe.

— Ei bine, Ahsoka? Ce simți?

O briză răcoroasă pe pielea ei. Un soare acoperit uneori de nori, pe față. Cel mai umed indiciu despre ploaia care se apropia. Uşor ca oceanul, o susurație constantă de emoții umane şi non-umane. Mulțumire. Avariție. Anxietate. Pericol.

— Da, murmură Taria. Cineva neplăcut este aici. O parte foarte întunecată. Ar putea la fel de bine să lanseze o rachetă de semnalizare. Să fim atente, bine?

Oprire, pornire, oprire, pornire... Se strecurară haotic în parcarea publică şi apoi într-un loc codificat de la nivelul trei. După ce plătiră creditele, îşi luară cipul de identificare pentru mai târziu, coborâră la nivelul solului în turbolift şi se alăturară mulțimii care se îndrepta spre piața Tiln, întinsă şi populară. Parțial acoperită, parțial în aer liber, era aglomerată de ființe din cel puțin şaizeci de sisteme diferite, pline de mirosuri şi sunete şi de o mie de moduri de a face şi de a pierde bani şi, conform panoului de bun venit de la intrare, înghițind acum aproape un sfert din oraş.

— Nu ştiu, mormăi Ahsoka, privind consternată la marea schimbătoare de cumpărători care se revărsa şi se înghesuia printre rândurile nesfârşite şi încrucişate de tarabe şi exponate. Poate că ar fi trebuit să rămânem în Visk şi să o aşteptăm pe Mata Fhernan să se întoarcă acasă. Nu o vom găsi niciodată aici!

— Răbdare, spuse Taria, bătând-o pe umăr. O vom găsi. Şi, oricât de puțin probabil ar părea, va fi mult mai uşor să o luăm din această nebunie decât ar fi fost în acel complex de pensionari îngrijit şi ordonat, cu străzile pustii şi vecinii curioşi.

Poate. Şi, desigur, Taria era un Jedi experimentat. Dar nu se putea nega faptul că toate aceste ființe o făceau să fie nervoasă.

— Nu te gândi la ceea ce căutăm, adăugă Taria. Concentrează-te pe creatura care o vânează, Ahsoka. Oriunde ar fi, nu va fi departe. Şi atâta timp cât suntem atente şi nu trimitem propriile rachete de semnalizare, va face cea mai mare parte din munca noastră.

Admirativă, Ahsoka îşi ridică privirea spre ea.

— E foarte inteligent.

— Oh, nu chiar aşa de mult, spuse Taria, cu nonşalanță. Doar un mic truc pe care l-am învățat în călătoriile mele.

Creatura trimisă să-i facă umbră Matei Fhernan lăsa în Forță o pată ca ceva mort şi târât pe ferrocretă. Rânced. Putred. O corupție a luminii. Gâfâind, Ahsoka încercă să-şi închidă cea mai mare parte a minții la ea. Să lase doar o cantitate suficientă din esența lui putredă să treacă de apărarea ei, astfel încât să o poată urmări prin ecoul cacofoniei tuturor celorlalte ființe din acel loc imens.

— Bravo, fată bună, spuse Taria, în timp ce înaintau dezinvolt, cu grijă, aparent la întâmplare, din tarabă în tarabă, apropiindu-se de prada lor. Dar cred că e destul de aproape. Apoi tresări. E timpul să începem să o căutăm pe Mata.

Amândouă memoraseră holoimaginea femeii. Înălțime medie, păr şaten drept, încărunțit şi tuns scurt. O persoană singulară care, se pare, nu alesese niciodată terapiile anti-îmbătrânire sau de îmbunătățire fizică, aşa că era zbârcită, cu nasul în formă de cârlig şi cu oasele mai mari decât considera acceptabil societatea civilă. Chipul ei era o hartă a unei vieți trăite cu curaj, în termenii ei îndrăzneți. Înainte să se pensioneze, ținuse reprezentații în teatre galactice prin jumătate din Republică.

Ahsoka, care se străduia să rămână ascunsă de observatorul din umbră al Matei Fhernan, străduindu-se să țină acea umbră cât mai aproape de ea, o simți pe Taria Damsin împiedicându-se lângă ea.

— La naiba, murmură Maestra Jedi. Nu. Nu. Nu mă băgați în seamă.

Pielea ei de culoarea cafeniu deschisă era palidă. Tăind prin întunericul umbrei şi prin haosul pieței, Ahsoka simți durere. Un tremur coroziv de frică.

Ceva nu este în regulă. Este...

— Ahsoka! se răsti Taria. Vezi-ți de treabă.

— Îmi pare rău, şopti ea. Nu am vrut să...

Presa de trupuri din jurul lor se răsfrângea ca un pârâu care se loveşte de stâncă. Simți o smucitură, în stânga. Simțind acea senzație ciudată în Forță, se întoarse şi privi.

— Acolo, spuse ea, arătând cu degetul. Taria, acolo.

Capitolul 19

Cu frica şi durerea strivite în tăcere, Taria privi.

— Da, este femeia pe care o căutăm. Ai reperat-o bine, Ahsoka.

Un Jedi nu trebuia să se preocupe de laude. Şi totuşi, îşi dădu seama cu un şoc, că aprobarea Tariei Damsin conta – ceea ce era aproape la fel de ciudat ca şi Taria Damsin însăşi. *Nu contează. O să-mi dau seama mai târziu.*

Mata Fhernan discuta animată cu un bărbat care vindea linguri de amestecat din lemn, sculptate şi pictate manual. Lui Ahsoka nu îi veni să creadă când femeia dădu credite bune pentru *două* dintre linguri. Găteşte cu ustensile de lemn? *Urrggh*. Asta era atât de *neigienic*. Aruncă o privire la Taria.

— Şi acum?

Taria avea ochii pe jumătate închişi, cu buzele strânse de concentrare.

— Acum, Ahsoka, vom proceda cu extremă precauție. Cel care o urmăreşte... încă nu-l văd, dar cred că e un Anzati.

Oh. Ok... *Asta* nu era bine. Anzati erau prădători înnăscuți, chiar mai buni vânători şi urmăritori decât Togruta. Foarte căutați ca asasini criminali. Va fi greu să scape de el.

— Vestea bună, adăugă Taria, este că nu ne-a reperat.

Ahsoka făcu o grimasă.

— Pentru moment.

— Hei, hei, spuse Taria, împingând-o cu un cot. Te-ar lăsa Anakin să scapi, spunând una ca asta?

Nu, nu ar face-o. Îi aruncă o privire.

— Îmi pare rău.

— Las-o baltă. Hai să mergem. Hai să ne facem o prietenă nouă.

Făcându-şi drum cu grijă prin acea secțiune acoperită a pieței, spre Mata Fhernan, care-şi băgase lingurile în sacoşa de cumpărături şi acum inspecta cămăşile de dantelă lucrate manual, începură să se îndepărteze una de alta treptat şi discret, astfel încât să ajungă să o flancheze. Când fură suficient de aproape pentru a ajunge să o atingă pe femeie, Taria aruncă o privire de avertizare în lateral.

Lăsă-mă pe mine să vorbesc.

Ahsoka aprobă din cap. Îşi duse mâna mai aproape de mânerul sabiei ascunse. Acel simț al pericolului care pândeşte, era puternic în Forță.

— Mata Fhernan, spuse Taria, degetele strângându-se uşor pe brațul bătrânei. Mata, am un mesaj pentru tine. De la Bant'ena.

Ochii Matei Fhernan erau ascuțiți de inteligență. Auzind numele fiicei sale, tresări.

— *Benti*. *Nu* e moartă? Oh, ştiam eu. *Ştiam* eu. Au spus că sunt o bătrână nebună că am crezut că a supraviețuit atacului Separatist, dar... Îşi apăsă degetele tremurânde pe buze. O mamă ştie. Unde se află? *Cum se simte*? De unde o cunoşti?

Mâna liberă a Tariei îndepărtă faldurile hainei, atrăgând discret atenția asupra sabiei de la centura ei.

— Este o prietenă a unui prieten. Şi vrea ca tu să vii cu noi.

Ochii Matei Fhernan se îngustară, iar buzele ei nevopsite încadrară un singur cuvânt, tăcut. *Jedi.*

— Are probleme?

Taria aprobă din cap.

— La fel ca tine. Aşa că, te rog, să mergem. Încet, fără grabă. Fără să facem tam-tam. O plimbare plăcută şi relaxată, Mata, spre cea mai apropiată ieşire.

— De ce? întrebă bătrâna. Sunt urmărită?

— Nu-ți face griji, spuse Taria. Te vom proteja noi.

— Noi? Întorcându-se, Mata Fhernan privi în jos şi clipi. Oh. Nu eşti cam mică pentru a fi un Jedi?

Ahsoka reuşi să schițeze un zâmbet politicos. Acel sentiment de pericol se intensificase în mod neplăcut.

— Nu. Te rog, chiar trebuie să plecăm.

— Mă duceți la Benti?

Ahsoka se uită la Taria. *Sunt Jedi. Noi nu suntem mincinoşi.* Dar, uneori, adevărul era mai periculos decât o minciună.

— Da.

Chipul uimitor al Matei Fhernan se crispă.

— Atunci de ce stăm aici şi bârfim?

— Zâmbeşte, Mata, spuse Taria, strecurându-şi mâna pe după cotul bătrânei. Relaxează-te. Suntem trei prietene bune care au petrecut o dimineață minunată în piață, iar acum mergem acasă. Uşor şi încet. Fără mişcări bruşte.

Cu dezinvoltură, îşi făcură loc prin mulțimea din piață. Ca o umbră sub o apă strălucitoare, Anzatiul se strecură după ele. Nu conta faptul că încă nu le zărise. Avea mirosul Matei şi nu-i dădea drumul.

— La naiba, murmură Taria. Asta e exact ceea ce nu voiam să fac.

Asta însemna să se folosească de Forță pentru a-şi estompa prezența în mulțime. Ahsoka simți unduirile din jurul lor. Simți cum ființele din piață se mişcau în timp ce realitatea se răsucea, atât de uşor.

— Bine, spuse Taria. Acum, cât timp e distras.

În timp ce mulțimea se agita şi se învolbura, ca un banc de peşti bimi, speriat de o piatră aruncată, ele se strecurară din piața acoperită şi ieşiră în ploaie.

— Nu putea să mai întârzie zece minute? spuse Taria.

Mulțimea de afară se micşorase dramatic, alungată de ruperea de nori. Ahsoka riscă să arunce o privire în spatele lor. Nu mai era niciun semn de Anzati, dar încă îl putea simți în Forță, furios şi nesigur, cu o violență crudă care clocotea.

— Ce este? spuse Mata Fhernan. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Taria, cu un zâmbet liniştitor. Dar ar fi bine să ne grăbim. Arătă spre parcarea nu prea îndepărtată, dar nici suficient de aproape, cu mai multe niveluri. Vehiculul nostru este acolo.

Cu o mână pe mânerul sabiei şi cu cealaltă sub cotul Matei pentru a o ajuta, Ahsoka îşi înăbuşi orice urmă de alarmă în timp ce se îndreptau spre speeder.

Am distrus droizi de luptă şi super droizi de luptă, am pilotat nave de luptă şi STAP-uri. Am înfruntat acoliți Sith malefici – şi femei la fel – şi sunt ucenica lui Anakin Skywalker. Un Anzati nu se poate compara cu mine.

Dar chiar şi aşa, inima îi bătea ca o tobă.

— Cred că am scăpat de el, nu? o întrebă pe Taria, încercând să nu pară îngrijorată.

Taria căută în Forță.

— Nu chiar, murmură ea. Este încă acolo, deşi este mult în urma noastră şi cu siguranță confuz. Dar e mai bine decât nimic. Ca să fim în siguranță, să accelerăm ritmul. Aruncă o privire la bătrâna dintre ele. Îmi pare rău, Mata. Se va termina în curând. Îți promit.

Cu respirația tăiată, bătrâna aprobă din cap. Era în formă, pentru o femeie bătrână, dar graba lor îşi lua tributul.

Mulțimea crescuse din nou, iar noii sosiți ieşeau din parcare şi se îndreptau spre piață. Ahsoka lăsă să-i iasă un mic suspin de uşurare. Cu cât erau mai multe ființe, cu atât mai bine. Fiecare dintre ele însemna camuflaj.

— Hei, spuse Taria, uitându-se peste capul aplecat al Matei Fhernan când, în sfârşit, intrară în stație. Presupun că îți aminteşti unde am parcat?

Pentru o clipă teribilă, crezu că Maestra Damsin vorbea serios. Şi apoi apăru acel zâmbet răutăcios care se aprindea rapid.

— Nu e amuzant, Taria! icni Ahsoka. Chiar *nu e amuzant!*

— Oh, haide, dragă, gâfâi Mata Fhernan. Trebuie să recunoşti că a fost amuzant.

— Hei, spuse Taria, impresionată. Îmi place de tine.

Aproape şchiopătând acum, Mata Fhernan reuşi totuşi să zâmbească.

— Mă duci la fiica mea, dragă. Eu te *iubesc.*

Ajunseră în siguranță la un turbolift gol şi îl lăsară să le ducă până la al treilea nivel, unde le dădu din nou afară. Făcură o pauză.

— Simți ceva? întrebă Taria.

Ahsoka clătină din cap.

— Tu?

— Nu, până acum. Taria scană întregul al treilea nivel, încruntându-se în timp ce-şi croia drum printre toți ceilalți cumpărători care veneau şi plecau. Ploua din nou, abundent, apa pătrunzând înăuntru prin laturile deschise ale stației. Cred că suntem în regulă. Să mergem.

Ajunseră la vehiculul lor, îl eliberară cu cipul de identificare şi se înghesuiră înăuntru.

— Pe bancheta din spate, Mata, spuse Taria, aruncând geanta de cumpărături a bătrânei pe podea. Şi întinde-te.

— Eşti foarte autoritară, dragă, se plânse Mata, făcând ce i s-a spus.

— Ştiu. Îmi pare rău. Şi mă numesc Taria, nu *dragă.* Eşti gata? Da? Să mergem. În timp ce scotea vehiculul din parcare, Taria îi activă scuturile. Aş fi vrut să fie blindat, murmură ea. Totuşi, ar trebui să fim în regulă.

Ahsoka aprobă din cap, cu inima bătându-i cu putere, şi cu sabia în mână.

— Da. Ar trebui să fim.

Şi aşa fu, până când ajunseră la ultima secțiune a rampei de ieşire – unde totul merse prost. Singurul lor avertisment fu un țipăt în Forță, cu o jumătate de bătaie de inimă înainte ca Anzatiul să atace.

— Țineți-vă bine! strigă Taria, frânând brusc în timp ce atacatorul sărea uşor de la nivelul de sus pe rampa de ieşire, chiar în fața lor.

Purta două lansatoare de grenade de şoc grele şi trase cu ele când ateriză. O salvă rată şi aruncă în aer micul speeder din spatele lor. Moartea şoferului său străluci scurt şi puternic în Forță. Cealaltă încărcătură atinse partea laterală a vehiculului lor, ricoşă în zidul de susținere din apropiere şi erupse în jeturi de flăcări

purpurii. Cu sistemele copleşite, scutul vehiculului cedă.

— *Ahsoka!* spuse Taria, cu o singură privire arzătoare. În viață, îți aminteşti? Respectă planul! Mata, rămâi unde eşti. Să nu îndrăzneşti să te mişti. Ahsoka?

În perfectă armonie, săriră din vehicul, cu săbiile aprinzându-se în timp ce se avântau în aer. Era fum şi flăcări, şi țipete, şi claxoane, şi picioare alergând. Haos şi nebunie. Cufundată în lumea aspră a luptei, Ahsoka fu puțin conştientă de Taria care lupta alături de ea, o flacără strălucitoare de aur cafeniu în Forță.

În viață. În viață. Dacă ajungem să-l înfruntăm, planul este să-l prindem viu.

Anzatiul era sensibil la Forță, dar nu fusese antrenat. Lucra din instinct şi după ani de practică sângeroasă. Cu o viteză feroce şi puternic înarmat, trase din nou şi din nou până când în jurul lor fu atât de mult fum şi foc încât era greu de respirat sau de văzut. Dar chiar şi aşa îl învingeau, îi deviau grenadele letale, îi stingeau foamea furioasă de moarte cu partea luminoasă a Forței.

— *Ahsoka!* strigă Taria din nou. Pregăteşte-te!

Ce? Să mă pregătesc? Ce a făcut... Şi apoi *văzu*, Forța îi arătă, aşa cum îi arăta lui Anakin lucruri tot timpul şi ei doar din când în când. Văzu fracțiunea de secundă în care lupta lor disperată se putea schimba. *Da. Acum.* Săltând înainte şi traversând, atrase focul nerăbdător al Anzatiului, sabia ei fiind un vârtej neclar, conceput pentru a speria şi a apăra. Şi în acel mic moment de nesiguranță, Taria îşi coborî garda şi sări direct spre el. Folosindu-se de Forță pentru a-i smulge lansatoarele de grenade din mâini, îl răsturnă cu capul în jos pentru a-l lovi cu spatele de rampa de ferrocretă cu o finalitate brutală. Anzatiul îşi strigă durerea doar o dată, apoi tăcu.

Nu îi dădură nicio şansă să-şi revină, Taria sări din nou, îşi înfipse piciorul drept în pieptul lui bombat şi îndreptă vârful sabiei verzi spre gâtul lui gol. Pielea lui cenuşie pălise din cauza şocului; filamentele de pe obraz erau desfăcute şi zăceau fără vlagă pe umerii lui. Ochii îi erau deschişi, iar buzele îi erau dezgolite într-un mârâit.

Tremurând, Ahsoka trase mari guri de aer murdar şi împuțit în plămâni şi se uită la Taria, care gâfâia la fel de tare – chiar dacă rânjea.

— *La naiba*, Padawan. Eşti foarte *bună!*

Ahsoka îi răspunse cu un zâmbet.

— Nici tu nu eşti chiar aşa de înceată, Maestră, răspunse ea. Cred că...

— Ce? spuse Taria. Apoi se opri şi îşi trecu dosul mâinii pe față. Sângele roşu aprins care i se scurgea din nas şi din ochi îi mânji pielea, amestecându-se cu fumul şi sudoarea din timpul luptei.

Ahsoka înghiți în sec.

— Taria?

— Nu e nimic, răbufni Taria. Las-o baltă. Nu e treaba ta.

Nu e treaba ei? Dar...

— Hei, Mata! Taria se uită pe lângă ea, înapoi la speederul lor. Mata, eşti în regulă?

— Da, dragă, veni răspunsul tremurat al Matei Fhernan, abia auzindu-se peste țipătul sirenelor care se apropiau şi peste vacarmul spectatorilor şocați care se agitau în dezordine. Era încă ascunsă în interiorul speederului. Sunt în regulă. Dar voi?

— Suntem bine, Mata! Aşteaptă. Vom porni la drum în curând.

— În regulă, spuse Mata Fhernan. Dar grăbeşte-te. Vreau să-mi văd fiica.

Zâmbetul Tariei se estompă.

— Ştiu, Mata. O să o vezi în curând, îți promit.

— Taria...

— Nu, spuse Taria, ochii ei sclipind un avertisment. Nu este o minciună. Nu chiar. Cel puțin nu va fi, dacă putem face ceva.

La pământ, captiv, Anzatiul începu să râdă.

* * *

Bant'ena se trezi ghemuită pe canapeaua ei şi simți cinci degete grase şi umede strânse în jurul gâtului ei învinețit. Văzu o față umedă şi plată şi doi ochi fără pleoape, cu pupile ciudate, care o priveau.

Oh, nu. Oh, nu. Sper să fie un alt vis.

— Bine, draga mea, spuse Generalul, aproape torcând. Cred că ai ceva să-mi spui. Nu-i aşa?

Diminuase luminile după plecarea Jedilor, dar acum erau aprinse la maxim. Cu fereastra acoperită cu scândură, nu-şi putea da seama dacă era zi sau noapte. De cât timp dormea? Pierduse vreun apel al lui Anakin? La naiba, unde lăsase comunicatorul? Era la vedere, ca să-l găsească Durd?

— Tăcerea nu te va ajuta, Doctore! spuse Durd, sporindu-şi strânsoarea. Tăcerea este ultimul lucru din viața ta care te va ajuta. Dându-i drumul, îşi îndreptă corpul uriaş şi făcu un pas înapoi. Dacă ții să scapi cu pielea întreaga – dacă ții la bunăstarea celor pe care pretinzi că îi iubeşti – nu vei rămâne tăcută. M-am făcut înțeles?

Cu grijă, se ridică în şezut, fără să-şi ia ochii de la el. Atinse cu vârful degetelor gâtul care o ardea.

— Generale... Vocea îi era răguşită. O durea să vorbească. Era o minune că nu-i zdrobise laringele. Nu ştiu ce...

— Minciunile îți vor ucide familia şi prietenii mai repede decât tăcerea! răcni Durd. Şi apoi ridică comunicatorul, fluturându-l în fața ei brusc lipsită de sânge. De unde ai luat ăsta?

Simți că i se opreşte inima. Simți cum îi îngheață aerul în plămâni. Lacrimile de gheață îi încețoşară vederea. *S-a terminat.*

— Nu sunt o creatură proastă, spuse Durd, cu vocea îngroşată de furie. Sunt un personaj de *mare* valoare. Căutat de Republică şi prețuit de Contele Dooku. Credeai că nu-mi voi lua *măsuri de precauție,* draga mea? La insistențele mele, echipamentul de comunicații din acest complex este marcat şi se efectuează în mod regulat o verificare automată pentru a număra toate comunicatoarele. La ultima verificare s-a constatat că lipseau două comunicatoare din locația desemnată. Mişcă din nou comunicatorul. Aici este unul. Unde este celălalt?

— Nu ştiu, domnule General, spuse ea, cu buzele înțepenite şi reci. Şi asta nu era o minciună. Nu avea nicio idee unde se ascundeau Jedii. Vă jur. Nu ştiu unde este. Nu înțeleg nimic din toate astea. Nu ştiu cum a ajuns aici acel comunicator. Poate că l-a scăpat unul dintre droizii de luptă când îmi inspecta cabina.

Durd aruncă comunicatorul în ea şi începu să se plimbe între canapea şi dormitorul ei cu perdele.

— Mai am multe să-ți spun, Doctore. S-ar putea să crezi că vestea este un motiv de sărbătoare, dar îți promit că te înşeli.

Dacă i-ar fi cerut să-i spună, el ar fi câştigat. Ignorând comunicatorul aterizat

pe canapeaua de lângă ea, nu spuse nimic. Durd aşteptă. Şi aşteptă. Şi apoi cedă.

— Cu puțin timp în urmă, spuse el cu ură, cineva a salvat-o pe mama ta.

Asta fu cât pe ce să o omoare, dar îşi păstră fața albă. *Anakin. Oh, Anakin. Te-ai ținut de cuvânt.*

— Nu înțeleg.

— Oh, draga mea, ba cred că da, spuse Durd, amenințarea curgând din el ca o duhoare de mlaştină. Şi mă aştept să *mori* de nerăbdare să ştii de unde ştiu că mama ta este salvată. Ei bine, din moment ce nu vreau să mori – cel puțin nu încă – îți voi satisface curiozitatea letală. Anzatiul care o supraveghea mi-a spus. Am avut o înțelegere. *Precauții*, înțelegi? Mi-a trimis un semnal ca să mă anunțe că a eşuat.

Mata. Mata este în siguranță. Indiferent ce se mai întâmplă, nenorocitul ăsta nu-i mai poate face rău.

— Mă tem că nu ştiu mai mult decât atât, adăugă Durd. Dar ți-ai face un mic bine dacă m-ai lămuri.

Mama mea a fost actriță. Eu sunt fiica ei. Pot să-l păcălesc pe prostul ăsta gras.

— Nu vă voi minți, domnule General, spuse ea, întâlnindu-i privirea furioasă. Sunt foarte bucuroasă că mama mea este în siguranță. Dar *nu ştiu* cine a salvat-o şi *nici* de ce. Cum aş putea să ştiu asta? Sunt prizoniera dumneavoastră. Şi chiar dacă aş fi furat acel comunicator, ceea ce nu am făcut, nu este suficient de puternic pentru a ajunge la cineva din afara planetei. Nu puteam aranja salvarea mamei mele, oricât de mult aş fi vrut.

Durd nu o înjură şi nici nu o lovi. În schimb, scoase un holotransmițător compact din buzunar şi îl echilibră în palmă. Aprinzându-l cu degetul mare, apăsă o secvență codificată de butoane de la baza acestuia. O clipă mai târziu, o mică holoimagine tresări la vedere. Era prietenul ei de joacă din copilărie, Samsam. Se plimba cu planorul motorizat pe malul lacului Radu din Corellia. Era în zori acolo, momentul lui preferat al zilei. Ea ştia că era un lac pentru că în spatele lui se afla Farul Radu. L-ar fi recunoscut oriunde. Şi ştia că era Samsam pentru că şi pe el *l-ar fi* recunoscut oriunde. Întotdeauna purta un costum galben aprins.

Samsam. Oh, Samsam.

Tot fără să vorbească, Durd apăsă a doua oară pe panoul de comunicații al emițătorului. Nu se întâmplă nimic. Samsam continuă să planeze.

— Ce-ai făcut? Nu-şi putea lua ochii de la acea siluetă galbenă care aluneca, fără griji şi râzând în timp ce călărea vântul sălbatic. *Ce-ai făcut?*

Urmă un bâzâit ascuțit. În loc să răspundă la întrebarea ei, Durd răspunse la un comunicator pe care îl scoase din buzunar.

— Da? O voce metalică bâzâi. Ea nu putu desluşi cuvintele, dar fața lui Durd se înroşi cu o furie şi mai înăbuşitoare. Înțeleg. Repară-le.

Samsam încă aluneca. Înspăimântată de ceea ce ar putea însemna apelul de pe comunicator, îşi hrăni totuşi privirea flămândă cu prietenul ei. *E în regulă. E în regulă. Durd încearcă doar să mă sperie. Samsam e în regulă, este...*

Între clipiri, pieptul galben strălucitor al costumului de planorism al lui Samsam se înroşi, apoi el căzu de pe cerul zorilor. Cădea leneş, ca o frunză de toamnă dintr-un copac. Jos... jos... jos... căzând tot mai jos. Într-o linişte deplină, căzu în lac şi se scufundă sub suprafața sa agitată.

Vag, prin furtuna de gheață care se dezlănțuia în capul ei, îl auzi pe Durd râzând.

— A fost o minciună. Nu-şi putea recunoaşte propria voce. Nu a fost adevărat.

Încerci să mă păcăleşti. Te-ai prefăcut. Samsam nu e mort.

Durd râse din nou, încântat.

— Poți să crezi asta dacă vrei, draga mea. Te înşeli, dar poți să o crezi. Şi poți continua să o crezi în timp ce eu ordon moartea unei alte persoane pe care o iubeşti. Sau şi mai bine... Zâmbi, larg. Ce-ar fi să *te las pe tine* să alegi următoarea victimă?

Ar fi vrut să poată plânge, ar fi vrut să plângă, dar furtuna de gheață îi înghețase lacrimile.

— Nu.

— Doctore, nu mai are rost să jucăm acest joc, spuse Durd, furia lui criminală transformându-se în ceva mai rău: în bucurie jubiliară. Cineva a şters mai multe secțiuni din înregistrările de securitate. Imagini din laboratorul tău. Din această cameră. De pe câteva coridoare. Ştergerea a fost făcută cu iscusință. Ar putea fi o defecțiune – pare a fi o defecțiune – dar amândoi ştim că nu e adevărat. Spune-mi cine a făcut-o. Spune-mi cine te ajută.

— Nu mă ajută nimeni, spuse ea cu tristețe. *Samsam.* Ați făcut o greşeală.

— Oh, draga mea, spuse Generalul. Unul dintre noi a făcut în mod sigur una.

Aduse unicul scaun din bucătărie şi îl aşeză în fața ei. Apoi introduse un nou cod în holotransmițătorul compact şi îl puse pe scaun. Nimic. Apoi, aerul pâlpâi, se formă o imagine şi ea îşi privi nepoții jucându-se în parc. Încetă să mai respire.

— Cine te ajută, Doctore? întrebă Neimoidianul, atât de blând, ca şi cum ar fi fost îngrijorat de starea ei de sănătate.

Ea clătină din cap.

— Nu, răcni ea. Nu, nu poți face asta. Sunt *copii.* Sunt practic nişte *bebeluşi. Nu poți să faci asta.*

— Pentru mine nu sunt copii, spuse Durd, indiferent. Doar saci de sânge micuți şi agitați. Asta e tot.

Samsam alunecând. Samsam căzând prin aer. Nepoții ei râdeau. Irek, cel mai mare, stătea pe capul lui Tam. Acum îi cădeau lacrimi de gheață. Îi înghețau fața. Inima ei era o bucată de gheață, care îi îngheța sângele. O singură bătaie şi se spărgea.

Trebuie să o fac. Trebuie să o fac. Nu am de ales.

— Jedi, spuse ea, cu degetele încleştate în poală. Jedii mă ajută.

Fața umedă a lui Durd prinse o culoare bolnăvicioasă.

— *Jedi?* răcni el. Sunt *Jedi* aici? Cum m-au găsit? Eu am protecție de la Contele Dooku, am primit garanție că gunoaiele alea nu-mi vor simți prezența.

Ea înghiți în sec. *Despre ce vorbeşte?*

— Poate că protecția ta a încetat să mai funcționeze, domnule General. Dacă aş putea să mă uit la ea...

— Am dat-o jos, răbufni el. Îmi rănea pielea. Îşi apăsă palmele pe obrajii lui graşi. Mâinile îi tremurau. *Cum m-au găsit?*

— Nu ştiu.

Durd explodă de furie. Ea nu încercă să se apere în timp ce o pălmuia, o zgâria şi o lovea. O târî pe podea de păr şi o lovi pe spate şi pe burtă şi o scuipă în față. Ea nu făcu nimic pentru a-l opri, doar închise ochii şi îl lăsă să o rănească, dorindu-şi ca el să cedeze complet şi să-i rupă gâtul.

— Tu ai făcut asta, nu-i aşa? țipă el. Când erai în afara lumii. Ai contactat Templul Jedi pentru ajutor. Câți au venit să mă distrugă, doctore? *Câți?*

Pe jumătate orbită de durere, se ghemui pe o parte şi se uită fix la el. Simțea

cum îi curge sângele pe bărbie.

— Doi.

— Doar doi? Eşti sigură de asta?

Ea aprobă din cap.

— Da. Jur. Doi.

El păşi prin cameră, cu brațele fluturând.

— *Jedi.* Au pus mâinile lor murdare pe mine o dată. Nu mă vor mai prinde din nou. Contele nu mă va ierta niciodată dacă mă vor prinde din nou. Se întoarse şi se repezi la ea. Se apropie cu pumnii fluturând. I-ai lăsat pe *Jedi* să intre aici? Ar trebui să-i omor pe toți! Pe fratele tău şi pe sora ta şi pe urmaşii lor împuțiți şi pe micii tăi prieteni. Vreau să te aud *țipând*, Doctore! Vreau să te văd cum îți sfâşii carnea de pe față când te va *înnebuni* durerea! *Jedi?* Unde sunt acum? Paraziții ăia încă sunt aici? În complex?

— Nu, şopti ea. Au plecat.

— Nu te cred! strigă el şi se întoarse spre holotransmițător.

Ea se năpusti asupra lui, frenetică.

— Este adevărat! Au plecat! Jur pe viața mea!

— Nu, spuse Durd, arătând spre frumoşii ei nepoți. Juri pe viața *lor.* Dar eu cred că *minți.*

Din nou, degetele lui se prinseră în părul ei. Capul ei fu tras înapoi atât de mult şi atât de tare încât ea crezu că îi va rupe gâtul. Şi acum nu mai voia să o facă.

— *Nu, nu, nu!* bolborosi ea, încercând să-i smulgă degetele. Te rog, nu, mă răneşti! Nu mă răni şi te voi ajuta. Nu le face rău şi ți-i voi da pe Jedi, îți jur!

Aplecându-se în jos, îi suflă în față respirația viciată.

— Cum?

— O să mă sune. Pe acel comunicator pe care l-ai găsit. L-au luat pe celălalt cu ei.

— *Minți!* strigă el – dar voia să o creadă.

Putea să vadă în ochii lui răbufnind nevoia de a o crede. Ura lui pentru ea era depăşită doar de frica de Contele Dooku.

— Nu mint, spuse ea, cu lacrimi de durere curgându-i pe obraji. Ți-i voi da. Voi testa arma pe ei. Voi face tot ce vrei.

Speranța şi lăcomia îi străluciră în ochi.

— Tot ce vreau?

— Da. Mi-i arătați în fiecare zi pe cei dragi mie, domnule General. Mi-i arăți ca să văd că nu e un truc şi că sunt în viață şi că nu le-ai făcut rău. Arată-mi asta şi te vei răzbuna pe Jedi şi vei câştiga încrederea pentru totdeauna a Contelui Dooku.

Se uita la ea cu lăcomie, cu gura căscată şi cu pielea umedă de avariție. Desprinzându-şi degetele, dădu drumul părului ei.

— Dacă minți, draga mea – dacă e o şmecherie – o să-i aduc aici pe micuții ăia roz şi apoi o să te îndop cu țipetele lor.

— Fără minciuni, domnule General, şopti ea, înecându-se. Fără trucuri.

Durd se uita în continuare la ea. Dorind cu disperare să creadă în promisiunile ei. Dar se temea cu disperare că era o capcană.

— Avem o înțelegere, domnule General?

Durd aprobă din cap, urând-o.

— Ne-am înțeles.

— Bine, spuse ea, şi se prăbuşi cu fața în jos pe podea.

Jedii au spus că îmi vor proteja familia şi prietenii, dar Samsam e mort. Deci ori au mințit, ori au dat greş. Oricum ar fi, nu pot avea încredere în ei. Eu sunt singura speranță a celor dragi mie. Lasă galaxia să se salveze singură. Eu voi salva pe cine pot.

* * *

— Îmi pare rău, spuse Anakin, în timp ce burta goală îi răsuna din nou. Nu mă pot opri.

Obi-Wan se uită la el.

— Încearcă să mai bei nişte apă.

— Nu, mulțumesc. Apa de la robinetul Lanteeban are gust de nămol de baltă, spuse Anakin, părând morocănos. Ar fi trebuit să aducem cu noi câteva din pachetele de mâncare ale Bant'enei. Adică, ea ni le-a oferit. Nu ar fi fost un furt.

— Şi cum le-am fi transportat? Scutură din cap, oftând. Vom fi bine, Anakin. Ştii foarte bine că un Jedi poate funcționa fără mâncare pentru perioade îndelungate.

— Ei bine, da, ştiu că *putem,* murmură Anakin. Doar că nu vreau. Mormăind, se târî puțin sub tejgheaua din față. Eşti *sigur* că nu sunt biscuiți aici? *Mi-e foame.*

Temperamentul lui Obi-Wan se agită.

— Anakin, ce anume speri să obții? Crezi cumva că în cele cinci minute care au trecut de când m-ai întrebat ultima dată dacă sunt sigur că nu sunt biscuiți, au apărut cumva în mod miraculos?

— Ei bine, spuse Anakin, agățându-se de un fir de păr. Nu se ştie niciodată. Ar fi putut s-o facă. Nenorocitul acela de Durd s-a manifestat în mod miraculos. În plus, mă plâng cu un motiv. Trebuie să ne alimentăm, Obi-Wan. Să te descurci cu trei îmbucături la fiecare două zile e o trăsătură de supraviețuire. Avem nevoie de ceva mai mult decât să supraviețuim. Deşi, asta cam e în capul listei.

În mod enervant, fostul său ucenic avea dreptate. În următoarea zi sau cam aşa ceva, aveau să fie supuşi unor mari solicitări. Fără îndoială că vor folosi Forța nu numai pentru a avea acces la complexul lui Durd pentru a doua oară, ci şi pentru a scăpa de acolo şi apoi pentru a scăpa de pe Lanteeb cea controlată de Separatişti. Iar folosirea extensivă a Forței necesita rezerve fizice mari – care necesitau hrană adecvată.

— Ştiu, spuse el, şi se mişcă puțin, înțepenit sub biroul său. Dar vom fi bine.

Dincolo de limitele magazinului de electronice închis cu scânduri, începea o nouă zi. Acum se auzea traficul terestru şi navele ieşind în trombă din portul spațial. În curând avea să fie şi trafic pietonal, şi mai multe patrule de droizi de luptă. Trebuiau să rămână complet tăcuți. Un sunet greşit putea duce la descoperire şi la moarte.

Neliniştit, Anakin se târî de sub tejghea şi sări în picioare.

— Aruncă-mi comunicatorul. Vreau să iau legătura cu Bant'ena.

— Nu e nimic nou de spus, Anakin.

Anakin se încruntă.

— Îi putem spune că nu a fost uitată.

— Îi voi spune eu, zise el şi activă legătura. Doctore Fhernan. Doctore Fhernan, sunteți acolo?

— Da, Maestre Kenobi. Sunt aici. Ce se întâmplă?

În loc să răspundă imediat, el îşi luă o clipă pentru a o citi, cât de bine putea. Simți tensiune. Frică. Un nivel sporit de anxietate. Desigur, trăia de ceva vreme cu un stres intolerabil.

— Este mai bine să nu dezvolt, Doctore, spuse el, prudent ca de obicei. Spre deosebire de Anakin, încă nu era pregătit să aibă încredere deplină în femeie. Evenimentele sunt în mişcare. Tot ce trebuie să faci este să te ții bine – şi să nu mai lucrezi la Proiect, dacă poți. Spune-i lui Durd…

— Nu este nevoie. S-a dus să se întâlnească cu Dooku. Dar se va întoarce mâine. Poți să mă scoți de aici la noapte? Vom fi doar eu şi droizii. S-ar putea să nu mai avem altă şansă. Şi mi-e teamă, Maestre Kenobi. Cred că Durd regretă decizia de a mă ține în viață.

Şi asta explica frica şi anxietatea ei crescută. Îi aruncă o privire lui Anakin, care aprobă din cap, cu o expresie fioroasă.

— Da, Doctore. O putem face. Deşi este corect să te avertizăm că s-ar putea să nu avem un raport complet despre starea celor dragi ție.

— Ai spus că vor fi în siguranță, Maestre Kenobi. Eşti Jedi. Am încredere în cuvântul tău.

— Crezi că există vreo şansă ca Durd să se fi răzgândit şi să fi luat formula armei biologice cu el la Dooku?

— Nu, spuse Doctorul Fhernan. I-am spus că am găsit o instabilitate în secvența moleculei primare înlănțuite. A fost foarte supărat. El… el… Vocea ei se întrerupse. M-a bătut din nou. Te rog, Maestre Kenobi. Te rog, scoate-mă de aici.

Cu un blestem înăbuşit, Anakin folosi Forța pentru a smulge comunicatorul din mâna lui.

— O vom face, Bant'ena. Vom fi acolo după lăsarea întunericului. Fii pregătită. Ține-te bine. Poți să rezişti? E aproape gata.

— *Da,* şopti ea. Părea pe punctul de a plânge. *Dar nu pentru mult timp.*

— Nu va mai dura mult timp, promit. Vom termina totul în seara asta.

În timp ce Anakin deconecta legătura, Obi-Wan ridică o sprânceană la el.

— A smulge este nepoliticos.

Ignorându-l, Anakin îi aruncă înapoi comunicatorul.

— Încă speram să existe o cale de a-l lua pe Durd acasă cu noi.

— Şi eu, recunoscu el. Va trebui să o facem la următoarea noastră misiune.

Anakin rânji cu ferocitate.

— Sună ca un plan bun.

— Acum propun să dormim câteva ore. Să ne conservăm energia. Putem contacta din nou Templul mai târziu, înainte să mergem să o recuperăm pe Doctorul Fhernan.

— Să dorm? Anakin gemu. Cum te aştepți să dorm când mor de foame? Eşti *sigur* că nu sunt biscuiți… Hei! Nu face asta.

Ultimele cuvinte ieşiră înăbuşite, pentru că Obi-Wan se folosise de Forță pentru a lipi pe fața lui Anakin o foaie flimsi de factură veche.

— Taci, şopti el cu severitate. Înainte să ne audă cineva.

Şi după ce reuşi să spună ultimul cuvânt, de data asta se rostogoli pe o parte – şi invocă somnul.

* * *

Ziua Lanteebană lungă se târî insuportabil de lent. Deşi încercară să doarmă, odihna adevărată se dovedi a fi greu de găsit. Conştienţi de poziţia lor precară, se tot trezeau, alertaţi de patrulele droizilor de luptă care treceau pe lângă ei sau de bubuitul propulsoarelor navelor care plecau. Nu îi ajută nici faptul că le era foame. O coliziune de maşini terestre chiar lângă ascunzătoarea lor îi făcu să transpire. Şoferii începură să se certe, vocile ridicate atrăgând o atenţie nedorită. Apoi interveniră în altercaţie droizii MagnaGuard ai portului spaţial. La scurt timp după aceea auziră focuri de armă şi ţipete – şi apoi linişte, străbătută de plânsul sălbatic al unei femei. O ultimă rundă de focuri de blaster reduse totul la tăcere.

— Acelaşi lucru se întâmplă peste tot, să ştii, spuse Anakin cu voce joasă, după ce droizii se îndepărtară şi putură vorbi în siguranţă. Peste tot unde Separatiştii au pus stăpânire, lumea moare.

— Da, aşa este, spuse Obi-Wan, la fel de liniştit.

Se ţinea în frâu. Da, era îndurerat pentru femeia aceea necunoscută şi pentru cei trei bărbaţi care muriseră şi ei – care fuseseră ucişi. Un Jedi putea simţi durere… dar Jedii nu se pierdeau în durere. Asta era diferenţa.

— Dar trebuie să-ţi aminteşti, Anakin, că trebuie să existe o consolare în a şti că salvăm multe fiinţe. Doar că… ştii la fel de bine ca şi mine că nu putem salva pe toată lumea. Pentru liniştea ta, aş vrea să găseşti o cale de a accepta asta.

Simţirea unei morţi prin intermediul Forţei nu era niciodată plăcută. Neliniştit şi plin de resentimente, Anakin închise ochii.

— Cum poţi să-mi ceri să accept? Mandatul nostru este justiţia, Obi-Wan. Ceea ce se întâmplă acum e vina noastră. Noi suntem de vină pentru că lucrurile merg rău.

— Nu e adevărat, Anakin, protestă el, şocat. Jedii nu sunt responsabili pentru trecerea lui Dooku de partea întunecată. El a ales…

Ochii lui Anakin se deschiseră brusc.

— Nu vorbesc despre Dooku! Vorbesc despre modul în care Jedii pretind că îi apără pe cei care nu se pot apăra singuri şi totuşi lasă atât de multe fiinţe fără apărare la mila gangsterilor şi a negustorilor de sclavi, a foametei şi a sărăciei.

— Nu noi facem asta, Anakin, spuse el obosit. Ci Republica. Este politică. Jedii nu se implică în politică. Ştii şi tu asta.

— Atunci poate că ar trebui să o facem, replică Anakin. Poate că dacă politicienii nu fac ceea ce trebuie făcut, ar trebui să o facem *noi.* Pentru că cineva trebuie să o facă. Te întrebi de ce lumea crede minciunile pe care le spun Dooku şi ai lui? Pentru că este disperată. Republica i-a abandonat – sau nu i-a păsat niciodată de cei mărunţi. Până la urmă, e acelaşi lucru. Cei bogaţi rămân bogaţi şi se asigură că cei săraci vor rămâne în mizerie şi ignoranţi.

Obi-Wan îşi înăbuşi un oftat. *Oh, Anakin.* Era vorba despre copilăria lui. Din nou. Despre amprentele de neşters pe care sclavia le lăsase pe sufletul şi psihicul lui.

Qui-Gon, nu te-ai oprit niciodată să te gândeşti la asta? Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că daunele ar putea fi prea adânci?

— Anakin…

Anakin îi aruncă o privire frustrată.

— Ştiu că tu crezi că înţelegi. Ştiu că *vrei* să înţelegi. Dar dacă nu ai trăit-o, Obi-Wan, nu poţi. Şi nu vei putea niciodată.

Chiar nu ar trebui să vorbească. Chiar dacă îşi ţineau vocile joase, aproape până la şoaptă, era periculos. Dar dacă închidea conversaţia acum, dacă refuza să

asculte ce avea de spus Anakin, ar fi adunat pagube peste pagube. Iar acesta nu era momentul să fie în dezacord. Nu cu atâtea lucruri depinzând de ei.

Un alt transportor ieşi din portul spaţial. Ferestrele magazinului, închise cu scânduri, se zgâlţâiră. Biroul de deasupra capului său vibră, iar tejgheaua sub care stătea Anakin se cutremură. O grămadă de fleacuri căzură pe podea, ridicând praful. Obi-Wan îşi înăbuşi un strănut în cot.

— Anakin, spuse el, când putu să aibă din nou încredere să vorbească, nu am spus niciodată că Republica este perfectă. Nu este. Dar Senatul…

— Senatul este corupt, declară Anakin. Este corupt de ani de zile, cu mult înainte de blocada Federaţiei Comerciale asupra lui Naboo. Ştii asta, Obi-Wan. Mi-ai ţinut lecţii despre pericolul reprezentat de politicieni încă de când ne-am întâlnit.

— Este adevărat, recunoscu el. Dar speranţa nu este chiar pierdută. Bail nu este corupt. Nici Padme nu este.

Pentru prima dată, simpla menţionare a numelui ei nu provocă nicio reacţie.

— Şi nici Palpatine nu este! replică Anakin cu înflăcărare. Dar asta înseamnă trei politicieni din mai multe mii. Şi, în loc ca Jedii să le ţină piept, noi îi acceptăm. Le îndeplinim ordinele. Îi sprijinim în timp ce guvernele lor îi exploatează pe cei slabi şi neajutoraţi. Cum poţi să-mi spui că asta e corect?

Cu un efort, Obi-Wan îşi păstră cumpătul.

— N-am spus niciodată că e bine, Anakin. Am deplâns acest lucru. Dar în acest moment, oricât de imperfectă ar fi, Republica Galactică este cel mai bun sistem pe care îl avem. Este singurul sistem pe care îl avem. Şi este mai bun decât o dictatură – ceea ce urmăreşte Dooku şi ceea ce noi încercăm să împiedicăm. Dacă eşti atât de îngrijorat de nedreptatea galactică, prietene, îţi sugerez să vorbeşti cu *prietenul* tău Palpatine. El este Cancelarul Suprem, la urma urmei. Probabil că e interesat să păstreze Republica.

Anakin se holbă la el, neîncrezător.

— Nu crezi că *ştie că* Senatul e putred? Obi-Wan, *ştie*. Ştie mai bine decât oricine. Vede asta zi de zi. Şi dacă ar putea să-l repare, ar face-o, dar nu poate, pentru că sunt prea mulţi Senatori cărora le plac lucrurile aşa cum sunt. Dacă ar avea mai mult control asupra lor, ar putea repara ceea ce nu e în regulă. Ar face-o. Dar atunci cei ca tine ar spune că este doar un politician tipic, care acaparează puterea de dragul ei. Aşa că spune-mi tu, Obi-Wan. Care este răspunsul?

— Nu ştiu, Anakin, spuse el, brusc atât de obosit şi de abătut. Tot ce pot să-ţi spun este că nu vom rezolva problema în timp ce stăm ascunşi în acest magazin de electronice abandonat, ferindu-ne de droizii de luptă, de droizii MagnaGuard şi de forţele Separatiştilor. Aşa că hai să ne concentrăm pe ceea ce *putem* face, bine? Şi anume să-i oprim pe Lok Durd şi Dooku să ucidă nenumăraţi nevinovaţi cu noua lor armă murdară.

— Îmi pare rău, murmură Anakin, contrariat. Ştiu că sună ca şi cum aş crede că nu-ţi pasă. Nu cred asta. Chiar nu cred.

Şi dacă o va spune de mai multe ori, va ajunge să creadă asta?

Dar nu era corect. Anakin nu se înşelase în întregime în privinţa lui. Nu fusese niciodată sclav. Nu fusese niciodată bătut pentru că făcuse o greşeală. Nu se târâse niciodată înfometat sub pături murdare şi nu adormise cu lacrimile mamei sale pe obraji. Nu-şi amintea de mama sa. Fusese crescut în Templu, în siguranţă şi iubit.

Am compasiune. Am empatie. Ceea ce nu am sunt cicatricele.

— Vezi dacă poţi adormi din nou, Anakin, spuse el încet. Estimez patru ore,

sau mai puțin, până la apusul soarelui. Atunci vom încerca să contactăm din nou Templul.

Anakin aprobă din cap.

— Cât de târziu vrei să ne întoarcem la complexul lui Durd?

— Cât de târziu putem. Separatiştii cred că starea de asediu funcționează. Ar trebui să profităm de mulțumirea lor.

— Bine, spuse Anakin, şi îşi dădu ochii peste cap. Să fie mai mult somn. Şi, cu puțin noroc, voi visa biscuiți.

Capitolul 20

— Ahsoka.

Tresărind din somn, Ahsoka alunecă de pe scaunul moale şi se ridică în picioare.

— Taria... adică, Maestră Damsin. Arăţi mai bine.

Maestra Damsin aruncă o privire rapidă în anticamera uşor luminată a Sălii de Vindecare.

— Suntem singure. Taria e bine.

— În regulă. Taria, zise ea, simţind o undă caldă de plăcere în ciuda diverselor ei griji. Te simţi mai bine?

Taria strâmbă din nas.

— Mai bine ca niciodată. Uite... Ahsoka...

— Nu. Nu trebuie să explici. Nu e treaba mea.

— Adevărat, nu este, spuse Taria. Dar ştiu că eşti curioasă. Ţi-e foame şi ţie?

Dacă îi era foame? Era flămândă.

— Aş putea mânca.

— Şi eu aş putea. Taria făcu un pas înapoi. Haide.

— Vrei să spui că Maestra Vokara Che nu te ţine aici?

— Crede-mă, Ahsoka, nicio turmă de bantha sălbatice nu m-ar putea ţine aici, zise Taria, dându-se înapoi un pas. Nu-ţi face griji. Mi s-a dat undă verde, îţi promit.

Nu chiar neîncrezătoare, ci doar îndoindu-se puţin, îşi muşcă buza. Pe drumul spre casă, spre Coruscant, cu misiunea îndeplinită, Taria mai sângerase puţin şi avusese dureri evidente.

— Eşti sigură?

Taria îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt sigură. Nu te mai agita, *bătrânico*. O singură Vokara Che în viaţa mea este de ajuns.

Ahsoka îşi dădu seama atunci că Maestra Jedi o tachina, glumind cu ea aşa cum glumeau *Skyguy* şi Maestrul Kenobi unul cu altul pentru că erau prieteni.

Asta înseamnă că eu şi Taria suntem prietene? Aşa de uşor se întâmplă? După felul în care Taria îi zâmbea, se părea că răspunsul era da. *Uau.*

Se îndreptară spre cea mai apropiată sală de mese într-o linişte plăcută. Se părea că vestea despre isprăvile lor de pe Corellia încă nu se răspândise – nu era nimic mai mult decât o simplă prietenie în niciunul dintre saluturile şi zâmbetele pe care le primeau de la ceilalţi Jedi pe care îi întâlniră pe drum.

— Deci, spuse Taria, după ce se aşezară într-un separeu privat cu boluri de supă de fasole aburindă şi pâine proaspătă şi crocantă. Aerul din sala de mese era cald şi parfumat de la mâncarea bună. Conversaţiile împrăştiate şi vesele ofereau un fundal sonor. Ca să scurtez povestea, Ahsoka, se numeşte sindromul Borotavi. Nu este contagios, dar este mortal. În cele din urmă.

Ahsoka simţi că i se usucă gura. Mortal? *Dar e atât de tânără şi puternică şi uimitoare. Atât de vie.*

— Cum s-a întâmplat?

— Am mâncat un tip greşit de crustacee pe Pamina Prime. Cu un zâmbet ironic, Taria amestecă un vârf de cuțit de sare în supa ei. Se pare că molusca cu cochilie albastră şi dungă *verde* este cea de care trebuie să te fereşti. Moluştele albastre cu dungi *negre* le poți mânca până explodezi. Se dădu în spate. Doar un mic sfat care să te ajute, dacă te vei afla vreodată pe Pamina Prime.

Nici măcar nu auzise vreodată de acel loc.

— O să încerc să-mi amintesc, spuse ea. Dintr-o dată, nu-i mai era foame. Taria, eu…

— Să nu o spui. Să nu *îndrăzneşti*, răbufni Taria, cu fața firavă. Apoi suspină, uitându-se în altă parte. La naiba.

— Nu, spuse ea repede. Este în regulă. Nu vrei milă. Am înțeles asta. *Skyguy* – vreau să spun, Maestrul Skywalker – e la fel în legătură cu brațul lui. Ştii care. Cel pe care i l-a tăiat Dooku.

Taria îşi împinse lingura prin supă, apoi înghiți în cele din urmă o gură.

— Anakin e norocos să te aibă, Ahsoka. Te-ai descurcat de minune împotriva acelui Anzati nenorocit.

— Oh. Ruşinată acum, rupse pâinea pentru a lua miezul. Mi-am urmat doar antrenamentul. Adică, *sunt* norocoasă că *îl* am, Taria. Dacă l-ai putea vedea în luptă – sau chiar şi atunci când doar se antrenează cu Maestrul Kenobi – este…

— Ceva special, spuse Taria, aprobând din cap. Am auzit. Cred că acesta este motivul pentru care i se spune *Cel Ales*.

— Nu-i place să i se spună aşa, să ştii, spuse ea, coborându-şi vocea, pentru orice eventualitate. Nu spune niciodată asta, dar… ei bine, am simțit-o.

Taria mai luă o lingură de supă.

— Poți să-l învinovățeşti? Asta da apăsare în ceea ce priveşte aşteptările…

Înțelegerea instinctivă a noii sale prietene fu cea care îi dezlegă limba. Nu era *nimeni* altcineva cu care să poată vorbi despre asta.

— Mi-e atât de frică, murmură ea. Când vine vorba de lupta cu Separatiştii, *Skyguy* nu se teme de nimic. Se aruncă asupra lor de parcă ar fi indestructibil. Şi nu este. Simți un fior rece străbătând-o. Era cât pe ce să moară pe Maridun, să ştii.

Taria aprobă din cap.

— Am auzit şi eu asta. Aud o mulțime de lucruri, Ahsoka, chiar dacă zilele astea sunt blocată aici, în Templu. Lucruri cum ar fi că Anakin nu este singurul care crede că Separatiştii nu-l pot ucide. Şi după ce te-am văzut în acțiune… ei bine, trebuie să spun că zvonurile sunt adevărate.

Dintr-o dată deveni interesată de supa ei.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— *Vreau să spun,* zise Taria, că mi se pare că înveți mai mult de la Maestrul tău decât *doar câteva mişcări sofisticate de sabie*.

Ea ridică din umeri.

— Norocul îi ajută pe cei îndrăzneți.

— Poate că da, replică Taria, dar Forța nu este un permis de securitate pentru înşelat moartea, Ashoka. Ai grijă să nu fii atât de preocupată de Anakin încât să uiți să te îngrijorezi pentru tine. Ordinul are nevoie de Jedi tineri ca tine. Războiul ăsta are un tribut greu de plătit. Am pierdut deja prea mulți Jedi buni.

Nu ştia ce să spună, auzind asta. Nu era obişnuită cu laudele generoase – nu era stilul lui Anakin. Nu era stilul Jedilor. Atunci de ce…

— Moartea îmi oferă o perspectivă unică, spuse Taria, citindu-i cu uşurință

gândurile tulburi. Viața e prea scurtă ca să nu spui adevărul.

Ahsoka fu surprinsă de o durere ascuțită şi egoistă. *Tocmai am devenit prietene şi acum trebuie să o pierd? Urăsc asta. Nu e corect.* Şi apoi durerea fu înghițită de o ruşine fierbinte. *Cel puțin tu nu mori. Aşteaptă să mori şi apoi plânge-te că nu e corect.*

Taria înmuie pâinea în supa de fasole, o mestecă, apoi înghiți.

— Aşadar, în timp ce eu am fost agasată de Vokara Che – nu cred că ai auzit cum se descurcă Obi-Wan şi Anakin, oriunde s-ar afla?

Ahsoka clătină din cap.

— Niciun cuvânt. Nici măcar o şoaptă. Aş fi vrut să fiu destul de curajoasă să-l întreb pe Maestrul Yoda.

— Ha! zise Taria, amuzată. Mă îndoiesc că până şi *Skyguy* al tău este suficient de curajos pentru asta.

— Am încercat să văd cu ochii mei, mărturisi ea. În Forță. Dar tot ce am obținut a fost o durere de cap. Cred că mai am multe de învățat.

Împingându-şi castronul deoparte, Taria se încruntă.

— Nu te învinovăți, Ahsoka. Forța pe Coruscant este... tulbure. Am încercat şi eu şi nu pot vedea nimic.

Ahsoka încercă să zâmbească.

— Aş vrea să mă simt mai bine, dar nu e aşa. Chiar şi fără să văd prin Forță, Taria, eu... Îşi apăsă un pumn pe piept, unde inima îi bătea cu putere. Am o presimțire rea, aici. Ceva nu e în regulă. Cred că *Skyguy* e în pericol. Ei bine, un pericol mai mare decât cel în care se află de obicei, dacă asta are vreun sens.

— Oh, are sens, spuse Taria cu încrâncenare. Am aceeaşi presimțire proastă în legătură cu Obi-Wan. Şi din moment ce sunt împreună...

— Atunci ce ar trebui să facem? Ce *putem* face?

Taria ridică din umeri.

— Putem aştepta.

— Să aşteptăm? Ce?

— Să se risipească norii.

— Asta e *tot*?

— Cam aşa ceva, spuse Taria, cu un zâmbet întunecat şi amuzat. Doar dacă nu cumva vrei să fugi la Maestrul Yoda, până la urmă.

Nu, nu. Nu voia să facă asta. Îşi trase bărbia spre piept şi îşi încrucişă brațele.

— *Urăsc* să aştept, mormăi ea.

— Amândouă urâm, spuse Taria. Aşa că sugerez să ne ținem ocupate. Nu sunt încă pregătită pentru o partidă de antrenament cu sabia, dar dacă vrei pot să te urmăresc câteva runde cu telecomanda de antrenament şi să-ți dau câteva indicații. Ce zici de asta?

Ahsoka trebui să zâmbească.

— Sună grozav.

— Atunci hai s-o facem, spuse Taria şi alunecă din separeu. Ultima care ajunge la dojo trebuie să cumpere băuturile. Start!

* * *

Simțind apropierea nerăbdătoare a lui Ban-yaro, Yoda îşi ridică privirea din datapadul pe care îl citea. O clipă mai târziu, uşile din oțel transparent ale centrului de comunicații de înaltă securitate al Templului se deschiseră şi şeful de comunicații

i se alătură.

— Maestre Yoda. Este Obi-Wan.

— Excelent, spuse Yoda, lăsând datapadul în buzunarul lateral al scaunului său plutitor.

În speranța că va primi din nou veşti de la Obi-Wan, ştiind că timpul era scurt, alesese să petreacă noaptea în centrul de comunicații, astfel încât, dacă cei doi Jedi de pe Lanteeb contactau Templul, să nu fie nevoiți să aştepte până când era chemat.

— Pot să vorbesc cu el acum?

— Semnalul a venit pe un alt releu de data aceasta, spuse Ban-yaro. Îl voi face să ajungă la tine într-o clipă.

— Mulțumesc, spuse Yoda şi îşi îndreptă scaunul spre cea mai apropiată consolă de comunicații. Când, în sfârşit, Ban-yaro îi dădu semnalul, apăsă pe comutator. Yoda aici, Obi-Wan.

— Maestre, avem şansa de a o scoate pe Doctorul Fhernan de pe planetă în următoarele câteva ore, spuse Obi-Wan. S-ar putea să fie singura noastră şansă. Ați reuşit să puneți ostaticii în siguranță?

Semnalul dinspre Lanteeb era slab, iar vocea lui Obi-Wan era plină de interferențe. Yoda privi la Ban-yaro, dar şeful de comunicații clătină din cap. Asta era tot ce putea face. Resemnat, Yoda se aplecă lângă vocoderul consolei de comunicații.

— Da, Obi-Wan. Salvată familia cercetătoarei tale, a fost, şi toți prietenii ei, cu excepția unuia. Ultimul prieten, să-l găsim încercăm. Suficient ca de cooperarea ei să ne asigurăm, asta este.

— Ar trebui să fie, dar… Maestre, mă tem că s-ar putea să se împotrivească să vină cu noi dacă există posibilitatea ca măcar o persoană să fie rănită din cauza ei.

— Atunci să minți, tu trebuie, Obi-Wan. Spune-i că toată lumea, în siguranță este.

— Să o mint? Chiar şi prin interferențe, consternarea şocată a lui Obi-Wan fu palpabilă. Dar, Maestre…

— Fericit cu ideea nu sunt, Maestre Kenobi, spuse Yoda. La gândul că mii de ființe vor cădea în fața armei malefice a lui Lok Durd, şi mai puțin fericit sunt. Că suntem în război, să-ți reamintesc trebuie?

— Nu, Maestre, zise Obi-Wan. Bineînțeles că nu. O să mă asigur de cooperarea ei şi te vom contacta din nou cât de curând posibil. Kenobi, terminat.

Luminile de pe consola de comunicații se stinseră când semnalul se întrerupse. Discret ca întotdeauna, Ban-yaro se opri la câțiva paşi distanță şi îşi drese glasul.

— Maestre Yoda? Mai aveți nevoie de ceva?

Cu un oftat obosit, Yoda clătină din cap.

— Nu. În camera mea privată, acum mă voi duce, Ban-yaro. Dar să mă anunți tu trebuie, dacă veşti de la ultima echipă de recuperare primim, indiferent cât de târziu va fi. Sau dacă ceva de la Obi-Wan, mai auzim.

Ban-yaro făcu o plecăciune.

— Bineînțeles, Maestre. Vă voi contacta în momentul în care voi avea veşti.

— Mulțumesc, spuse el, şi părăsi centrul de comunicații pentru a medita în particular şi a aştepta veşti.

Era tot ce putea face. Nu era suficient, dar învățase de mult timp să accepte ceea ce putea obține… şi să se încreadă în Forța care îi va oferi restul.

* * *

Anakin privi la Obi-Wan în timp ce acesta demonta centrul de comunicații improvizat. Și-ar fi dorit să nu fie nevoit să o facă, dar era un indiciu prea periculos al prezenței lor, ca să-l lase în urmă.

— Ce este? zise Obi-Wan, fără să ridice privirea. Anakin, serios, dacă mai spui un singur cuvânt despre biscuiți, eu...

— Biscuiți? Nu-mi pasă de biscuiți. Obi-Wan, aud aiurea sau tocmai ai fost de acord să o minți pe Bant'ena?

Urmă cea mai mică urmă de ezitare, apoi Obi-Wan continuă să smulgă circuitele şi cipurile de date. Aprinseseră doar o lampă de data asta, ca să fie siguri. În lumina slabă, expresia lui era opacă. Absolut ilizibilă.

— M-am gândit cum vom ajunge de la complexul lui Durd înapoi aici, la portul spațial, spuse el. Şi apoi să trecem de securitatea spațioportului fără cipurile noastre de identificare locale şi având-o pe Doctorul Fhernan. Va fi dificil, dar...

— Da, şi eu m-am gândit la asta, spuse Anakin, nerăbdător. Lasă asta acum. Obi-Wan, ce se întâmplă? Noi suntem Jedi, iar Jedii nu mint.

Nu primi niciun răspuns. Obi-Wan trase cu Forța cleştele de torsiune spre el şi se luptă cu un circuit recalcitrant. Cu un efort, Anakin îşi înăbuşi furia crescândă.

— Obi-Wan, *vorbeşte* cu mine.

Totuşi Obi-Wan nu se uită la el.

— Nu e nimic de spus, Anakin. L-ai auzit pe Maestrul Yoda. Suntem în război, iar războiul ne obligă să săvârşim acte de prost gust. În plus, este mai mult ca sigur că până când vom ajunge la Doctorul Fhernan, ultimul ostatic va fi în mâini sigure.

— Tu nu ştii asta! *Yoda* nu ştie asta! Nu pot să-i spun Bant'enei că i-am salvat toată familia şi prietenii dacă nu am făcut-o.

— Nu va fi nevoie. Îi voi spune eu. Şi se spune *Maestrul* Yoda.

Da, da, mă rog.

— Obi-Wan...

— *Ce*, Anakin? ceru Obi-Wan. Ce ai vrea să fac? Să-l sfidez pe Yoda? Să plecăm de pe Lanteeb fără să ne terminăm misiunea? Să sacrific mii, poate milioane de vieți pentru ca eu să-mi păstrez conştiința nepătată?

— Nu e vorba de tine! zise el, tentat să-şi dea frâu liber temperamentului. Este vorba despre bine şi rău şi despre a nu ne încălca cuvântul dat. I-am promis Bant'enei...

— Nu, Anakin, *tu* i-ai promis! spuse Obi-Wan, aproape pierzându-şi cumpătul. Încă o dată te-ai lăsat condus de emoții. Ei bine, de data asta, Maestre Skywalker, te vei *controla,* e clar? Ceea ce avem de înfruntat este mai mare decât Bant'ena, mai mare decât emoțiile tale confuze şi deplasate – mai mare chiar şi decât onoarea noastră de Jedi. Ar putea fi momentul în care războiul este pierdut sau câştigat – şi nu-ți voi permite să-l pierzi de teama de a nu răni sentimentele acelei femei!

Uimit, se uită fix la Obi-Wan.

— Deci vrei să spui că eşti de acord să o minți? Că nu te deranjează dacă...

— Oh, Anakin, *bineînțeles* că mă deranjează! spuse Obi-Wan, cu mâinile încleştate pe genunchi. Cum poți pretinde că mă cunoşti, că-mi eşti prieten, şi să mă întrebi dacă mă deranjează?

— Deci te deranjează, spuse el, simțindu-se brusc calm. Dar tot o vei face.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Dacă trebuie. Buzele i se răsuciră. La fel cum tu ai sfidat Consiliul mergând

pe Geonosis cu Padme. Deci, ce este asta, Anakin – fă ce *spun* eu, nu ce *fac* eu?

Oh, ei bine, ăsta era doar un joc murdar.

— Am sfidat Consiliul pentru a te salva pe *tine*!

— Un singur om, replică Obi-Wan. *Eu* încerc să salvez mii de ființe. *Noi* încercăm să salvăm mii de ființe. Nu-i aşa? Sau ne despărțim aici, Anakin?

Să ne despărțim?

— Nu plec nicăieri, spuse el cu fermitate. I-am promis Bant'enei că o voi lua de pe această stâncă şi exact asta voi face.

— Şi ca să faci asta se pare că va trebui să minți, spuse Obi-Wan, provocator. Vrei să-mi spui că nu poți minți pentru o cauză bună?

Padme. Anakin simți cum i se răsucesc mațele. *Pe cine păcălesc? Toată viața mea e o minciună. Îl mint pe omul ăsta de fiecare dată când respir, iar pe lângă el, Bant'ena Fhernan nu înseamnă nimic.*

— Ai dreptate, spuse el şi ridică mâinile. Îmi pare rău.

Acum fu rândul lui Obi-Wan să se holbeze.

— Aşa, pur şi simplu?

— Ai prefera să continui să mă cert?

— Nu, bineînțeles că nu, dar...

— Atunci hai să mergem mai departe, spuse el categoric. Strategia noastră de ieşire. La ce te-ai gândit?

În loc să răspundă, Obi-Wan termină de demontat unitatea de comunicații. Fața îi era complet ilizibilă, iar sentimentele îi erau înăbuşite. Când hubul fu în sfârşit împrăştiat în jurul lui în bucăți, scoase cipul de bruiaj emis de Republică, îl băgă în buzunarul protejat al cămăşii, apoi stinse lampa. Instantaneu, fură scufundați în întuneric.

— În regulă, spuse el, ca şi cum nu ar fi schimbat niciodată cuvinte aprinse. Iată cum propun să ne despărțim de Lanteeb. Ne întoarcem la portul spațial cu maşina oficială pe care am urmărit-o prima dată până la complex...

— Cu Bant'ena la volan şi noi lângă ea, îl întrerupse Anakin. Ea poate spune oricui ne întreabă la portul spațial că suntem subiecți umani de testare. Probabil că Separatiştii nu vor clipi. Iar dacă o vor face, le putem păcăli mintea. Deşi mă îndoiesc că o vor face. Ei ştiu cine este şi pentru cine lucrează. Nici măcar droizii nu vor fi atât de proşti încât să-i pună la îndoială autoritatea. Apoi urcăm în navă şi plecăm de aici.

Tăcerea lui Obi-Wan fu elocventă.

— Hei, spuse Anakin, ridicând din umeri. Ți-am spus că m-am gândit.

— Se pare că da, spuse Obi-Wan. Aproape că părea amuzat. Atunci suntem gata? Putem pleca? Fără remuşcări de ultimă oră?

— Niciuna. Sunt bine.

Şi bineînțeles că era o minciună – dar cui îi păsa? Se antrena pentru Bant'ena. Se pregătea. În întuneric, se auzi un suspin uşor.

— Anakin, cum te simți? Sincer?

Dacă spunea că *îi este foame,* Obi-Wan va arunca în el cu ceva. Dar îi era. Era flămând. Şi ura, chiar *ura* să se simtă flămând. Senzația îi trezea prea multe amintiri. Îl distragea cu trecutul când el avea nevoie să se concentreze asupra prezentului.

— Mă simt trist, spuse el în cele din urmă. Dacă se va dovedi că nu am reuşit să salvăm ultimul ostatic, sper că Bant'ena ne va putea ierta. Sper că ne va ajuta

oricum.

— Dacă este femeia care o crezi tu că este, spuse Obi-Wan, o va face. Nu va pedepsi mii de nevinovați pentru că am eşuat – sau am mințit.

— Crezi asta?

— Mi-ar plăcea, spuse Obi-Wan. De data asta aş vrea foarte mult să cred.

În ciuda întunericului care îl învăluia, zâmbi.

— Ei bine, ştii cum se spune. Există un început pentru orice.

— Şi sunt sigur că asta va fi.

Dar Obi-Wan nu părea sigur. Părea îndoielnic şi presat, şi da, puțin trist. Nu era o stare de spirit potrivită pentru o misiune care promitea să fie atât de precară ca aceasta. *Şi asta e parțial din vina mea. Eu am început lupta.*

— Hei, spuse el. Ştii ce mai simt? Mi-e foame. Hai. Loveşte-mă. Ştii că vrei.

Spre marea lui uşurare, Obi-Wan reuşi să chicotească uşor.

— Nu, e în regulă. Adevărul este că şi mie mi-e foame. E nefericit, dar nu am ce face. Ne vom descurca.

Bineînțeles că da. Se vor descurca, trăgând din Forță pentru a se alimenta. Ceea ce se va întâmpla, dar cu un cost ridicat pentru corpurile lor suprasolicitate. Şi când inevitabila prăbuşire avea să vină după aceea, avea să fie dezastruoasă.

— Pot să fac față epuizării, spuse Anakin. Dar cum rămâne cu tine?

— Lasă-mă să-mi fac eu griji pentru mine.

Şi-ar fi dorit cu adevărat să poată vedea fața lui Obi-Wan. Era mult mai greu să îl citească în întuneric. Dar nu avea rost să insiste. Prima regulă când aveai de-a face cu Maestrul Kenobi: *Alege-ți bătăliile.*

— Acum sugerez să meditäm până când va fi timpul să plecăm, adăugă Obi-Wan. Vom avea nevoie de toată intuiția noastră pentru misiunea asta.

— Nu aş putea fi decât de acord, spuse Anakin. Meditație să fie.

* * *

Patru ore mai târziu se dezmorțiră şi ieşiră de sub tejgheaua şi biroul înghesuit. Îşi luară câteva minute pentru a se încălzi, pentru a-şi încălzi muşchii, pentru a încuraja Forța să ardă mai puternic în sângele lor şi pentru a-i umple cu putere împrumutată, pentru a face față provocărilor cu care aveau să se confrunte.

Anakin se ridică uşor în picioare.

— Nu crezi că ar trebui să o avertizăm pe Bant'ena că suntem pe drum?

— Aş prefera să nu risc, zise Obi-Wan. Ea va fi pregătită. Ştie că asta e singura ei şansă.

— Bine. Atunci putem pleca? Nu întineresc aici.

Obi-Wan strâmbă din nas.

— Întinereşte cineva?

Înfăşurați în Forță, îşi abandonară ascunzătoarea şi se întinseră cu simțurile pentru a testa noaptea. Dincolo de portul spațial puternic luminat, oraşul era din nou sinistru de întunecat. O împrăştiere zgârcită de stele şi o coajă de brânză ciuntită de lună aruncau prea puțină lumină. Nimic nu se mişca. Era un loc mort care duhnea a frică. Puteau simți aroganța Separatiştilor umani de peste drum, din port. Puteau să vadă droizii MagnaGuard şi droizi de luptă nemişcați la posturile lor.

— În regulă, spuse Obi-Wan. Hai să o facem, da?

Complexul lui Lok Durd era departe, iar de data asta nu exista un cărucior cu

rotile propulsat de droizi care să le facă viața mai ușoară. Destinația lor fiind prea îndepărtată pentru a putea folosi Forța, optară pentru tehnica mai puțin obositoare a alergării îmbunătățite de Forță, în rafale scurte. Viteză şi mers. Viteză şi mers.

Inimile le băteau cu putere, respirația era adâncă. Treptat, oraşul rămase în urma lor. Înotară prin noapte ca peştii în adâncuri. De două ori întâlniră patrule Separatiste, douăzeci de droizi de luptă pe STAP-uri zbârnâitoare, căutând oameni pe care să-i urmărească şi să-i ucidă. De două ori evitară să fie detectați, aruncându-se cu fața în jos pe marginile crăpate şi sfărâmicioase ale drumului de ferrocretă, plonjând cât de adânc îndrăzniră în Forța învăluitoare.

Apoi urma o bătaie rapidă pe umăr, un răspuns din cap. Şi se ridicau, plecând din nou, repede şi încet, repede şi încet. Ajunşi la virajul la dreapta care ducea spre ieşirea de pe autostrada principală, păşiră, liniştiți şi precauți, pe străzile fără ecou ale cartierului industrial. Zona se simțea ca un cimitir. Speranțe şi vise îngropate – totul bine strivit de partea întunecată. Era extenuant. Opresiv. Mizeria îi înmuia ca o ploaie.

Anakin alerga cu dinții strânşi. *Scoate-mă din locul ăsta.* Obi-Wan alerga alături de el, cu toate emoțiile strâns ținute sub control. În cele din urmă ajunseră în partea de sus a străzii care ducea spre complexul lui Durd şi Bant'ena. Se opriră din alergat şi păşiră în umbrele mai adânci ale unei clădiri scunde, cu acoperişuri joase.

— Ce părere ai? întrebă Anakin, recăpătându-şi răsuflarea. Inima îi bătea mai tare decât în mod normal, fiind răspunsul corpului său înfometat la solicitările pe care le făcea. Aşteptăm aici şi sperăm să vină un camion, sau riscăm să intrăm aşa cum am ieşit aseară?

Respirația lui Obi-Wan era neregulată. Şi el se resimțea.

— Un camion ar fi frumos – dar nu putem aştepta unul la nesfârşit. Din câte ştim, apar doar o dată pe săptămână.

Din păcate, acest lucru era adevărat.

— Ar fi trebuit să o întrebăm pe Bant'ena despre programul de livrare al complexului când am avut ocazia.

— Fără îndoială, dar hai să ne concentrăm asupra prezentului, da?

Obi-Wan ura să facă greşeli.

— Cât timp vrei să aştepți, atunci?

— Sugerez să vedem cum se desfăşoară jocul.

— Merge pentru mine.

Urmă o perioadă de linişte. Şi apoi, după puțin timp, Obi-Wan se agită.

— Nu simt prezența lui Durd. Nici măcar acea deviere ciudată şi alunecoasă.

— De ce o verifici? spuse el, cu surprinderea transformându-se în enervare. Doar dacă… ce, crezi că Bant'ena minte?

— Ştii cum stă treaba, Anakin, spuse Obi-Wan, cu o răbdare deliberată. Ai încredere, dar verifică. Nu am chef să intru într-o capcană. Tu ai?

— Nu, murmură el şi se întinse cu sentimentele.

Nu mă îndoiesc de ea, sunt doar prudent.

— Nici eu nu-l simt pe Durd. Dar o pot simți pe Bant'ena. Este speriată. Nu… este îngrozită.

Frica ei îl făcu să se simtă rău. Obi-Wan ridică din umeri.

— Cine o poate învinovăți? Tu crezi că nu ştiu ce-i cer, Anakin, dar ştiu. Şi nu sunt lipsit de simpatie.

Asta era adevărat. Nu era. Dar era în mod rece capabil să refuze simpatia şi

compasiunea dacă sarcina de îndeplinit îi cerea să fie dur. Obi-Wan Kenobi era un om mult mai complicat decât ar fi sugerat la prima vedere.

— Nu simt niciun indiciu de probleme. Dar tu?

— Nu, spuse Obi-Wan, după o pauză. Dar nu te mulțumi cu nimic, Anakin. Dacă ne alimentăm cu Forța aşa cum am făcut-o până acum, putem tulbura percepția. Nu lua nimic ca fiind de la sine înțeles.

— Crede-mă, nu aveam de gând să fac asta.

— Bine, pentru că...

— Da, spuse el, în timp ce degetele lui Obi-Wan îi atingeau brațul. Îl pot auzi. Se pare că avem noroc.

Sau vor avea, dacă vehiculul care se apropia se îndrepta spre complex. Dar trebuia să fie aşa, nu? Unde altundeva ar mai fi putut merge pe aici?

— Uşurel, murmură Obi-Wan, în timp ce prima rază de faruri lumină noaptea. Încet. S-ar putea să fie singura noastră şansă.

De data asta nu exista nicio uşă adâncă în care să se ascundă, aşa că se strecurară la marginea clădirii şi se lipiră de peretele dur al acesteia. Camionul se apropie... mai aproape... mai aproape... apoi viră pe stradă...

— Acum, spuse Obi-Wan, şi se puseră în mişcare.

Întins pe acoperişul camionului, ancorat pe loc de Forță, Anakin încercă să ignore noile proteste ale corpului său şi ecourile lor în Obi-Wan, întins lângă el.

Pun pariu că vom plăti pentru asta săptămâni întregi.

Mijind ochii în față, văzu porțile complexului luminate puternic. Simți apoi furnicăturile zbârnâitoare ale grilelor laser. Camionul încetini. Apoi încetini din nou. Trecu de primul punct de control de securitate, târându-se înainte. Trecu de al doilea, apoi intră în complexul propriu-zis. Aşa că acum era vorba doar de a repeta *jocurile şi distracțiile* anterioare – să se dea jos din camion imediat ce ajungea la docul de încărcare, să aştepte ca droizii să stivuiască pe paleți antigravitaționali lăzile livrate şi să le ducă de acolo, să ajungă la clădirea principală fără să fie detectați, să se târască prin conductele sale extinse – *oh, durerea mea de spate* –, să o ia pe Bant'ena... şi să fugă.

Simți o altă bătaie pe umăr şi aprobă din cap pentru a-l anunța pe Obi-Wan că era pregătit. Apoi respiră adânc şi se încordă, gata să sară. La jumătatea drumului spre docul de încărcare, camionul de livrări se opri. Anakin întoarse capul şi îl privi pe Obi-Wan. Pentru prima dată simți că ceva nu e în regulă.

— Ce spuneai despre faptul că nu trebuie să iau nimic de la sine înțeles...

Noaptea se lumină cu puterea a o mie de sori. Instinctul antrenat preluă controlul. Anakin îşi scosese sabia şi o aprinse înainte ca picioarele lui să atingă acoperişul camionului oprit. La fel făcu şi Obi-Wan. Erau ținte aici sus, dar cel puțin de la înălțime puteau vedea cu ce se confruntau. Apoi apărură droizii de luptă ascunşi în umbră, mărşăluind spre ei. Complexul Separatist era brusc plin de ei. Tinichele slabe. Super droizi de luptă. Vulturi. Droideka.

— O, nu, icni Anakin, uitându-se fix. De unde naiba au apărut?

— De unde crezi? spuse Obi-Wan. Părea bolnav de dezgust. Sunt un cadou de la Doctorul Fhernan şi de la Generalul Lok Durd.

— Nu, spuse Anakin, brusc amețit. Nu, ea nu ne-ar trăda, Obi-Wan. Am simțit-o. Am citit-o. Ea nu ne-ar arunca în...

— Putem discuta despre asta mai târziu, spuse Obi-Wan, cu vocea încordată, prezența lui în Forță fiind aprinsă de o furie rară. Acum, ar... Se auzi un zumzet

ascuțit şi un zgomot amenințător în întuneric. *Sări!* strigă el... şi rândurile masive de droizi de luptă deschiseră focul.

Cu săbiile învârtindu-se, săriră la pământ, spate în spate şi începură să lupte pentru viețile lor. Era din nou ca pe Geonosis, doar că de data asta nu mai era Padme care să le ofere acoperire cu blasterele, nici Mace Windu, nici Yoda. Nici clonele în canonierele lor care să vină să salveze situația.

Ei bine, Obi-Wan, cred că avem probleme.

Focurile de armă veneau din toate direcțiile. Reuşiseră să devieze fiecare rafală şi nu fuseseră încă pârliți sau loviți, dar era doar o chestiune de timp până când inamicul avea să reuşească. Chiar dacă provocaseră câteva pagube, erau în continuare depăşiți numeric, în mod brutal. Anakin simți cum lumea se schimbă şi se încețoşează în jurul lui, în timp ce se scufunda în Forță mai adânc decât o făcuse vreodată. Fu aproape dureros. Aproape prea mult pentru a fi suportat. La fel de greu de îndurat ca şi trădarea Bant'enei. *De ce? De ce? Cum am putut să nu văd asta?*

— Las-o baltă, Anakin! strigă Obi-Wan peste vuietul, sfârâitul şi zvâcnetul atacului inamicului. Concentrează-te pe *acum*! Nu va mai conta *de ce* dacă suntem morți.

Bună observație. Încet dar sigur, droizii de luptă se apropiau. Trebuiau să plece de aici. Trebuiau să... trebuiau să...

— Obi-Wan, maşina de teren! Dacă e aici, dacă orice fel de maşină este aici, dacă putem ajunge la ea...

Oh, era o nebunie. *Şi chiar sunt nebun. Dacă încerc să fac asta, o să murim amândoi.* Dar dacă rămâneau, erau la fel de morți, aşa că... *Anakin, alege-ți otrava.*

— Dacă poți să reții nenorocitele astea de tinichele suficient de mult timp ca să pot aranja sistemele maşinii de teren, putem zbura de aici!

— Poți să *faci* asta? strigă Obi-Wan, neîncrezător, aproape înecat de zumzetul ascuțit al sabiei şi de bubuiturile şi țipetele atacului concertat al droizilor.

Aerul mirosea a plasmă încinsă, a iarbă arsă şi a disperare.

— Da! strigă el înapoi. Poate... Nu ştiu.

— Anakin, *hotărăşte-te!*

— Da! Da, pot să o fac! spuse el, şi riscă să se uite la Obi-Wan.

Fața prietenului său era plină de sudoare, cu ochii aproape goi de concentrare feroce. Sub concentrare se ascundea o epuizare care creştea periculos de mult.

— Dacă ajungem întregi la parcare, poți să le rezişti acestor nenorociți?

— Singur?

— Da!

— În timp ce tu te joci cu automobilul de teren?

— *Da!* Obi-Wan, vrei să încerci?

Droizii erau la câțiva metri distanță, apropiindu-se rapid. Erau la câteva momente de moarte. Dacă aveau de gând să o facă, dacă aveau de gând să încerce...

— Oh, de ce nu? spuse Obi-Wan, şi chiar râse. Nu am nimic mai bun de făcut. Deci ce mai aştepți, Maestre Skywalker? *Fugi!*

Anakin căută cu disperare puterea de a folosi sprintul în Forță. Se auzi pe sine strigând de durere, pentru că deja folosise prea mult din el însuşi. Chiar şi *Cel Ales* avea limitele lui, se pare. Apoi strigă din nou şi auzi strigătul la fel de dureros al lui Obi-Wan, în timp ce îşi croiau drum cu Forța printre droizii care trăgeau în ei de foarte aproape. Simți o altă durere, mai ascuțită şi mai fierbinte, care îi străbătea coastele şi ştiu că fusese atins de un proiectil blaster. Dar îşi putea face griji pentru

asta mai târziu. *Prima regulă în luptă: Rămâi în viață.*

Ajungând la parcarea acoperită a complexului, ieşiră clătinându-se din sprintul în Forță, iar el aproape că plânse cu voce tare. Maşina de lux era încă acolo. Dar nu avu timp de mulțumiri, pentru că în spatele lor se aflau cinci droideka cu scuturi şi, mărşăluind în urma *lor,* nenumărați droizi nevătămați.

Văzu sânge, dar privindu-l pe Obi-Wan nu îşi dădu seama de unde provenea.

Concentrează-te. Concentrează-te. Încă nu e mort, şi nici tu nu eşti.

— O putem face. Vrei sabia mea?

— Nu, zise Obi-Wan cu fermitate. S-ar putea să ai nevoie de ea. Treci la treabă, Anakin. Îi voi ține la distanță cât de mult pot.

În timp ce Obi-Wan se întorcea spre atacatorii lor, cu sabia într-o mână şi cu cealaltă întinsă, gata să respingă prin Forță droizii care se apropiau, el respiră adânc şi dureros, şi stinse orice emoție, concentrându-se asupra unui singur lucru, cel pe care ştia să-l facă mai bine decât orice alt lucru pe care îl învățase în viața lui.

Maşini şi cum să le construiască. Cum să le modeleze. Cum să le conducă.

Conştient de faptul că Obi-Wan îl apăra cu furie, fără să aibă timp pentru atenție sau finețe, îşi folosi vârful sabiei pentru a tăia carcasa motorului din spate al maşinii de teren, apoi sprijini arma pe vehicul. Era o maşină frumoasă, elegantă şi puternică. Îl durea să o mutileze, dar nu avea de ales.

Haide, Anakin. Gândeşte-te. Localizează platforma antigravitațională. Izolează circuitele repulsorului şi cablează-le. Dezactivează limitatorul de înălțime. Asta e tot ce trebuie să faci.

Motorul maşinii de teren era un model elegant prin simplitate. Nu-i mai văzuse niciodată designul până atunci, şi totuşi, cu o singură privire, îl ştia, îl *cunoştea,* la fel de intim cum cunoştea curbele frumoasei fețe a lui Padme. Aşa fusese toată viața lui. Maşinile îi vorbeau. Înțelegea instinctiv fiecare dintre secretele lor şoptite cu dulceață. Şi mai era şi platforma antigravitațională. Mai erau circuitele de repulsie. *Bună, circuite, faceți cunoştință cu noii voştri cei mai buni prieteni. La revedere, limitator de înălțime.* Cu articulațiile jupuite şi sângerând, îngrozitor de conştient de focurile de blaster din spatele lui, din jurul lui, care urlau pe lângă el suficient de aproape pentru a-i arde părul şi hainele, lucră la maşină mai bine şi mai repede decât lucrase vreodată. Apoi văzu dispozitivul de urmărire de securitate de ultimă generație şi îl prăji cu sabia, pentru siguranță.

— Anakin! strigă Obi-Wan. Anakin, grăbeşte-te! Nu mai pot... nu pot...

Uitându-se peste umăr, văzu că Obi-Wan se clătina, iar loviturile şi tăieturile sabiei sale slăbeau. Aproape niciunul dintre droizii atacatori nu mai cădea acum. Un fulger de blaster trecu pe lângă el şi făcu o gaură în ferrocretă la mai puțin de un metru distanță. În orice moment aveau să fie înconjurați – şi morți.

Îşi aruncă arma deoparte şi porni contactul maşinii de teren. Maşina porni la viață, cu promisiuni de viteză, putere şi viață.

— Obi-Wan! spuse el, trăgând de uşa pasagerului din față şi apoi chemându-şi sabia în mâna murdară şi pătată de sânge. Mă ocup eu de ei. Te acopăr eu. Urcă, trebuie să plecăm.

Obi-Wan se întoarse, aproape dezechilibrându-se, şi se împletici spre maşina de teren. Pe jumătate căzând, pe jumătate târându-se, intră înăuntru şi trase uşa după el. Anakin, cu sângele vuindu-i în cap, cu Forța urlând în sângele lui, se aruncă înainte şi dădu tot ce mai rămăsese din el însuşi spre inamicul care se apropia rapid. Primele două rânduri de tinichele se prăbuşiră ca frunzele într-o

furtună. Apoi țipă din cauza efortului şi a durerii. Şi în timp ce droizii se ciocneau, se împuşcau unii pe alții şi cădeau în bucăți pe pământ, el se întoarse şi fugi înapoi la maşina de teren. Obi-Wan îi deschise portiera din partea şoferului. Dezactivându-şi sabia, se urcă înăuntru, trânti uşa din nou şi prelua comenzile.

— Ridică scutul. Găseşte-l, îi spuse lui Obi-Wan în timp ce ambala motorul.

Oh, era dulce chestia asta, era dulce ca mierea pe limbă. Aproape nerăbdătoare şi receptivă la gândul lui.

Obi-Wan găsi comutatorul scutului de pe consolă şi îl apăsă la timp. O ploaie de rafale de blastere îi lovi din toate părțile.

— Ține-te bine! spuse Anakin, cu respirația iritată, cu vederea încețoşată de sudoare şi frică bruscă. S-ar putea să nu fie plăcut.

Şi izbi în plin parcarea acoperită, împrăştiind droizii ca pe nişte popice. Cu limitatorul de înălțime scos şi circuitele de repulsie îmbunătățite, maşina de teren se înălță ca un fel de speeder. Droizii traseră după ei, dar fără succes. Pământul se desprinse sub ei. Armata de droizi se micşoră rapid. Tremurând stângaci, dar încă având putere, zburară peste gardul complexului şi pe cerul întunecat de noapte.

Epuizat şi rănit, Anakin zâmbea şi zâmbea, şi zâmbea.

Alături de el, Obi-Wan aprobă din cap.

— Ai reuşit. Foarte bine.

Părea terminat. Arăta şi mai rău, împins aproape până la leşin, cu fața albă ca varul în luminile palide ale consolei. Era şi mai mult sânge, de asemenea, pe ambele brațe şi picioare. Îmbrăcămintea lui patetică de Lanteeban nu îl protejase deloc.

Anakin simți un junghi de teamă.

— Hei, eşti bine? Doar n-o să leşini pe mine, nu-i aşa?

— Să leşin? spuse Obi-Wan, reuşind cumva să pară ofensat. Nu fi ridicol. Sunt bine. De fapt, a fost atât de amuzant, încât zic să ne întoarcem şi să o luăm de la capăt.

— Eşti nebun, ştii asta? replică el. Nu. Nu ne întoarcem.

— Oh, bine, spuse Obi-Wan, cu o mică ridicare dureroasă din umeri. A fost doar o idee.

Dincolo de fereastra frontală ecranată, noaptea se întindea, părând fără sfârşit. Anakin nu putea vedea nicio lumină la sol, nimic care să indice locația lor. Comenzile maşinii de teren se simțeau grele în mâinile lui, dar se descurcau bine. Erau în aer – şi în viață. *La naiba. Chiar sunt bun.*

— Deci, Obi-Wan, spuse el, aruncând din nou o privire în lateral. Care este planul? Nu cred că putem risca portul spațial, tu ce crezi?

Obi-Wan strâmbă din nas.

— Cu greu. Vor fi deja în alertă maximă. Nu am face nici cinci paşi. Care este altitudinea noastră?

Anakin se uită la consolă. Nu era niciun altimetru.

— Bănuiala ta e la fel de bună ca şi a mea. Se pare că ai uitat că jucăria asta nu era menită să zboare.

— Şi totuşi, iată-ne zburând, murmură Obi-Wan. Cât timp crezi că mai e până când vom înceta să mai zburăm şi vom începe să cădem?

— Ha, replică el. Trebuie să ai mai multă încredere, Maestre Kenobi.

Obi-Wan îi aruncă o altă privire ascuțită.

— Serios? Ei bine, cu siguranță voi încerca să-ți urmez sfatul, Anakin. Deşi mă simt obligat să-ți atrag atenția că, din moment ce habar nu avem unde suntem, unde

mergem sau ce vom face când vom ajunge acolo, rezervele mele de încredere sunt deja extrem de solicitate. Aruncă o privire pe geamul pasagerului. E la fel de întuneric ca în interiorul unei banthe. Nu se vede nimic sub noi.

— Şi nu văd nimic în fața noastră, spuse Anakin. *Dar nu sunt îngrijorat. Nu sunt îngrijorat. Nu sunt îngrijorat.* În niciun caz nu putem risca să aprindem farurile. Strânge pumnii să nu zburăm într-un copac.

— Sau într-o casă, spuse Obi-Wan. Sau un deal. Sau o navă droidă. Serios, posibilitățile de dezastru sunt infinite.

Părea aproape *vesel.* Poate că îl lovise în cap o bucată zburătoare de droid...

— Poate că ar trebui să mă întorc, până la urmă?

Obi-Wan se uită la el.

— Te rog, nu.

Maşina de teren tremura puțin acum. Se lupta cu el. *Minunat. Maşina asta blestemată se teme de înălțimi.*

— Bine, spuse el, aducând vehiculul din nou sub control. Notele de informare despre Lanteeb pe care ni le-a dat agentul Varrak... Ce spuneau? Spuneau despre un oraş, cu port spațial, apoi nimic altceva decât sate împrăştiate. Aşa că ne îndreptăm spre zona rurală. Zburăm cu chestia asta până când e gata să cadă, apoi o aruncăm undeva unde nu va fi găsită şi ne ascundem într-un sat până când ne vom da seama cum să plecăm de pe această stâncă.

Obi-Wan îi mai aruncă o privire elocventă.

— Da, sună teribil de plauzibil, Anakin, cu excepția părții în care se presupune că acest automobil de teren nu va fi găsit. De fapt, mă aştept ca Separatiştii să ne urmărească deja, ceea ce înseamnă...

— Nu, nu pot, spuse el cu îngâmfare. Am ars transponderul.

— Oh, spuse Obi-Wan, după o clipă. Bună treabă.

Prima explozie sălbatică de euforie şi adrenalină dispăruse, lăsând în urma ei o teamă nesigură. Dar, cumva, reuşi să scoată un zâmbet.

— Nu e mare lucru. Fac doar ceea ce m-a învățat Maestrul meu.

— Bineînțeles că da, spuse Obi-Wan. Apoi suspină, şi toată durerea scăpă în acel sunet. Aşadar, iată-ne aici, într-o situație disperată. Din nou. Serios, ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu asta până acum.

Botul contondent al maşinii de teren plonjă, amenințând cu un picaj. Cu un efort care îi dădea dureri de cap, Anakin ridică din nou vehiculul.

— E în regulă, e în regulă, suntem bine, spuse el, riscând să se mai uite o dată în lateral la Obi-Wan. Suntem bine.

— Oh, Anakin, spuse Obi-Wan. Nu mai avea deloc culoare pe față. Hai să nu ne facem iluzii, da? Tu şi cu mine suntem *orice*, dar nu suntem bine.

Anakin voia să se certe. Voia să spună, *Obi-Wan, te înşeli.* Dar nu putu. Cum ar fi putut? *La naiba. La naiba, chiar avem probleme.*

Şi în acel moment, pentru prima oară în viața lui, nu vedea nicio cale de ieşire.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre."

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

